Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1822; Vol. 18
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00088 9

+Rex

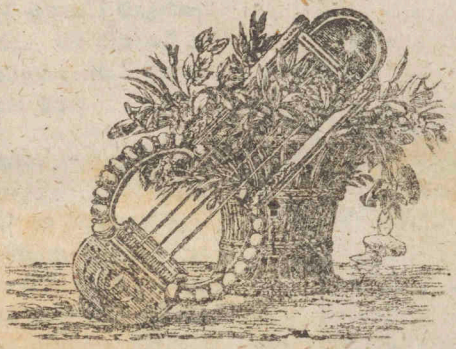
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Attende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1822.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Side
October	1
Egypterinden og den franske Officeer	10
Arved Gyllenstjerna (fortsat)	15
Giaffar, den sidste Barmecide	67
Brudstykke af en Reise gjennem Skandinavien	71
Tyrkisk Harem i Engelland	81
Rosalba. En sicilianst Novelle	85
Dobbeltgængeren. Fortælling af Hoffmann	93
Til min Aster	127
November	129
Altertavlen	136
Slaget ved Thermopylæ, eller Leonidas's Død	145
Herthadalen	166
Ninon de Lenclos	171
Staden Messina's Oprindelse	174
Romeo og Julie	176
Scener af den sidste Krig i Spanien	177
Den gode Tid	186
Det huuslige Livs Concert	188
Maria Ludovika, Dronning af Spanien	194
Arved Gyllenstjerna (sluttet)	198
Novemberdagen	283
Louise Brachmann	284
Nye Ordsprog	288

Side.

December 289
Juleaftenen, eller: Naar Noden er størst, er Hjelpen nærmest 297
Lord Castlereaghs Syn 325
Ildprøven. Et mecklenborgsk Sagn 326
Den ulykkelige Søn 329
Præsten i Villarcajo 334
Republiken Ragusas Fald 341
Niddingsdaad og Straf 345
Møllerens Støvler 358
Disputatsen i Tübingen 361
Er Solen et med levende Væsener befolket Legeme? . 363
Muselmændenes Paradiis 365
Grækerpatriarkens Drab 367
Gentils Reise i det indiske Hav 369
Carl den Store og Kæmpen Roland 374
Ukrudet 378
Den selvbudne Hævner 383
Honoria. Fortælling af La Motte Fouqué . . . 387
Julen nu og Julen før 399
Waldemar von Qualen 404
Livet og Døden 408
Herrens Bøn 419

October.

„God Dag, kjære Broder! sagde Secretair Arnold til Referendarius Sanft, der mødte ham paa Gaden en klar Octobermorgen: Veed Du, at vi om tre Dage feire vor Lunafest, og at jeg dennegang er Directeur? Aften samles vi hos Doctor Sultan, og jeg tænker at overraske Eder med et kosteligt Indfald." — „Hvormed da?" spurgte Sanft gandske adspredt. Arnold svarte: „Du hører jo, at jeg vil overraske Jer! Slaae Dig altsaa smukt tiltaals." — „Gjerne, gjerne!" svarte Sanft smilende, og skyndte sig bort.

Neppe var han gaaet nogle Skridt, før en Anden af hans Venner, Referendarius Weiher, traadte ud af det Huus, hvori han boede. De vandrede sammen op ad Gaden. „Jeg vil nu hen, sagde Weiher, at melde mig til det ledige Syndikat, og Ingen er lykkeligere end jeg, hvis jeg faaer det. Mange Competenter frygter jeg just ikke. Vorder Embedet mit, da lader jeg for det første min blinde Moder operere, og saa — saa — —" Et inderligt Haandtryk ledsagede det andet Saa, som Sanft ret godt kunde

oversætte, thi han havde vel mærket, at Weiher elskede hans Søster Elfriede. Han skiftede Farve, sagde: „Jeg ønsker Dig af mit Hjerte megen Lykke!" Og dermed skiltes Vennerne ad.

Elfriede stod ved Vinduet, ventende paa sin Broder, der var den Forladte i Faders Sted. Nu saae hun ham komme. Forskende saae hun ham i Øinene, men han satte rolig Hat og Stok fra sig og sagde: „Skal vi ikke snart spise, Søster?" — Elfriede svarte: „Siig mig dog først, kjære Broder, hvorledes det gik Dig?" — „Jeg har ikke meldt mig, svarte Sanft med sagte Røst: fordi der vilde melde sig en Anden, der trænger haardere til Embedet end jeg — jeg mener Weiher!" — Elfriede rødmede. „Weiher?" spurgte hun med nedslagne Øine. — „Ja, Weiher! gjentog Sanft: faaer han Embedet, vil han lade sin blinde Moder operere, og derpaa — gifte sig." — „Gifte sig? afbrød Søsteren ham: Og det sagde han Dig?" — „Med Ord ikke, svarte Sanft: men jeg forstod dog hans stumme Sprog." Ved disse Ord klappede han Elfriede paa den glødende Kind. Hun kyssede hans Haand og sagde: „Og Du, der var berettiget til det visseste Haab, Du traadte frivillig tilbage?" — „Ja, tog Broderen Ordet: tilbage traadte jeg med min Ansøgning om Embedet, men fremad paa Pligts og Menneskekjærligheds Bane; Gud forsørger mig nok, naar den rette Time kommer."

Længere kunde Elfriede ikke holde sig. Høitgrædende slyngede hun sine Arme om Broderens Hals, og udbrød: „O, Du herlige, Du eiegode Menneske! Var jeg almægtig blot een eneste Minut, at jeg kunde lønne Dig for Din Fadertroskab!“ — — „Nu om noget Andet, faldt Sanft hende i Talen: Arnold mødte mig imorges, og sagde, der skulde iaften hos Doctor Sultan gjøres nærmere Aftale om den forestaaende Lunafest. Vi kunne dennegang belave os paa et ret lystigt Indfald, thi den jovialske Arnold er Directeur. — Af hvilke fine Traade spinder dog ei Skjebnen vort Livs vigtigste Begivenheder! Havde han ikke imorges opholdt mig nogle Øieblikke paa min Vandring til Præsidenten, da var Weiher neppe bleven Syndicus. Men — vi unde ham det vel. Ikke sandt, Elfriede?“

I den By, som er Skuepladsen for nærværende Begivenhed, havde i flere Aar bestaaet et Samfund, hvori tredive unge, deels gifte, deels ugifte Personer toge Deel. Det holdt sine Sammenkomster hver Aften, naar det blev Fuldmaane, og kaldtes derfor Luna. Idag, den ottende October, altsaa tre Dage før Fuldmaane, skulde Selskabet samles, for at aftale, hvad Høitideligheb der denneſinde skulde finde Sted.

Alle vare komne. Arnold tog Ordet: „Vor Festdag er nær, mine Venner og Veninder! I tre Uger

har jeg grublet paa, hvorledes vi bedst skulde feire den, men min Genius har Intet villet indgive mig, før den igaar ledte mig paa en Spadseregang, hvor en tilfældig Opdagelse bestemte min vaklende Beslutning. Det er Dem Alle bekjendt, at det smukke Vinbjerg, som før tilhørte Forster, er bleven kjøbt af en aldeles Ubekjendt, eller rettere af hans gamle Tjener, under det simple Navn „Burchhard". Den Fremmede, udentvivl en meget riig Mand, flyttede kort efter hid. Aldrig har vel Nogen bedre forstaaet, at gjøre sig utilgængelig, end denne Herr Burchard, og endnu er det ikke lykkedes Nogen, at see ham, eller udforske Hensigten af hans Ophold her i Egnen. Hidtil har jeg ikke ændset ham synderligt; jeg holdt ham for en særsindet Person, og naar jeg stundom besøgte det ligeoverfor Vinbjerget liggende Kaffehuus, og saae, hvorledes den lille Mand med hvid Nathue paa stod indenfor de tiltrukne Gardiner, stirrende ud paa Menneskevrimlen, da beklagede jeg af Hjertet det stakkels Menneske, der midt i Lykkens Skjød ingen Glæde kjendte til. Jeg ansaae ham for skinhellig, thi jeg havde hørt, at han i hver Kirke havde leiet en indelukket Stol, og hver Søndag besøgte Herrens Huus togange, hvem der endogsaa prædikede. Igaar gik jeg mig en Tour; det falder mig ind, at besøge Brandstedet udenfor Andreasporten. Nye Huse hæve sig allerede af deres Aske; en nydelig lille Bygning fængsler især min Opmærksomhed, og jeg træder indenfor, at bede om et Glas Melk. Men hvor studser jeg ikke ved, i Husets Beboere at finde den fattige Væverfamilie, som i Ildebranden Intet havde reddet

uden Livet. Jeg spørger, og Alles Øine fyldes med Taarer. Man nævner med stille Ærefrygt Navnet Burchhard. — Burchhård? ham oppe paa Vinbjerget? spørger jeg vantroe. Men nu begynde Mand og Kone og Børn at fortælle i Munden paa hinanden: „Ja, han gjorde Alt! O, han er en Engel! gav os Huus og Føde og Klæder! han forsyner os med Arbeid! Det Eneste, der bedrøver os, er, at vi ikke maae takke ham. Endnu har vi ikke seet hans Ansigt, thi hans gamle Tjener besørger Alt." — Jeg var rørt, thi jeg hyldede den Ubekjendtes rene Dyd. Man høstede just paa Vinbjerget. Jeg gik did og saae til en Stund. Der stod paa en fri Plads en gammel Mand med ærværdigt Sølverhaar — sandsynligviis den gamle Kammertjener — omgiven af et halvt hundrede Bønder, blandt hvilke han uddeelte de skjønneste Druer. Pludseligt fik jeg en Idee, som jeg nu vil meddele Dem. Det er nemlig mit Ønske, at vi paa vor Festdag, naar Fuldmaanen smiler fra Himlen, forklædte som Høstfolk, skulle drage op paa Vinbjerget med Musik, og bringe Hædersmanden et Vivat."

Taleren taug, og et høit, eenstemmigt Bravo ledsagede hans Foredrag. Kun fra Elfriedes Læber lød et lydeligt „Nei, nei!" mellem de andre otte og tyve Tilhøreres Bravo. Directeuren studsede. „Hvem siger nei?" spurgte han. — „Frøken Sanft," svarte en Pige. Arnold vendte sig til Elfriede: „Og Deres Grunde mod mit Forslag?" — „Dem siger jeg gjerne, tog hun Ordet med taareluende Blik: Er Burchhard en ædel Mand, som jeg troer, da maa det saare

ham, at see de gode Gjerninger fremdragne for Lyset, han i London udøvede. Er han en Ulykkelig, som De formoder, da vil han i vort Foretagende kun see Letsindighed og Haan. I ethvert Tilfælde vil han miskjende vor gode Hensigt."

Elfriedes Modsigelse hjalp ikke; hun blev overstemmet og taug, men Weiher trykte hendes Haand mod sine Læber; hun var i hans Øine dobbelt saa smuk som før.

En halv Miil fra Staden levede en Præst, beslægtet med Sanft. Engang om Ugen besøgte Elfriede denne Familie, og hendes Vei gik tæt forbi Vinbjerget. En Dag kom det hende for, som om hun saae en Skikkelse bevæge sig inde i Herr Burchhards Blomsterhave. Hun stak Hovedet mellem Spalieret, og saae en lille forvoxen Mand, der, at see til, endnu var ung; hans Ansigt var mildt, hans Øine talende. Han syslede med Blomsterne, men blev dog Pigen vaer, saae venligt paa hende, og spurgte, om hun ikke vilde træde indenfor og besee hans Blomstersamling. Hun fulgte Indbydelsen med bankende Hjerte, men da hun havde underholdt sig med den Fremmede en halv Times Tid, forlod hun ham som en gammel Bekjendt. Hun havde maattet love, at komme igjen, og hun holdt Ord. En uindskrænket Tillid fattede hun til den godmodige Mand, og aabnede sin hele rene Sjel for ham. Han lærte at kjende hendes Sorger og Forhaabninger, ja endogsaa hendes begyndende

Kjærlighed til den ædle, men fattige Weiher. Da hendes Broder idag var kommen hjem med den Efterretning, at han ikke vilde søge Syndikatet, følte hun, langt mere end nogensinde før, Trang til, at meddele sig. Efter Middag ilte hun derfor til Vinbjerget, og fortalte Burchhard Alt. Ogsaa her yttrede hun det hede Ønske, blot eengang i Livet at have saamegen Magt, at hun efter Fortjeneste kunde forsørge den kjære Broder. „Men — sluttede hun — dette Ønske er en Drøm, maaskee endogsaa syndigt; der lever Een, som nok vil sørge for ham; jeg mener Den, som besidder al Magt i Himlen og paa Jorden!"

Da trykte Burchhard for første Gang Pigen til sit Bryst, kyssede hende paa den hvide Pande, og sagde høitideligt: „Dig ske, som Du troer!"

Elfriede blev ret bedrøvet, da hun hørte Arnolds Forslag. Hun syntes at see sit Venskabs Paradiis gaae under, da Saamange vilde vove, at nærme sig det. Ak, hun var jo den Eneste, der vidste, at Burchhard strax maatte skifte Opholdssted, saasnart hans Eensomhed forstyrredes. Og kunde han, der af hende agtedes liig en Helgen, ikke troe, at hun selv havde robet ham? Hun besluttede, at underrette ham om Alt.

Høitidsaftenen kom. Blank stod Luna paa Himlen, Selskabet var samlet, og tauft begyndte Toget til Vinbjerget. Man studsede ikke lidet, da man imod al Sædvane fandt alle Tilgange aabne. Ven-

nerne stillede sig i en Bue udenfor Huset, og istemte en Sang til den ædle Burchhards Ære. Neppe var den endt, før Fløidørene sprang op, og han selv traadte ud, talende som følger: „Deres Godhed har rørt mig saameget dybere, som den er gandske uforskyldt. Jeg skylder Dem, at løse mangen Gaade, og skal ærligt gjøre det, naar De Alle ville være mine Gjester, saasnart det igjen vorder Fuldmaane. Men før at jeg kan vide, hvem jeg har den Fornøielse at beværte, saa beder jeg Dem Alle, hist i Havesalen at tegne Deres Navn, Stand og Bopæl. Farvel! Vi sees igjen, naar Luna vinker." — Han bukkede og forsvandt.

Kammertjeneren viste de Fremmede ind i Havesalen, der var oplyst af en Krystallampe. De fandt her en Collation af Champagner, Burgunder, Bagværk og Frugt. Den Gamle præsenterede dem et Sølvskrivertøi, og Enhver optegnede det Fornødne.

Faa Dage efter tildroge sig to Begivenheder, af hvilke den Første vakte hele Landets Interesse, og den Anden Luna-Samfundets særdeleshed. Fyrsten døde pludseligt, og Arveprinds Edmund, hvis Navn Rygtet nævnte med stor Høiagtelse, blev kaldt tilbage fra sine Reiser. — Weiher fik Syndikatet, og heilede til Elfriedes Haand. Hun bad ham have Taalmodighed, indtil Selskabet havde feiret sin Maanedsfest.

Festdagen kom. Neppe havde Klokken om Eftermiddagen slaget tre, før de smukkeste Hyrevogne rullede gjennem Gaderne, og holdt udenfor Luna-Medlemmernes Bopæle. Ogsaa udenfor det lille Huus, der beboedes af Referendarius Sanft og hans Søster, holdt en elegant Equipage, og Kudsken afleverede et trykt Kort. Begge Søskendene stege ind, Vognen foer afsted, og efter den tordnede alle de Øvrige. Toget gik forbi Vinbjerget, gjennem Skove og Enge, over Høie og Dale. Den korte Dag hældede, det dæmrede, og Luna viste sig glødende paa den østlige Himmel. Nu gik det over en Bro, Sanft stak Hovedet ud af Vinduet, og foer tilbage med det Udraab: „Gud i Himlen! vi ere ved det fyrstelige Slot Hochwalden!" — Da udbrød Elfriede: „O, nu dages det i min Sjel! Nu veed jeg Alt! Burchhard — — her holdt Vognen.

Rigtklædte Tjenere løftede Pigen ned, og ved Broderens Haand vaklede hun op ad den brede Steentrappe. Ved Indgangen til den store, af hundrede Kjerter oplyste Sal stod Fyrst Edmund, forhen kaldet Burchhard, og hilste de forstenede Fremmede med følgende Ord: „Mine Venner og Veninder! Mine Børn! Har jeg i min Eensomhed vundet Deres Agtelse, da tør jeg ogsaa haabe, at vinde den som Regent, thi det skal være al min Tragtens og Stræbens Maal, at gjøre mine Undersaatter lykkelige, Hver og Een. Jeg forsikrer Dem Alle om min landsfaderlige Naade, og beder Dem, uforstyrrede ved min Nærværelse, deeltage i den Fest, jeg har foranstaltet. — Men til Dig, Elfriede, et Ord i Besynderlighed.

Du skal erfare, at man kan gjøre det Umulige muligt, naar man i sit Bryst bærer saadan Tillid til Gud, som Du nys har yttret for mig. Udnævn i mit Navn Din Broder til min Geheimesecretair, og modtag Vinhjerget, Du elsker saa høit, som et Udstyr af Din faderlige Ven. Naar Du engang ved en elsket Mands Side nyder dets Druer, da tænk paa mig!"

Her taug Fyrsten, og hulkende sank Elfriede for hans Fødder, og Alles Øine svømmede i Taarer — og Alles Hjerter hyldede ham.

Da Luna næstegang straalte fra Himlen, vare Weiher og Elfriede et lykkeligt Par.

Ægypterinden og den franske Officeer.

Der gives Historier, som, liig veltrufne Portraiter, have Physiognomie og Charakteer, saa Enhver vorder greben af det Præg af Ægthed de bære, og overbeviist om, at have noget Sandt og Virkeligt for sig, om han end ikke kjender Portraitets Original eller kan skaffe sig historiske Beviser for Begivenhedens Authenticitet. En saadan Historie er den, som jeg nu vil fortælle, og som jeg har hørt af den franske Lærde, Herr Denon, der under sit sidste Ophold i Wien tilfældigviis fortalte den i en Aftencirkel:

Under den franske Hærs Ophold i Ægypten, i Slaget ved Pyramiderne, faldt en af Mamelukkernes

fornemste Beyer. Efter Landets Love skulde Alt, hvad han efterlod sig, tilfalde Regjeringen. Dog eiede hans Enke selv en betydelig Formue, og for at beholde den, troede hun det nødvendigt, at tye til den franske General. Hun begav sig til Hovedquarteret, og naaede det paa en Tid, da alle Officerer vare meget sysselsatte, saa Ingen lagde Mærke til hende eller spurgte, hvad hun vilde. Kun en ung Capitain — Percival var hans Navn — kaaer Øie paa hende; han aner, at hun har Noget at bede om, og nærmer sig den Tilsløredе, for ved Hjelp af en Tolk, som ledsager hende, at spørge om hendes Ærende. Hun foredrager ham sit Anliggende, han hører opmærksomt til, og lover at tage sig af hendes Sag. Tillige spørger han, hvor han om nogle Dage kan bringe hende Svar. Hun indvender, at hendes Lands Skikke ikke tillade hende, at modtage hans Besøg, men lover, selv at komme igjen og hente Besked. Derpaa gik hun, men den skjønne og milde Ynglings Billed fulgte hende.

Med bankende Hjerte imødesaae Ægypterinden den Dag, hun skulde afhente Svaret. Ledsaget af sine Slaver og Slavinder begav hun sig paa Veien og traadte ind i Salen. Percival iilte hende imøde, og rakte hende et Dokument, der sikkrede hende Besiddelsen af hendes Formue. Hun takkede, han svarte, og ligesom hun hvert Øieblik fik ham kjærere, saaledes følte han ogsaa sig fængslet til den Ubekjendte. Percival bad atter om Tilladelse til at besøge hende, og Zuleima — det var hendes Navn — tillod ham det, naar han vilde være tilfreds med, at tale med

hende, uden at see hende. Hun gik, efter at have bestemt en Dag til Mødet.

Et Par Dage efter bragte rigtklædte Slaver Percival en kostbar Gave fra Zuleima. Med Længsel ventede han paa Stævnemødet. Timen kom, og han begav sig paa Veien. Man tænke sig ikke her noget europæisk Besøg. Damen sidder tilsløret, saaledes, at den Fremmede ikke seer hende, og hvert Ord gaaer igjennem Tolkens Mund. Det vilde ikke ret behage Percival. Ved et andet Besøg, som fandt Sted et Par Dage efter, foreslog hun ham at lære Arabisk, at de kunde underholde sig med hinanden uden byrdefulde Vidner. Strax tog han en arabisk Sprogmester, og bragte det om kort Tid saa vidt, at han kunde tilskrive sin Elskede et smukt arabisk Brev. Fra nu af var Begges Omgang friere, og lang Tid randt saaledes hen i gjensidig Glæde. Percivals Landsmænd kjendte det Forhold, hvori han stod til Ægypterinden. Nogle misundte, Nogle beklagede ham, idet de meente, den Tilsløredе kunde maaskee være en styg gammel Qvinde. Percival var af andre Tanker; ham syntes det umuligt, at den Useetes Træk ei skulde svare til hendes Vext, hendes Anstand, hendes Stemme. At hun endnu var ung, havde han forlængst skaffet sig Vished om.

Medens de Elskede saaledes nøde deres besynderlige Lykke, gjærede ilon den Sammensværgelse, hvorved de Indfødte havde besluttet at bortrydde de forhadte Fremmede. De fornemste Indvaanere i Cairo vare Medvidere deri, og saaledes kom Rygtet derom ogsaa for Zuleima's Øren. Hun forfærdedes, for-

skede nøiere, og det lykkedes hende, at erfare en Deel af Hemmeligheden. Anslaget gjaldt først de Franskes Hovedqvarteer, der skulde omringes og stormes. Rædselsdagen kom. Percival begav sig paa sædvanlig Tid til Hovedqvarteret. Endnu havde han et Par Gader at gjennemvandre; da sprang fire Bevæbnede frem imod ham, kastede ham et Tørklæde over Hovedet, og bare ham med Magt gjennem adskillige Gader. Langt om længe standsede de. En af dem slog tregange paa en Port, og samme Tegn lød indenfra. Dørfløiene aabnedes, man traadte ind, tog Klædet fra Percivals Øine, og han befandt sig i Galleriet af et anseeligt Huus. En Dør gik op, to smukke unge Piger hilste ham med Ærefrygt i deres Frues Navn, og bade ham ileilige sig til hende. „Og hvem er Eders Frue?" spurgte han studsende. Pigerne smilte og taug. En sælsom Anelse gjennembævede hans Sjel. Tvivlsom nølede han: da rullede et Tæppe op, himmelsk Vellugt duftede ham imøde, fra en Divan reiste sig en majestætisk Skikkelse. Ynglingen studsede, hans Sjel var i hans Øine, en guddommelig Qvinde svævede for ham, hun aabnede de fine Rosenlæber — Zuleima's sjelfulde Tone naaede hans Hjerte — det var hende! Han sank for hendes Fødder. — —

I hvilken Himmel de Elskende svævede, vilde vel være ligesaa overflødigt som umuligt at skildre. Adskillige Maaneder randt hen i uafbrudt Salighed. Da begyndte Frankerhæren at lave sig til det syriske Tog. Zuleima blegnede, da hun hørte det, men hun fattede sig straxs, og dulgte sin Smerte, saagodt

hun kunde. Selv beredte hun Alt til hans Afreise, selv broderede hun Dekorationerne til hans Uniform, forsynte ham med kostbare Vaaben og med herlige arabiske Heste.

Det syriske Felttogs Historie er bekjendt. Mange Franker fandt i hine Egne deres Grav — Mange kom saarede tilbage, blandt disse Percival. Zuleima drog Hæren imøde med sit glimrende Følge. Ak, hvilket Gjensyn! Støttende sig paa to af sine Venner, bleg og mat, vaklede Percival hende imøde, og sank i hendes Arme. Hun bad om Tilladelse til, at bringe ham til sit Pallads, og fik den. Han betraadte atter sin Elskedes Huus, de bekjendte dyrebare Gjenstande omgave ham, Zuleimas Hjerte omfattede ham med endnu inderligere Kjærlighed. Hun levede kun for ham, ved ham. Men al hendes ømme Pleie var forgjeves. Han henvisnede for hendes Øine, og faa Uger efter Gjenforeningen hensov han i hendes Arme.

Om Zuleima's videre Skjebne vidste Denon Intet at sige.

(Caroline Pichler.)

Arved Gyllenstjerna.

(fortsat.)

Aftensangstjenesten paa første Adventsøndag var til Ende i Leiren for Frederikshald. Krigerne strømmede fra hverandre, og Arved gik med Adjutanten Kolbert til næste Marketenderbod, for at spille et Partie Skak. Sagte neddalede Sneen paa den haardtfrosne Jord. Fra Stadens Volde og fra det høie Frederiksteen tordnede det danske Skyts, medens Beleiringsværket hvilte i Leiren.

Vennerne sadde, fordybede i deres Spil. „Du bruger jo Kongen som en Subaltern-Officeer." brummede Kolbert. — „Min Konge skal ikke krybe i Skjul bag Kanonerne, som en Perser-Schak, svarte Arved: Naar Noden fordrer det, maa han vove sin Trøie saagodt som Nogen af hans Soldater."

„Den livagtige Carl den Tolvte!" raabte En haanleende bagved ham. Rask vendte han sig om, og gjenkjendte Overingenieur Megret, en Franskmand af Fødsel. „Jeg takker Eder for Sammenligningen, Herr Oberst, om den endog var ironisk meent, sagde Ynglingen i fast og skærende Tone: Give Gud, at vi Alle, og I med, kunne vorde blot Skygger af hvad vor ædle Konge er!" — Da bød Megret sig i Læberne, og gik til det Bord, hvorved han rangerede sine Kort og sin Kassette til Pharaospil.

„Dette er mit første Felttog, vedblev Arved begeistret: og jeg har kun seet vor Konge fægte togange, men det var nok til, at erkjende hans Værd som Kri-

ger og Feltherre. Han er altid stor, men naar han har Kaarden i Haanden, da er han intet Menneske, men en Halvgud, som man fristes til, at tilbede!"

„I taler daarligt, unge Mand!" sagde en huul Røst. — Stemmen forekom Arved bekjendt. Han opløftede sine Øine, og saae bag Kolberts Stol en skarp Mand paa omtrent 30 Aar i Civildragt. Livkjolen med de brede Opslag, den langskjødede Vest, Beenklæderne, Alt af askegraat Fløiel, den sorte Lokkeparyk, gave ham et eget Udseende.

Kort og barsk spurgte Arved den graae Skikkelse: „Hvorledes mener I det, min Herre?" — „Jeg mener, svarte Graakjortlen: at der altid kommer en Gysen over mig, naar jeg hører en Helt roses saa umaadeligt. Hans Hæder kan ikke vinde derved, og over sligt Afguderie kan det gamle Fatum let vorde skinsygt, som da ogsaa Kroniken lærer os, at det tidt har hevnet sig paa den forgudede Gjenstand selv." — „Jeg afskyer al Overtro, som den sorte Synd!" raabte Arved vredt.

„I kjender sikkert ikke den Herre, I taler med, sagde Gardekapitain, Grev Posse: at vi staae her, saa nær Frederikshald, at I har plukket Eders første Laurbær, derfor har I ham allene at takke. Ved hans dybe Videnskab skabte General Dücker mellem Havbugten Strömstad og Idefiall den Plankevei, hvorover vore Skibe paa konstige Maskiner rullede over fra det ene Farvand i det andet." — „Er det muligt? Herr Berg-Assessor Svedenborg!" raabte Arved med glad Forundring, og bød Graakjortlen sin

Haand til Fred. „Svedenborg! Svedenborg!" gik det rundt i Selskabet, og Officererne trængte sig frem, at skue den besynderlige Mand Ansigt til Ansigt.

„Svedenborg! raabte Megret fra Pharaobordet: Er I endelig kommen hid igjen engang? Hvad Nyt bringer I? Hvorledes staaer det til i de overjordiske og underjordiske Regioner?" — „Englene græde, og Djævlene lee!" svarte den Spurgte med rædsom Alvorlighed. — „Og hvad siger Eders Aander dertil?" vedblev Franskmanden i haanlig Tone. — „De tie i urene Sjeles Nærhed!" svarte Seeren med en Tordenrøst, der lukkede Spotterens Mund.

„Finder jeg Capitain Gyllenstjerna her?" spurgte Generaladjutant Siquier, seende ind ad Døren. — „Her er han," svarte Arved, og stod op. — „Om en Time venter Kongen Eder i sit Qvarteer," sagde Siquier, og traadte til Pharaobordet.

„Du kommer som Du var kaldet, Siquier, tog Megret atter spottende Ordet: Du har jo længe ønsket, at faae Dit Horoskop stillet. Hist staaer en Mester i denne høie Konst, den store Svedenborg. Giv ham et godt Ord." — „Det vilde være mig for kjedeligt, svarte Siquier: Men Herr Svedenborg er jo ogsaa en erfaren Chiromant; naar han seer min Haand, vil han maaskee kunne spaae mig god Lykke." — Og haanlende rakte han Seeren sin Haand. Men Denne stødte den voldsomt fra sig, og skreg: „Eders Haand lugter af Blod. Jeg har Intet med Jer at skaffe!"

Der stod Spotteren, som bedøvet af et pludseligt Tordenslag, og stirrede længe paa Propheten med vilde Blikke. Derpaa fattede han sig voldsomt, og styrtede ud af Gemakket.

„Hvad var det?" spurgte Grev Posse, seende paa Megret med forskende Øine. Men denne blandede synligbestyrtet Kortene til en ny Taille, og sagde med et tvungent Smiil: „Een Nar gjør Flere."

„Er Du dermed tilfreds, sagde Arved til Kolbert: saa afbryde vi Partiet. Jeg har ingen Sands for Spillet mere. Mit Hoved er ordentlig bleven gandske forstyrret af de underlige Taler, jeg har maattet høre." — „Samtykkende kastede Kolbert Figurerne blandt hverandre. Arved traadte til Pharaobordet og besatte nogle Kort. Han tabte.

„Tag Kongen, sagde Svedenborg til ham: Han og Bankøren enes ikke godt."

Megret foer synlig sammen ved disse Ord, og spurgte Svedenborg med paafaldende Heftighed: „Hvad vil I sige dermed? I vil dog ikke fornærme mig?" — „Den Onde tænker altid ilde, svarte Svedenborg rolig: jeg gav min unge Ven her et godt Raad, grundet paa min Beregning af Spillet." — „Jeg raader mig helst selv," sagde Arved, utaalmodig over den Fremmedes Paatrængenhed, og beholdt de gamle Kort, men tabte uophørligt.

„Forsøg det dog engang med Kongen, for min Skyld! bad Kolbert sagte: Taber Du endda, skulle vi lee Raadgiveren dygtigt ud." — Arved besatte Kongen, og vandt. „Majestæten holder sig tapper!

sagde Kolbert leende: Bankøren maa vige." — Harmfuld kastede Megret Gevinsten til Arved, og stirrede derhos paa Propheten med rullende Øine. En heftig Tale syntes at svæve ham paa Tungen, men han qvalte den, og Spillet vedblev sin Gang.

„Hvorledes mon det nu gaaer med vor Expedition mod Tronhjem? spurgte Kolbert ved Taillens Slutning: Har I ingen Efterretninger fra den Kant, Herr Svedenborg? Hvad foretager vor Armee sig nu?" — „Den plyndrer Kobberværkerne ved Roraas," svarte Svedenborg med stor Roelighed.

„Jeg haaber, vore Vaaben skulle dog omsider vinde en afgjørende Seier, tog Posse Ordet: I dog ogsaa?" — „Fritag mig for at svare! raabte Svedenborg smerteligt: De mægtige Elementer hade det arme Menneskekjøn, og de ere stærkest!"

Da saae Officererne heel betænkeligt paa hverandre, og en dyb Stilhed udbredte sig over Forsamlingen. — „Ei, raabte Kolbert langt om længe: hvo vil forsage! Naar vor Konge anfører os, angribe vi freidigen Djævelen selv i det nederste Helved!" — „Og hvo er Eder da Borgen for, spurgte Svedenborg med frygteligtstirrende Blik: at Eders Konge skuer næste Morgensol og kan anføre Eder til Strid og Seier?"

Jilsomt bortfjernede han sig. „Det gaaer næsten for vidt," meente Grev Posse. — „I har Ret, sagde Megret harmfuld: Man skulde ikke lade slige Daarekistelemmer løbe frit om i Leiren; de forvirre kun Folket." — „Gal er Svedenborg ingenlunde,

forsikkrede Posse: men et advarende Exempel paa, hvorledes fixe Ideer kunne forvirre selv den klareste og modneste Forstand." — „Iøvrigt er han ei engang altid original, sagde Kolbert: Spaadommen om Kongens nære Død har alt i nogle Dage været i Omløb her i Leiren." — „Original eller Copie, sagde Megret lumsk: Man skulde i ethvert Tilfælde smedde hans fixe Ideer i Lænker."

Nu kom Siquier tilbage, og hviskede forfærdet til Megret: „Kongen kommer endnu iaften i Løbegravene." — „Diable! raabte Megret: Kunde Du ikke hindre det?" — „Hindre? sagde Siquier: Kjender Du ikke Kongen? Træf Dine Forholdsregler."

„Imorgenaften skal jeg have den Ære, at give mine Herrer Revange, sagde Megret høflig, idet han lukkede sin Kassette. Nu maa jeg ned i Løbegravene. Kom, Siquier. Vi skulle for det Første samme Vei, og jeg har Meget at aftale med Dig."

Arm i Arm gik Franskmændene bort med hinanden. Arved fulgte efter dem, og saae, hvorledes de talte ivrigt med hinanden, og derhos fægtede stærkt med Hænderne. Det undrede ham, han vidste ikke selv hvorfor, og han anstrengte sig, for at høre noget af Samtalen, der fortes temmelig høit. Ogsaa hørte han Tonerne gandske tydeligt i den stille Aften, men Ordene forstod han ikke, og snart overbeviste han sig om, at Samtalen blev ført i et Sprog, hvis barbariske Lyd var ham aldeles fremmed. „Hvad vil det sige?" spurgte han sig selv, og saae tvivlsom efter Officererne, indtil de forsvandt i Nærheden af Løbegravene.

„Timen er forløben, sagde pludseligt En ved Siden af ham: Det var nu vel paa Tiden at gaae til Kongen, Herr Capitain!" Arved saae sig om, og troede i Mørket at gjenkjende Swedenborgs lange, magre Skikkelse. — „Hvor kommer det, min Herre, spurgte han ham fortrødelig: at I tager saa levende Deel i min Gjøren og Laden?"

„Jeg har i Eder opdaget en stærk Mand og et reent Hjerte, svarte Swedenborg: og jeg anseer Eder for et udvalgt Herrens Redskab, som han kan bruge i denne onde Tid. Derfor besværger jeg Eder: forføi Eder strax til Kongen, og viig ikke fra hans Side, før denne Nat er forbi. Jeg holder for, at den gaaer svanger med græsselige Ting, ligesom jeg ogsaa har observeret et grueligt Tegn paa Firmamentet."

„Forskaan mig for Eders astrologiske Drømmerier, sagde Arved utaalmodig: saalænge Gud lader mig beholde mine sunde Sandser, er jeg ikke istand til, at troe derpaa." — „Anfee mig og min Lære for hvad I vil, sagde Swedenborg mildt: opfyld blot min Bøn. Slip ikke Kongen af Syne i denne Nat; thi virksomme ere Helvedes Magter!" — „Hvad kunde true Helten, som jeg kunde beskjerme ham imod?" spurgte Arved.

„Den, mit Brød æder, under Fødder mig træder!" reciterede Swedenborg næsten syngende, med dyb Røst. — „Hvorledes mener I det, Herre?" spurgte Arved heftig; men Propheten var forsvunden.

Arved kom til Kongens Qvarteer. Den tjenstgjørende Ordonnants-Officeer viste ham, da han havde nævnet sig, ind i det kongelige Gemak. Med en Bønnebog paa sit Skjød sad Carl, opmærksomt betragtende et Migniatur-Portrait, han holdt i Haanden, ved Kaminen, hvor der brændte nogle Ark Papiir. Arved nærmede sig Kongen, der sad med Ryggen imod ham og ikke bemærkede ham. Nu kjendte Arved Portraitet, hvori Monarken var saa fordybet. Det var Gustav Adolphs.

Kongen saae sig om. „Aha, Capitain Gyllenstjerna! sagde han, idet han stod op og omhyggeligt gjemte Bog og Portrait: Han har ved Udfaldet igaar atter viist megen Bravour. Til Oberstvagtmester er Han endnu for ung. Ordensvæsenet ynder jeg ikke. Han kan udbede sig en Naade."

„Dette Ord af min Konge er den største Naade, der kunde vederfares mig! svarte Arved: Eders Majestæt vedligeholde mig denne Velvillie, og jeg vil anse mig belønnet langt over min ringe Fortjeneste."

„Nei! sagde Kongen heftigt: Jeg vil ikke være Hans Skyldner. Gud kan kalde mig idag eller imorgen, og da maa mit Regnskab paa Jorden være sluttet. Han skal udbede sig en Naade. Jeg vil Ham vel."

„Nu eller aldrig! sagde Arved til sig selv, og til Kongen: Jeg elsker en Datter af Eders Majestæts Minister, Baron Görz. Vore Fædres gjensidige Fjendskab vilde være en uoverstigelig Hindring. Vil Eders Majestæt være vor Forbeder?"

„Han er en Nar!" sagde Kongen vredt, og gik med raske Skridt op og ned i Gemakket. „Hvilken fjantet Anmodning! raabte han efter en Pause, smilende paa sin Maade: Og jeg finder den ogsaa uforskammet, da han veed, hvad Tanker jeg har om Giftermaal." Efterat han atter var gaaet et Par Gange op og ned, blev han staaende for Arved, og spurgte ham: „Han er saadan dygtig Soldat, Gyllenstjerna! hvor har han kunnet binde sig til en Qvinde?"

„Baronesse Görz, svarte Arved: er saa elskværdig, at Eders Majestæt vilde finde det meget naturligt, naar De blot saae hende." — „Det maa Han troe; naturligt!" sagde Kongen leende. Og efter en Pause vedblev han hovedrystende: „Jeg gad dog vidst, hvad Behag I Mennesker finde i den saakaldte Kjærlighed." — „Den er vel det Bedste i Livet, Eders Majestæt!" svarte Arved fyrig. — „Det var ikke godt for mig, yttrede Kongen: saa havde jeg forfeilet det Bedste. Dog vilde Ingen kunne berøve mig Krøniken og Eftermælet!" Han traadte hen for Kaminen. „Jeg vil lade skrive til Hans Fader, sagde han pludseligt: Med Görz skal jeg selv tale. Jeg venter ham i disse Dage fra Aland."

„Eders Majestæt —!" stammede Ynglingen, overrasket og henrykt. — „Lad Han det være godt!" sagde Kongen, og Siquier traadte ind.

„Eders Majestæt gaaer nu til Løbegravene, sagde Arved, ihukommende Svedenborgs Bøn: Tør jeg følge med? Ret hastigt vilde jeg gjerne praktisk lære, hvad der hører til Beleiringstjenesten." — Venligt

nikkede Kongen. Siquier gjorde et ærgerligt Ansigt, og de gik.

Ved Indgangen til Løbegravene modtoges de af Grev Schwerin, som kommanderede her, Capitain Posse og Adjutant Kolbert, og ikke uden nogen Forlegenhed kom Oberst Megret dem imøde. Kongen bortsendte Posse og Kolbert i hemmelige Ærender, og gik med Megret og Siquier frem i Løbegravene. Arved fulgte i nogen Fraskand. Det var en bitterlig kold, maaneløs Nat, men Stjernerne funklede klart. Uophørligt skjøde de Danske fra Frederikshald, og Kuglerne sloge ofte ind i Gravens Vægge, men Kongen agtede ikke derpaa, og underholdt sig roligt med sine Ledsagere. Nu kom de til det Sted, hvor Løbegravens Dæmning gjorde en Vinkel med Paralellen.

Her blev Kongen staaende, og støttede sig paa sin lange Kaarde. „Ikke videre er Arbeidet kommen, Megret?" spurgte han ærgerlig.

„Jorden er haardtfrossen, Eders Majestæt." undskyldte sig Denne bestyrtet. — „Havt Tid nok! sagde Carl: jeg er meget utilfreds."

„Jeg sætter mit Hoved i Pant paa, raabte Megret: at vi have Fæstningen inden otte Dage!" — „Nu, det vil vise sig," svarte Kongen, og knælede paa Foden af Volden; støttende Albuen paa Brystværnet og vendende Ansigtet mod Fjenden, saae han længe paa Skandsearbeiderne, der færdedes i Nærheden ved Stjernelyset.

Da lød en vild Larm fra Leiren. „See, hvad der er paa Færde, Gyllenstjerna, bød Kongen: og bring mig derpaa Rapport." — „Som Eders Maje-

stæt befaler!" svarte Arved med tungt Hjerte, thi det kares ham i dette Øieblik fore, som om han ikke maatte lade Kongen ene hos de tvende Franskmænd.

„Skynd Jer, Herr Capitain, tilhviskede Siquier ham: Kongen lider ingen Roien og er overhovedet ilde stemt idag."

Sukkende adlød Arved. Da han kom ud af Løbegravene, var Alt igjen bleven stille, og af Grev Posse, som kom ham imøde, hørte han, at et Par løbske Heste havde været Skyld i hele Larmen. Medens han endnu talte med ham herom, nærmede Svedenborg sig tilsomt. Med iiskold Haand greb han Arveds Høire, og drog ham hastigt tilside.

„Hvor forlod I Kongen?" spurgte han heftigt. — „Ved Enden af Løbegraven, svarte Arved: Megret og Siquier ere hos ham." — „Hvorfor er I vegen fra Eders Herres Side? raabte Svedenborg, vridende sine Hænder: Jeg bad Jer dog saa indstændigt!" — „Hans Ordre" — svarte Arved bestyrtet. — „For Himlens Skyld, vend tilbage til ham!" bad Svedenborg, og drog ham bort med sig: Himlen give, at vi ikke komme for silde!"

Tilsomt gik de sammen gjennem Løbegraven. Da mødte Siquier dem i en snever Gang. — „Hvor er Kongen?" spurgte Arved ham hastigt. — „Det vilde jeg spørge Eder om! svarte Siquier med trodsig og dog usikker Stemme: Jeg forlod ham strax efterat I var gaaet bort, og har siden ikke kunnet finde til ham i Mørket." — „Det er besynderligt, sagde Arved: Saa vend tilbage med mig, og lader os søge Kongen der, hvor jeg forlod ham i Eders Selskab."

Nølende fulgte Siquier. De naaede det gamle Sted, der var Arved velbekjendt. Alt i nogen Afstand saae han Kongen næsten i samme Stilling, støttende sig paa Brystværnet. Pludseligt indfandt Megret sig ogsaa, nærmede sig Kongen, og bøiede sig over ham.

„Han er død!" sagde han efter en Pause gandske rolig. — „Kongen død?" skreg Arved med vild Forfærdelse, løb til næste Vagtpost, og kom snart tilbage med en brændende Fakkel. Dens Skin belyste et rædsomt Billed. Overstænket med Blod laae Carls skjønne Helteskikkelse knælende paa Foden af Volden. Hovedet var nedsunken paa Brystværnet. I den høire Tinding gabede Dødssaaret. Det venstre Øie var indsunket, det høire stirrede græsseligt, og den høire Haand, der krampagtigt greb om Kaardefæstet, beviste, at den kjække Aand, kort før sin Flugt ud af Legemet, havde villet trodse Døden.

En lang, frygtelig Pause. — „Stykket er ude! sagde Megret omsider: Vi ville spise tilaften."

Gysende betragtede Arved den Mand, der var istand til, med kold Frækhed at ville gjøre sig vittig over sin Konges og Feltherres Død, og en skrækkelig Mistanke fløi gjennem hans Sjel.

„Kongens Død maa holdes skjult for Tropperne, sagde Siquier: Den vilde gjøre dem modløse. Jeg vil blot melde den for Prindsen af Hessen, som da kan befale, hvad videre her er at gjøre." Han bortfjernede sig tilsomt. Arved og Svedenborg bleve tilbage hos Liget. Medens Hiin greb dets nedhængende Venstre og bedækkede den med Kys og Taarer, klagede

Denne: „Saa maatte da ogsaa Du falde ved nedrigt Snigmord, Du ridderlige Helt! Hvi kunde Du dog ikke engang falde for ærlig Fjendes Haand i aabent Feltslag?"

„Lader os ikke dømme altfor rask! sagde Arved, der i Svedenborgs Mistanke bekæmpede sin egen: At Kongen, ligeoverfor spillende Batterier, er bleven truffen af en fjendtlig Kugle, er sandsynligere, end den uhyre Forbrydelse, I vil formode." — „Kongens Ansigt var vendt mod Fjenden, svarte Svedenborg med betydningsfuld Alvorlighed: og Kuglen har truffet ham fra høire Side. Dens Kaliber er forliden for det svære Skyts, og ingen Musket rækker hid fra Frederikhalds Volde." — „Umuligt! raabte Arved: Hvem kunde — —?"

„Den, mit Brød æder, under Fødder mig træder!" sagde Svedenborg igjen halvtsyngende. — Nu blev det vaabenlydt og fakkelklart i Løbegraven. Gjennem de hidilende Officerer trængte sig Prindsen af Hessen.

„Saa er det altsaa dog sandt?" stammede han, og blev, bedøvet af det skrækkelige Syn, staaende, og hans Knæe rystede. „Hvo var tilstede ved min Svogers Død?" spurgte han omsider med skjælvende Stemme. — „Dette Spørgsmaal kan ene Gud besvare Eders Durchlauchtighed, tog Svedenborg Ordet: Gud, der med sin Himmels tusende Stjernøine har seet, hvad her skete. Vi fandt det kongelige Liig gandske forladt." — „Forladt altsaa, raabte Prindsen: forladt døde Helten, hvis Vaabenklang opfyldte

Europa med Skræk og Beundring! Hvad er menneskelig Storhed?!"

Da kom Megret tilbage med Siquier, og fire Grenaderer af Garden hidbare med langsomme Skridt en Bærestol. „Lad Liget bringe til Hovedqvarteret, Siquier! bød Prindsen: og skjul Kongens Død, indtil vi har truffet alle de Forholdsregler, Øieblikket gjør nødvendige. Generalerne skulle straxt samles i mit Telt til et Krigsraad. Vagter og Patrouiller udstilles paa alle Veie til Sverrig. Ingen maa forlade Leiren inden videre Ordre." Han kastede endnu et Forfærdelsens Blik paa sin Svogers forstyrrede Skikkelse, og bortfjernede sig tilsomt.

Med kjæk Trods traadte Siquier til Liget, bedækkede det med en graa Soldaterkappe, satte sin egen Hat paa dets Hoved, og gav Grenadererne et Vink. Disse nærmede sig grædende, og bare den Døde ind i Bærestolen, som de lukkede. „Skulle i undervejs vorde spurgt, hvad I bære, sagde Siquier: da svarer: Capitain Carlsberg."

Sorgetoget satte sig i Bevægelse. Siquier tog Kongens gjennemskudte, blodige Hat, som laae paa Jorden, og fulgte efter. Med lydelig Mumlen adskiltes Officererne. Ogsaa Svedenborg var forsvunden. Arved stod ene tilbage, holdt endnu stedse maskinmæssigt Fakkelen ivejret, og stirrede næsten tankeløs paa den blodige Jord, hvori dens Skin speilede sig. Endelig foer han op, og stødte heftigt Fakkelen ned i Sneen paa Brystværnet, saa dens Flamme gnistrende sluktes. „Døe, du usle Blus! raabte han i vild Smerte: Slukt er Sverrigs Lys i denne For-

bandelsens Nat, og aldrig, aldrig mere vil Lykkens Morgen dæmre for det arme Land!"

Da Arved traadte ud af Løbegravene, kom Adjutant Kolbert ham imøde. „Godt, at jeg træffer Dig, sagde han ivrig: jeg søgte efter Dig. Følg strax med." — „Hvorhen?" spurgte Arved. — „Til General Dücker. Der samles alle de, der have meent det ærligt med vor faldne Helt. Thi nu gjelder det, hvem der skal bære Kronen efter ham."

Han drog Arved med sig til Dückers Telt, der allerede vrimlede af Generaler og Officerer. Den gamle ærværdige Dücker traadte midt iblandt dem og talte:

„Kongen er død. Smerten over dette uhyre Tab og det tunge Spørgsmaal, hvorledes Helten er falden, ville vi qvæle for Øieblikket. Nu gjelder det, tro at bevare hans faderløse Krone, som det sømmer sig ærlige Vasaller og Krigsmænd, og sørge for, at den falder paa et værdigt Hoved. I vide, Kammerater, at to Hænder ville udstrække sig derefter, og i Manges Øine er det endnu tvivlsomt, hvo der har størst Ret dertil, Carls Søster, eller Hertugen af Holsteen. Men det er vist, at Denne havde Kongens Villie for sig, og vi fuldbyrde altsaa den hedenfarne Helts uskrevne Testament, naar vi løfte Hertugen paa Thronen. Men hvad her skal skee, maa skee snart, thi Kronprætendentindens Gemal er i Leiren, og vil benytte sin Feltmarskalksværdighed, for at naar sit

Maal. Jeg, som han ingen Tro har til, har alt faaet Ordre til, at bryde op med mit Korps, og kun da tør jeg vove, at være ulydig, naar jeg har en Contraordre fra den nye Konge at beraabe mig paa. Jeg foreslaaer derfor, at en Deputation af os nu strax begiver sig til Hertugen, og beder ham vise sig for Tropperne. Vi lade Regimenterne træde under Gevær, udraabe ham til Konge, og for Resten sørge da vort tappre Sværd. Er det Eders Villie, mine Venner?"

„Leve vor Konge, Carl den Trettende!" raabte Forsamlingen med een Mund, og alle Kaarder flammede af deres Skeder. Dücker udvalgte de Officerer, som skulde følge ham til Hertugen. Arved var iblandt dem, og iilsomt begav Toget sig til Hertugens Quarteer. Skildvagterne spærrede Indgangen. Under den Ordvexling, heraf opstod, traadte Kammertjeneren Roepstorff, den unge Fyrstes Yndling og Fortrolige, ud af Huset.

„Det er mig umuligt, nu at melde Eders Excellence, sagde han til Dücker: Hans Durchlauchtighed er saa rystet ved Kongens Død, at han ei har Sands for Andet. Herrerne maae komme igjen imorgen." — „Gud i Himlen! raabte Dücker: I kan forlange, vi skulle bie en heel Dag, medens Sverrigs Skjebne maaskee beroer paa Øieblikke. Hertugen er retmæssig Kronarving. Vi have banet ham Veien til Thronen. Armeen er paa hans Side. Han skal blot følge med os, og tiltale Soldaterne, saa ville de strax udraabe ham til Konge. Men tøver han, saa kommer hans Tante ham i Forkjøbet. Jeg besværger

Eder, forestil Eders Herre alt dette." — „Jeg vil gjøre, hvad jeg formaaer," svarte Roepstorff, trækkende paa Skuldrene, og gik ind.

Der stode Krigerne med deres gode Mening og ventede paa, om det behagede den unge Fyrste, at bukke sig efter den Krone, de vilde lægge for hans Fødder. Kammertjeneren blev længe borte. Skærende blæste den kolde Morgenvind over fra Sverrig, og knurrende hyllede de sig tættere ind i deres Kapper. Da hørtes Hestetramp i Nærheden, og en Trop af omtrent ti Ryttere travede forbi dem og bøiede om ad Veien til Strømstad.

„Veed I, hvad det betyder? spurgte Kolbert Generalen: Det er Oberst Baumgardt, der paa Feltmarskalkens Ordre reiser Baron Görz imøde, for at arrestere ham." — „Ret saa! raabte Dücker bittert: Paa en Forbrydelse mere kommer det ikke an, hvor det gjelder om, at tilsnige sig en Krone."

Nu kom Kammertjeneren ud igien. „Jeg har forestillet Hans Durchlauchtighed Alt, sagde han: Men han har desværre ikke villet høre mig. Han lader Eders Excellence sige, at han for Øieblikket ingen Audients kan give." — Da knurrede Forsamlingen lydeligt og vredt stampede Dücker med Foden. „Giver mine Regimenter Ordre til Opbud!" bød han sin Adjutant, og gik, skændende og bandende, tilbage til sit Qvarteer.

Dreven af Bekymring for sin Elskedes Fader, fulgte Arved efter Generalen. „Tilstaae mig en Bøn, sagde han, idet han efter ham traadte ind i Teltet: Skaf mig Orlov til en Reise til Stockholm." — „Til

Stockholm? spurgte Dücker studsende: Just nu? I hvad Ærinde, Capitain?" — „For Carls bedste Ven vil jeg Intet dølge, sagde Arved rask: Görz maa efter min Regning allerede være i Stockholm, eller snart komme did, og jeg vil advare denne sor Konges tro Tjener, at han ikke reiser lige i Hænderne paa sine hævnsnysende Fjender."

„Det Indfald komme Jer Himlen! raabte Dücker: Jeg vil see, hvad jeg kan gjøre." — Han nærmede sig Døren, da stormede Oberst Brenner ham imøde. „Jeg kommer, for at sige Dig Farvel, min gamle Ven, sagde Denne: I dette Øieblik reiser jeg med Courierheste til Residentsen." — „Hvad har Du der at gjøre?" spurgte Dücker. — „Jeg skal melde Kongens Død, svarte Brenner: Her staaer jeg sagtens visse Folk i Veien, og derfor har man vel betroet mig det sørgelige Hverv." — „Saa gjør mig den Tieneste, at medtage Capitainen her, sagde Dücker: han har vigtige Forretninger i Stockholm, og sik vel neppe paa anden Maade Lov til denne Reise. . ." — „Prindsen har tilladt mig, selv at vælge min Ledsager, svarte Brenner: Vi afreise strax, Hr. Capitain; Lev vel, min Dücker!" — Han ilte ud. Taknemmelig trykte Arved Generalens Haand til sit Bryst og styrtede derpaa ud i den kolde Morgens graanende Dæmring.

Oberst Brenner og Arved stode for Ulrike. Hiin havde udrettet sit Ærinde og vedblev nu, pegende paa sin Ledsager: „Denne Officeer var En af de første,

der fandt Helten som Liig. Han kan underrette Eders Kongel. Høihed om de sælsomme Omstændigheder, som ledsagede dette saa gandske uventede Dødsfald."

„Hvortil det? raabte Ulrike: Det vilde blot sønderrive mit Hjerte. Om endog min Moderkjærlighed til dette Land paanøder mig den Overbeviisning, at dette Dødsfald var en Lykke for Sverrig, saa hævde dog Blodets Baand deres hellige Rettigheder, og skjønt jeg aldrig kunde rose mig af min kongelige Broders Naade, saa fylder dog hans Bortgang mit Hjerte med en Sorg, der sandelig ikke trænger til at skærpes."

Da traadte Overstatholderen, Baron Taube, ind i Værelset, med et Ansigt, hvori Skræk, hyklet Smerte og skjeldulgt Glæde kæmpede med hinanden. „I veed det alt, Gouverneur?" raabte Ulrike, rask trædende ham imøde. — Han taug og bukkede bekræftende.

„Jeg tænker dog, at jeg i Eder har en ret trofast Ven?" spurgte hun med majestætisk Naade, idet hun rakte ham Haanden til Kys. — „Mit Liv for Eders Kgl. Høihed!" raabte Taube med ziirlig Begeistring, og kyssede Fyrstindens Haand med megen Ømhed: „Ogsaa Senatet er paa Eders Side, vedblev han: det Eneste, hvorfor jeg kunde frygte, ere de Kabaler, Baron Görz ikke vil undlade, at smedde for den unge Hertug." — „For Görz er der sørget! raabte Ulrike med et bistert Blik: Lad ihast hans Palais besætte med Vagt, hans Papirer og Formue tage i Beslag. Besørg I Alting, kjære Gouverneur!"

Da hun havde sagt dette, vendte hun sig hastigt om, og hendes Blik traf lige i Arved's store, blaa Øie, som han havde fæstet paa hende, brændende og mørkt. Hun foer tilbage og spurgte, med Møie fattende sig: „Hvem er den unge, mørke Mand?" — „Min Ledsager, Gardecapitain Grev Gyllenstjerna, svarte Brenner: En brav Soldat. Han var den Første paa Gyldenløve, og havde den høisalige Konges besynderlige Naade." — „Gyllenstjerna? spurgte Taube skudsende: Saa er det dog Senatorens Søn, som Denne havde sendt til Armfelds Hær." — „Den værdige Olding var stedse En af vore troeste Venner, tog Ulrike Ordet, idet hun naadigst vendte sig mod Arved: Det er Os behageligt at høre, at Sønnen træder i Faderens Spor. Vi forbeholde Os, at give ham et særdeles Beviis paa Vor Naade."

Hun rakte ham Haanden til Kys, men Arved, der var inderlig opbragt over Alt, hvad han hidtil havde hørt, kunde ikke tvinge sin Ungdomstrods til denne Yttring af Ærefrygt for en Qvinde, som han hadede. Han stod stiv og ubevægelig, og Prindsessens Haand blev ugreben og ukyst svævende i Luften.

Forfærdet ved denne Grovhed rømmede Overstatholderen sig. Oberst Brenner stødte Arved ængsteligt paa Armen, men han rørte intet Lem, og Prindsessens Haand sank omsider ned. — „Det unge Menneske er sikkert ikke vel?" spurgte Ulrike bittert. — „Efter det lange, forceerte Ridt, var det vel intet Under, sagde Brenner, undskyldende: Han trænger til Hvile. Hvis Eders Kgl. Høihed tillader."

„Imorgen tidlig kan Han afhente sin Depesche hos Gouverneuren, faldt Ulrike ham i Talen: Og sin Ledsager kan Han ved Leilighed lære, hvad Høflighed enhver Mand af Dannelse skylder enhver Dame, om hun end ikke var hans Konges Søster."

„Nu, det maa jeg sige! skjændte Brenner, da han med Arved havde Palladset i Ryggen: I har en gandske udmærket Gave til, at gjøre Eders Lykke ved Hove. I skulde i det Allermindste see at blive Hofmarskalk. Det var den Gang, jeg tog Eder med til en Audients!"

„Lad det være forbi! raabte Arved: Jeg kan nu engang ikke udvortes agte det, jeg indvortes foragter. — I behøver mig dog ikke mere, Hr. Oberst?" spurgte han efter en Pause, idet hans Blikke floi hen til det Görziske Pallads. — „For idag ikke, svarte Brenner: men imorgen tidlig kommer I til mig i mit Qvarteer, at vi kunne aftale det Fornødne om Tilbagereisen."

„Men hvad om jeg nu, spurgte Arved, greben af en Anelse: maaskee endnu idag maatte tiltræde en Tilreise, vilde I da give mig Orlov, naar jeg stillede mit Æresord i Pant paa, i det seneste inden otte Dage at vende tilbage til Leiren for Frederikshald?" — Obersten saae paa ham med et skarpt Blik og sagde derpaa venligt: „Min gamle Dücker elsker Eder, og i Eders Ansigt er ingen Falskhed. Jeg seer paa Eder,

at I vil holde Ord. Riid paa Eders egne Betingelser, hvorhen I vil!" — „Gud lønne Eder det!" raabte Arved, og ilte bort.

Snart stod han for Friherre von Görz's stolte Pallads. Det var mørk Aften. Kun i eet Værelse saae han Lys. „Det er Georgines Lys!" hviskede han, gjennembævet af Smerte og Henrykkelse, aabnede den lille Sidedør ved den store Portal og listede sig op. Da han traadte ind i Georgines Værelse, saae han hende sidde ved Bordet og med grædende Øine læse i den Billet, hvori han havde meldt hende hendes Faders Fare.

„Himlen være lovet! sagde Arved: Du har faaet mit Brev i rette Tid, og Din Fader er reddet!" — „O, gid han var! raabte Georgine smerteligt: Alt igaar er han afreist til Frederikshald. Han pleier at reise hastigt, og før min Coureer kan indhente ham, er han alt i sine Forfølgeres Hænder." — „Alt eftersom Coureren er! trøstede Arved hende: Jeg har den faste Villie, at redde min Elskedes Fader. Jeg kan ride, og paa et Par Heste, der styrte under mig, kommer det ei heller an. Kun min Bekymring for Dig holder mig tilbage. Dette Pallads skal besættes, Din Faders Formue skal tages i Beslag. Hvilke Scener vente Dig, naar Du bliver tilbage i det øde Huus?" — „Vær uden Frygt for mig, sagde Georgine, idet hun ringede: Jeg kjører strax med min Søster til Grev Dernath." — „Dernath og alle Din Faders Venner blive fængslede endnu i denne Nat," sagde Arved ængsteligt.

„Nu, saa veed jeg endnu et Tilflugtssted i Stockholm, svarte Georgine, og til den indtrædende Kammerfrue sagde hun: Lad strax det Bedste af mine og min Søsters Sager indpakke og bed Hushovmesteren besørge en Baad. Vi seile strax til Blasiusholmen til den gamle invalide Fregat-Capitain, som min Fader for tre Aar siden udløste i Ystad. — Og til Arved vedblev hun, da Kammerfruen var gaaet: Jil Du nu! Min Fader vilde reise gjennem Vestgothland og passere Stromstad. Riid strax, Arved! flyv, frels, og der er ingen Løn, som Du jo kan fordre af mig for min Faders Liv!"

Og endnu engang omslyngede hun ham med sine skjønne Arme, trykte endnu et Ildkys paa hans Læber og skjød ham ud af Døren.

Frem ad Landeveien til Stromstad travede den trætte Arved paa den lille Gothlænder, han i Herbergeerstedet Rakalse havde kjøbt istedetfor den Hest, der var styrtet under ham. Da saae han langtborte paa den sneebedækte Hede en raskrullende Vogn. „Nu gjelder det!" raabte han, og borede ubarmhjertigen Sporerne ind i Hestens Side, saa den i susende Carriere fløi afsted med ham over den haardtfrosne Jord. Efter et Qvarteers Forløb havde han indhentet Vognen. I den sad Baron Görz, indhyllet i sin Zobelpels og saa fordybet i sine Papirer, at han ikke bemærkede den hidgalopperende Rytter.

„Jeg velsigner min Skjebne, raabte Denne ind i Vognen: at jeg har truffet Eders Excellents i rette Tid. Jeg bringer Eder vigtigt Budskab." — „Hvem er J, min Herre?" spurgte Görz forfærdelig, forstyrret i sine Tanker. — „Gardecapitain Gyllenstjerna, svarte Arved: Jeg er reden efter Eder fra Stockholm, for at advare Eder mod truende Fare."

„Gyllenstjerna! raabte Görz, som Vognens Rasslen hindrede i, at høre de sidste Ord: Saa bringer J mig sikkert ogsaa Budskab fra min Datter. Synes J om det, da bind Eders Hest ved mine og tag Plads hos mig i Vognen." — „Med Tak modtager jeg Eders Tilbud, sagde Arved, idet han fulgte Indbydelsen: men hav nu den Godhed, strax at vende om igjen; underveis skal jeg sige Eder, hvorfor." — „Hvad drømmer J om?" spurgte Görz med rynket Pande. — „Der kommer en heel Trop Ryttere lige imod os! „raabte Kudsken ind i Vognen. Engstelig saae Arved fremad. „Gud, saa kom jeg dog for silde!" jamrede han, da han fik Øie paa Oberst Baumgardt.

„J er vel ikke ret ved Eders Samling, unge Menneske, eller ikke Den, J udgiver Eder for?" spurgte Görz endnu mørkere og greb efter den i Vogntasken siddende Pistol. — „For Himlens Skyld! bad Arved, blidt holdende hans Haand: Spar Eders Vaaben for Eders Fjender, som hist komme os imøde. Hos Eder sidder Eders Ven, beredt at dø for Eder. Lad dog Kudsken vende — maaskee er der endnu Redning."

Skarpt prøvende saae Görz paa ham og hans Træk formildedes ved Synet af det ærlige Ansigt.

„Nu troer jeg intet Ondt om Eder, sagde han smilende: men dog kan jeg ikke andet end mene, at I vilde gjøre Eder lidt vigtig hos mig, ved at paasnde mig Eders Hjelp i opdigtet Fare. Sligt kan jeg tilgive Ungdommen og den Aarsag, som driver Eder, allerhelst. Men en anden Gang maa I holde Eder nærmere ved det Sandsynlige. At de Ryttere, som hist komme os imøde, ikke ere Røvere, men ærlige svenske Dragoner, det kan et Barn see, og, feiler jeg ikke, rider Oberst Baumgardt, som jeg ret vel kjender, i deres Spidse." — Samme Øieblik havde Rytterne naaet Vognen.

„God Aften, Eders Excellents!" raabte Oberst Baumgardt hilsende, idet han vendte sin Hest. Tre andre Officerer, som ledsagede ham, vendte ligeledes om, og holdt, høflgt hilsende, foran Vognen, samt ved begge Sider af den, medens Dragonerne travede forbi og ordnede sig bag Vognen.

„God Aften, Hr. Oberst! svarte Görz munter: hvorfra saa silde?" — „Vi rede Eders Excellents imøde, sagde Denne forbindtlig: i det frygtelige Sneefog vare vi komne fra Veien og have slakket om her i Egnen et Par Dage, inden vi fandt den igjen. Vi bringe Eder vigtigt Budskab fra Leiren." — „Hvad gjelder det, jeg bringer Eder endnu vigtigere og bedre fra Aland? svarte Görz: Men om slige Ting falder Talen bedre i den varme Stue ved en Bouteille gammel Viin. Jeg agter at overnatte i Præstegaarden Tanum og har et godt Flaskefoder med. Ville de Herrer være mine Gjæster? Vi tilbringe en behagelig

Aften med hverandre, og imorgen reiser jeg da under Deres sikkre Bedækning videre til Frederikshald." —

„Det er mig og mine Officerer en Ære, sagde Oberſten, og raſk rullede Vognen videre, omgiven af ſit bevæbnede Følge, til den eenſomme Præſtegaard. De Ridende og Kjørende ſtege af. Miniſteren gik ind i Dagligſtuen. Arved fulgte ham. Med iilſom Hefstighed ſtormede Officererne bagefter og den Sidſte lukkede Døren af.

„Hvad er det?" ſpurgte Görz opfarende. — Da ſatte Oberſten ſin Hat paa, trak Kaarden og ſagde i den raaeſte Soldatertone: „I Kongens Navn afforder jeg Jer Eders Kaarde, Görz!" — Overraſket traadte Denne tilbage. Maalløs ſaae han paa Officererne, der omgave ham med haanligttriumpherende Blikke og dragne Kaarder.

Det Uridderlige i dette Optrin oprørte Arved, hans Blod kogte, og, glemmende den Ulykke, ſom afmægtig Modſtand her maatte afſtedkomme, ſaae han paa Görz med vildtrullende Øine, hvori det Spørgsmaal laae, om han til Fangens Befrielſe ſkulde drage Kaarden, hvis Fæſte han alt havde grebet. Men med majeſtætiſk Alvor gav Miniſteren ham et Vink at være rolig, og Arved ſlap Kaarden og ſneg ſig ſtille-fortvivlet hen i Vinduet.

„I Kongens Navn? ſpurgte Görz Oberſten efter en lang Pauſe, idet han løſte ſin Kaarde: Det lyver I! Af Carl kunde jeg vente Alt, kun ikke at han vilde opoffre ſin troeſte Tjener. Dog indſeer jeg, at jeg maa vige for Nødvendigheden. Der har I Kaarden! Jeg var forberedt derpaa. Det er Lønnen for de Tje-

nester, jeg har gjort Sverrigs Krone!" — „Den rette Løn venter Eder først i Stockholm!" sagde Baumgardt bitter. Derpaa vendte han sig til Arved og spurgte ham strengt; „Hvorledes kommer I hid, Capitain Gyllenstjerna?" — „Fra Stockholm, svarte Denne: hvorhen jeg havde fulgt Oberst Brenner som Courier, reiser jeg nu tilbage til Læren." — „Og I har forladt Eders Foresatte? spurgte Baumgardt videre: og vi finde Eder i Görz's Vogn? Det er mistænkeligt." — „Et Øieblik før I mødte os, faldt Görz ham rask i Ordet: havde Capitainen indhentet mig, for at bringe mig Budskab fra min Datter. Hans Hest staaer endnu udenfor, bunden til mine."

Baumgardt treen til Vinduet, for at overbevise sig om Sandheden. — „Forekommer Sagen Jer endnu betænkelig, Oberst, raabte Arved heftig: saa foreslaaer jeg Jer, at lade mig transportere til Stockholm som Arrestant tilligemed Herr Ministeren." — „Det var vel det, I helst vilde! svarte Baumgardt spottende: men jeg er ikke vant til, at modtage Forskrifter af Subalterne, og Klogskab byder, just at gjøre det Modsatte af det, mistænkelige Personer foreslaae. I vilde jo tilbage til Læren. Jeg og Oberstlieutenant Björnskjöld skulle følge Jer did. Generaladjutant Rosenhahn og Lieutenant Löwen bringe med deres Folk Delinqventen til Stockholm, saa kommer Enhver af os til sin rette Plads." — Arved skar Tænder, men Subordinationens Jernlænke holdt den unge Løve bunden, og han tang.

„Fremad, Hr. von Görz!" tilraabte Rosenhahn Denne og pegede mod Døren. — „Lev vel, min

Søn! sagde Görz, og idet han hjerteligt omfavnede Arved, tilhviskede han ham: Nu erkjender jeg først Din sande Mening og Din sønlige Trofasthed. Gjøre mine Fjender det ei umuligt for mig, at vise mig taknemmelig, da skal Du vorde tilfreds med mig."

Han gik ud og steg i sin Vogn, der imidlertid var vendt, for at føre ham i Fængsel. En Dragon sad paa Bukken, Rosenhahn tog Plads hos Ministeren. De andre Officerer svang sig paa deres Heste, Arved ligesaa. Lieutenant Løwen gav sine Dragoner et Vink; de omringede Vognen med dragne Pallasker, og rask galopperede Toget med Fangen mod Syd, medens Arved med sine paatvungne Ledsagere sørgmodig red mod Nord.

Øde og tom stod Leiren for Frederikshald, da Arved naaede den med de to andre Officerer. Fra Gyldenløve vaiede Dannerflaget, og de svenske Løbegrave, der havde kostet saamegen Tid og Møie, vare tilkastede af de Danske.

„Hvad er det? raabte Arved studsende og harmfuld: Er vor Armee slagen, siden den har ophævet Beleiringen, hvis Maal var saa nær?" — „Jeg havde ventet det, svarte Oberstlieutenant Björnskjöld med mørkt Aasyn: Armeen er marscheret tilbage til Sverrig."

„Hvor dog Tiderne have forandret sig! sagde Arved bittert: For henved 90 Aar siden opflammede Gustav Adolphs Død hans Hær til rasende Fornyelse af

Kampen og til glorværdige Seire, og nu synes Svenskernes gamle Tapperhed at være bortvegen med deres Konges Helteaand, da de i skændig Flugt bortkaste de Laurbær, de havde tilkæmpet sig under ham."

„Jeg haaber, Herr Capitain, raabte Baumgardt vredt: I afholder Eder fra, at haane Feltmarskalkens Befalinger. Frækt at dadle sine Foresatte, er i Krigstid lige med Oprør, og efter vore Artikler straffes saadan Forbrydelse med Kuglen."

„I er nu i Tjenesten, Herr Oberst, sagde Arved, meisomt dæmpende sin Hede: derfor forbeholder jeg mig, til sin Tid at give Eder vedbørligt Svar paa saadan Tiltale."

Nogle danske Flintekugler, der pebe dem om Ørerne, afbrøde Ordvexlingen. Jilsomt travede de tre Ryttere mod Østen efter deres bortmarscherede Hær.

Paa hiin Side Norges Grændse ved Byen Amal fandt de Armeen. Baumgardt red med sine Ledsagere lige til Byen, hvor Hovedqvarteret var. Ved Porten mødte de Oberst Brenner. „Skal vi gjenfinde hinanden her, min kjære Reisekammerat? tilraabte han Arved: Det gjør mig ondt." — „Mig ikke, svarte Arved: thi jeg behøver Eders Vidnesbyrd, for at retfærdiggjøre mig i Herr Oberst Baumgardts Øine. Han havde Lyst til, at holde mig for en Marodeur, eller for noget endnu værre, fordi han traf mig uden Eder paa Veien til Frederikshald."

„Jeg havde permitteret Capitainen, sagde Brenner til Baumgardt: og Feltmarskalken er allerede underrettet derom." — „Altsaa tør jeg vel anbefale mig, Herr Oberst? sagde Arved høfligt til Baumgardt: Saasnart Omstændighederne nogenlunde tillade mig det, skal jeg ikke undlade, at gjøre Jer min Opvartning og afgjøre det Fornødne med Jer."

Uden at svare et Ord, red Baumgardt videre. — „Kom nu strax med til min gamle Dücker, sagde Brenner til Arved: I skal gjøre ham og mig Regnskab for Eders sidste Reise."

Da Begge naaede Dückers Qvarteer, fandt de ham ikke hjemme. Ventende paa ham sad Svedenborg, indhyllet i sin Reisekappe, i Stuen, og var saa forbybet i nogle Pergamentblade, fulde af Tal og Tegn, at han ikke bemærkede de Indtrædende.

„Guds Fred, Herr Svedenborg!" sagde Arved med veemodig Hjertelighed, bydende ham sin Haand. Længe stirrede Svedenborg paa ham, og hans Blikke røbede, at hans Aand var aldeles fraværende. Endelig syntes hans Besindelse at vende tilbage, han noterede endnu Noget i Bladene, stak derpaa disse i Lommen, og greb nu først Ynglingens Haand.

„I synes udseet til, raabte han med sin hule Spøgelsestemme: stedse at være tilstede ved Armeens vigtigste Forhandlinger, uden at kunde gjøre Noget for det almindelige Bedste. I dette Øieblik vorder det afgjort, hvo der skal herske over Sverrig."

„Jeg meente, tog Brenner Ordet: at Prindsesse Ulrike alt var kaaret til Dronning. Hun havde jo tilbudet, at kiøbe Kronen med Souverainiteten." — „Men

naar den unge Hertug byder det Samme, svarte Svedenborg: vil han upaatvivleligt seire. General Dücker er just hos ham for at overtale ham dertil."

Nu kom den gamle Dücker rasende styrtende ind, kastede sin Fjæderhat paa Gulvet, og løb op og ned i Stuen, uden at bemærke Officererne. — „Altsaa Intet udrettet?" spurgte Svedenborg sørgmodig. — „Hvad lader sig udrette, fnøs Generalen: naar man har med en Dreng at bestille, som Taaber beherske. Han stoler paa sit Parties Styrke, og vil have hele Regjeringsmagten, eller slet Intet. Nu, med det Sidste kan man tjene ham."

„Altsaa mislykkedes ogsaa det sidste Forsøg, sagde Svedenborg, gribende sin Hat: Gud opholde Eders Excellents! Jeg gaaer." — „I vil ogsaa forlade mig?" spurgte Dücker bedrøvet. — „Hvad har jeg her at gjøre? sagde Svedenborg: Beleiringen er ophævet; min Videnskab behøves ikke mere her. Jeg reiser til Bjergværkerne." — Nu vendte han sig til Arved. „Vi sees igjen!" sagde han med hemmelighedsfuldt Eftertryk.

„Hvo veed!" svarte Arved, der med mørke Anelser skuede ind i den næste Fremtid. — „Vi sees igjen! raabte Svedenborg med stærk Røst: Det siger mig den dunkle Følelse, der af Herren blev mig forlenet mere som et Strafferiis, end som en Naadegave. Vi sees igjen, og, feiler jeg ikke, i en ret alvorlig Time af af Eders Liv." — Han gik.

„Har I naaet Eders Hensigt, Gyllenstjernā?" spurgte Dücker spændt. — „Havde jeg truffet Görz en Time før! svarte Arved: Jeg var Vidne til hans

Fængsling." — „Saa er han dødsens!" raabte Dücker. — „Mener I det, tog Arved Ordet: saa skaf mig min Afsked, Hr. General! Jeg maa øieblikkelig til Stockholm, om jeg end skulde desertere fra Fanen." — „Det behøver I ikke, sagde Dücker: Garden bryder endnu idag op til Stockholm. Overiil Jer derfor ikke, kjære Søn!" — „Det er en Faders Røst, sagde Arved hjerteligt: Jeg adlyder Eder gjerne."

Da tonte Feltmusiken vildtlarmende og Artilleriets Torden rullede trindtom Staden. „Hvad er det?" spurgte Brenner studsende. — „Armeen er sunden, svarte Dücker: og Ulrike er Dronning. Det er Hyldingskanonernes Torden!"

Garden var rykket ind i Stockholm. Arved fløi til Blasiusholmen og opsøgte Fregat-Capitainen, der gjæstmildt havde modtaget den ulykkelige Görzes forladte Døttre. Bleg vaklede Georgine ham imøde, fyrig vilde han slutte hende i sine Arme, men hun traadte tilbage og rakte ham blot den hvide Haand, hvis Iiskulde bragte ham til at skjælve.

„Du har ikke reddet min Fader?" spurgte hun med svag Stemme. — „Ved min Ære! raabte Arved: Jeg gjorde hvad jeg formaaede, men Skjebnen var stærkere, end min ærlige Villie." — „Jeg maa troe det, svarte Georgine: og takker Dig for Din gode Hensigt; vil Du endnu gjøre Noget for mig, da skaf mig, ved Din Indflydelse, en Samtale med min stak-

kels Fader. Hidtil har man med grusom Haardhed tilbageviist alle mine Bønner:" — „Hvad der staaer i min Magt, skal jeg gjøre," forsikkrede Arved bevæget.

„Saa forlad mig nu, bad Georgine: og meld mig snart, at man vil forunde min Fader en Naade, som man ei engang pleier at nægte Røvere og Mordere." — „Saa hastigt byder Du mig gaae, Georgine? spurgte Arved smerteligt: Er det en elsket og elskende Bruds Hilsen?"

„Brud? sukkede Georgine med et sørgmodigt Smiil: Ak, kjære Arved! derom kan vel ikke mere være Tale mellem os. En Datter af den Mand, Sverrig anklager som Landsforræder, kan aldrig for Alteret række en Svensker sin Haand." — „Du elsker mig ikke mere!" klagede Arved.

Da saae Georgine paa ham med et Blik, hvori den gamle Lue funklede, og hendes Øine fyldtes med Taarer. Endelig feirede den almægtige Lidenskab; hun slyngede Armene om hans Hals og trykte ham heftigt mod sit bølgende Bryst. „Gaae og arbeid for mig!" raabte hun hulkende og flyede ind i Sidekabinettet.

Den nye Rigsraad, Nils, Greve af Gyllenstjerna, sad, som for to Maaneder siden, og skrev ved sit Arbeidsbord, da Arved traadte ind til ham. Han foer op og traadte hen for Sønnen med korslagte Arme og vrede Blikke. „Hvor skal jeg begynde med mine Be-

breidelser? tarmede han: Du har i den korte Tid begaaet saamange Excesser, at jeg i egentlig Forstand maa kalde Dig en forloren Søn."

„At jeg imod Eders Villie gik til Kongens Armee" — afbrød Arved ham undskyldende. — „Det er det Mindste! vedblev Faderen: Efter de Depescher, vi idag have faaet, er Armfeld's Hær ved sit Tilbagetog til Jemteland, ynkeligt ihjelfrossen i Jisbjergene, og hvormegen Sorg Du end har voldet mig, kan det dog ikke andet end være mig kjært, at Din Egensindighed dennegang har reddet Dig fra saa uhæderlig en Død. Men nu spørger jeg: Hvem har forenet sig med den Deputation, som i Leiren vilde udraabe Hertugen af Holsteen til Konge i Sverrig? Hvem har nødt sig paa Oberst Brenner, for at fornærme Dronningen og advare Görz mod hans velfortjente Skjebne? Hvem har truet Oberst Baumgardt med Duel, fordi han har gjort sin Pligt? Hvem har endnu idag talt med Landsforræderens Datter?"

„I er meget nøie underrettet, min Fader! sagde Arved: Jeg er meget for stolt til, at nægte, hvad jeg har gjort, men jeg troer ikke, at det fortjener Eders Vrede. Kongen havde, idet han udnævnte mig til Capitain, gjort mig selvstændig, og frit torde jeg da følge min egen Overbeviisning. Selv maa I vel indrømme mig, at Retten var tvivlsom mellem Prindsessen og Hertugen. Men jeg har den faste Tro, at den kun er paa den Sidstes Side, og derefter har jeg handlet. Görz vilde jeg redde, fordi jeg troer ham uskyldig."

„Det troer Du, fordi Du elsker hans Datter!“ stormede Faderen. — „Oberst Baumgardt, vedblev Arved: har personligen fornærmet mig, og vi skulle afgjøre Sagen, som det anstaaer Cavalerer, saasnart min Bekymring for Georgine tillader mig det.“

„Arved! raabte Faderen: haaber Du da for Alvor, at jeg skal give mit Minde til denne gale Forbindelse?“ — „Det staaer Eder frit for, at handle som Eder bedst synes, min Fader! sagde Arved: min Beslutning staaer fast, og I maatte selv foragte mig, naar jeg paa Ulykkens Dag vilde forlade den Pige, hvis Hjerte jeg vandt, da Lykkens Sol tilsmiilte hende.“ — „Dronningen vil forbyde Dig det!“ truede den Gamle.

„Og om det end var den kjække Margarethe selv, raabte Arved med lidenskabelig Hede: der samlede de tre nordiske Kroner paa sit Hoved, og holdt dem fast med stærken Haand, saa torde hun dog Intet foreskrive dette Hjerte. Hvormeget mindre da denne elendige Ulrike, som skændigen har kjøbt den ene Krone, hun ingen Ret har til, med Souverainiteten, Regjeringens kosteligste Juveel!“

Faderens Uvillie var vegen for det skjulte Velbehag, han fandt i Sønnen. Han betragtede ham, som han stod for ham, med de blaae Flammesine i det modige Hoved, hvis Pande forskjønnedes af hæderlige Ar, i den ædelstolte Stilling, som om han atter plantede et Banner paa en stormet Vold. „Paa Ære! raabte Oldingen omsider: havde Du ikke holdt Dig saa særdeles brav for Frederikshald, skulde jeg tale

anderledes med Dig. Men den Vaabendaad, som Carl den Tolvte belønnede med et Favntag, maa have været et sandt Helteslykke, og en Helt maa man holde Meget tilgode."

„Og dette Favntag var endda ikke Kongens bedste Raade, sagde Arved ivrigt: Jeg tilbageslog kort efter et fjendtligt Udfald, og derfor gav han mig sit Ord, at Georgine skulde vorde Min. Neppe vilde I have modstaaet hans Forbøn." — „Ja, svarte Faderen: Alt dette har nu een eneste Kugle forandret! Jeg beklager Dig, men Du staaer ikke til at hjelpe."

„I kan dog hjelpe mig, at udvirke Datteren Tilladelse til, at tale med sin Fader?" spurgte Arved. — „Derom, svarte Faderen: maa Du henvende Dig til Præsidenten i Undersøgelsescommissionen, Landmarskalk Ribbing."

„O vee, det Steenhjerte! raabte Arved: Saa giv mig dog i det mindste et Anbefalingsbrev til ham." — „Dermed kan jeg ikke befatte mig! gjenmælede Faderen vredt: Du vorder for dristig ved min Skaansel."

Han pegede mod Døren. Arved vilde aabne Munden endnu engang, men Rigsraaden vendte ham Ryggen, og sørgmodig sneg Sønnen sig ud.

Alt, hvormed Veltalenheden forstaaer at røre, vinde og skrække Sjelene, havde Arved bestet paa Landmarskalk Ribbing. Men hvert hans Ord var spildt. Harmfuld stod Yngtingen nu i Forsalen af Raadhuset,

hvori Görz sad fangen, og søgte at bestikke Stokmesteren. Men betænkeligt rystede denne med det tykke Hoved. „Gud veed bedst, sagde han, idet han slog paa det klirrende Nøgleknippe ved det brede Livbelte: hvor gjerne jeg tog mod Penge. Men man maa agte sig, Herr Capitain, og bruge den Smule Fornuft, Himlen har givet En. — Eders Penge vilde være mig ret kjære, men mit Hoved er mig dog endnu kjærere, og derom gjelder det her. Hav derfor den Naade, at pakke Jer herfra!"

Arved adlød den jernhaarde Nødvendighed, og vilde ile bort. „Tag mig med, Grev Gyllenstjerna!" raabte en dyb, velklingende Stemme efter ham. Han vendte sig om, og saae en Mand i Præsteornat, paa omtrent 40 Aar, med et klogt, ærligt og modigt Ansigt, træde ud af Raadhuset.

„I kjender mig, Herr Pastor?" spurgte Arved studsende. — „Vel kjender jeg Eder, svarte Hin: Jeg er Præst ved den tydske Menighed og Baron von Görz's Skriftefader. Hans udødelige Sjel frygter jeg ikke for, men hans jordiske Liv ønskede jeg gjerne at frelse. Jeg vil falde Dronningen tilfode. Følg med mig til Slottet."

Arved fulgte. „Meld os hos Hendes Majestæt, bad han Kammertjeneren, de fandt udenfor Dronningens Gemakker, og trykte ham nogle Dukater i Haanden: Grev Gyllenstjerna og Pastor Conradi bede om en kort og naadig Audients."

Kammertjeneren gik, kom strax tilbage og meldte: Herrerne maatte indlevere deres skriftlige Ansøgning.

— „Fordømt!" raabte Arved. „Det er allerede saa godt som et Afslag!" jamrede Conradi.

Det var imidlertid bleven Aften. Lakaierne tændte Lysene i Forgemakket. Da indtraadte en anseelig Officeer, og vilde gaae igjennem til Dronningens Gemak. — „Hvem er denne Herre?" hviskede Conradi til Kammertjeneren. — „Generallieutenant Rank." svarte Denne. — „Ham har Görz nævnt mig som sin sidste Ven, sagde Conradi til Arved: maaskee kan han gjøre Noget for os."

„Herr Generallieutenant!" raabte Arved hastigt efter ham. Han vendte sig. „Vi ere her, sagde Arved i rørende Tone: at indlægge en Forbøn for Baron Görz. Dronningen har nægtet os Audients. I gaaer lige til hende. Vi bede Eder derfor, om muligt, at overtale hende til, at høre os nogle Øieblikke. Vel ere vi Eder ubekjendte, men Eders eget Hjerte vil tale for os." — „Hvem skulde ikke kjende den tappre Gyllenstjerna! svarte Rank venligt: Og denne værdige Mand er mig heller ikke fremmed. Hvad min ringe Indflydelse formaaer, vil jeg gjerne gjøre."

Han gik ind. Begge Vennerne bleve staaende i Forgemakket, til han kom tilbage. „Dronningen, sagde han: gaaer ret strax herigjennem til den store Coursal, og vil i Forbigaaende høre Eders Andrag. Tal blot kort og submis, og Gud styre Eders Tunge!"

Fløidørrene sprang op. Den stolte Ulrike traadte ud, ledsaget af et glimrende Følge. Conradi nærmede sig hende, drog hendes prægtige Robe mod sine Læber, og sagde derpaa med mild og indtagende Værdighed: „Jeg beder Eders Majestæt om naadigst Ge-

hør." — „Stat op og tal!" sagde hun, og Conradi vedblev, uden at forandre sin Stilling: „Jeg beder om Naade for den ulykkelige Görz. Ved den Gud, paa hvem vi Alle troe, han er uskyldig!"

„Har Han ellers Intet at sige?" spurgte Ulrike. — „Ellers Intet." sagde Præsten bedøvet.

„Naade for Görz!" raabte Arved, styrtende for Dronningens Fødder og trykkende et Flammekys paa hendes Haand.

Ulrike studsede, rev Haanden til sig, kastede et stolt Vredesblik paa Ynglingen, og gav ham et Vink at staae op. Uden at svare ham, vendte hun sig til den endnu stedse knælende Præst. „Min gode Mand, sagde hun med kold Venlighed: Jeg vilde gjerne tilgive Baronen Alt, hvad han har gjort mig. Men uden Stændernes Samtykke kan og vil jeg ikke eftergive Görz de Statsforbrydelser, der lægges ham til Last." Hun gav sit Følge et Vink, og bortfjernede sig iilsomt.

„Ogsaa dette forgjeves! raabte Præsten, idet han stod op: Lad os gaae!" — Sorgmodige nærmede de sig Døren. Feltmarskalken, Prindsen af Hessen, traadte dem imøde.

„Er min Gemalinde gaaet?" spurgte han Generallieutenant Rank. — „For et Øieblik siden, svarte Denne: Hendes Majestæt behagede, i Forbigaaende at meddele en kort Audients." — Prindsen saae paa begge Supplikanterne. „Vor Forbøn gjaldt den ulykkelige Görz's Liv, sagde Arved: desværre var den forgjeves."

„Gørz's Liv? spurgte Prindsen deeltagende: Jeg tror at kjende Eders Drivefjæder, og beklager Eder hjerteligt. Det er en ulykkelig Sag." — „Ak, vilde dog Eders Kongelige Høihed udvirke en naadig Dom!" raabte Conradi. — „Min kjære Pastor, svarte Prindsen mildt: Min Gemalindes Magt er indskrænket, og jeg er kun hendes første Undersaat."

„Dog — afbrød Arveds ham — beholder Eders Kongelige Høihed den skjønne Forret, idetmindste at formilde den Ulykkeliges sidste Timer. Hans Datter ønsker at tale med ham. Jeg vilde føre hende til ham, men Præsidenten i Undersøgelsescommissionen er uovertalelig."

„Det er haardt! raabte Prindsen: Forbryderen er dog altid et Menneske. Gage paa mine Vegne til Ribbing, kjære Rank, og sig ham, at jeg ønsker det."

„Derfor velsigne Gud Eders Kongelige Høihed!" raabte Præsten, og begge Supplikanterne forlode Slottet.

Paa Raadhuset, i det Kammer, Gørz beboede, sad ventende den blege Georgine, og hvilte sit trætte Hoved paa Arveds Skulder. Med mørke Blikke overskuede Ynglingen det usle Bord og den haarde Træbænk, de eneste Meubler i den fordums almægtige Premierministers Bolig. Da gik Døren op, og Gørz traadte ind, ledsaget af Generallieutenant Rank og Præsten Conradi. En Raadsskriver blev, med Uhret i Haanden, staaende i Døren. Udenfor vrimlede det af Soldater.

Med et høit Skrig styrtede Georgine sin Fader imøde, trykkende hans lænkebundne Haand til sin Mund. — „See der, min Georgine! sagde Oldingen mildt: Dog et glad Øieblik efter en kummerfuld Dag! Gud veed, at gjøre Alting vel. Men Du maa ikke græde, min Datter. Dine Taarer røre mig dybt, og jeg behøver Hvile. Jeg har staaet sex Timer i Forhøret. Det har angrebet mig'"

„Hvorledes? spurgte Arved heftigt: Man har ikke tilladt Eder at sidde ned?" — „Jeg bad derom, svarte Görz, idet han satte sig ned paa Bænken: men Herrerne deroppe meente, de kunde ikke tillade en Mand som mig, at tage Plads. Hvorledes lever Din Søster, Georgine? Hvorfor har Du ikke bragt hende med?" — „Tilladelsen lød blot paa mig og Arved, sagde Georgine bittert: man vilde ikke lukke hende ind, og jeg maatte sende hende tilbage."

„Man er meget nøieregnende med mig, sagde Görz: og dog mener man, at kunne tillade sig Alt imod mig. Forhøret idag har beviist det." — „Jeg vil dog haabe, sagde Rank: at Commissionen lader Eder vederfares, hvad Ret er?" — „Jeg bad, svarte Görz: om Tilladelse til, skriftligen at forsvare mig. Det blev mig afslaaet. Jeg bad, man vilde give mig en Defensor. Ogsaa det blev mig nægtet." — „Uhørt! raabte Rank med Harme: Det kan Dronningen ikke ville. Jeg skal tale med Prindsen derom." — „Min gode Rank, sagde Görz: jeg staaer ikke til Redning. Sverrig tørster efter mit Blod." — „Min elskede Fader!" hulkede Georgine, knælende for hans Fødder. — „Gode Barn! sagde Görz, løftede hen-

des Hoved op, og saae til hende med usigelig Kjærlighed: Du har Din Moders Øine, vedblev han, klappende hende paa Kinden: Jeg maa ret længe betragte Dig, at jeg kan huske de dyrebare Træk. Thi ret ofte faaer jeg Dig vel ei at see herefter."

„Dette er den eneste Sammenkomst, jeg har kunnet aftrætte den haarde Ribbing, sagde Rank sørgmodig: En Afskedssamtale med Eders Børn vil man vel ikke nægte Jer til sin Tid." — Görz kysede imidlertid Taarerne af sin Datters Øine. Fadersmerten overmandede ham. „Slip mig, raabte han, idet han sprang op: denne Følelse er mig for stærk." — Han gik hastigt op og ned i Stuen. — „Kan jeg da Intet, slet Intet gjøre for Eder? jamrede Georgine: Jeg vil med Magdalene gaae til alle Eders Dommere, knæle for deres Fødder, og bede om Naade for Jer. Vore Klager og Bønner ville dog maaskee røre disse Klippehjerter." — „Det forbyder jeg Dig! svarte Görz strengt: Alt, hvad der kunde gjøres for mig, det have trofaste Venner forsøgt. I kunne ikke redde mig, og skulle ei fornedre Eder uden Nytte."

Nu rakte Raadstueskriveren Haanden frem med Uhret, og raabte: „Tiden er omme!" — „Gud, Tiden er omme! klagede Georgine, og jeg havde dog endnu Saameget at sige Jer, Saameget at spørge Jer om, men Angesten har udslettet Alt af min Hukommelse; har I Intet at paalægge mig?"

„Sverrig har paataget sig at sørge for min timelige Formue, svarte Görz smilende: mit Pallads er plyndret, mine Capitaler og Papirer ere tagne i Beslag. Alt, hvad Du desangaaende behøver at vide,

vil Du finde i mit Testament, som jeg haaber at skrive i disse Dage." — „Og mere har I ei at sige mig?" raabte Georgine, grædende ved hans Bryst. — „Vi sees jo endnu engang før min sidste Time, svarte Görz med vaklende Stemme: Forlad mig nu, kjære Datter." — Han løsrev sig blidt af hendes Arme, traadte til Gittervinduet, og holdt Tørklædet for Øinene. — „Fader!" skreg Georgine fortvivlende, og ilte efter ham, omfavnende ham paany.

„Jeg forsikkrer, det er to Minuter over Tiden!" sagde Raadstueskriveren vigtig. — „Bring hende bort!" raabte Görz, idet han lagde Georgine i Arpeds Arme. Ynglingen bar den Afmægtige ud.

Sverrigs Rigsdag havde samlet sig i Residentsen. Til Ridderhuset strømmede de svenske Herrer, Grever og Baroner, Ridderne, den lavere Adel og Rigets gode Mænd, for in pleno at raadslaae om dets Vel.

Arved og Conradi stode trøstende om Georgine. Pludseligt spurgte Præsten: „Hører I ikke fjerne Klokketoner?" Arved ilte til Vinduet, og lyttede til den svage Lyd. Da lød stærkere Toner over til dem. „Det er Jacobskirkens Klokker! raabte Georgine: Hvad betyder denne Ringning paa en saa usædvanlig Tid?" — „Noget ret Godt eller ret Slemt, sagde Conradi: Jeg tænker, Stænderne ere nu færdige med deres Valg." — „Arved!" sukkede Georgine, og udstrakte bedende sine Hænder mod Ynglingen. — „Jeg vil ind i Staden, raabte denne, grebende sin Hat:

Gid jeg maa bringe frydeligt Budskab tilbage!" — Han ilte ud, svang sig paa sin Hest, og jog tilbage til Staden. Fra alle dens Taarne lød Klokkernes høitidelige Stemmer, og i alle de Gader, han gjennemred, mylrede Folkets larmende Mængde. Paa Ridderpladsen var Vrimlen størst; her pegede vel ti tusind Hænder op mod Ridderhuset. „Den afgjørende Time slaaer!" sagde Arved til sig selv, sprang af Hesten, gav sin Ridedreng Tøilen, og trængte sig gjennem Folkemassen op til Ridderhusets Portal. Her holdt Hertugen af Holsteens glimrende Equipage. Han sad selv deri, og saae, med et Ansigt fuldt af Harme og krænket Stolthed, op til Forsamlingssalens Vinduer. En gammel Herre i holsteensk Generalsuniform traadte just ud af Ridderhuset. „Nu, Bauer?" tilraabte Hertugen ham, og stødte utaalmodig Vognsdøren op. — „Alting omsonst, Eders Durchlauchtighed! svarte Denne: Jeg fik ikke engang Lov til, at læse Eders Protestation tilende." — „Sverrig, Sverrig, som jeg har opoffret Alt, raabte Hertugen tænderskærende: Er det min Tak?" — Og hastigt greb han Generalen, trak ham op i Vognen til sig, slog Døren i og raabte: „Afsted!" og bort fløi Vognen med dem.

Nu lød Trompeter ned fra Ridderhusets Balkon. Arved saae op. Da traadte Senatets Præsident, Grev Horn, ledsaget af adskillige Rigsraader, ud paa Balkonen. „Stille!" raabte han ned, og vinkede med Haanden. „Stille!" skreg Folket efter ham, og taug derpaa. „Frie svenske Folk! raabte Taleren nu: Dette Riges Raader og forsamlede Stæn-

der have, i Kraft af deres Valgret, da Thronen er bleven ledig, og ingen Livsarvinger findes, til de Svenskes og Gothers Dronning udvalgt vor høisalig Konges kjødelige Søster, Hendes Kongelige Høihed og Fyrstelige Durchlauchtighed, Landgrevinde Ulrike Eleonore af Hessen. Denne fortræffelige Fyrstinde har høitideligen fraſagt ſig den ſaakaldte Souverainitet, og vi erklære herved den for en Fjende af Riget, ſom herefter ved lønligt Konſtgreb eller aabenbar Magt vil anmaſſe ſig et ſouveraint Herredomme over det ſvenſke Folk. Høit leve Hendes Majeſtæt, Dronning Ulrike Eleonore!"

„Høit leve hun!" brølte Folkets utallige Stemmer. Men Arved raabte vredt: „Alt forloren!" og banede ſig ved dyie Puf en Tilbagevei gjennem Trængſlen.

Det var den 21 Februar 1719, da Generallieutenant Rank traadte ind med Arved i Fængſlet til den ulykkelige Görz.

„Jeg bringer Eder en Supplikant, min Ven! ſagde Rank til Görz med et veemodigt Smiil: Capitainen har ikke ophørt, at beſtorme Hans Kongelige Høihed, indtil han udvirkede Tilladelſe til nok en Sammenkomſt med Eder. Han har en ſtor Velgjerning at bede Eder om, og gjelder mit Ord Noget hos Jer, da tør jeg vel bevidne, at han har fortjent den af Jer." — „Gode Menneſke! ſagde Görz bevæget, og rakte Arved ſin Haand: Give Himlen, at min

Pligt tillader mig, at opfylde Eders Bøn." — „I kjender min Kjærlighed til Eders Georgine, min Fader, sagde Arved: jeg beder om Eders Velsignelse til vor evige Forening." — „Jeg anede denne Bøn, sukkede Görz: den gjør Eder megen Ære, men jeg kan ikke sige Ja dertil." — „O, tag det haarde Ord tilbage! bad Arved: I selv kaldte mig et godt Menneske. Ved Gud, jeg er det. Eders Datter elsker mig, og vor forklarede Konge havde samme Agten, han døde, lovet at krone mine Ønsker." — „Jeg veed alt dette, sagde Görz: men jeg kan ikke forandre mit Svar. Naar min Lod er falden, da kan min Datter følge sit Hjerte. Jeg vil hverken raade eller fraraade hende det, men bede til Gud, at det maa gaae Eder Begge vel."

Da klirrede Reglerne udenfor Fængselsdøren. Den aabnedes, og med stolt Værdighed indtraadt Justitsborgemester Hylten, Borgerstandens Repræsentant paa Rigsdagen og Medlem af den mod Fangen nedsatte Undersøgelseskommission, i sin sorte Embedsdragt, med dybe Præg af Legemssmerte i det gule Ansigt. Ham fulgte hans Skriver med en Arm fuld af Akter. „Jeg kommer, begyndte Hylten, uden at hilse, sit Foredrag: at publicere Commissionens Dom for Eder, von Görz. Hør den med sømmelig Ærefrygt."

„Jeg maa jo vel," svarte Görz, bittert smilende og sagte klirrende med sin Lænke. Han stod op, Skriveren overrakte Hylten et stort Dokument, og Denne læste med skarp, gjennemtrængende Stemme:

„Den kongelige Commission har undersøgt og overveiet alle de af Overdommeren Fuhmann fremførte Beskyldninger, desligeste ogsaa alle Baron von Görz's Indvendinger. Og da den Sidste, lige siden han kom her til Kongeriget, har stræbt, at bringe alle dets Undersaatter i Miskredit hos Kongen, at kaste Mistanke paa Rigsraaderne og andre troe Statstjenere, at forvirre Rigets Finantser, med meget Mere, som vilde blive for vidtløftigt, her at opregne, saa har den kongelige Commission fældet saadan Dom, at bemeldte von Görz, andre Landsforrædere til Exempel, skal henrettes med Sværd og begraves paa Retterstedet."

„Ha! denne Dom —" begyndte Arved heftigt, men Rank lagde blidt sin Haand paa hans Mund. — Görz havde hørt taalmodig til. „Det, sagde han nu: er ret en gruelig Dom, bygget paa lutter skændige Løgne!"

„Jeg er ikke her, for at høre paa Eders Klager, svarte Hylten: Commissionens Dom er uforanderlig, og vil vorde fuldbyrdet, saasnart den er approberet af Stænderne og Rigsraadet, og confirmeret af Hendes Majestæt Dronningen." — Derpaa gik han hurtigt bort, og Rank styrtede grædende til sin Vens Bryst. Arved bøiede et Knæ for ham, greb hans Haand, og bad: „Giv mig Eders Georgine til Hustru, min Fader!" — „Derom beder Du endnu! raabte Görz, hjerteligt omfavnende Ynglingen: Du trofaste Hjerte! Men nu maa jeg give Dig et afgjort Nei. Den sidste Ætling af Sverrigs ædleste Huus

maa ikke ægte en ærelos Landsforræders Datter!" — Hans Stemme brast i uhyre Smerte. Fortvivlende sprang Arved op. „Denne skændige Dom, raabte han: er det klareste Bevis for Eders Uskyldighed. Eders Blod komme over Eders Morderes Hoved!"

Han stormede ud. Rank fulgte langsomt efter. Men Görz foldede Hænderne, løftede Øinene mod Himlen, og bad med stille Resignation.

I deres høitidelige Embedsdragt vandrede Rigsraaderne parvis til Sessionssalen. Det var Grevene Gyllenstjerna, Rhenskjöld, Stromberg, Horn, Cronhjelm, Tessin, Meierfeld og Mörner, og Baronerne Ducker, Taube, Sparre og Banner. Kort efter traadte ogsaa Dronningen ind i sin Festdags-Ornat, og saasnart de gjensidige Ceremonier var tilende, tog Forsamlingen Plads om Bordet, og Gouverneuren Baron Taube tog Ordet: „Undersøgelseskommissionen har dømt von Görz til, at henrettes med Sværd og begraves paa Retterstedet. Stænderne have ved Stemmeflerhed approberet denne Dom, og paa Hendes Majestæts Befaling har Rigsraadet idag forsamlet sig, for at afgjøre, om Dommen skal exequeres, eller om Görz skal nyde nogen Formildelse."

„Jeg anseer det for heel betænkeligt, sagde Grev Cronhjelm: at behandle ham med saadan Strenghed. Den høisalige Konge har dog engang havt stor Tillid til ham. Ogsaa frygter jeg, man udenlands vilde lægge den svenske Nation saadan Fremfærd til Last,

da Görz har mange Tilhængere og en anseet Familie." — „En Mand, raabte den hidsige Horn: der har begaaet alt det, som Dommen indeholder, kan, efter min Mening, ikke dømmes for strengt." — „Det er ikke heller min Mening, svarte Cronhjelm: at han skal slippe for Straf. Man kan lade ham henrette, men at lade ham begrave paa Retterstedet, synes mig betænkeligt, da Kongen har brugt ham i saa vigtige Anliggender."

„Ordsrid fører ikke til Maalet, bemærkede Ulrike: Jeg beder de Herrer Rigsraader votere i sædvanlig Form."

„Jeg holder for, at Misdæderen bør dø, voterede Baron Banner: men jeg mener, at det er ligegyldigt, hvor han ligger efter Døden." — „Det er ogsaa vor Mening," sagde de øvrige tre Baroner samt Grevene Cronhjelm og Meierfeld.

„Da han er bleven dømt af en saa anseelig Commission, indvendte Grev Tessin: da Ridderskab og Adel have approberet Dommen, saa maa den ogsaa fuldstændigen exeqveres." — „Det er netop min Mening," sagde Grev Horn. — „Naar man nøie undersøger Sagens Beskaffenhed, bemærkede Grev Stromberg: saa finder man den meget mislig. Jeg kan derfor ikke andet, end være af samme Mening." — „Vel har Görz fortjent Døden, voterede Grev Rhensthjöld: men jeg overlader det til Eders Majestæts naadige Betænkning, om J i Betragtning af hans Familie ville lade Naade gaae for Ret."

„Som mig synes, tog den gamle Gyllenstjerna Ordet: er her nu blot Spørgsmaal om, hvorvidt den

Dømte skal begraves paa Retterstedet. At han maa dø, er nu ogsaa her afgjort ved de fleste Stemmer. Da nu Hensigten dermed opnaaes, saa kan man vel lade ham begrave et andet Sted, at ikke hans Familie skal lide alt for meget ved saadan Beskæmmelse." — „Han er beskæmmet nok, naar han kommer under Bøddelens Hænder, sagde Dronningen i foragtelig Tone: iøvrigt kunne Stænderne gjøre ved ham, hvad de lyste."

„Man maa tilstaae, tog Grev Cronhjelm Ordet: at den Fangne ikke har nydt den Forsvarsret, Lovene hjemle ham, og at han ingen Defensor har havt." — „Jeg veed ikke rettere, sagde Horn: end at Görz har kunnet forsvare sig." — „Hvis ikke, meente Tessin: maatte der vel foranstaltes en ny Undersøgelse." — „Jeg beraaber mig paa Undersøgelsescommissionens Vota!" vedblev Cronhjelm. — „Lad dem hidbringe!" bød Dronningen Baron Banner, idet hun kastede et harmfuldt Blik til Cronhjelm. Banner gik ud i Forgemakket, og bød Overskriveren hente Akterne. Herpaa fulgte en lang Pause i Sessionssalen. Omsider begyndte Baron Taube: „Som Gouverneur i Stockholm maa jeg ydmygst spørge, hvorledes jeg har at forholde mig ved Exekutionen?" — „Jeg vil, svarte Dronningen utaalmodig: at Gouverneuren skal behandle Baron Görz efter Commissionens Dom og Stændernes Yttring."

„Naar Eders Majestæt vil, raabte Cronhjelm, idet han stod op: da er al videre Forhandling her overflødig." — „Ja vel, høist overflødig!" sagde Horn, og reiste sig ligeledes. De Andre fulgte hans Exem-

pel. Uden at vente paa Commissionens Vota, ophævede Rigsraadet sin Session, og, ledsaget af dets Medlemmer, stormede Dronningen tilbage i sine Gemakker, lig en Tordensky, der har tændt og ødelagt.

Den 12te Marts var hele Stockholm i usædvanlig Bevægelse. Veiene til Retterstedet vrimlede af Rygsgjerrige; Rytterie og Fodfolk opstillede sig udenfor Raadhuset, ved hvis Hovedindgang Baron Görz's Vogn saaes holde.

Med Georgine og Magdalene traadte Arved ind i Fængslet. Generallieutenant Rank sad ene derinde og læste i et Papiir. „Ak er det Eder, min gode Capitain!" raabte han, bydende Arved sin Haand. Derpaa betragtede han Pigerne, og sukkede: „De stakkels Børn!" — „Hvor er min Fader?" spurgte Georgine. — „I Sideværelset, svarte Rank: Conradi er hos ham."

„Hvad læser I der, Herr Generallieutenant?" spurgte Arved, for at afbryde den piinlige Taushed. — „Vor Vens Gravskrift, svarte Rank, rækkende ham Papiret: han har selv skrevet det." — „Læs, Arved, bad Georgine: læs høit!" — Arved læste:

"A la veille de conclure un grand traité de paix mon heros perit, la royanté avec lui. Dieu veuille, qu'il n'arrive pis! Je meurs ausi. C'est toujours mourir en magnifique compagnie, quand on meurt avec son roi et la royaté. — Mors regis fidesque in regem et ducem, mors mea."

„Hvad var det Sidste?" spurgte Georgine sagte. — „Kongens Død, svarte Arved: og min Troskab mod ham og Hertugen, volde min Død." — „Ak, det er sandt!" sukkede Georgine, og sank hulkende om paa Bænken.

Døren aabnedes til Sideværelset. Med muntert Aasyn traadte Görz ud, ledsaget af den grædende Conradi. „Fader!" skrege Søstrene, og styrtede i hans Arme. — „Mine gode Børn!" raabte han, trykkede dem Begge til sit Bryst, og kysfede dem hjerteligt.

Pludseligt blev den ydre Fængselsdør revet op. Rask og trodsig traadte Oberst Baumgardt ind i Gemakket. Ham fulgte Justitsborgemester Hylten. Udenfor vrimlede det af svenske Grenaderer. „Görz, det er paa Tiden!" raabte Baumgardt med barsk Stemme. — „For Guds Skyld, først Eders Velsignelse, min Fader!" raabte Georgine, og knælede med Magdalena for hans Fødder. — „Bevarer Eders Fromhed og Uskyldighed! raabte Görz med bristende Stemme: at jeg kan bringe Eders Moder frydeligt Budskab fra Jer, og, naar I engang følge efter mig, freidigen sige til Gud: Fader, her er jeg, og her ere de, Du har givet mig!" — „Amen!" sagde Conradi, og nærmede sig Døren. — „Hav Tak for Eders Kjærlighed!" sagde Görz, omfavnende Rank og Arved, og fulgte derpaa efter Præsten.

„Nu afsted! raabte Georgine vildt, idet hun greb Ynglingens og Magdalenes Hænder: afsted, at vi kunne komme derhen før han!" — Görz hørte disse Ord, vendte sig om, og sagde alvorlig: „I gaae

herfra lige hjem!" — „Fader! jamrede Georgine: skal jeg da ikke see Jer endnu engang?" — „Det er Din Faders sidste Befaling, raabte Görz: bring mine Døttre hjem, Gyllenstjerna!"

„Afsted!" snøs Baumgardt. — „Gud velsigne Eder, mine Kjære!" raabte Görz med stærk Røst, og styrtede ud.

(Sluttes i næste Hefte.)

Giaffar, den sidste Barmecide.

Harun al Raschid, En af Arabernes navnkundigste Kalifer, havde en Søster, Abassa. Hun var ung og smuk og følsom, men hun var det til sin Fordærvelse. I Asien, som i Europa, ere Fyrstedøttrene kun Offre for den blinde Skjebne. De ere indsluttede i et strengt bevogtet Harem, hvert Blik, hvert Suk gjør dem mistænkte, og et blindt Valg kaster dem omsider i Armene paa en af Sultanens Favoriter.

Abassa saae sin Broders Yndling, hans første Vezier, Barmeciden Giaffar. Barmecidernes Æt var en af de ældste i Asien og nedstammede fra selve de persiske Konger. Giaffar gjaldt for et Mønster paa Dyd og Retfærdighed; han indtog strax Fyrstindens hele Hjerte og hun bad sin Broder tillade, at hun blev hans. Da opstod en voldsom Kamp i Haruns Bryst.

Ingen elskede den skjønne Søster heftigere, end han selv; men heller ikke følte Nogen det Strafværdige i saadan Lidenskab dybere end han. Aldrig var et Ord derom kommen over hans Læber. I Beskuelsen af hendes Yndigheder, i hendes Omgang fandt han sin Verden, og kun sjelden randt det ham i Tanke, at han dog engang maatte frasige sig hende. Nu svandt Taagen fra hans Øine. Han grublede længe; omsider faldt han paa et grusomt Middel.

„Giaffar, sagde han en Dag: var jeg end det ædleste og største Menneske, vilde jeg dog ei anseе mig værdig den Skat, jeg nu vil vise Dig.“ Han førte den Studsende ind til Abassa. „Søster, raabte Kalifen: Giaffar er Din!“ Men Taarer qvalte hans Røst og hans Haand bævede. Han gik bort, at ei de Elskende skulde ane, hvad der foregik i hans Hjerte. Giaffar svævede i Himlen: saadan Løn havde han ei ventet af sin fyrstelige Ven. Han nærmede sig Denne for at takke. „Tak ikke, Giaffar! raabte Harun: hvad der tykkes Dig den høieste Lykke, kan volde Dig den største Qval.“ Hede Taarer rullede over hans brændende Kinder. Han kastede sig i Vennens Favn og tilstod, hvad der martrede ham. Giaffar forfærdedes. Det havde han ikke ventet.

„Ja, sagde Fyrsten, torrende sine Øine: hun var min trofaste Veninde, trodsede alle Farer, sov ofte med mig i utilgængelige Huler, frydede mig med sin søde Tale, mildnede min Tungsindighed ved sine Sange. Hvorlunde nu den rene Broderkjærlighed udartede til egennyttig Lidenskab, det veed jeg ei — det var skeet, uden at jeg vidste det, uden at jeg mærkede det, uden

at jeg anede det, uden at jeg vilde det. Omsider vaagnede jeg da, og nu besluttede jeg, hun skulde aldrig vorde nogen Andens, hun skulde kun leve for mig, kun formæle sig med min Hæder. Saaledes haabede jeg, i hendes Glands at luttre de vilde Flammer, og havde Du ikke været, da var det lykkedes mig. Det er forbi; jeg har opelsket denne Blomst kun for en Anden!"

Da opluede Vreden atter i hans Bryst. „Ved Propheten! raabte han med tordnende Stemme: Ingen Dødelig skal bryde den huldе Blomst. Reen og duftende, som nu, vil jeg gjenfinde den i Prophetens Have, og det er det, jeg endnu vil sige Dig. Jeg vorder rasende ved Tanken om, at hun skulde hengive sig til en Anden. Dig — de Børn, hun føder — lad mig ikke udtale det, Almægtige! — Ja, skjælv! — Idag vorder hun Din Hustru, men først maa Du sværge ved Prophetens hellige Ord, aldrig at nærme Dig hende som Mand!"

Man tænke sig Giaffars Følelser! Tungt var Offeret, men deels haabede han af Fremtiden, at Kalifen skulde eftergive ham Eden, deels troede han nok at kunne beherske sin Kjærlighed. Ogsaa kæmpede han ærligt mod den Lidenskab, som Ægtestanden helliger; men det varede kun en Stund. Rødmende sagde Abassa ham, hun haabede at vorde Moder. Han bævede i sit Hjerte, men ventede dog, at kunne skjule Alt i det lønlige Harem. Det lykkedes; Fødselstimen kom — Abassa fødte en Søn. Barnet blev strax overantvordet en Amme, der skulde bringe det til Mekka, og her opdrage det i dybeste Lønsom.

Men hiinsides Tigris stødte den lille Karavane paa en af Kalifens Bassaer. Den usædvanlige Tid, Kamelernes ringe Tal, Barnets Skrig, gjorde ham opmærksom. Han anholdt Toget, spurgte, fik modsigende Svar, og fandt en af Giaffars troeste Slaver blandt Følget. Alt vakte Mistanke. Han tvang de Bestyrtede til, at vende tilbage til Bagdad, rev Barnet fra Ammen, og ilte til Kalifens Pallads, for at meddele ham sit Eventyr og sin Formodning. Han viste Fyrsten det grædende Barn, og Denne raabte: „Det er min Søsters og Giaffars Søn!" Strax lod han Begge hente, og bød en af sine Fortrolige hidkalde de stumme Trælle, Redskaberne for hans Hevn. Drengen blev lagt paa en Divan, og tildækket med et Klæde, de Stumme stillede sig trindtomkring med deres Dolke.

Med bankende Hjerte traadte Abassa ind. Drengens Skrig vakte hende af hendes frygtelige Anelser. En Tjener rev Klædet bort — hun styrtede sig over sit Kjærlighedspant. „Er det ham? raabte Kalifen forbittret: Er det Din Søn?" — Dødsbleghed bedækkede Abassa's Kinder. Neppe formaaede hun at holde Barnet i sine Arme. Med frygtelig Kulde vedblev Harun: „Drengen maa døe! han og hans Fader!"

Hun trykte Glutten fastere til sit Bryst. „Dræber ham!" tiltordnede han de Stumme. „Dræber ham i hendes Arme!" skreg han rasende, og tilhyllede sit Ansigt. De Stumme løftede Dolkene mod Barnets Bryst. Men rask lod Abassa Drengen synke ned i sit Skjød, og Dolkene fore i hendes Barm. Ved

hendes Dødsskrig saae Harun op. Hans Raserie forøgedes ved det gruelige Syn, og han befalede i Tordentone, man skulde myrde Drengen. De adlød. Da Abassa drog det sidste Suk, traadte Giaffar ind. Kalifen bød, at han og hans hele Æt skulde udslettes af Jorden. Og Tyrannens Villie blev fuldbyrdet.

Saaledes udryddedes Barmecidernes Slægt, men endnu lever den i Asiaternes Munde. Harun angrede og begræd sin Grusomhed indtil sin Død (Aar 808). Disse Taarer kunde ikke gjøre det Skete uskeet.

Hiin Tildragelse har givet Stof til adskillige Romaner og Sørgespil. La Harpe's Sørgespil „Abassa" gjorde megen Lykke i Frankrig. Klingers philosophiske Roman „Giaffar" vil aldrig glemmes.

Brudstykke af en Reise gjennem Skandinavien. (1817).

De Danske ere høflige, gode, brave Folk. Blandt Pigerne findes artige, nydelige Skabninger, i hvis Mund det bløde danske Sprog klinger ret behageligt. De Danskes Physiognomie, deres Haar og Øine bevise umiskjendeligt, at de høre til den germaniske Folkestamme. De gamle Danske vare umættelige Erobrere: de Nulevende ere fredelskende og stille. De

vise rolig, kold Fornuft; kun Fædrelandet kan opflamme dem til Enthusiasme, og jeg troer, de ere meget tappre, naar man anfører dem godt og vækker deres Sands for Nationalhæder, som nu er meget kølnet. Hele Kongeriget Danmarks Størrelse anslaaes til 2400 Qvadratmile.

Øen Fyen er et veldyrket Land. I lange, noverskuelige Linier gaaer den skjønne Landevei til Odensee. Paa begge Sider seer man Landsbyer og Kirker. Ved Odensee findes nogle Landsbyer, der bære tydske Bynavne, saasom Leipzig, Braunschweig, Nürnberg, Wittenberg, hvilket lader formode, at de ere tydske Kolonier.

National-Physiognomiet har her tabt sig meget. Kun Faa have Urfolkenes kjendelige Træk. Jeg saae her adskillige Børn, hvis Ansigt aabenbart vidnede om fransk og spansk Blanding. Saaledes vil man i Frankrig see Russer og Kalmuker og i Rusland franske Physiognomier. De gamle Racer træffes næsten ikke mere. Man forædler Faar, Heste, alleslags Kreature, men paa Menneskет er der, saa troer man, Intet at forbedre, og det er virkelig uforbederligt, som dets Historie viser.

Odensee er en venlig Stad. Den skal have sit Navn af Odin, der, liig Moses, Mahomed og Napoleon, gav disse raa Folkefærd Religion og Statsforfatning. Ad Nyborg til er Landet vel dyrket, men Husene ere slette og Indvaanernes Dragt røber Armod.

Overalt seer man Kirker, der alle ere kalkede og hvidtede og i en Fraskand give det Hele et reenligt Ud-

seende. Overhovedet boer Gud godt i dette Land; men Folk have ogsaa her aflagt den priselige Skik, at helligholde Sabbathen. Jeg saae Mange arbeide om Søndagen. Hele det qvindelige Kjon bærer her røde Klæder, Mændene røde Huer, efter de i Gud salige Jakobineres Maade.

Nyborg er en artig By. Herfra gaaer Farten over det store Belt. Til Forsvar ere her nogle Batterier, som dog ikke hindrede den spanske General La Romana i, her at samle sine Tropper og stikke i Søen med de engelske Skibe, som ventede paa ham. Efter to Timers Seilads vare vi i Corsøer. — Hvilket Arbeid, inden man bliver færdig med alle dem, der kræve Drikkepenge! Fornuftgrunde hjelpe ikke her. Man maa punge ud.

Sjelland er et smukt og frugtbart Land, men Husene ere slette og Indbyggerne see fattige ud. En Grund hertil kan vel ligge deri, at deres Plouger saa svær og uhandelig, saa de altid maa bruge fire til sex Heste for den.

Landeveiene ere meget skjønne. Man kjører overmaade hurtigt. I Ringsted seer man i Kirken adskillige Kongers Grave, f. Ex. Knuds, Erik Plougpennings, der blev myrdet af sin Broder og indmuret i en Kirkepille. Da Engellænderne vare her i Aaret 1807, aabnede de Pillen, men fandt Intet, uden de sædvanlige menneskelige Levninger. Ogsaa viser man her Benene af en Dronning, der ligge i et gammelt Skab.

I de fleste Byer findes Frimurerloger og Privattheatre. I Odensee har Generalen over Rytteriet

Directionen. I Roeskilde seer man de danske Kongers Monumenter. Landet vedbliver at være frugtbart og veldyrket. Overalt seer man skjønne og gode Heste. Tydskland og Frankrig faae deres Rytterheste fra Danmark, Rusland og Sverrig deres Kjøre- og Rideheste, og man kan antage, at Danmark aarligen faaer en Million Rigsdaler fra Udlandet for Heste. Det danske Kavallerie kan aldrig tilintetgjøres. De kongelige Stutterier ved Frederiksborg, ere af de bedste jeg har seet.

Kjøbenhavn vækker ved det første Syn Forbauselse. Det er en smuk, betydelig Stad med 100,000 Indbyggere, lige, brede Gader, smukke borgerlige Huse og pragtfulde Palladser. Den kan staae ved Siden af enhver europæisk Hovedstad, og har det Fortrin for de fleste, at de mange Havne, fulde af Skibe, yde et afvexlende Syn, der tillige bærer Vidne om den høiere menneskelige Industrie. Paa Østergade er den største Vrimmel, fordi de fleste Kræmmere boe her. Det smukke Kjøns Luxus er ikke betydelig, skjønt den her kaldes overdreven. Men man seer mangfoldige skjønne, elskværdige Piger. I det Hele er Kjøbenhavn temmeligen stille, hvilket er ubegribeligt, naar man betænker, at den er Handelens Hovedsæde, at en stor Mængde Skibe hidkomme fra alle Verdensegne, og at Kongen her har sin Residents. Men Folket har ingen Munterhed.

Kjøbenhavn har den skjønneste Havn i den hidtil bekjendte Verden. De største Skibe løbe ind med aabne Seil, men Flaaden er borte, Handelen uden Kraft. Det er forunderligt, at Engelland har kunnet rive

Enehandelen til sig og at Kjøbenhavn ei er bleven et Rom mod dette Carthago. Men naar det brittiske Folk maa jamre sig for Brød, kan Danskeu dog spise sig mæt. Men hvorfor Danmark ikke har flere Fabriker, erhvist paafaldende. Danmark har frembragt store Mænd. I Preussen ere adskillige af de første Statsbetjente Danske.

Ingensteds have enkelte Borgere gjort saa store Opoffrelser for det almene Bedste, som i Danmark. Her ere Hospitaler, Bibliotheker, Akademier blot enkelte Patrioters Værk. Det danske Rytterie er det første i Verden. Fæstningsværkerne ere i god Stand, men da Frederiksberg behersker Kjøbenhavn og er ubefæstet, nytte de ikke synderligt.

Da der kun hidkomme faa Fremmede, saa betragter man med den spændteste Nysgjerrighed enhver Reisende, der er lidt paafaldende klædt. Man løber til Vinduet og hidkalder alle dem, der ere i Stuen, at betragte Murmeldyret. Ogsaa jeg havde engang et Følge af tyve Personer idetmindste. Da dette morede mig meget, blev jeg ofte staaende, lod mig begloe fra alle Sider og saluterede derpaa den nysgjerrige Mængde, som hilsede mig igjen. Dette varede tre Dage, og nu tænker jeg, man har seet sig mæt, thi man gaber ikke mere paa mig.

Det danske Sprogs Slægtskab med det Tydske fremlyser af følgende Ord: Acht, Agt; Alter, Alder; Anblick, Aasyn; Arbeit, Arbeide; Ursache, Aarsag; Gesicht, Ansigt; Bach, Bak; Bein, Been: Buch, Bog; Deckel, Dækse!; Tag, Dag; Thal, Dal; empfangen, annamme; beißen, bide; brechen,

brække; enden, ende; o. s. v. Dog gives der ogsaa mange Ord, der ikke ere saa nærbeslægtede.

Jeg har blandt de kjøbenhavnske Fruentimmer seet elskværdige Skabninger, og ere Pariserinderne stolte af deres smaa Fødder, saa give Kjøbenhavnerinderne dem heri Intet efter. Men „ich liebe ein schönes Mädchen" hedder paa Dansk: „jeg elsker en smukke Pige." Det klinger ikke smukt i Øret, synes mig, hvor skjønt det danske Sprog forresten end kan være. Nattevægterne i Kjøbenhavn ere allesammen store Sangere; deres Musik fortryller mig i dette Øieblik. De skraale frygteligt. Deres Antal skal beløbe nogle Hundrede.

I Ulkegaden have den paphiske Gudindes afskyelige Præstinder opslaget deres Boliger; i alle Vinduer ligge de halvnøgne og ere en Vederstyggelighed for den ærbare Verden. De gamle Tydskeres Skik, at spise Hestekjød, har endnu vedligeholdt sig her. Naar en Hest brækker et Been eller paa anden Maade vorder beskadiget, saa undersøger Øvrigheden dens Sundhed og derpaa slagtes og spises den.

Idag, den 2den Mai, er det almindelig Bededag. Tvende Politibetjente marschere gjennem Gaderne, ledsagede af tvende med Lantser væbnede Vægtere, for at passe paa, at Boderne ere lukkede og at Alting gaaer fromt og dydigt til. Slottet Frederiksberg blev stærkt besøgt. Unge og Gamle strømmede derhen; i de nærliggende Haver blev spiist og drukket. Man saae paa de smukke Piger, at de ikke havde synderlig Lyst til Poenitents, men vilde gjemme den til deres gamle Dage.

Kongen deler stedse sit Folks Glæder og vandrer med sin Datter om blandt sine brave Danske. I alle Huse finder man hans Portrait, og bemærker overalt med hjertelig Glæde, hvor høit og almindeligt dette Folk elsker sin Konge. Hver Dag Klokken 1 spadserer Kongen med Kronprindsessen. Folket tilbeder hende og taler med Begeistring om hendes elskværdige Egenskaber. Hendes skjønne tydske blaae Øine er hendes Sjels Speil og hendes Hjertensgodhed er almindelig bekjendt. Lykkelig den Regent, som engang, forenet med hende, skaber Menneskehedens Lykke. Dronningen, som Folket taler saameget Godt om, har jeg desværre ikke seet. Mange gaae ud, for at møde Kongen med hans Datter, hvilket ogsaa jeg hver Dag gjorde, fordi Folket tilbeder ham og er lykkeligt. En skjøn Obelisk foreviger udenfor Vesterport den Dag, Livegenskabet blev afskaffet. Saaledes hædre Kjøbenhavns frie Borgere deres Konge og sig selv, idet de sætte Menneskeheden det skjønneste Monument.

Kongen af Danmark tilkommer ligeledes den store Ære, i Aaret 1791 at have afskaffet Negerhandelen. Han gav derved Europa et stort Exempel; 1803 er denne Handel aldeles ophørt. Danmark sysselsatte tilforn 2700 større og mindre Skibe, hvortil hørte 21000 Matroser. Kongens Indkomster skulle beløbe otte Millioner Rigsdaler.

Overalt i Kjøbenhavn klage de Christne over, at Jøderne rive næsten hele Handelen til sig. Spørger man hvi de ikke gjøre ligesaa, saa hedder det: Jøden tager mindre Profit. Man maa jo altsaa være glad ved,

at Israeliterne holde Ligevægten i Handelen, ligesom Protestanterne i Religionen. — At kjende Danmarks Love, er et besværligt Arbeid.

Kirkerne ere slet ikke forskjellige fra de katholske. Her findes Altre, Billeder, Legender, Mirakler, malede og udskaarne, som ikke give de katholske noget efter; Chorskapper, broderede med Sølv og Guld, hvori Præsterne vise sig for Alteret. Nogle Kirker have Loger lige til Choret, netop som i Skuespilhuset. De religiøse Skikke komme ogsaa de katholske meget nær. Her prædikes tydsk, dansk og fransk. De mange Meubler i Kirkerne, hvorpaa Guds Tjenere sætte sig, lægge sig og pleie deres Magelighed, opløfte just ikke Aanden til det store Væsen. For Logerne ere Gardiner, hvilket indskyder den ikke gandske fromme Christen besynderlige Tanker, naar han seer unge Herrer og Damer trække dem til paa engang, for ikke at vorde forstyrrede i deres Andagt!

Idag er det Christi Himmelfartsdag. Man arbeider rasktvæk. Have I Danske da slet ingen Hviledage? Det kan være Fordom, men jeg er nu engang fra min Barndom vant til, at helligholde Sabbathen, det vil sige, at gaae ledig. Jeg mødte et Liig; mange Vogne fulgte det, men de vare tomme; det hedder dog, at gjøre Forfængeligheden saa bequem som muligt.

Det var smukt Veir; en mild Regn havde fremlokket det unge Grønt; man strømmede til Frederiksberghave. Kongen og Prindsesserne spadserede blandt Mængden. Uden al Tvang seer han sit lykkelige Folk, som elsker ham hjerteligt. Smukke Piger hoppede

omkring som unge Raadyr. Man troe længe nok, at Norden er kold, jeg læste i deres Ansigt Italiens Vaar, som hæver deres Barm, og hvidere er deres Hud end Italienerindernes.

Kongen hører enhver af sine Undersaatters Klager; man gaaer til ham, ingenlunde med tvivlende Frygt, men glad som Barnet til sin Fader, thi faderligt udøver han sin souveraine Magt, idet han gjør vel.

Her findes ikke Italiens Palladser, ikke de prægtige Malerier, ingen Marmorhaller eller Søilegange, ingen Statuer, ingen Kirke, paa hvis Granit og Porphyr Skarer af Tiggere krybe omkring og søndertræde det Utøi, som æder dem op. Under Murats Regjering faldt en Kone død om paa Gaden. Hun er død af Sult! skrege de Omstaaende. I Portici ved Foden af Vesuv kastede jeg et Been for en Hund — to Betlere styrtede over det, for at rive det fra hinanden. I Rom, i Florents ligge Tiggerne flokkevis paa Gaderne. I Italien, hvor alle Reisende strømme hen, er den uhyre Middellinie i de borgerlige Forhold fra den aldeles Forladte til den meest Lykkelige gandske overspringen. Den hellige Fader uddeler sin Velsignelse, men Regjeringen ænder ikke Folkets grændseløse Jammer. — Her findes ingen Tiggere. Lykkelige Danmark! Jeg fik dog en Dag et Besøg af en ung Dame, der vilde sætte min Gavmildhed paa Prøve. Hendes Yndigheder vare af Naturen betegnede med den største Nullitæt, det maatte altsaa være Fattigdom eller Dovenskab. Hun fortalte mig, hendes Fader, havde været Fabrikant og

var gaaet tilgrunde i Krigens Tid; hendes Moder laae syg paa Hospitalet. Men hun var saa galant klædt og havde en ny Silkeparaply i Haanden; jeg gav hende derfor ikke mere, end til et Maaltid Mad.

Helsingøer har 6000 Indbyggere. Gaderne og Husene ere ikke smukke. Tæt herved ligger Marialyst, hvor den i den ulykkelige Caroline Mathildes Historie bekjendte Juliane Marie opholdt sig. Her — siger Fabelen — blev Hamlets Fader myrdet; her aabenbaredes Aanden for ham; her holdt han den store Monolog om „være og ikke være" som Shakespeare var saa lykkelig at høre og forevige. I Cronborgslot saae jeg det Værelse, hvor den ulykkelige Caroline Mathilde sad.

Jeg siger nu Danmark Farvel. Fred og Rolighed og sand Folkelykke har hjemme i dette Land. Jeg slutter mine Bemærkninger med det helligste Ønske for dets Held. Gud bevare Kongen, som jeg elsker af mit Hjerte, og hans brave, trofaste Folk!

(Friherre von Hallberg-Broich,
Storkors af St. Michaels- og Ridder af St. Anna's Orden.)

Tyrkisk Harem i Engelland.

I endeel Aar havde en Tyrk beboet et i Nærheden af London liggende Landsted. Idetmindste troede Alle, at den Mand, der havde kjøbt og med uhyre Summer forskjønnet det, var en Tyrk. Det var omgivet af store Haver; Bygningen lignede et Slot. I en Fjerdingveis Omkreds var intet andet Landsted og med de fjernere Naboer holdt vor Helt — Herby var hans Navn — ikke mindste Omgang. Heller ikke vidste Nogen, hvorledes det egentlig stod til hos ham. Man saae blot nogle Tjenere, der alle bare østerlandsk Dragt, og, ligesom deres Herre, flyede Omgang med Fremmede.

Medens den besynderlige Muselmand boede her, og kun en sjelden Gang saaes i Haven eller paa Børsen, sørgede adskillige Familier i London over Tabet af deres Døttre, der vare forsvundne paa en ubegribelig Maade. Da det var lutter smukke, elskværdige Piger, saa søgte man Grunden i Forførelse og Udsvævelser. I en Stad som London, gjør sligt ikke megen Opsigt. Forældrene vilde ikke vedgaae, at de havde forførte Døttre; at de frivilligen havde hengivet sig en Tyrk, faldt Ingen ind.

Ikke destomindre fandt man hos den besynderlige Mand en heel Tylvt af de meest fortryllende Piger. De Fleste vare bragte til ham ved List. Men han forstod, at gjøre dem Opholdet hos sig saa behageligt, at de vilde have anseet det for en stor Ulykke, om de igjen havde skullet forlade ham.

Den Første, han havde lokket til sig, var en Vaskerpige. I Begyndelsen behagede det hende ret godt paa det glimrende Landsted, men snart begyndte hun at kede sig forfærdeligt ved det eensomme Liv, og besluttede, at hidlokke nogle Selskabssøstre, hvortil da ogsaa Tyrken hjertelig gjerne gav sit Minde. Hun skrev da til nogle Veninder, hvis lette Grundsætninger hun kjendte, uden dog at nævne sit Opholdssted. Hun vidste ikke engang selv dets Navn. Men det sagde Intet, thi hun gjorde dem en saa henrivende Skildring af de Glæder hun nød, at de hellere end gjerne fulgte tilbage med Brevets Overbringer. Herby havde sendt en Vogn til London efter dem. De vare Tre i Tallet. For desto lettere at indtage dem, havde han lagt al sin Pragt til Skue. Juveler, Ringe, Kjæder, og hvad der ellers kan fængsle en Piges Blik, laae til frit Valg. Den fordums Vaskerpige var i fuld Pragt og bedækket med Brillanter. En Fyrstinde kunde ikke været mere glimrende. Det herlige Taffel bugnede under de kosteligste Retter — kort, Pigerne bleve gjerne. Herby var desuden en meget smuk Mand og Godheden selv.

Hans Harem var saalunde lykkeligen indrettet. Flere Piger hidlokkedes paa lige Maade, indtil de bleve tolv i Tallet. Nogle af dem kostede den besynderlige Mand store Summer. Ja, han havde, for at berolige dem, endogsaa overtaget deres Families Underholdning. En af Pigerne havde nemlig fundet Eensomheden saa trykkende, at hun bad ham tillade sig, blot een eneste Gang at besøge sine Forældre. Han tillod hende, at skrive et Brev til dem. De

troede forlængst, deres Datter var død. Hvor stud-sede de derfor, da de af hendes Brev erfarede, at hun levede og levede vel, og at de selv kunde overbe-vise sig derom, naar de vilde følge med Brevets Over-bringer, som lovede at afhente dem i en Vogn.

Herby holdt dette Løfte. Han bød blot sin Kudsk kjøre saamange Kryds- og Sideveie med de Gamle, at de først naaede Landstedet silde om Aftenen. Alt var glimrende oplyst og beregnet paa, at vække deres høieste Forundring. Deres Datter var Festens Dron-ning. Alt gik af i Herlighed og Glæde, og da de toge Afsked, paanødte hun dem en stor Pose Penge. Ad mangfoldige Omveie bragtes de hjem. Men allerede paa Henveien havde Pigens Fader bemærket, at man med Flid kjørte paa Kryds og paa Tvers. Paa Til-bagereisen lagde han saa nøie Mærke til alle Gjen-stande, og tilskrev, faa Dage efter, den rige Musel-mand et ydmygt Brev, hvori han gandske tørt be-skyldte ham for Pigerov og truede ham med Lovens hele Strenghed, hvis han ikke frikjøbte sig med en Sum Penge af den og den Størrelse.

Kjærlighed til Fred, og Mangel paa Kjendskab til Landets Love, bestemte Herby til, i Mindelighed at afgjøre Sagen. Han gav Faderen, foruden den for-langte Sum, en betydelig Pension. Dette kunde na-turligviis ikke holdes skjult for de andre Piger. Nogle af dem plagede ham med lignende Ønsker, og Herby, som frygtede deres Vrede, blev saaledes Fader til et heelt Dusin Familier. Hidtil have vi betragtet Sa-gen fra den komiske Side; men snart skulde den en-des paa en ligesaa uventet som rædsom Maade.

En Morgen træder Herby's fortroligste Tjener ind i sin Herres Sovekammer, og finder ham — uden Hoved, gjennemboret af tyve Stik. Værelset, hvori hans Herres Skatte stod, var opbrudt, alle Kostbarheder forsvundne. Paa Tjenerens Skrig styrte alle de øvrige Tjenere og Piger hid. Kun to Tjenere mangle, og man har aldrig erfaret, hvor de vare blevne af. Man hidkalder Fredsdommeren, og Undersøgelsen begynder. Eenstemmigen erklære Tjenerne, at deres Herres Navn var Eidel Achmet, at han havde været en af de rigeste Mænd i Constantinopel, og var flygtet derfra til Venedig med en af Sultanens Døttre. Her havde de levet sammen en Tidlang. Da døde den skjønne Qvinde. Sorg over hendes Død, og Frygt for, at man skulde efterstræbe ham fra Stambul, bestemte ham til at flytte til London, hvor han lige indtil denne Katastrophe havde nydt Livet som en ægte Østerlænder.

Siden fortalte adskillige tyrkiske Kjøbmænd, at tre Mænd vare komne fra Constantinopel til London, sex Uger før dette skete, og at de med megen Flid havde forsket efter alle i denne Hovedstad værende Tyrker. Dagen før Eidel Achmet blev myrdet, vare de blevne usynlige.

Alle disse Omstændigheder gjøre det sandsynligt, at Achmets Snigmordere virkeligen vare afsendte fra Constantinopel. Udentvivl havde de faaet et Par af hans Tjenere paa deres Side. Hovedet havde de medtaget til Beviis paa, at Gjerningen var fuldbyrdet. — Denne Begivenhed tildrog sig Aar 1733.

Rosalba.

En sicilianst Novelle.

Siden man hos os har begyndt at philosophere om Alt, har det, man kalder Trolddom, tabt uendelig meget af sit Værd. Besværgelser og Elskovsdrikke have næsten ingen Credit mere. Man spotter Zigeunerne, som spaae, hvad Fremtiden bringer. Man besøger ikke mere de kloge Koner, som læse kommende Dages Skjebne i Kort, Æggehvide eller Kaffegrums. Man leer deraf; men jeg, jeg leer ikke. Hver Dag er jeg Vidne til Begivenheder, som stadfæste Magiens Kraft. For Exempel, naar to Elskende, der ved Skilsmisse, Forfølgelser og alskens Hindringer ere bragte i brændende Lidenskab, langt om længe ved deres Bestandighed komme saavidt, at de kunne ægte hinanden, og nu paa eengang blive hjertelig kede af hinanden, saasnart Troskab vorder dem Pligt: mon det ikke er Hexerie? Naar en trøstløs Enke, der laver sig til, at udaande sit qvalfulde Liv paa sin Mands Grav, og alle hendes Venner skjælve for, at hendes Fortvivlelse skal ende med Tabet af hendes Fornuft, naar hun pludseligt finder den tabte Fornuft igjen ved Synet af en smuk ung Mand, i hvis Haand hun lægger sin Lykke: mon det kan ansees for andet, end for Virkning af en Elskovsdrik? Og saaledes kunde jeg anføre tusinde Exempler. Ogsaa findes der endnu i Spanien, Italien og Sicilien visse Retter, hvis Hverv det er, at forfølge Hexer og Troldkarle. Et nyt Bevis for, at deres Konst ikke er saa indbildt,

som man troer. Ogsaa kan følgende Begivenhed, for hvis Sandhed jeg kan indestaae, ansees som et hidrørende Bidrag.

Rosalba nedstammede fra en riig og mægtig Familie i Palermo. Lykken gjorde meget for hende, Naturen endnu mere. Hendes Ynde, Mildhed og Aand gjorde hende til en Faders Afgud, hvis eneste Barn hun var. Alt i sit fjortende Aar forbunklede hun alle sicilianske Skjønheder. Dertil kom, at hun havde 100,000 Dukater i aarlig Indkomst. Naturligt var det, at Landets første Mænd beilede til hende. Den gamle Grev von Skanzano, hendes Fader, lod hende fuldkommen Frihed i Valget.

Hun var sexten Aar, og endnu erklærede hun sig for Ingen. Dog havde hendes Blik udmærket den unge Hertug af Castellamare. En høi Vext, et smukt Ansigt, Aand, Mod, et stort Navn og nitten Aar gave ham Fortrin for Medbeilere, der vare visere end han. Alt i Vuggen havde han mistet sine Forældre, og den Frihed, han for tidligt havde nydt, kunde undskylde en heftig Ungdoms Feiltrin. Jovrigt vare disse ubekjendte, og det stod ikke længe paa, inden Forbindelsen var sluttet. Den unge Hertuginde viste sig ved Vicekongens Hof, hvis skjønneste Prydelse hun blev. Man talte kun om hendes Yndigheder, man misundte Hertugen.

Et halvt Aar randt hen. Da faldt Denne tilbage i sin Ungdoms Vildfarelser. Han vendte sig bort fra

sin Gemalinde, for at give hende uværdige Medbeilerinder. I Begyndelsen stræbte han dog at skjule den Brøde, han begik mod Kjærligheden, men snart var al Undseelse borte, og han bar sin egen Ryggesløshed til offentlig Skue.

Rosalba havde strax mærket Alt, men hun skjulte sin Smerte for Alles Øine, hun qvalte sine Taarer, og naar hendes Fader dadlede Hertugens Forhold, undskyldte hun det stedse. Hun havde kun een Veninde, der var indviet i alle hendes Hemmeligheder. Det var Laura, hendes Kammerpige. Da Denne mærkede, at Hertuginden i sin stille Grædmmelse kun ønskede sig Døden, sagde hun en Dag til hende: „Min kjære, naadige Frue! jeg kjender en gammel Jødinde, der i to Aar har boet i Palermo, og er bleven navnkundig ved sin Trolddom, især ved sine Elskovsdrikke. Vore stærke Aander spotte hendes Underværker, og ville ikke troe derpaa, men jeg troer Alt, og kan ikke bevivle, hvad jeg selv har seet. De huske den unge Elisabeth, som pleiede at besøge mig. Hun boede hos min Søster, der tusindgange har forsikret mig, at hun ret var et Sædelighedsmønster. En ung Herre saae hende i Kirken, og talte til hende om Kjærlighed. Hun hørte ikke paa ham, sendte hans Breve uaabnede tilbage, og undveeg ham stedse. Han søgte derpaa Hjelp hos den gamle Jødinde, der gav ham et grønt Voxlys, som han skulde tænde, hvergang han vilde see Gjenstanden for sin Kjærlighed. Jeg veed ikke, om han strax samme Nat tændte Lyset, men det veed jeg, at Elisabeth efter den Tid gaaer til sin Elsker hver Nat, og ikke kommer tilbage før i Morgendæm-

ringen. Da min Søster var vis i sin Sag, gjorde hun hende Bebreidelser; men den stakkels Elisabeth fortalte gandske oprigtigt, at hun, saasnart hun er falden i Søvn, igjen staaer op, dreven af en overnaturlig Magt, klæder sig paa, gaaer ud af Huset, og, tvertimod sin Villie, besøger den unge Herre, som hun dog slet ikke holder af. Hos ham, siger hun, staaer et grønt Voxlys, som brænder, uden at fortæres, og slukkes med et stort Skrald, saasnart Dagen bryder frem. Saa kommer jeg igjen til Fornuft; jeg synes at vaagne af en skrækkelig Drøm, og gaaer hjem, svømmende i Taarer. — Tag Deres Tilflugt, kjære Frue, til denne Jødindes underfulde Konst."

Rosalba vilde i Begyndelsen slet Intet høre derom, men det varede ikke længe, inden hun betænkte sig, og bad Laura hente Jødinden. Hun kom, en nedbøiet Skikkelse, støttende sig ved en Krykke og iført et ildfarvet Klædebon, sammenholdt af et guult Belte. „Jeg tilbeder min Mand, tiltalte Hertuginden hende: han har elsket mig, ja, jeg veed vist, at han har elsket mig. Nu forlader han mig for usle Skabningers Skyld, som ikke ere ham værd. Kan I give mig ham tilbage — Alt, hvad Mit er, skal høre Eder til."

Hexen ludede med Hovedet, sammentrak de hvide Bryn, og gned sig i Panden med den visne Haand. Derpaa sagde hun med hæs Røst: „Frue, jeg har Elskovsdrikke, hvis Virkning aldrig pleier at feile, men dette er et vanskeligt Tilfælde. De kan ikke angive mig noget enkelt Fruentimmer især, som elskes af Deres Mand? Der er flere. Men fortvivle ikke

bi ingenlunde. Jeg har en rædsom Hemmelighed i min Magt, og naar jeg kunde faae Haar, som De selv havde klippet af en Forbryders Hoved, der er død i Galgen, da var jeg vis paa, for hele Livet at kunne skaffe Dem Hans Kjærlighed, som De tilbeder."

Hertuginden skjalv ved disse Ord. Fortvivlet udtømte hun alle Løfter, alle Bønner, for at bevæge Troldqvinden til andre Midler, men forgjeves; hun paastod, dette var det eneste. Omsider spurgte Hertuginden, hvorfra hun skulde faae de skrækkelige Haar. „Hør mig, sagde den Gamle: en halv Miil fra Palermo, paa Veien til Carlione, er et lille Kapel, omgivet af en dyb Grav. En Træbro fører til Kapellet, og udenom dette løber en Gesims af Steen, der er en halv Fod bred. Over denne Gesims, paa Muren, ophænges de Forbryderes Liig, der ere henrettede i Palermo. Her blive de hængende, til Skræk for Andre, indtil de falde ned i Grøften og finde deres Grav. Har De Mod, eller rettere Kjærlighed nok til, at gaae til dette Kapel, gandske ene, i Midnatstimen, for at stige op paa Gesimsen og med den venstre Haand afklippe nogle Hovedhaar af det første Liig, De støder paa, da indestaaer jeg Dem for Resten. Men Ingen maa ledsage dem. Det er nødvendigt, at De gaaer ene og midt om Natten." — Rosalba betænkte sig nogle Øieblikke. Derpaa greb hun med Heftighed Jødindens Haand og svarte: „Jeg vil gaae!"

Klokken slog elleve. Rosalba vil strax vove det. Hun forlanger sin Kaabe, tager en Blindlygte, væbner sig med en Sax og en Dolk, befaler den Gamle,

at vente paa sig, og iler ud. Hun hæster gjennem Staden, betræder Veien til Carlione, og er nu ene, i den mørke Nat, under aaben Himmel. Hun siner Kapellet. Hun skjælver; men uden at standse søger hun, ved Hjelp af sin Lygte, Veien over Træbroen. Da hun kommer til Steengesimsen, bliver hun staaende. Hun dreier Lygten om, og kaster sit Blik ned i Afgrunden trindtomkring. Lyse Favne nede kan hun tydeligt sine de blegede Dødningbeen.

Hun er halv afmægtig, men hun samler sin sidste Kraft, og sætter den ene Fod paa den smalle Gesims. Ved det andet Skridt vakler hun; hendes første Bevægelse er, at strække Haanden frem, for at holde sig ved Muren. Hun faaer fat i en af de Hængtes Been; hun holder sig fast derved, griber sin Sax og anstrenger sig, for at naae Ligets Hoved og klippe en Tot Haar deraf.

Midt under dette græsselige Arbeid kommer en Vogn med sex Heste rullende forbi ad Landeveien. En ung Herre sidder deri med to af Theatrets Sangerinder, som han vil ud med til sit Lyststed. Han siner Skinnet af det svage Lys, og kort efter en Qvindeskikkelse, der synes at ville nedtage en af Misdæderne fra Muren. Greben af Rædsel og Forfærdelse antager han Fruentimmeret for en Troldqvinde, der har en eller anden Udaad fore. Han lader Vognen holde, stiger af og raaber, idet han nærmer sig, med Tordenrøst: „Fordømte Hex, lad de Døde hvile, ellers frygt de Levende!"

Himmel, hvad følte Hertuginden ved disse Ord! Det var hendes Mands Stemme. I sin Skræk slip-

per hun Lygten, og skjælvende, neppe aandende, bliver den Ulykkelige hængende ved Liget i Nattens Mulm.

Hertugen fordobler sine Trudsler. Alt gaaer han ove. Broen. Rosalba er endelig nødt til at tale, og næsten døende siger hun: „Bliv, bliv! Jeg har intet Ondt fore; Gud er mit Vidne. Beskæm ikke en Ulykkelig, som kun fortjener Medlidenhed. Kom mig ikke nærmere, hvis De ei vil, at jeg strax skal styrte mig i denne Afgrund."

Ogsaa Hertugen kjender sin Gemalindes Stemme. Han udstøder et Skrig, springer hen imod hende, kalder hende ved Navn, og besværger hende, at fatte sig. Endelig naaer han hende, griber hende, tager hende i sine Arme, og bærer hende afmægtig ned i Vognen, som Sangerinderne nu maae forlade. Han iler ind til Byen, og naaer sit Pallads, før Hertuginden vaagner af sin Afmagt.

Laura iler sin Frue til Hjelp, og bringer hende til sig selv igjen, medens Hertugen er ude af sig selv, og kan ikke troe, hvad han har seet. Han forlanger, at man skal forklare ham det, og den Gamle tager Ordet:

„Ufølsomme og grusomme Menneske! Knæl for Deres Gemalinde, og tilbed dette himmelske Mønster paa et ædelt og standhaftigt Hjerte. Aldrig fik nogen Mand et stærkere Beviis paa Kjærlighed, end De i Nat. Hør, Utaknemmelige, hør, hvad Rosalba har gjort for Dem." — Nu fortalte hun udførligt sin Samtale med Hertuginden, og den skrækkelige Prøve, hun havde forlangt af hende. Hertugen lader hende ikke tale ud; han kaster sig for sin Hustrues

Fødder, han udgyder Kjærligheds- og Angers-Taarer, han sværger, ved evig Bestandighed at udsone sin Vildfarelse, og anraaber om Tilgivelse. Rosalba reiser ham op med et smerteligt Smiil, hun trykker ham til sit Hjerte, og væder hans Ansigt med Glædestaarer.

Fra dette Øieblik af flyede Castellamare de falske Venner der havde villet lokke ham i Fordærvelse, og nød en Salighed, han hidtil ikke havde anet: den Salighed, som Dyd og trofast Kjærlighed og Hjertefred ene formaaer at skjenke. Stedse høiere elskende Rosalba, stedse høiere elsket af hende, levede han i sit huuslige Paradiis, indtil Døden kaldte ham. Jødinden fik kostbare Gaver af Hertuginden, og frasagde sig for stedse sit farlige Haandværk. Siden tilstod hun endogsaa, hun havde, da hun foreslog Rosalba, at gaae til Kapellet, ret vel vidst, at Hertugen kom der forbi hver Aften Klokken tolv. Maaskee havde hun herpaa bygget sin Plan.

(K. Reinhard.)

Dobbeltgængeren.

Verten i det forsølvede Lam rev sin Hue af Hovedet, kastede den paa Gulvet, og raabte, idet han stampede derpaa med begge Fødder: „Saaledes — saaledes træder Du al Retskaffenhed, al Dyd, al Menneskekjærlighed under Fødder, Du infame Kjeltring, Du ugudelige Vert i den forgyldte Buk! Alt muligt Pargads af Liniedandsere, Comediantere og Taskenspillere trækker den Esel til sig, at hans Huus altid kan vrimle af Mennesker, der slubre hans sure Viin i sig, istedetfor at jeg selv maa drikke min fortræffelige Hochheimer, for blot at blive af med den til en Mand, der veed at vurdere ægte Viin. Ny er ogsaa den kloge Kone med Ravnen tagen ind til ham, og al Verden strømmer did og lader sig spaae, og ruinerer sig med Æden og Drikken. Og hvorledes han behandler sine Gjester, kan jeg vel tænke mig, thi den unge smukke Herre, som var der for faa Dage siden og idag kom tilbage, er tagen ind til mig og ikke til ham. Men han skal ogsaa faae en fyrstelig Opvartning. Ak! — ak! Satan og Helved! — Der gaaer han jo, den unge Herre, hen i den forgyldte Buk — det er fagtens den forbandede hvide Kone, han vil see — Hei, hei! naadige Herre!"

Saa skreg Verten ud af det aabne Vindue, men Deodatus Schwendy (Det var den unge Mand) fulgte Menneskestrømmen, som rev ham med sig til det nærliggende Værtshuus.

Tæt sammenpakkede stode Folk her i Gaard og Forstue; en sagte, forventningsfuld Hvisken lød hist og her. Enkelte bleve indladte i Salen, Andre traadte ud, snart med forstyrrede, snart med betænkelige, snart med glade Ansigter.

„Jeg veed ikke, sagde en gammel alvorlig Mand, der stod ved Siden af Deodatus: jeg veed ikke, hvi Øvrigheden taaler dette Uvæsen!" — „Hvilket Uvæsen?" spurgte Deodatus. — „Ak, blev Manden ved: ak, De er fremmed her, De veed da ikke, at der fra Tid til anden hidkommer en gammel Qvinde, der bedrager Publikum med forunderlige Spaadomme og Orakelsvar. Hun har en stor Ravn med sig, der forudsiger Folk Alt, hvad de ville vide. Skal da i vor — Himlen være lovet! — oplyste Tidsalder saadan fordærvelig Overtro — —"

Videre hørte Deodatus ikke, thi Naboen kom fra ham i Trængselen. Da oprandt den Tanke i ham, at gaae ind og spørge Ravnen, hvad de næste Dage, ja, de næste Øieblikke kunde bringe ham. — Paa en hemmelighedsfuld Maade var nemlig Deodatus bleven hidsendt til Hohenfluh af sin Fader, den gamle Amadeus Schwendy. Her skulde hans Fremtidsskjebne afgjøres ved en forunderlig Begivenhed, som hans Fader havde bebudet ham i mørke Ord. Med legemlige Øine skulde han skue et Væsen, der blot som en Drøm var indflettet i hans Liv. Alt stod han ved Salsdøren, alt løftedes Tæppet. Han hørte en hæsligt skrigende Stemme, en Jisstrøm gled gjennem hans Inderste, Andre trængte ham tilbage, og saaledes gik det da til, at han uvilkaarligt steg op ad

Trappen og kom ind i et Værelse, hvor Middagsmaaden allerede ventede paa Husets talrige Gjester.

Verten kom ham venlig imøde. „Ei, see der, Herr Haberland! Nu, det er mig behageligt. Er De end tagen ind i det slette Huus histovre, saa kan De dog ikke undlade, at besøge mit Bord. Jeg har den Ære, at opbevare denne Plads for Dem."

Deodatus mærkede vel, at Verten tog feil af hans Person, men dog satte han sig stiltiende paa sin Plads. Den hvide Kone var Gjenstanden for Bordsamtalen; Nogle erklærede hende for en almindelig Gjøglerske, Andre for en virkelig Prophetinde. En lille, gammel, tyk Herre meente, at det høivise Raad, hvis ringe Medlem han havde den Ære at være, snart vilde vise den forbømte Hex Vinterveien, især da hun var en Fuskerske, og ingen ordentlig Hex. Thi at hun havde Enhvers Levnetsløb i Lommen, og lod Ravnen fremsige det i særegne sletstilede Talemaader, det var slet ikke saa farlig en Konst. Til sidste Marked havde der jo været en Maler og Billedhandler, i hvis Bod Enhver kunde finde sit veltrufne Portrait.

Alle loe. „Det er, raabte en ung Mand til Deodatus: det er Noget for Dem, Herr Haberland. De er jo selv en dygtig Portraitmaler, men saa høit har De dog vel neppe drevet Deres Konst."

Deodatus, som nu andengang var kaldt Herr Haberland, der, som han nu hørte, maatte være en Maler, kunde ikke undertrykke en hemmelig Gysen. Men denne Gysen steeg til Forfærdelse, da, et Øieblik efter, en ung reisetlædt Mand styrtede hen imod ham, sluttede ham i sine Arme og raabte: „Haber-

land — kjæreste, bedste Georg, har jeg endelig truf-fet Dig! Nu kunne vi muntert fortsætte vor Reise til det skjønne Italien. Men Du seer mig saa bleg og forstyrret ud!"

Deodatus mærkede nu vel, at han traadte ind i de forunderlige Begivenheders Kreds, som hans gamle Fader havde bebudet. Han holdt den Fremmede fast ved begge Arme og raabte: „Ei, Du ubekjendte Broder, skulde jeg ikke see konfus ud, da jeg i dette Øieblik med mit Jeg er faret i et andet Menneske, som i en ny Frakke, der hist og her er for snever eller for vid. Ei, min Dreng, er jeg da virkelig Maleren Georg Haberland?"

„Jeg veed ikke, sagde den Fremmede: hvad jeg skal tænke om Dig idag. Er nu det underlige Væsen kommen over Dig igjen, der overfalder Dig som en periodisk Sygdom? Overhovedet vilde jeg spørge, hvad Du da mener med alt det uforstaaelige Tøi, hvormed Du har fyldt Dit sidste Brev?"

Den Fremmede tog et Brev op af Lommen, og aabnede det. Saasnart Deodatus kastede Øiet deri, udstødte han et høit Skrig. Brevets Haandskrift var jo hans egen, Træk for Træk.

Den Fremmede kastede et rask Blik paa Deodatus, og læste derpaa langsomt og sagte:

„Ak, kjære Konstbroder Berthold! Du veed ikke, hvilken mørk, smertelig og dog velgjørende Tungsindighed der behersker mig, jo videre jeg vandrer. Ak, mit Bryst truer at springe af Kjærlighed, af Længsel, af flammende Attraa! Hvor gjenfinder jeg hende, der er mit hele Liv!

Jeg tænker at møde Dig i Hohenflüh, hvor jeg opholder mig nogle Dage. Det forekommer mig, jeg veed ikke selv hvorfor, som om der her skulde møde mig noget høist Forunderligt." —

„Siig mig nu, sagde Kobberstikkeren Berthold — det var den Fremmede — siig mig nu, Broder Georg, hvorledes Du i den muntre Ungdomstid, paa den lystige Reise til Konstnerlandet, kan hengive Dig saadant Sværmerie?"

„Ja, kjære Konstbroder, svarte Deodatus: det hænger gandske forunderligt sammen med mig. Ligesom nu allerede det er meget pudseerligt, at jeg ret af min dybeste Sjel har skrevet det, Du nylig læste, er jeg dog slet ikke den Georg Haberland, som Du —"

I dette Øieblik indtraadte den unge Mand, der allerede før havde hilset Deodatus som Georg Haberland, og meente, Georg havde gjort Ret i, at han endnu engang var vendt tilbage for den kloge Kones Skyld. Hun gav netop idag ude i Haven en Forestilling, som han ingenlunde maatte forsømme.

Solen gik ned. Selskabet brød op, for at begive sig ned i Haven. I Forstuen gik en lang, mager, fornemtklædt Mand, der syntes nysankommen, forbi dem. I Begreb med, at træde ind i sine Værelser, vendte han sig endnu engang; hans Blik faldt paa Deodatus, og med Dørklinken i Haanden blev han staaende som naglet til Jorden. Vilde Flammer lynte fra hans mørke Øine, medens Dødbleghed overtrak hans krampagtigt fordreiede Ansigt. Han gjorde et

Skridt fremad mod Selskabet, men, som pludseligt betænkende sig, vendte han igjen tilbage, løb ind i Værelset, og slog Døren heftigt i efter sig. Hvad han mumlede i Skjægget, kunde Ingen forstaae.

Deodatus agtede ikke synderligt derpaa. Man naaede Haven. Aftensolens sidste Skjær faldt paa en høi, fra Hoved til Fod i Slør indhyllet Skikkelse, der havde vendt Ryggen mod Tilskuerne. Hos hende laae paa Jorden en stor Ravn, som død, med nedslagne Vinger.

En forunderlig Susen strømmede gjennem de dunkle Buske, og blev til Toner, til tydelige Ord: Phosphorus er betvungen. Ildkjedlen gløder op i Vest! Natorn, sving Dig op!

Da opløftede Ravnen det nedbøiede Hoved, slog med Vingerne og steeg skrigende iveiret. Skikkelsen udbredte begge Arme, Sløret sank ned, og en høi, vidunderligdeilig Qvinde stod der i hvidt, folderigt Klædebon, med et Belte af funklende Stene, og sorte, flettede Haar. Hals og Arme viste ungdommelige, yppige Former.

„Det er jo ikke den Gamle!" hviskede Tilskuerne. Men Deodatus skreg uvilkaarligt: „Natalie!"

Rask vendte Seerskeen sig, og et gammelt, frygteligt fordreiet Qvindeansigt stirrede paa ham med brændende Øine. Farende imod ham med udbredte Arme, hvinte hun: „Hvad vil Du her? Afsted — afsted! Mord følger Dig i Hælene. Frels Natalie!" — Ravnen foer med susende Vinger ned paa Deodatus, og skreg græsseligt: Mord! Mord! — Greben

af vild Forfærdelse, halv bevidstløs, styrtede Deodatus hjem.

Verten fortalte ham, at en fremmed rigtklædt Herre fleregange havde spurgt efter ham, idet han nøie havde beskrevet hans Person, uden at nævne hans Navn. En Billet havde han derpaa afleveret. Deodatus aabnede den, og læste:

„Jeg veed ikke, om jeg skal kalde det Vanvid eller uhørt Frækhed, at De viser Dem her. Er De ei, som jeg nu maa troe, en æreløs Skurk, saa forlad øieblikkeligen Hohenstüh, eller vent, at jeg skal finde Midler til, for stedse at kurere Deres Galenskab.

Grev Hektor von Zelies."

Deodatus var fastbesluttet, ei at lade sig skræmme af en Ubekjendts Trudsler, der desuden maatte have deres Grund i en grov Vildfarelse. Hans Inderste var fuldt af bange Anelser: han maatte ud i den frie Luft. Natten var indbrudt, da han stak sine ladte Pistoler til sig og ilte ud gjennem Neudorferporten. Pludseligt følte han sig greben bagfra. „Jil, iil, frels Natalie, Tiden er der!" saaledes mumlede det ham i Ørerne. Det var den græsselige Qvinde, der havde grebet ham og rev ham bort med sig. En Vogn holdt nær derved; den Gamle hjalp ham derind, og fulgte selv bagefter. Han følte sig omfavnet af blode Arme, og en sød Stemme hviskede: Min elskede Ven, endelig! — endelig kommer Du! — „Natalie! min Natalie!" saa skreg han, idet han halvafmægtig af Henrykkelse sluttede den Elskede i sine Arme.

Rask gik det nu afsted. I den tykke Skov blinkede pludseligt Fakkelglandsen. „Det er dem! raabte den Gamle: endnu et Skridt videre, og os rammer Forderelse.“ — Deodatus fattede sig, lod holde, steg ud af Vognen, og sneg sig sagte, med den spændte Pistol i Haanden, mod Fakkelglandsen, der øieblikkeligen forsvandt. Han ilte tilbage til Vognen; men stiv af Forfærdelse blev han staaende, da han saae en mandlig Figur, som med hans Stemme sagde: „Faren er forbi!“ og derpaa steg ind i Vognen. — Deodatus vilde styrte efter den bortrullende Vogn, da et Skud fra Buskene strakte ham til Jorden.

Her er det nødvendigt, at sige den velvillige Læser, at det Sted, hvorfra den gamle Amadæus Schwendy havde sendt sin Søn til Hohenflüh, var et Landsted i Nærheden af Lucern. Men Byen Hohenflüh i Fyrstendømmet Reitlingen ligger omtrent sex Mile fra Sonsitz, hvor Fyrsten Remigius residerede. Denne, ellers en mild og munter Herre, var for over tyve Aar siden hensunken i en frygtelig dyb, til Vanvid grændsende Melankolie. Om Aarsagen dertil havde man kun dunkle Rygter. Saameget var vist, at hans Gemalinde, kort efter at hun havde født ham en Søn, var forsvunden paa en ubegribelig Maade. Mange meente, Begge vare bortførte som Offere for en uhørt Kabale, Andre paastode derimod, Fyrsten havde forstødt dem. De Sidste beraabte sig paa den Omstændighed, at Grev von Torny, Fyrstens første

Minister og erklærede Yndling, paa selvsamme Tid var bleven bortfjernet fra Hoffet, og forsikkrede, at Fyrsten havde opdaget et utilladeligt Forhold mellem Fyrstinden og Greven, og tvivlede om Barnets Ægthed. Alle de, der havde kjendt Fyrstinden nærmere, vare fast overbeviste om, at et saadant Feiltrin var gandske utænkeligt, gandske umuligt.

Fyrstens kjæreste Opholdssted var et lille, tæt udenfor Sonsitz liggende Landsted med en herlig Skov. I denne vandrede han en Dag, gandske hengivende sig den nagende Græmmelse, som rasede i hans Bryst, da han pludseligt hørte en besynderlig Larm i Nærheden. Uartikulerede Toner, en sælsom Stønnen, Qvækken, Grynten. Forbittret traadte Fyrsten frem, og saae to Mænd, den ene lang og knokkeltor, den anden kort og tyk, i det heftigste Slagsmaal. Den Store huggede med de lange Arme saa ubarmhjertigt løs paa den Lille, at Denne kun syntes at kunne finde Redning i hastig Flugt. Dog vilde han fægte, idet han flyede. Men da greb den Lange fat i hans Haar — han beholdt Parykken i Haanden; men den Lille dukkede hastigt ned, og underløb den Store saa behændigt, at Denne styrtede baglænds om med et hvinende Skrig. Nu kastede den Lille sig over den Store, entrede sig med Fingrene fast i hans Halsklud, og bearbeidede ham saa grusomt med sine Knæe, at han, rødblaa i hele Ansigtet, udstødte græsselige Toner. men paa eengang borede nu den Store sine spidse Knokkelfingre saa voldsomt ind i sin Modstanders Sider, og gav sig selv med Fortvivlelsens sidste Kraft et saa-

dant Sving, at den Lille blev kastet iveiret som en Bold, og nedstyrtede lige for Fyrstens Fødder.

„Hunde! raabte Denne bistert: Hunde! hvilken Satan har lukket Jer ind? hvad vil I?" — Man kan tænke, med hvilken Forfærdelse begge de forbitrede Baxere reiste sig. „Væk! raabte Fyrsten: Væk med Jer! Jeg lader Jer pidske ud, hvis I tove endnu et Øieblik!" — Da faldt den Store ned paa sine Knæe, og brølebe fortvivlende: „Durchlauchtigste Fyrste — naadigste Landsherre — Retfærdighed — Blod for Blod!"

Ordet Retfærdighed var et af de Faa, som endnu tonte stærkt i Fyrstens Øre. Han saae den Store skarpt i Øiet, og sagde: „Hvad er det? tal, men vogt Jer for alle dumme Ord, og gjør det kort!"

Maaskee har Læseren allerede anet, at begge de tappre Slagsbrødre ingen Andre vare, end de to berømte Gjestgivere i den forgyldte Buk og det forsølvede Lam. Begge havde fattet den vanvittige Beslutning, at anklage hinanden for Fyrsten, og det traf sig just, at Begge mødtes ved Indgangen til Skoven.

Den forgyldte Buk vilde just tage Ordet, da han overfaldtes af saadan gruelig Hoste, at han ikke var istand til, at fremføre et Ord. Dette ulykkelige Tilfælde benyttede det forsølvede Lam øieblikkeligt, og forestillede Fyrsten al den Uret, den forgyldte Buk tilføiede ham, idet han lokkede alle mulige Markskrigere, Spaamænd og Comediantere til sig. Han beskrev den kloge Kone med Ravnen, han talte om hendes skændige Konster og Orakelsvar. Det syntes at fængsle Fyrstens Opmærksomhed. Han lod Verten beskrive

Konens Skikkelse fra Hoved til Fod; han spurgte, naar hun var kommen, hvor hun var bleven af. Lammet meente for sin Part, at denne Qvinde ei var andet end en bedragerisk, halvvanvittig Zigeunerinde, som det høivise Raad i Hohenflüh havde skullet lade sætte fast for længe siden. Men da fæstede Fyrsten det funklende gjennemborende Blik paa det arme Lam, saa det, som om det havde seet i Solen, tog heftigt paa at nyse.

Dette Øieblik benyttede den forgyldte Buk, og fortalte, hvor utilladeligt Alt gik til i det forsølvede Lam. En artig, smuk, ung Herre havde Lammet lokket fra ham; Denne var, allerede næste Nat, bleven overfaldet paa sit Værelse og saaret ved et Pistolskud, saa han nu laae redningsløs for Døden.

Da glemte Lammet al Ærefrygt for Fyrsten, og skreg som Rasende: Den, der paastod, at den unge Herr Georg Haberland var bleven anfaldt og saaret paa sit Værelse, var den nederdrægtigste Spidsbub og infameste Hallunk, der nogensinde havde existeret. Tvertimod havde Politiet i Hohenflüh erfaret, at han samme Nat var spadseret udenfor Neudorferporten, at her havde holdt en Vogn, udaf hvilken en qvindelig Stemme havde raabt: Frels Natalie! og at den unge Herre derpaa var sprungen ind i Vognen. — „Hvem var Fruentimmeret i Vognen?" spurgte Fyrsten strengt. — „Man siger, stammede den forgyldte Buk: man siger, at den kloge Kone har — —"

„Nu? hvad videre?" raabte Fyrsten med et frygteligt Blik. — Da tog Lammet Ordet, og sagde, sagte stammende: „Ja, den kloge Kone og Maler

Herr Georg Haberland — i Skoven har han faaet Skuddet, det veed jo hele Byen — udaf Skoven har de hentet ham, og bragt ham til mig aarle om Morgenen — han ligger endnu hos mig — men kommer sig nok — og den fremmede Herr Greve — ja, Herr Grev Hektor von Zelies —"

„Hvad? Hvem? raabte Fyrsten, saa Lammet foer tre Skridt tilbage: Nok! vedblev han derpaa i bydende Tone: Pakker Jer øieblikkelig herfra! Hører jeg herefter den mindste Trætte mellem Jer, lader jeg Jer transportere ud af Hohenflüh's Porte!" og dermed gik han.

Sønderknuste stode de gode Mænd tilbage, saae veemodigt paa hinanden med taareblændte Øine, raabte paa eengang: „O, min Ven!" og sank i hinandens Arme!

Kobberstikkeren Berthold laae paa en Høi under et stort Træ, sysselsat med, at aftegne et Parti af den Landsby, som laae for ham i Dalen. Men han tænkte derhos uafladeligt paa sin Ven, Maleren Georg Haberland. Pludseligt foer han op, pakkede sit Værktøi sammen og raabte: „Afsted, afsted, at søge ham op!" — Han iilte tilbage til Landsbyen, som han for faa Timer siden havde forladt, og vilde derpaa videre til Hohenflüh. Det var just Søndag; det begyndte at skumre, Landboerne iilte til Kroen. Da drog et følsomtklædt Menneske igjennem Byen, blæsende en lystig Marsch paa Papagenofløiten, som ra-

gede frem af hans Barm, og dertil slaaende dygtig paa Tromme. Ham fulgte en gammel Zigeunerinde, som tappert hamrede paa Triangelen. Det unge Menneske fængslede Berthold's hele Opmærksomhed, thi ung var han, det var synligt, uagtet han hæsligt havde bestrøget sit Ansigt med allehens Farver, og søgt at gjøre sig ukjendelig ved en stor Doctorparyk, hvorpaa der sad en lille Tressehat. Dertil bar han en luslidt rød Fløielskjole med store Gyldensnykkes Opslag, en aaben Halskrave, sorte Silke-Underklæder efter nyeste Mode, paa Skoene store brogede Sløifer, og et zirligt Riddersværd ved Siden. Han gjorde de galeste Grimasser, og sprang hid og did i de lystigste Caprioler, saa Bønderne skoggerloe. Men Berthold gos i sit Inderste, gik hen til Kroen, satte sig paa en eensom Plads derudenfor, og forlangte Noget at spise. — Just vilde han til at reise sig og vandre videre, da hiint Menneske styrtede hen imod ham med det høie Udraab: „Berthold, hjertens kjære Broder!" Han rev Parykken af Hovedet, og tørrede hurtigt Farverne af sit Ansigt. „Hvorledes? Georg? er det muligt? stammede Berthold: Var Du ikke ifølge vor Aftale kommen til Hohenstüh? Traf jeg Dig ikke der? Mødte der Dig ikke noget Forunderligt med en hemmelighedsfuld Qvinde i Vertshuset den forgyldte Buk? Vilde Ubekjendte ikke bruge Dig til, at bortføre et Fruentimmer, som Du selv kaldte Natalie? Blev Du ikke i Skoven haardtsaaret af et Pistolskud? Har jeg ikke taget Afsked fra Dig, da Du laae paa Leiet dødelig syg? Talte Du ikke om en uforklarlig Begivenhed, om en Grev Hektor von Zelies?" — „Tie, tie! Du

gjennemborer mit Inderste med gloende Dolke! raabte Georg i vilden Smerte: Ja, det er kuns altfor vist, der er et andet Jeg, en Dobbeltgænger, som forfølger mig, for at berøve mig Natalie. At jeg er forelsket, kunde Du vel forlængst ane, kjære Berthold. Jeg er Maler, og saa er da Intet naturligere, end at jeg forelsker mig i et smukt ungt Fruentimmer, hvis Portrait man har bestilt hos mig. Jeg opholdt mig just i Straßborg, da en gammel Dame, som havde en Pensionsanstalt, bad mig male en Frøken, som var hos hende. Jeg saae, jeg malede Natalie — o, I evige Magter, mit Livs Skjebne var afgjort. Den samme Funke, som luede i mig, var ogsaa falden i hendes Bryst. Lønligt saae vi hinanden. Hendes Fader, Grev Hektor von Zelies, var kommen. Datterens Portrait havde behaget ham særdeles; jeg blev anmodet om, ogsaa at male ham. Da han saae mig, kom han i en forunderlig Bevægelse. Han udspurgte med paafaldende Ængstelighed alle mit Livs Forhold, og skreg derpaa, han vilde ikke males, men jeg var en vakker Kunstner, jeg maatte til Italien, og det uden Ophold; han vilde give mig Penge, hvis jeg behovede dem. — Jeg bort? Jeg skilles fra Natalie? Nu, der gives Stiger, bestikkelige Terner — vi saaes i Londom. Hun laae i mine Arme, da Greven en Aften traadte ind. „Ha, min Anelse — han er moden!" skreg han rasende, og styrtede imod mig med dragen Stilet. Jeg løb ham overende og styrte. Næste Dag var han forsvunden med Natalie. Det begav sig, at jeg stødte paa den gamle Zigeunerinde, Du idag saae hos mig. Hun foresnakkede mig

saadanne eventyrlige Spaadomme, at jeg strax vilde forlade hende, for at fortsætte min Vei. Men da sagde hun med en Tone, som gjennemtrængte mit Inderste: „Georg, min kjære Dreng, har Du glemt Natalie?“ — Lad der nu være Hexerie til eller ikke, nok er det, den Gamle kjendte min Kjærlighedspagt; hun vidste nøie, hvorledes Alting havde tildraget sig, forsikkrede mig, at jeg ved hende skulde komme i Besiddelse af Natalie, og paalagde mig, at indfinde mig til den og den Tid i Hohenfluh, hvor jeg skulde gjensee hende, skjøndt i en gandske anden Skikkelse. Nu, Berthold, jeg vil fatte mig kort — mit Bryst brænder — en Vogn ruller hen imod mig — holder — Rytterne komme nærmere — Jesus! raabte en Stemme i Vognen — det er Natalies Røst! Til — til, raaber en anden Stemme — Rytterne boie af til Siden. — Faren er forbi, siger jeg, og stiger ind i Vognen — samme Øieblik falder et Skud — afsted gaaer det — min Anelse har ikke bedraget mig — det er Natalie, det er den gamle Zigeunerinde — hun har holdt Ord.“ — — „Lykkelige Georg!“ sagde Berthold. — „Lykkelig? gjentog Georg, idet han opslog en vild Latter: ha, endnu i Skoven indhentede Politisoldater os. Jeg sprang ud af Vognen, Zigeunerinden efter mig, greb mig med Kæmpekraft og slæbte mig ind blandt de tykkeste Buske. Natalie var forloren. Zigeunerinden trøstede mig med, at der endnu var Haab. Jeg stoler blindt paa hende, og som Du seer os her, vandre vi omkring, for at undgaae en blodtørstig Fjendes Forfølgelser.“ — Da nærmede Zigeunerinden sig, og Berthold, som anfaae

hende for en elendig Gjøglerske, vendte sig vredt mod hende, idet han erklærede, han var Georgs bedste Ven, og tillod ei, at han fortsatte dette lumpne Landstrygerlevnet, hvorhos han tillige spurgte, hvad Ret hun havde til ham. — Da hævede den Gamle sig, hendes Ansigtstræk syntes at forædles, hendes Øine lued en dunkel Ild; pludseligt var hendes hele Væsen Værdighed og Høihed, med herligtonende Stemme sagde hun: „Du spørger, hvad Ret jeg har til denne Yngling? Jeg kjender Dig vel, Du er Kobberstikkeren Berthold, Du er hans Ven, men jeg — o, I evige Magter! — jeg er hans Moder!" Derpaa sluttede hun Georg i sine Arme, og trykte ham stormende til sit Bryst. Men pludseligt begyndte hun krampagtigt at skjælve; hun stødte ham fra sig, og raabte med tilhyllet Aasyn: „Stir ikke paa mig med hans Øine, Georg! Hvi bebreider Du mig evig og altid min Brøde? Du maa afsted — afsted!"

Forstbetjenter, som aarle om Morgenen gjennemstreifede Skoven, fandt den unge Deodatus Schwendy liggende afmægtig i sit Blod. De forbandt hans Brystwunde saagodt de kunde, og bragte ham til det forsølvede Lam i Hohenflüh. Saarlægen erklærede, han var uden Fare. Nu mærkede han vel vel, at den Hemmelighed, hvorom hans Fader havde talt, begyndte at opklares, men at et fjendtligt Væsen havde tilintetgjort hans Haab. Dette Væsen, hvem kunde det andet være, end Maleren Georg Haberland,

der for sin træffende Lighed overalt var bleven forvexlet med ham. Han fordybedes i mørke Tanker. Da aabnedes Døren sagte, og en stor, i en Kappe hyllet Mand traadte ind. Da han slog Kappen tilbage, gjenkjendte Deodatus strax hiin Fremmede, han havde truffet paa Gangen i den forgyldte Buk, og gjettede, det maatte være den samme, der havde tilskrevet ham den uforklarlige Billet, nemlig Grev Hektor von Zelies. Det var ham. „Sandsynligviis — saa begyndte han — undres De over, at træffe mig her, Herr Haberland; men endnu vil De undres mere, naar jeg erklærer Dem, at jeg er her, for at tilbyde Dem Fred, naar De blot — —“

Deodatus afbrød Greven, idet han med Heftighed forsikkrede, at han ingenlunde var Maleren Georg Haberland. Stivt saae Greven ham i Øinene, og sagde derpaa med et djævelsk Blik: „De har, min Herr Schwendy eller Haberland, eller hvad De behager at kalde Dem, De har villet bortføre Natalie?“ — „Natalie! o, Natalie!“ sukkede Deodatus af dybeste Sjel. — „Hoho, sagde Greven bistert: De elsker vel Natalie høit?“ — „Høiere end mit Liv! sagde Deodatus: Hun skal vorde min, hun skal!“ — „Ha, hvilken uhørt Frækhed! tordnede Greven: Ha, hvorfor traf ei — “ men pludseligt qvalte han sin Harme, og sagde med forstilt Rolighed: „Tak Deres Tilstand for, at jeg skaaner Dem. Under andre Omstændigheder vilde jeg hævde Rettigheder, der kunde tilintetgjøre Dem. Men jeg forlanger nu, at De øieblikkelig skal sige mig, hvorledes Det kunde gaae til, at De fik Natalie at see her i Hohenflüh?“ —

Da svarte Deodatus mandigfast: „Det kan kun være Uforskammenhedens Net, som De troer at kunne gjøre gjeldende, naar De trænger ind i mit Værelse og bebyrder mig med Spørgsmaal, jeg ikke kan besvare. De er mig aldeles ubekjendt, aldrig havde jeg noget at skaffe med Dem, og denne Natalie, De taler om, veed De da, hun er det Himmelbillede, som lever i mit Hjerte. Hverken i Hohenflüh eller noget andet Sted saae jeg hende med legemligt Øie — men det er formasteligt, at tale til Dem om Hemmeligheder, som jeg bevarer dybt i mit inderste Bryst!" — Greven syntes at studse og tvivle. Han sagde neppe hørligt: „Aldrig skulde De have seet Natalie? Og da De malede hende? Hvad om denne Haberland — denne Schwendy —"

„Nok, raabte Deodatus: nok! Forlad mig. Jeg har Intet at skaffe med den mørke Aand, som en vanvittig Vildfarelse jager efter mig, og som angriber mig paa Livet. Der gives Love, som beskjerme mod Snigmord. De forstaaer mig, Herr Greve!"

Deodatus trak stærkt i Klokken. Greven beed Tænderne sammen, maalte Deodatus med frygteligt Blik, raabte: „Vogt Dig, vogt Dig, Dreng! Du har et ulykkeligt Ansigt!" og med en truende Bevægelse styrtede han ud.

Nogle Øieblik efter indtraadte indtraadte en Officeer af Fyrstens Livvagt, og erklærede med beskeden Artighed: han havde Ordre til, strax at bringe Herr Georg Haberland til Hans Durchlauchtighed. Han haabede, Patientens Helbred tillod det vel, og den fyrstelige Livchirurg skulde ikke vige fra hans Side.

Deodatus forsikkrede, han var ikke Maleren Haberland, hans rette Navn var Deodatus Schwendy og han var fra Schweiz. Officeren erklærede derimod, at det slet ikke kom an paa Navnet, da Fyrsten blot ønskede at tale med den unge Mand, der var bleven saaret i Skoven. Nu først var Deodatus villig til, at følge med til Sonsitz. Han blev bragt ned i Fyrstens bequemmeste Reisevogn, og afsted gik det.

I Lunden ved Sonsitz stod Fyrsten med korslagte Arme, og saae op mod den skyfrie Himmels Azur, som om han vilde nedbede syndne Forhaabninger derfra. Da øinede han i liden Fraskand den Gardeofficeer, han havde sendt til Hohensüh. Utaalmodig vinkede han ham til sig, og bød ham bringe det unge Menneske hid paa Øieblikket, om man endog dertil skulde betjene sig af en Bæresol. Det skete, som Fyrsten havde befalet. — Saasnart Fyrsten saae Deodatus, syntes han heftig bevæget; uvilkaarligt undslap ham de Ord: „O, Gud, min Anelse! Ja, det er ham! Man bringe to Læneskole!" — Da dette var skeet, og Deodatus, paa Fyrstens Befaling, havde sat sig i den ene, gik Fyrsten op og ned med stærke Skridt. Derpaa blev han staaende for Deodatus, og i det Blik, hvormed han betragtede ham, laae Udtrykket af den meest hjerteskønderrivende Smerte, den dybeste Veemod, der igjen syntes at gaae under i en raskoplnende Vredesild. En usynlig Magt syntes, fjendtligen at reise sig mellem ham og Deoda-

tus, og fuld af Forfærdelse, ja Afsky, foer han tilbage, og gik atter op og ned med store Skridt. — Langt om længe satte han sig ned i den anden Lænestol, og sagde med dæmpet Stemme: „Skjenk mig Deres hele Fortrolighed, unge Mand. Siig mig, hvorfra og hvorledes De kom til Hohenflüh, og hvad den kloge Kone — han standsede, derpaa vedblev han: Det er noget taabeligt, vanvittigt Tøi, men alligevel — tal, unge Mand, tal frit!"

Deodatus begyndte at fortælle om sin Fader, om sine Ungdomsaar og om sit Ophold i Schweiz; fremdeles omtalte han, hvorledes og med hvilke Ord hans Fader havde sendt ham til Hohenflüh, og hvad her videre havde begivet sig.

Neppe sang han, før Fyrsten styrtede imod ham og raabte: „Ha, den Forrykte! Dette Hjerte skulde Kuglen gjennembore, det sidste Haab vilde han dræbe, Dig vilde han tilintetgjøre, Dig, min — —" En Taareflod qvalte Fyrstens Ord; han sluttede Deodatus i sine Arme, og trykte ham heftigt til sit Bryst.

Men pludseligt foer Fyrsten forfærdet tilbage og raabte, idet han løftede den knyttede Haand iveiret: „Bort, bort Slange, som vil snige sig ind i mit Bryst. Bort, du djævelske Gjøglebilled! Du skal ikke forstyrre mit Liv!" Sandsesløs styrtede Fyrsten til Jorden. Deodatus raabte om Hjelp. Livlægen fandt Fyrsten rørt af Slag, og i den betænkeligste Tilstand. Ogsaa Deodatus befandt sig saa slet, at Lægen ikke fandt det raadeligt, at bringe ham tilbage til Hohenflüh. Han bragtes op paa et Værelse i Fyrstens Landsted. Herfra havde han den herligste Udsigt.

Han overſaae den ſkjønneſte Deel af Lunden, ved hvis Udgang de maleriſke Ruiner af et gammelt Slot kneiſede paa en Høi. — Deodatus benyttede ſine første rolige Øieblikke til at melde ſin Fader Alt, hvad der hidtil var mødt ham. Han beſvor ham, ei længere at fortie, hvad han kun i Gaader havde bebudet ham.

Af det gamle forfaldne Slot ſtod endnu en liden Deel af Hovedbygningen temmelig heel og holden. Denne Deel endte med en Balkon, ſom, da Muren paa den anden Side var indſtyrtet, hang frit og luftigt ſom en Svalerede. Deodatas meente, der maatte være ſmukt deroppe, hvorvel det ſyntes heel umuligt, at komme derop, da Trapperne vare borte. Deſto ſtørre maatte hans Forundring være, da han en Nat gandſke tydeligt ſkimtede et Lys deroppe, ſom først forſvandt efter en Times Forløb, ei blot denne, ogſaa de følgende Nætter ſaae Deodatus Lyſet, og man kan tænke, at den i uforklarlige Hemmeligheder indviklede Yngling ogſaa her formodede et nyt Eventyr. Saaſnart Lægen tillod det, vandrede han til Ruinerne. Han mødte Førſteren, der lod til, at blive meget forundret ved at ſee ham. Deodatus ønſkede at ſee Slottet indeni; Førſteren forſikkrede gandſke tørt, at dette ikke vel gik an, da et Stykke af Muren lettelig kunde ſtyrte ned, og Trappen desuden var ſaa forfalden, at man ved hvert Trin løb Fare for at brække Halſen. Men da nu Deodatus bemærkede, at han ofte havde ſeet Lys deroppe, ſvarte Førſteren i grov og barſk Tone, at dette maatte være en taabelig Vildfarelſe, og at den unge Herre vilde gjøre vel i, at

passe sig selv. Deodatus mærkede vel, at Forsteren søgte at skjule et vist forlegent Væsen under denne Grovhed; men bekræftet fandt han sin Formodning, at her maatte ligge en Hemmelighed skjult, da han, skridende over Slotsgaarden, i en temmelig forborgen Krog af Muren bemærkede en smal Trætrappe, der syntes at føre op i øverste Stokværk af Hovedbygningen.

Fyrstens Sygdom, der stedse blev betænkeligere, vakte megen Bekymring. Den velvillige Læser veed nemlig allerede, at Fyrstens Gemalinde paa en ubegribelig Maade var forsvunden tilligemed det Barn, hun havde født. Fyrsten var derfor uden Arvinger, og hans Eftermand paa Thronen var en yngre Broder, som ved sit overmodige Forhold, ved allehaande lastefulde Tilbøieligheder, havde gjort sig forhadt af Hof og Folk. Et mørkt Rygte anklagede ham for et afskyeligt Forræderie mod Fyrsten, og fandt deri Grunden til, at han havde maattet forlade Landet, uden at Nogen vidste hans nuværende skjulte Opholdssted. Hohenstühernes brøde deres Hoveder med, hvorledes det skulde gaae til, naar Fyrsten var død. De skjalv for den tyranniske Broder. Ved Table d'hôte i den forgyldte Buk taltes stærkt om disse Ting. En gammel Mand tog Ordet og sagde: „En stor Ulykke truer vort arme Land. Af Kronprindsen have vi Alt at frygte, og den eneste Mand, som kunde redde os fra Undergang, han er borte!" — Enhver vidste, at den

Gamle ingen Anden meente, end Grev Tørny, der havde forladt Hoffet kort efter at Fyrstinden var forsvunden. Han var i enhver Henseende en udmærket Mand. I høi Grad havde han vundet ei blot Fyrstens, men ogsaa Folkets Kjærlighed, og kun meget Faa vovede at fæste Lid til det Rygte, der fremstillede ham som Skyldig, og var udspredt af Fyrstens Broder, der nærede det uforsonligste Had mod Greven. — Med een Mund raabte Alle ved Bordet: „Grev Tørny! Vor ædle Grev Tørny! O, var han dog hos os i denne onde Tid!" Man drak Grevens Skaal, og Talen kom derefter paa det unge Menneske, i hvis Nærværelse Slaget havde rørt Fyrsten. En Raadsherre meente, at det unge Menneske, der havde været taabelig nok til, ved tvende diverse Navne at ville bedrage det høivise Raad, havde været en Spidsbub af første Rang. Neppe havde han yttret denne Formening, før den unge Mand, om hvem Talen var, traadte ind, hilste Selskabet, og satte sig ved Bordet. — „Velkommen, bedste Herr Haberland," sagde Verten. Det unge Menneske svarte ikke, men spiste og drak. Over hele Selskabet hvilte en forventningsfuld Taushed. Den Gamle, der nys havde talt, spurgte omsider det unge Menneske, om den Brystvunde, han havde faaet i Skoven ved Hohenstüh, nu var gandske helbredet. Det unge Menneske svarte, man maatte tage feil af hans Person, da han aldrig var bleven saaret i Brystet. — „Jeg forstaaer, vedblev den gamle Mand med et fiffigt Smiil: jeg forstaaer, Herr Haberland, De vil

ikke tale mere om den ubehagelige Tildragelse. Men da De var nærværende, da Slaget rørte vor gode Fyrste, saa vil De bedst kunne sige os, hvorledes Alting gik til." — Det unge Menneske svarte, han havde aldrig været i Sonsitz, aldrig seet Fyrst Remigius. Derpaa nedstyrtede han et Par Glas Viin, ilte ud, og kom ikke tilbage.

Medens dette tildrog sig i Hohenstüh, var Haberlands Dobbeltgænger, Deodatus Schwendy, traadt i en ny Kreds af farlige Eventyr. Da han engang i Aftenskumringen stod udenfor den hemmelighedsfulde Balkon, og saae op mod Vinduerne, kom det ham fore, som om han vinede en hvid Skikkelse, og samme Øieblik faldt en Steen ned for hans Fødder. Han tog den op, løste Papiret, som var viklet derom, og læste følgende med Blyant skrevne Ord:

„Georg! min Georg! — er det muligt? Du her! — O, I evige Himmelmagter! — I disse forfaldne Mure ligger min Fader paa Luur — ak, han har Ondt ifinde! Fly, fly, Georg! fly, før hans Vrede naaer Dig! Dog nei — bliv! Jeg maa see Dig — eet eneste Øieblik, og derpaa fly. Min Fader bliver borte til Midnat. Kom! — over Slotsgaarden — Træ-trappen! Dog nei, det er ikke muligt. Førsterens Folk — om de endog sove, saa anfalde de vaagne Hunde Dig dog. Paa Sydsiden staaer nok en Trappe, som fører herop, men

den er meget forfalden — Du tør ikke bove det, men jeg skal komme ned. O Georg, hvad formaaer al Helvedes Ondskab mod et elskende Hjerte. Natalie er Din — Din for evig!"

„Det er hende! raabte Deodatus gandske ude af sig selv: jeg tvivler ikke mere. Ja, det er hende: Drengens Drøm, Ynglingens brændende Længsel. Hen til hende! Men — er det da mig? Hedder jeg da Georg? — —" Som en dræbende Krampe gjennemfoer den Tanke ham, at det ei var ham, men hiin ubekjendte Dobbeltgænger, som Natalie elskede og nu troede at have gjenfundet.

Saasnart det blev Nat, sneg Deodatus sig ud af sit Værelse. I Lunden, tætved Landstedet, hørte han hviskende Stemmer, og skjulte sig hastigt. Da skrede to i Kapper hyllede Mænd tæt forbi ham. „Altsaa — sagde den Ene — altsaa kan det endnu vare længe med Fyrsten, mener Livlægen?" — „Ja, naadige Herre," svarte den Anden. — „Nu, vedblev den Første: saa maa man gribe til andre — — Ordene bleve utydelige. Deodatus reiste sig iveiret, Maanens fulde Glands faldt paa den Talendes Ansigt, Deodatus gjenkjendte med Forfærdelse Grev Hektor von Zelies. Han listede sig videre, fandt den forfaldne Trappe, klattrede op ad den, og treen ind i en høi, vidd Sal. I himmelsk Ynde stod hans Drømmes huldе Billed for ham. „Natalie!" raabte Deodatus, og styrtede for hendes Fødder. Hun hviskede: „Min Georg!" og sluttede Ynglingen i sine Arme.

Da raabte Deodatus: „Min, min er Du, Natalie! Troe paa mit Jeg — jeg veed vel, min Dobbeltgænger har villet klove Dit Bryst, men han traf mig — det var kun en Kugle, Saaret er lægt, og mit Jeg lever. Natalie, sig mig blot, om Du troer paa mit Jeg, ellers dør jeg her for Dine Øine."

„Vee mig, raabte Natalie, løsrivende sig af Ynglingens Arme: Georg, hvad taler Du der? Vær rolig, vær gandske min Georg!" — „Ja, Natalie! skreg Deodatus: Jeg er den, som Du elsker. Lad os fly — afsted, at ikke min Dobbeltgænger skal naae Dig — frygt Intet, det er mit Jeg, som dræber ham!"

Samme Øieblik hørtes rungende Fodtrin, og: Natalie! Natalie! lød det gjennem de vide Gemakker. — „Afsted! raabte Natalie, idet hun ledte Ynglingen hen til Trappen: afsted, ellers ere vi forlorne, min Fader er kommen! Imorgen ved denne Tid kommer Du igjen, og jeg skal følge Dig." — Halv sandsesløs klattrede Deodatus ned ad Trappen, og listede sig bort. Neppe var han gaaet nogle Skridt, før han bagfra blev greben af tvende Mænd, der løftede ham ind i en Vogn og kjørte afsted med ham i susende Galop. — En god Time kunde han vel have kjørt, da Vognen holdt stille midt i en Skov, udenfor en Kulsvierhytte. Mænd med Fakler traadte ud deraf, man bad Ynglingen komme ind, og han gjorde det. En smuk gammel Herre iilte hid, og med det Udraab: „Min Fader!" styrtede Deodatus til hans Bryst. — „Jeg har, sagde den gamle Amadæus Schwendy: jeg har frelst Dig af Lists og Ondskabs Snarer, af

Morderhænder har jeg revet Dig, min kjære Søn! Snart dages nu det, Du ei formaaer at ane i Dit Hjerte."

Aarle om Morgenen vaagnede Fyrsten af en dyb og rolig Slummer. Han forlangte at tale med Deodatus. Men Denne var forsvunden, og Fyrsten hørte Efterretningen derom med dyb Bevægelse. „Hvorfor flyede han? hvorfor flyede han?" gjentog han flereganger i smertelig Tone. Derpaa lod han Præsidenten i Statsraadet hente. Dørene bleve lukkede; man kunde formode, at Fyrsten opsatte sit Testament.

Morgenen efter forkyndte de ringende Klokker Fyrstens Død. Slaget havde pludseligt rørt ham paany. Statsraadet samledes strax, for at aabne Fyrstens sidste Villie, da man formodede, den indeholdt Bestemmelser angaaende Thronfølgen. Den høitidelige Akt skulde just begynde, da Fyrstens yngre Broder pludseligt traadte ind, og erklærede, nu var han Regent og ingen Anden. Fyrst Isidors Komme var Alle en uforklarlig Gaade, thi Ingen vidste, at han, ukjendelig ved Sminke og falsk Haar, opholdt sig i Landet, og at han i de sidste Dage blandt hine Slotsruiner havde luret paa Fyrstens Død. Strax efterat han havde forladt Fyrstendømmet Reutlingen, havde han antaget Navn af Grev Hektor von Zelies, og vidst, at udslette hvert Spor, der kunde røbe, hvor han var bleven af.

Præsidenten i Statsraadet forsikkrede, at den afdøde Fyrstes Testament maatte aabnes, inden hans Broder kunde anseés berettiget til, at arve Thronen efter ham. Det skete. Fyrsten erklærede i sin sidste Villie, hvorlunde han først paa sit Dødsleie havde indseet den Uret, han havde gjort sin fromme Gemalinde, som han, forledt af en ussel Riding, havde forstødt tilligemed det Barn, hun havde født ham, og indspærret i et øde Grændseslot, hvorfra hun var flygtet, uden at det havde været muligt, at opdage mindste Spor af hende. Sønnen havde han fundet, thi den inderste Overbeviisning sagde ham, at den Yngling, som under Navn af Deodatus Schwendy var bleven bragt til ham, ingen anden var, end netop denne Søn, som han i satanisk Forblindelse havde kastet fra sig. Enhver Tvivl, der kunde opstaae om denne Ynglings og hans Søns Identitet, vilde Grev von Torny kunne hæve, thi han havde frelst og opdraget Sønnen, og boede, under Navn af Amadæus Schwendy, paa et Landsted ved Lucern.

Fyrst Isidor saae sig omkring med smilende Haan, og yttrede, hvorlunde han slet ikke var tilsinds, at opoffre sine grundede Rettigheder for Broderens vanvittige Phantasier, thi derfor ansaae han Testamentet. For det første var nu den formeentlige Thronarving ikke tilstede, og for det andet vilde det vel falde Grev von Torny meget vanskeligt at bevise hans Adkomster. Indtil videre vilde han derfor bestige Thronen.

Neppe havde Fyrst Isidor talt disse Ord, før den gamle Amadæus Schwendy, eller rettere Grev von Torny traadte ind, rigtklædt, med funklende Stjerne

paa Bryslet. Ved sin Haand holdt han det unge Menneske, der hidtil var bleven anseet for hans Søn Deodatus. Alles Blik vare fæstede paa Ynglingen, alle Munde raabte: „Det er Prindsen! det er Prindsen!“ — Grev Torny vilde just tale, men han afbrødes af det jublende Folk, der nedenfor skreg: Leve Fyrstinden! og Øieblikket efter indtraadte en høi, majestætisk Kone, ledsaget af en Yngling. „Er det muligt? raabte Grev von Torny, gandske ude af sig selv: Er det ingen Drøm?“ — „Nei, sagde Fyrstinden: en ulykkelig Mands Død gjengiver Eder Eders Fyrstinde, dog endnu mere! See her den Søn, hun fødte, see her Eders Fyrste, Eders Landsherre!“

Med disse Ord ledte hun Ynglingen, som var fulgt med hende, frem i Salen. Ham imødetraadte rask det unge Menneske, som var kommen med Grev Torny, og Begge ei blot lignede hinanden, nei, gandske hinandens Dobbeltgænger i Ansigt, Vext og Væsen, bleve staaende, slagen af Forfærdelse, som naglede til Jorden!

Her er Stedet, at sige Læseren, hvorledes Alt var gaaet til. Fyrst Remigius var opvoxen med Grev Torny, han elskede ham inderligt, og saaledes gik det da til, at Greven blev den Næste efter ham i Staten. Begge vare, paa et Besøg ved Nabohoffet, blevne forelskede, og Tilfældet vilde, at Prindsesse Angela, som Fyrsten, og Grevinde Pauline, som Greven havde valgt, fra deres Barndom af havde

været ligesaa nøie forenede i Venskab og Kjærlighed. Begge feirede deres Formæling paa een og samme Dag, og Intet i Verden syntes at kunne forstyrre deres Lykke. Skjebnen vilde det anderledes. Jo længere Fyrstinden saae Grev Torny, desto stærkere følte hun sig hendragen til den herlige Mand. Hun, der var den reneste Himmeldyd, den fasteste Troskab selv, bemærkede omsider med Forfærdelse, at den stærkeste Kjærlighedsild fortærede hende. Hun tænkte, hun aandede kun ham; Dødstomhed var i hendes Bryst, naar hun ikke saae ham; alle Himlens Saligheder nedstege, naar han kom, naar han talte. Ofte lod det, som hun vilde udaande sin Kjærlighed, og med denne sit Liv i sin Venindes Barm. Krampagtigt sluttede hun, badet i Taarer, Grevinden i Favn, og sagde i hjerteskærende Tone: „Du Salige, Dig blomstrer et Paradiis, men mit Haab er Døden!" — Begge bleve Mødre. Et sjeldent Træf — eller hvad man vil kalde det — magede det saa, at de samme Time, ja samme Øieblik nedkom hver med en Søn. Endnu mere! Med hver Uge, med hver Dag aabenbaredes en saadan Liighed hos begge Børnene, at det var umuligt, at skjelne det ene fra det andet. Men Begge vare Grev von Torny op ad Dage. Isidor undlod ikke, at indgyde Fyrsten den forteste Mistankes Gift. I Begyndelsen fandt hans Ord ingen Tiltro, men Fyrstindens egen Adfærd gjorde Udslaget. Hun fandt ingen Rolighed, sønderreven af navnløs Qval gjennemjamrede hun Dage og Nætter. Snart overøste hun sit Barn med de ømmeste Kys, snart gav hun det fra sig med bortvendt Aasyn, med Udtryk af

den dybeste Afsky. Retfærdige Gud, saa haardt straffer Du Forbrydelsen!' Dette Udraab havde Flere hørt af hende. Adskillige Maaneder randt hen. Endelig fattede Fyrsten en Beslutning. Om Natten lod han Moder og Barn bringe til et fjernt og ode Grændseslot, og forviste Grev Torny fra Hoffet. Men ogsaa Broderen maatte bort.

Opholdet i det ode Slot, den strenge Bevogtning, Alt bidrog til, næsten til Vanvid at hæve den krampagtige Tilstand, hvori Fyrstinden befandt sig. Da begav det sig, at en Zigeunertrop en Dag leirede sig tæt udenfor Slottets Mure. En usigelig Længsel opsteg i Fyrstindens Bryst. „Ud — ud i det Frie! Tager mig med — tager mig med!" saa raabte hun, idet hun udstrakte sine Arme gjennem det aabne Vindue. En Zigeunerinde syntes at forstaae hende, thi venligt tilnikkede hun hende, og en Zigeunerdreng klatrede strax op ad Muren. Fyrstinden tog sit Barn, løb ned, Porten var aaben, Zigeunerdrengen hjalp Barnet over Muren, og Moderen fulgte efter paa en Stikkestige. Med Jubel modtoges hun af Zigeunerhorden. Dens vilde, nomadiske Omflakken, dens Udøvelse af hemmelige Konster var meget velgjørende for Fyrstinden, thi idet hendes, til virkeligt Vanvid nærgrændsende Overspændthed kunde træde frit ud i Livet, forsonedes hun med dette. Zigeunerne bragte Barnet til en from Landsbypræst. Det er vel neppe nødvendigt at sige, at det var Fyrstinden, som, da hun var bleven roligere, og, keed af det vilde Liv, havde forladt Horden, optraadte som klog Kone med den sorte Ravn, og ligeledes er det nu klart, hvorfor

Prinds Isidor, holdende Maleren Georg Haberland og Deodatus Schwendy for een Person, søgte at rydde den af Veien, der kunde berøve ham Haabet om, at arve Thronen. Forunderligt er det, at Begge, Haberland og Schwendy, forlængst havde drømt om det elskede Væsen, der siden traadte dem imøde i det virkelige Liv; forunderligt, at just dette Væsen, Natalie, var Prinds Isidors Datter, som Begge, Grev von Torny og Fyrstinden, troede udkaaret til, forenet med Fyrsten, at forsone den ublide Skjebne.

Slagen af Forfærdelse, som naglede i Jorden, stode begge Dobbeltgængerne ligeoverfor hinanden. Alle taug — Enhver spurgte i sit Hjerte: „Hvo af dem er Fyrsten?" — Grev von Torny afbrød først Tausheden, idet han imødetraadte Ynglingen, som ledsagede Fyrstinden, og udraabte: „Min Søn!" — Da luede Fyrstindens Øine i straalende Ild, og hun sagde med knusende Høihed: „Din Søn, Grev Torny? Og hvo er da Den, som staaer ved Din Side? Vil han tilsnige sig en Throne, som tilhører ham, der har ligget ved mit Bryst?"

Prinds Isidorus vendte sig derpaa til Forsamlingen, og meente, at ingen af Prætendenterne kunde bestige Thronen, da ingen af dem kunde godtgjøre sin Ret dertil. Men strax gjenmælede Grev Torny, hvorledes han trøstede sig til, formeligen at bevise, at hans Plejesøn var den afdøde Fyrstes Søn. Hvad han herpaa fortalte, bestod i Følgende: Han havde

itide erfaret, hvad Fyrsten havde besluttet over sin Gemalinde og sin Søn. Han forudsaae de Uheld, heraf kunde opstaae efter Fyrstens Død, og besluttede, at forebygge dem. Det lykkedes ham ved Nattetid, ledsaget af tvende Raadsherrer, Livlægen og en gammel Kammertjener, at komme ind i Fyrstindens Sovgemak. Den gamle, ligeledes i Grevens Plan indviede Goldamme, hidbragte Barnet, medens Fyrstinden slumrede; ved narkotiske Midler var det bragt i dyb Søvn, Lægen brændte det et Tegn paa Brystet, derpaa tog Greven det, og gav den Gamle sit eget Barn. Over det Hele blev optaget en udførlig Akt, hvortil blev føiet en Afbildning af det indbrændte Tegn, derpaa blev den underskrevet af alle tilstedeværende Personer, og nedlagt i det fyrstelige Arkiv. Saaledes gik det til, at Grevens Søn blev bragt bort med Fyrstinden, og den unge Fyrste opdragen af Tørny, overalt gjeldende for hans Søn. Grevinden var kort efter død i Schweiz. — Den omtalte Akt blev hidbragt og høit oplæst af Statsraads-Præsidenten. Den unge Fyrste blottede sit Bryst, Tegnet blev fundet, enhver Tvivl var hævet.

Yderst forbittret havde Prinds Isidor bortfjernet sig. Nu gik Fyrstinden ind i et Sideværelse, og kom tilbage med Natalie, der var smykket som Brud. Med Udraabet: Natalie! styrtede begge Ynglinger mod det hulde Englebarn. Men ogsaa hun forfærdedes, da hun saae et Dobbeltbillede af den Elskede, hun i sit Hjerte havde baaret. „Ha! raabte den unge Tørny vildt: ha, Fyrste, er det Dig, Du fra Helved opstegne Dobbeltgænger, som har stjaalet mit

Jeg, og nu vil berøve mig Natalie, rive Livet af mit blødende Bryst? Nei, min er hun, min!" — Dertil svarte den unge Fyrste: „Hvi trænger Du Dig ind i mit Jeg? Hvad har jeg at skaffe med Dig, som skuffer med mit Ansigt, min Gestalt? Afsted, ud — min er Natalie!"

„Fæld Du Dommen, Natalie! skreg nu Torny: sig — svor Du mig ikke tusindgange Troskab i hine salige Timer, da jeg malede Dig, Du —"

„O, Natalie! afbrød Fyrsten ham: mindes hin Time i det forfaldne Slot, da Du vilde følge mig —" og nu skrege Begge vildt i Munden paa hinanden: „Fæld Dommen, Natalie!"

Da raabte hun i troſtløs Fortvivlelses Jammertone: „Retfærdige Gud! Hvem af dem er det da, jeg elsker? Lad mig døe, Gud! o, lad mig døe i dette Øieblik!" Taarer qvalte hendes Stemme. Derpaa bøiede hun Hovedet, holdt begge Hænder for Ansigtet; det var, som om hun vilde skue ind i sit eget inderste Bryst. Hun sank paa Knæe, opløftede det taaretunge Blik, de foldede Hænder, som inderligt bedende, og sagde i den dybeste Veemodstone: „Frasiger Eder mig!"

„Det er, sagde Fyrstinden med forklaret Begeistring: Det er en Lysets Engel, som taler til Jer."

Endnu stirrede Ynglingerne vildt paa hinanden. Da fremvældede pludseligt en Taareſtrøm af deres Øine, de sank i hinandens Favn, og stammede: „Ja — vi frasige os hende — tilgiv — tilgiv, min Broder!"

„Hav Tak! raabte Natalie: Hav Tak, Du Himlens evige Magt! Det er forbi!" — Derpaa trykte hun Afskedskysset paa begge Ynglingers Pande, og bortfjernede sig langsomt, støttende sig ved Fyrstindens Arm.

„Jeg mister Dig paany," sagde Grev von Tørny med dyb Smerte, da Sønnen vilde bort. — „Fader, raabte Denne: lad mig Tid, lad mig Frihed, at dette sønderrevne Hjerte igjen kan læges!" Taus favnede han Faderen og Fyrsten, og ilte bort.

Natalie begav sig til et fjernt Frøkenkloster, hvis Abbedisse hun blev. Fyrstinden valgte det Grændseslot, hvori hun havde siddet fangen, til sit Opholdssted. Grev Tørny blev hos Fyrsten, men Prinds Isidor forlod Landet.

(E. T. A. Hoffmann.)

Til min Aster.

Elskte Blomst, som blid og rolig smiler
I tungsindigt Efteraaar min Trøst;
Flora's sidste Barn, som trofast hviler
Klynget til det moderlige Bryst;
Huldе Aster! dine Søstre svunde;
For dem Alle rinder Flora's Graad,
Men din Ømhed mildner hendes Vunde:
Kjærligt Øie slører Smertens Braad.

Tifold hilset, tifold elsket være
Mig, o Flora's yngste Datter, Du!
Dine stolte Søstre visned' ere;
Ydmygt staaer du, blid og skjøn endnu;
Og naar Tungsinds mørke Vandrer bryder
Blomsteret med tillidsfulde Haand,
Skjult udi dit huldе Bæger fryder
Ham da Haabets milde Himmelaand.

Vennesalige! opklar mit Øie
Stundom i min mørke Veemods Høst!
Smiil, o Himmelpige! fra det Høie
Til mig gjennem Blomsten med din Trøst! —
Himlens Mø ei jordisk Elskov nyder;
Haab! din Guddom favne tør' jeg ei;
Men dit Billed ingen Magt forbyder
Mig at elske paa min stille Vei.

Styrket ved en Straale fra dit Øie,
Vandrer jeg min tunge Bane hen;
Gjennem Jordens usle Færd og Møie
Drager mig din lyse Himmel hen,
Hvor med salig Ild i høie Barme
Luer Kjærlighedens Ætheraand;
Der, o elskte Mø! i dine Arme
Flyver jeg, med Blomsten i min Haand!

November.

„God Aften, Broder! Vil Du følge med paa Komedie?" saa spurgte Kjøbmand Walter sin Svoger, Regjeringsraad Forbes, da han i Skumringen besøgte ham. — „Nei!" svarte den sidste kort. — „Eller vil Du gaae med paa Klubben? vedblev Hiin: Vi spille da et Parti Whist, og drukne alle Griller i et Glas varm Punsch, hvorved vi forebygge den fugtige og kolde Novemberlufts skadelige Indvirkning paa vor Sundhed." — „Endnu mindre, svarte Forbes: jeg elsker Selskab, men mit Huus er mig en Ork, naar jeg vender tilbage, thi smerteligst savner jeg da min bortgangne Hustru." — „Min Gud, saa gift Dig igjen!" sagde Walter. — „Det har Du raadt mig for, tog Forbes Ordet: men Du betænker ikke, hvor tungt, hvor usigelig tungt Valget maa falde mig, især for mit Barns Skyld." — „Det er Enkemandsstiil! svarte Walter: Pauline var min Søster og Din Kone, et mildt, uskyldigt Væsen, men dog ikke skabt for Dig. Hendes Tab kan en Anden maaskee erstatte Dig dobbelt. Vælg blot ikke for længe. Troe mig, Broder, de fleste bedragne Ægtemænd finder Du blandt de saakaldte Forsigtighedskommissairer, der i hele Aar prøvede og forskede, valgte og forkastede." — „Jeg vil meddele Dig en Tanke, gjenmælede Regjeringsraaden: som har sysselsat mig levende i disse Dage: Min Moder havde med sin Halvbroder, Kjøbmand Albrecht i F." — „Hvad?

afbrød Walter sin Svoger: Paul Albrecht?" — „Du kjender ham?" spurgte Forbes. — „Han er en af mine bedste Venner, svarte Walter: men bliv ved." — Regjeringsraaden vedblev: „Altsaa, min Moder havde med sin Halvbroder en Proces, der varede i syv Aar og angik en Kapital af 3000 Daler. Hun døde. I en Række af ti Aar havde jeg ikke seet Familien Albrecht. Jeg skrev strax til min Onkel, og opgav min Fordring paa de 3000 Daler, samt tilbød at betale det Halve af Sagens Omkostninger. Dermed var Processen afgjort. Men jeg fik et overraskende Svar. Min Onkel sendte mig Halvparten af Summen, og yttrede det varme Ønske, igjen at see mig engang. Et halvt Aar efter at jeg havde modtaget dette Brev, blev jeg forflyttet hid, og imidlertid døde ogsaa min Pauline. Jeg er nu F. saameget nærmere, og kunde nok have Lyst til, at reise did. Min Onkel har et Par Døttre, som, da jeg sidst saae dem, vare allerkjæreste Skabninger, og dersom — —" „O, herligt, afbrød Walter ham: vi reise paa Giftermaalseventyr. Skade, at jeg er gift. Men — tillad mig, videre at uddanne Din Plan. Overmorgen tiltræder min Fuldmægtig Woldemar sin Reise til Schlesien. Han opholder sig en Dagstid i F., og kan melde os hos Herr Albrecht. Vi følge strax efter, og — pas paa! Du vender tilbage som Brudgom."

Madam Albrecht i F. treen ind i sine Døttres Værelse. „Jeg har en Nyhed at fortælle Jer, sagde

hun: og det en ret interessant." Constance, den Ældste, og Therese, den Yngste af Døtrene, lagde deres Arbeide bort, og lyttede til. Moderen fortalte: „Jeg sidder gandske rolig i min Stue, da hører jeg Fader komme fra Contoiret med en Fremmed. Han bringer en ung smuk Mand, ved Navn Woldemar, op til mig. Denne Woldemar reiser for en vis Kjøbmand Walter i B., med hvem vort Huus i lang Tid har staaet i Forbindelse, og som er Svoger af vor Fætter, Regjeringsraad Forbes. Fra begge Svogrene medbringer han Breve, hvori de melde sig til et Besøg paa tre Dage. Jeg hører, at Regjeringsraaden er en meget elskværdig Mand og desuden meget riig. Men Hovedsagen er dog, at han er tilsinds, igjen at tage sig en Kone. Piger, ane I Intet?"

„Du mener maaskee, han har visse Hensigter med sit Besøg?" sagde Constance. — „Jh, det kan man jo see med et halvt Øie," sagde Therese i en gandske tilforladelig Tone. — „Det er ogsaa min Mening, sagde Moderen: Agter nu opmærksomt paa min Tale, Børn. Partiet med Fætteren, hans Valg maa nu falde paa Dig eller paa Dig, vilde være mig meget behageligt, men Eders Fader endnu mere. Lader os derfor med Forstand og Fiinhed benytte det lykkelige Tilfælde, som bringer ham i vort Huus. Jeg stoler gandske paa Jer, og forbeholder mig blot, at være Eders Raadgiverinde. Altsaa — paa Torsdag kommer de." — „Paa Torsdag? afbrød Therese Moderen: Ak, saa skulle vi jo til Frøken von Rellmar." — „Ja, ja, forsikkrede Constance: der kunne vi umuligt

blive fra. Det er Aftenen for hendes Bryllupsdag. Hendes Venner og Bekjendte have aftalt, at bringe hende deres Ønsker og Gaver, klædte som Olympens Guder og Gudinder. Therese skal forestille Pomona, jeg Flora." — Moderen grublede en Stund; derpaa sagde hun smilende: „Fætteren vil vel undres over, ei at træffe Eder hjemme den første Aften. Men pludseligt maae I træde ind i Eders idealske Dragt. Derved imponere I de Fremmede. Naar det første seierrige Indtryk er forbi, frembringe I Eders Undskyldning, og forsvinde strax igjen. Det vil, det skal virke." — „O, Du er en sød, velsignet Moder!" raabte begge Døtrene paa een Gang.

„Det er da afgjort; vedblev Hiin: næste Morgen føre I de Fremmede paa Konstudstillingen. Der have de Leilighed til, at beundre Dine Malerier, Constance, og Dine Broderier, Therese. Anden Dagen bede vi Selskab. Til Aftenunderholdning foreslaaes et Declamatorium. Der har I da en vid Mark for Eders Talenter i denne skjønne Konst. Skulde Regjeringsraaden endnu ikke erklære sig, saa foranstalte vi den tredie og sidste Dag en Familieconcert. Eders Stemme, Eders Færdighed paa Pianofortet maa henrive og fortrylle. Det maa lykkes, siger jeg Jer."

Vi ville see, om den gode Kone havde Ret.

Regjeringsraaden og hans Svoger ankom den bestemte Aften til F., og modtoges paa det hjerteligste. Ved deres Indtrædelse i Dagligstuen mødte dem en

ung og deilig Pige. Forbes spurgte strax, om han var saa lykkelig, at see En af Husets elskværdige Døttre. Rask svarte Madam Albrecht: „O nei, det er et fader- og moderløst Barn, hvis Fader var Factor hos min Mand." — „Og, tog Herr Albrecht hurtigt Ordet: denne Factors Flid og Troskab skylder jeg, hvad jeg nu eier. Johanne er en herlig Pige, et Mønster for mine egne Døttre."

Johanne rødmede og gik ud. Faa Minuter efter stod Dørene op, og Constance og Therese svævede ind. Et fortryllende Syn! Gjesterne stode som naglede i Jorden, hensunkne i Betragtninger af de himmelske Skikkelser. Søsterparret nærmede sig Regjeringsraaden, og med et sødt Smiil bød Pomona ham den skjønneste Sydfrugt, medens Flora rakte ham en blomstrende Myrthe.

Da Vennerne om Aftenen silde vare ene paa deres Værelse, sagde Walter til sin Svoger: „Ved Himlen, det er deilige Piger! Jeg var gandske forblindet, da de traadte ind." — „Jeg ogsaa, svarte Regjeringsraaden: men iforveien havde jeg mødt en Engel, der beskjermede mig mod skuffende Aanders Indflydelse." — „Hvad? Hvorledes?" spurgte Walter studsende. — „Stille, Broder, stille! beroligede Forbes ham: Vi ville nærmere see Tiden an."

Næste Formiddag vendte Søstrene, ledsagede af de Fremmede, tilbage fra Konstudstillingen. Walter gik ud, for at besørge nogle Forretninger, men Forbes

søgte om sin lille Agnes, som han havde medbragt. Hans Vei faldt tæt forbi Køkkenet, hvorfra den Lille jublende sprang ham imøde med de Ord: „O, kom dog, kjære Fader, og see! Jeg kan ogsaa koge! Johanne har lært mig det!“ — Med nølende Fjed fulgte Faderen det glade Barn, og fandt den indtagende Pige i den skjønneste Virksomheds Tryllekreds. Agnes viste ham en Miniatürbudding, som Johanne, af Godhed for Barnet, havde dannet efter en formindsket Maalestok af den store, der idag skulde paa Bordet. „Hvor skal jeg, sagde han: kunne takke Dem, kjære Pige, for den Godhed, hvormed De føier Dem efter den lille Plageaand?“ — „Ak, ingen Godhed! svarte hun med et huldsaligt Smiil: Mig synes det saa naturligt, i Spog at pinde et Barn for det, der engang hører til dets Pligter.“ Forbes drog hendes Haand mod sine Læber, og bortfjernede sig hurtigt, thi Moderen nærmede sig.

„Nu, hvad siger Du i Dag? spurgte Walter sin Svoger om Aftenen: Kommer det Dig ikke for, som om Du er paa Frierie hos Gratierne og Muserne?“ — „Ak, min Broder, svarte Forbes: jeg ledsages i disse Dage af en Skytsaand, maaskee er det Paulines elskede Skygge, som leder mit Blik, mine Fjed. Hele Hemmeligheden ligger i Ordet: Johanne!“

Søstrene havde næste Aften høstet et stormende Bifald i det foranstaltede Declamatorium. Da nærmede Forbes sig Johanne, greb hendes Haand, og

sagde: „Nu er Raden til Dem. Den tredie Gratie maa ikke savnes." Hun vilde rive sig los, men Herr Albrecht sagde heftigt: „Hvad, Du vægrer Dig? Man skulde tro, Du ikke havde lært Noget. Kan Du ikke det samme som mine Døtre, og mere til?"

Da traden Johanne frem, og bebudede Kinds Juleaften. Med ren og rørende Røst fremsagde hun det herlige Digt. Alles Øine vare fæstede paa den henrivende Declamatrice; i mange blinkede Taarer. „O, hvor smukt!" sagde Enkelte, da hun taug. Rødmende gik hun til sin Plejefader, og da han klappede hende paa den brændende Kind, skjulte hun de vaade Øine i et Haandkys. I dette hellige Øieblik lovede Forbes sig selv, stedse at tilhøre hende, og kun med Møie fik Walter ham til, at opsætte sin Erklæring til næste Aften.

„O, snør Dig ikke saa fast — hvor kan Du synge, saaledes indpiint som nu?" sagde Johanne til Thereſe, da Denne klædte sig paa, en Time før Concerten begyndte. „Fastere, fastere endnu! svarte Thereſe: Det forstaaer Du ikke. Jeg vil behage, ei blot ved min Sang, ogsaa ved min Figur."

Nydeligklædt traadte Thereſe i de Fremmedes Kreds, for at aabne Concerten. Da tabte hun Nodebladet — hun bukkede sig derefter, og — o, Skræk! — Snørebaandet brast — Baand og Sløifer gave efter — det ungdommelige Legemes blomstrende Fylde stormede kraftigt mod den tynde Kjole, og blegnende

stammede hun: „Jeg faaer Ondt!" — Man maatte lede hende ud af Salen.

„Hvad gjøre vi nu?" spurgte Musikdirecteuren forlegen. Hans Øine faldt paa Johanne. Han traadte til hende og sagde: „De synger jo den samme Stemme; gjør os den Fornøielse, at træde frem!" Hun fulgte Opfordringen, og et udeelt Bifald blev hendes Løn. Rødmende og forvirret tyede hun ind i et Sideværelse. Regjeringsraaden ilte efter hende. Med Begeistring greb han Pigens Haand, trykte den mod sit høibankende Bryst, og sagde: „O, Johanne! vær min! Læg ved Kjærlighed mit smerteligt saarede Hjerte — fyld mit tomme Huus med Glæde — vær mit Barns kjærlige Moder!"

En aldrig anet Lykke aabnede sine gyldne Porte for Johannes Blikke. Hun taug, gladelig bestyrtet. Men et svagt og skjælvende Haandtryk sagde den fyrige Beiler, at hans Bøn var hørt.

Altertavlen.

En Historie fra Trediveaarskrigens Tid.

To Aar før Trediveaarskrigens Ende, da Wrangels Hær var gaaet over Weseren til Westphalen, begav det sig en Aften, at en ung svensk Krigsmand, ledsaget af to Ryttere, kom til en westphalsk By ved den hessiske Grændse. Han vendte tilbage fra Turennes

Leir ved Mainz, hvorhen Wrangel havde sendt ham som Ilbud, for at bringe de Franske Budskabet om hans Komme. De modige Heste kunde ikke fuldende Reisen til Wrangels Feltleir, og den unge Mand, hvis Navn var Alborg, valgte derfor sit Natteleie i Kroen.

Saasnart han var stegen af, gik han ud i det Frie. Landsbyen laae nedenfor en skovbegroet Høi; i Nærheden saaes en liden Kirke, og længere borte en Hob vilde Ruiner. Ridderen nærmede sig Kirken, og fandt den aaben. Nogle gamle Folk sadde adspredte paa de halvforfaldne Bænke, hensunkne i stille Andagt. Alborg traadte hen til Alteret, hvorpaa der brændte en Lampe, som spredte et forunderligt Lys over Altertavlen. Paa denne saaes den hellige Jomfrue med Barnet; for hende knælte en blomstrende Pige ved en bedaget Kones Haand. Alborg følte sig fængslet af dette Billed, især af den vidunderligskjønne Pigeskikkelse, og da de fleste Andægtige vare bortgangne, spurgte Alborg en gammel Mand, om Maleriet havde nogen særegen Betydning. Den Gamle vidste kun at fortælle, at det, for Krigens Udbrud, var bleven skjenket Kirken af det gamle Herskab, som havde beboet det Slot, hvis Ruiner saaes i nogen Fraastand. Da Alborg forskede videre, viste Oldingen ham til en gammel Krigsmand, ved Navn Nicolai, der skulde være velbevandret i gamle Krøniker, og boede nær derved.

Alborg traadte ind i den lave Hytte. Ved et rundt Bord sad en gammel Mand med graat Haar, rød Knebelsbart og børstede Bryn. „Jeg hører, begyndte

Ritmesteren: her boer en gammel Krigskammerat?" — „Krigskammerat? svarte den Gamle, og maalte den unge Mand: Hm! det bæres mig ikke fore, som vi kunne være Krigskammerater. Men — lad saa være! sæt Jer ned, unge Herre! Hvad vil I egentlig?" — „Spørge, om I ingen Oplysning kan give mig om Altertavlen her i Kirken." — „Jh nu, lidt veed jeg derom, gjenmælede den Gamle. Seer I, da jeg med Hertug Christian af Brunsvig trediegang drog herigjennem, faldt vi, forenede med en nærboende Adelsmand, von Horst, ind paa det Slot, hvis Ruiner I see ikke langt herfra. Borgherren, som var gift med den skjønne Pige, der sees knæle paa Altertavlen, værgede sig kjækt, men maatte dog omsider bide i Græsset. Slottet blev stukken i Brand. O, det var en frygtelig Nat!"

„Men hvad blev der af den arme Borgfrue?" spurgte Alborg. — „Det skal jeg sige Jer. Vi leirede os ikke langt herfra. I Morgendæmringen, da Alt var bleven stille, gik jeg til de rygende Ruiner. Ikke langt fra de dampende Mure saae jeg en ung Kone sidde paa en Steenhob. Et lille Barn laae i hendes Arme. Hun forfærdedes, da hun saae mig. Men jeg opmuntrede hende, og lovede, at bringe hende under Tag, hvilket jeg ogsaa ærligt holdt."

„Og den ulykkelige Moder er den knælende Pige paa Altertavlen?" — „Nu ja, jeg siger Jer, hun er hende saa liig, som een Draabe Vand den anden." — „Og hvad blev der siden af hende og hendes Barn?" vedblev Alborg. — „Det veed jeg ikke forvist at sige Jer. Jeg færdedes siden i mangen Kamp, og da jeg

havde mistet Arm og Been, kom jeg hid, hvor jeg tænker at ende mit jordiske Feltog! Jeg har vel siden ofte spurgt til den stakkels Kone, men man har ikke kunnet sige mig andet, end at hun skal være død langt herfra hos sine Frænder."

Neppe var Alborg Dagen efter reden nogle Mile i den friske Maimorgenluft, før nogle svenske Ryttere, som galopperede over Veien, meldte ham, at Wrangels Hær var i Anmarsch. Kort efter stødte han paa en anden Hob, der drog mod et smukt Slot, som det syntes, i fjendtlig Hensigt. Alborg jilte, men i det Øieblik han naaede Slottet, stormede den rasende Skare allerede ind i Slotsgaarden. Husherren, en bedaget Mand, søgte ved milde Ord at standse den; bagved ham stode hændervridende en Kone med flyvende Haar og to blomstrende Piger. — Med blottet Klinge banede Alborg sig Vei gjennem Vrimlen. Da saae han, hvorledes en vild Krieger favnede en af Pigerne. Han fløi hid, og stødte den Forbudne tilbage. Afmægtig sank Pigen i hans Arme, og levende overrasket gjenkjendte han i det dødblege Ansigt det huldе Billed, han havde seet i Landsbykirken.

De bestyrtede Krigere vare vegne tilbage, da de hørte Ritmesterens Stemme. Borgherren, hans Gemalinde og den anden Pige nærmede sig, inderligt takkende deres Frelser. Alborg lagde den Afmægtige, hvis Besindelse begyndte at vende tilbage, i Moderens Favn, og bød Krigerne leire sig udenfor Slottet, inds

til Feltherren kom. Derpaa lod han sig føre op paa Slottet. Uafladeligt dvælede hans Øie paa den skjønne Pige, hvis Liighed med Billedet paa Altertavlen blev ham meer og meer paafaldende. Hun var, som han hørte, Borgherrens Broderdatter; den anden Pige, Frøken Elisabeth, var derimod en Datter af Huset. Begge vare usigelig smukke; dog maatte Enhver bekjende, at Frøken Anna var den skjønneste.

Det varede ikke længe, inden den gamle Orden i Huset var vendt tilbage igjen. Pigerne sadde ved deres Arbeide, Friherren og Ritmesteren ved det store runde Egebord, og talte ved en Flaske gammel Rhinskvin om deres Krigerdaad. Alborg fortalte Adskilligt af sit Liv i Felten, Anna lyttede opmærksomt til hans Ord.

Da lød pludseligt Trompeter, og nogle Ryttere meldte, Wrangels Hær nærmede sig. Alborg og Friherren gik Feltherren imøde. Denne hørte Ritmesterens Beretning, uddeelte ihast sine Befalinger, gav Alborg det Hverv, at blive tilbage med en Rytterskare, for at vedligeholde Forbindelsen med Königsmarks Hær, og fortsatte derpaa sin Marsch.

Det var nu ret behageligt for Alborg. Han indkvarterede sig i en lille By, to Mile fra Slottet, og besøgte dette ret ofte. Det Indtryk, Anna havde gjort paa ham, blev stedse dybere; ogsaa i hendes Sjel var den første Kjærlighed vaagnet i al sin Styrke, og da Begge en Dag vare ene i Slotshaven, tilstode de hinanden deres Kjærlighed, og svore hinanden gjensidig Troskab. Tankefuld stod Elisabeth i en af-

sides Skyggegang; hun syntes at have anet sin Veninds Hemmelighed, men hendes Kinder blegnede, da hun saae Alborg komme ved Anna's Side.

Alborg hørte fra nu af Adskilligt om Annas tidligere Skjebne. Hun var, som han strax havde anet, en Datter af den ulykkelige Enke, han kjendte af Nicolais Fortælling. Efter sin Moders Død var hun bleven opdraget paa Friherrens Slot, men hele sin Fædrenearv havde hun mistet i Krigens Storme.

To Maaneder vare henrundne, og Alborg havde besluttet, at bede Annas Onkel om Frøkenens Haand, da han en Dag fik et Brev fra sin Pleiefader, der skrev blandt Andet:

„Da jeg tilfældigviis har erfaret, hvor Du nu opholder Dig, vil jeg ikke længere dølge en Hemmelighed, Du maaskee kan føre Dig til Nytte. Det Navn, Du hidtil har ført, er ikke Dit rette. Din Fader var Friherre Rudolph von Horst. Hans Stamsæde Waldburg ligger i den Egn, hvor Du nu lever. For tyve Aar siden blev han, fordi han holdt med Hertug Christian af Brunsvig mod sit Fædreland og den gamle Tro, erklæret i Rigets Ækt. Derpaa begav han sig til den danske Hær, og døde i Slaget ved Lutter. Jeg opdrog Dig fra Dit fjerde Aar."

En mørk Anelse sagde Alborg at denne Hemmelighed vilde forstyrre hans Kjærligheds Lykke. Han gik til Anna, sluttede hende til sit uroligt bankende Bryst, og aabenbarede Alt. — „Horst! raabte hun med et Angestskrig, og foer af hans Arme: Rudolph von Horst — Morderen — Mordbrænderen, som for-

fulgte min Fader med dødeligt Had, som viste Brunsbigeren op paa hans Borg, og dræbte ham selv — — bort, bort! Min Faders Blod kleber ved Dine Hænder!" Hun sank afmægtig til Jorden. Friherren og hans Gemalinde ilte hid. Alborg tilstod Alt. Med mørkt Blik sagde Friherren: „Jeg kan ikke nægte Jer min Agtelse, men I maa selv føle, at Anna ei kan give sin Haand til den Mands Søn, som myrdede hendes Fader."

Alborg var tilintetgjort. Faa Timer efter kom der en Ordre fra Feltherren, som kaldte ham til Hessen. Han opsøgte Anna endnu engang, for at sige hende sit Farvel. Hendes Kinder vare saare blege, hendes Øine matte. „Anna, sagde han: jeg reiser i dette Øieblik. Lev vel!" — „Alborg, svarte hun sagte: jeg kan ei nævne Dig ved andet Navn — en mørk Skjebne river os fra hinanden. Ak, jeg maa glemme Dig. Lev vel — for evig!" Hun segnede tilbage. Alborg styrtede for hendes Fødder, og trykte hendes iiskolde Haand mod sin brændende Pande, sprang derpaa op, og styrtede bort.

Nogle Maaneder vare henrundne, da sadde Anna og Elisabeth en Dag udenfor Slotsporten under Skyggen af en gammel Lind. Pludseligt saae de en gammel Mand ved en Krykke at nærme sig. Hans Knebelsbart og en gammel Feltlue røbede den fordums Krigers. „Ædle Frøken, sagde han til Anna, som, halvbange for Mandens barske Miner, vilde bort-

fjerne sig: I behøve ligesaalidet at være bange for mig nu, som for tyve Aar siden, da jeg bar Eder fra Eders afbrændte Fædrenehjem." — „Gud, hvem er I?" spurgte Anna ængsteligt. Den Gamle støttede sig ved sin Krykke og saae paa Pigen. Han havde paa sine Vandringer i Omegnen hørt, hvad der var forefaldet paa Friherrens Slot, og længe ønsket, at faae Frøkenen i Tale. „Jeg har strax gjenkjendt Jer, ædle Frøken, sagde han: I ligner gandske Eders Moder, som hun sees knæle paa Altertavlen i vor Kirke." — „I har kjendt min Moder?" spurgte Anna overrasket. — „Jeg siger Eder jo, jeg har fulgt hende fra Brandstedet. Jeg havde seet Eders Faders Slot gaae op i Flammer, og var jo selv nærværende, da den ulykkelige Mand faldt under de fjendtlige Sværde." — „Det har I seet? raabte Frøkenen heftigt: I var tilstede, da Friherre von Horst ihjelslog min Fader?" — „Det har han aldrig gjort, forsikkrede Oldingen: Brunsvigerens Ryttere ihjelsloge ham, da han værgede sig imod dem." — „Og Slottet stak han i Brand?" spurgte Anna videre. — „Han ikke, han ikke! Hertugen gav Ordre dertil." — „Gamle Mand, sagde Anna: Dit Haar er graat, jeg beder Dig, gaae ei i Graven med en Løgn. Har Du sagt Sandhed?" — „Saa sandt jeg ønsker, at Gud skal forlene mig en naadig Død!" svarte den Gamle med opløftet Haand. Overvældet af sine Følelser sank Anna til sin Venindes Bryst. „Gaae, gaae!" tilraabte Elisabeth Oldingen i Alvorstone, og han forsvandt i Træernes Skygge.

„Han har ikke arvet Blodskyld! raabte Anna med glædetindrende Øine: Hans Fader har ikke myrdet min, ikke tændt Brandfakkelen — men Du ved dog, Elisabeth, hvor grusomt han har forfulgt vort Huus. Min Moder har i sin Dødstime anklaget ham som første Stifter af de Uheld, der saa tidligt lagde hende i Graven — Jeg maa stilles fra hans Søn for evigt, men — han har ikke arvet Blodskyld, det skal trøste mig i Liv og Død."

Medens Anna saalunde forsonedes med den elskede Mands Minde, gik han ligegyldig Kampens Farer imøde. Over et Aar var henrundet, da drog Wrangels Hær endnu engang til Weseren, at forene sig med Königsmark i Westphalen. En Efteraarsaften kom Alborg med en Rytterafdeling til den Landsby, hvor hans Ulykke var begyndt. I Kroen hørte han tilfældigviis, at den gamle Krigsmand var død, men han vovede ei, at gjøre noget Spørgsmaal, der havde kunnet lede Samtalen paa den Elskede. Han gik op til Kirken, hvoromkring Rytterne havde leiret sig. Hestene vare bundne langs med Muren. Paa Kirkegaarden laae Krigerne ved Vagtild, og fortærede, hvad de i Landsbyen havde faaet fat paa. Alborg lod Kirken aabne. Da han nærmede sig Alteret og saae den Elskedes Træk i Kirkelampens matte Belysning, sank han paa Knæ, og tilbagekaldte i Erindringen sin Lykkes korte Drøm.

Pludseligt foer — just som Klokken slog tolv — en klar Glands igjennem Kirken, oplysende Alterbilledet et Øieblik. Alborg foer op og gik ud. Mørke hvilte over hele Dalen. Enkelte Stjerner blinkede

paa den fortblaae Himmelhvælving. Dyb Stilhed herskede trindtomkring. Tankefuld vandrede Alborg over de Dødes Boliger blandt de Sovende, som, indhyllede i deres Rytterkapper, laae paa Liigstenene. Ved en endnu svagtglimtende Vagtild lænede han sig op mod et Gravmæle. Hans Blik faldt paa dets Indskrift, og bestyrtet foer han tilbage, da han læste Annas Familienavn, men han stod som tilintetgjort, da han, ved næste Blik, ogsaa læste Navnet Anna. Først efter nogle Øieblikkes Forløb følte han sig stærk nok til, nøiere at betragte Indskriften, og han fandt nu, at den Anna, paa hvis Grav han stod, var død for 70 Aar siden. Neppe troede han sine Øine, da han paa den anden Side af Mindestøtten fandt sit eget Stammenavn, og nu opdagede, at et skjønt Baand i forrige Aarhundred havde forenet begge de nu fjendtligt adskilte Slægter. — Høit slog hans Hjerte, og endnu engang hævede sig det begravne Haab over de bange Anelser, som ængstede hans Sjel. For at bedøve Stormen i sit Indre, gav han Befaling at blæse til Opbrud. De Sovende fore op, og om faa Minutter vare alle Rytterne tilhest, og Alborg i deres Spidse.

Hans Urolighed steg, da han i Morgendæmringen nærmede sig det Slot, hvor han engang havde løsrevet sig fra den Elskede. Han lod sin Skare drage foran, steg af, hyllede sig i sin Kappe, og vandrede ene til Slottet. Med nølende Fjed gik han den velbekjendte Vei til Haven. Her traadte Elisabeth ham imøde, sørgeklædt. Begge fore et Skridt tilbage. „Alborg!" sagde Frøkenen: Herr Ritmester — lagde hun til, og en hurtig Rødme fløi over hendes blege

Ansigt. „For Himlens Skyld, hvad er forefalden?“ raabte han skjælvende. — „Hun er ei mere! sagde Elisabeth hulkende: hun døde imat Klokken tolv.“

Han hørte ikke de sidste Ord; bevidstløs segnede han omkuld. Da han igjen slog Øinene op, fandt han sit Hoved i Elisabeths Arme. Hun gav ham et Brev, Anna nogle Dage før sin Død havde betroet hende med den Bøn, at give Ritmesteren det, hvis han kom tilbage. Alberg fandt deri Forsikkringen om hendes Kjærlighed og om den Fryd, hun følte ved, at kunne lægge hans rene Billed til sit bristende Hjerte. Han trykte Bladet mod sine Læber, og da hans Taarer vædede det, mødte han Elisabeths grædende Øie. Rask trykte han hendes Haand, og ilte bort.

Mod Aarets Udløb blev omsider Freden forkyndt. Horst forlod Krigstjenesten, og ilte hen til den Egn, en smerteligsød Erindring, maaskee ogsaa en lonlig og uforklarlig Længsel, bandt ham til.

Paa den festlige Dag, da Fredsslutningen blev feiret i Kirkerne, vandrede Horst med Elisabeth i Haven, og gav hende Annas sidste Linier. „I Elisabeths Arme vil jeg dø — havde hun skrevet med skjælvende Haand: hendes Læber give Dig mit sidste Kys, hendes Kjærlighed erstatte Dig min!“ — Elisabeth tilstod ham, hvad hun længe havde følt for ham. Nogle Maaneder efter bleve de forenede. Horst lod Annas Stammeslot gjenopbygge, og dvælede tidt med sin Elisabeth ved Altertavlen i den lille Landsbykirke.

(W. A. Lindau.)

Slaget ved Thermopylæ, eller Leonidas's Død.

(Brudstykker af et Sørgespil.)

Personer.

Xerxes I., Konge i Persien.
Mardonius, hans Svoger, Befalingsmand over Flaaden.
Artaphernes, Feltherre.
Leonidas, Konge i Sparta.
Olympia, hans Søster.
Timoneus, hendes Brudgom.
Kallimachus)
Antenor) Spartanere.
Persiske og græske Høvedsmænd.

Tredie Akt, tredie Scene.

Perserkongens Telt i Nærheden af Thermopylæ.

Xerxes. Mardonius. Artaphernes kommer med Leonidas, der træder ind i fuld Rustning, og bliver staaende ligeoverfor Xerxes.

Xerxes

betragter ham længe, og siger derpaa ved sig selv:

Er det den Mand, som mine Hære frygte,
Som trodse tør min Flammevredes Torden?

Leonidas.

Sig, Xerxes, mig, hvad vilt Du Sparta's Konge?

Xerxes.

Du kalder Konge Dig? hvad er da jeg,
Som hele Verdens Magt er underlagt?

Leonidas.

Det lyver Du! thi frit er Grækenland.

Xerxes.

Du kalder Konge Dig? og stander kun
I Spidsen for trehundred Krigere?

Leonidas.

Det er trehundred Mænd.

Xerxes.

Kun lidet Blod
Har Du at offre for Din Herskermagt.

Leonidas.

Hvad sjeldent er, maa høit og dyrt betales,
Ei, haaber jeg, Du skal erfare Andet.

Xerxes.

Det Blod, som rinder hedt i Persiens Aarer,
Er Havet ligt og kan ei tømmes ud.

Leonidas.

Siig mig, min Drot, naar vil Du høre op,
At prale? Jeg kan ikkun ynke Dig.

Xerxes.

Du ynke mig? Mand, for mit Scepter bøier
Det store Østerland sit Flammehoved!

Og Du vil ynke mig? Fastnaglet staaer
I Jordens Hjerte dybt den høie Vælde,
Mig blev til Arv fra mine Heltefædre.
Naar med min Kæmpearm jeg vil omslynge
Den Jord, som vover, mig at trodse, da
Det fortner for Dit Øie! Flux Din Stad,
Høit taarnet op af gamle Klippestykker,
Den fule Friheds nogne Ørnerede,
I Støv skal synke ned for mine Fødder.

Leonidas.

Est Du saa vældig, sig, hvi har Du da
Sendt Millioner mod vort ringe Land?
Hvi har Du hele Persien kaldt til Vaaben,
For at udfægte dette Kæmpeværk?
Vær ærlig og tilstaae, at vel Du vidste,
Hvorlnnde frie Mænd mod Trælle stride.

Xerxes.

Ha, Du er stolt, Spartaner!

Leonidas.

Denne Stolthed
Jeg bytter ikke mod Din Krones Glands.

Xerxes.

Og skjælver ikke Du for Overmagten?

Leonidas.

Min Overmagten er!
Slaaer sig for Brystet.
Her er den, her!

Xerxes.

Du aner ei, hvad Xerxes kan fuldbringe!

Leonidas.

Slet Intet kan Du, hvor Du ikke frygtes.

Xerxes.

Forvovne, tak de evige Guder, at
Jeg veed, i Din formastelige Trods
At hædre Mandens Heltemod. Men hør,
Hør nu mit sidste Ord. Naar det er talt,
Forstummer Naaden, og mit Bryst er lukt
For al Medlidenhed. Hør mig, og vælg:
Min Flaade farer frem imod Eubøa;
Min Seir er vis, Mit Grækenland skal vorde,
Saa sandt de høie Himlens Magter leve!
Landhæren stormer mod Thermopylæ,
Og skulde end jeg Dag og Nat i Kampen
Staae med mit Sværd i Haand, Thermopylæ
Skal vorde mit! Vee da, vee Dig og Sparta!
Endnu er Valget Dit. Jeg vil som Ven
Min Kongehaand Dig række, jeg vil dele
Min Herskerroes med Dig, naar Du blot vil
Hiint snevre Pas forlade.

Leonidas.

Ha, forbandet,
Forbandet være jeg, mit Navn, min Ær
Og Alt, hvad mig til denne Verden binder,
Hvis jeg ei blodigt hevner denne Skændsel!
Mit Øie aldrig skue Solens Lys,

Mit Hjerte aldrig vedervæges af
Den milde Luft, min Aand omskygges af
Forbandelsens den sorte Nat, hvis ei
Paa Dit, paa alle Dine Millioners
Blodstænkte Liig mit Fædreland sig vælter
I Dødens Kamp! Skjælv, rasende Tyran,
Et Fædreland Du aldrig kjendte, men
Du skal erfare nu, hvorlunde Græker
For deres kæmpe! Ogsaa Du har hørt
Mit sidste Ord nu. Al Forbarmelse
Forstummer i mit Bryst fra denne Time.
Vogt, vogt Dig nu! Hvor jeg Dig ramme kan
I Kampens Ild, est Du en Dødsens Mand!

Fjerde Scene.

De Forrige. En persisk Høvedsmand træder ind og hvisker Noget til Artaphernes. Denne taler igjen hemmeligt med Kongen.

Xerxes

farer op og tilraaber Høvedsmanden:

Bring hende hid!

Krigeren gaaer.

Spartaner, fat Dig nu!
Jeg prøve vil Dit klippefaste Mod —
End haaber jeg Din stolte Trods at knække;
Hvem kommer hist? Du kjender hende dog?

Femte Scene.

De Forrige. Olympia føres fangen ind.

Leonidas

stirrer paa hende, og raaber smerteligt:

O, Guder!

Xerxes.

Nu, Spartaner? Denne Mø
I sidste Kamp er falden i vor Haand.

Leonidas

til Olympia.

Jeg troede Dig død. Ak, det var bedre!

Xerxes.

Endnu er Valget Dit. Thermopylæ
Forlader Du, og sværger, aldrig mere
At fægte mod mig. Vil Du dette ei,
Da giver hende jeg i Hærens Vold!

Olympia.

O, lad mig dø, min ædle Heltebroder!
Svigt ei Dit Fædreland.
Til Perserne:
Nu drager Sværdet,
Og myrder kun mig i min Broders Favn!
I skal ei see en Taare i hans Øie,
Thi Fædrelandet er ham meer end Alt.
Ha, I Forblindede, som ikke see
Den Gnist af Kjærlighed til Sparta's Rige,

Som gjennemflammer dette Bryst! som aner ei,
Hvor huldt Dødsenglen mig imødevinker!
Jeg sønderriver Livets skjønne Baand,
Nedsænkende min Elskovslyst i Graven.
O, lad mig døe, min ædle Heltebroder!
Svigt ei Dit Fædreland.

Leonidas.

Du est min Søster!
Kan, Xerxes, end Din Trudsel Du fuldbyrde?
Nei, Du er Menneske. Myrd hende kun,
Jeg kan det ikke hindre. Men udslet
Ei Himmelen af hendes Bryst!

Xerxes.

Forlad,
Forlad Thermopylæ, og hun er fri.
Hvis ei, jeg holder Ord.

Leonidas.

Saa skænd og dræb,
Umenneske! Mit Fædreland mig gjelder
Meer end en Søster. Lad mig sige Dig
Farvel, Olympia!

Xerxes,
sagte.

En saadan Styrke
Jeg havde dog ei ventet.

Leonidas.

Modtag nu
Mit Afskedskys. Farvel for denne Verden!

Olympia.

Farvel, min Broder!

Leonidas.

Ingen Taare meer!
Tag denne Dolk, forvar den vel. Jeg kan
Dig ikke give meer paa denne Jord.
Den være Din Uskyldigheds Bevogter!

Olympia.

Ha, jeg forstaaer Dig.

Leonidas.

Nu far evig vel,
Du Offer for Dit Fædreland!

Olympia.

Bring min
Timoneus dette Kys til Afsked.

Leonidas.

Vi
Skal følge Dig. Farvel, Du Dødens Brud!
Nu, Xerxes, rust Dig til den haarde Kamp!
Af sine Hængsler fare Helveds Porte,
Og Svælget spyer sine Rædsler ud.
Kald Dine Folk til Vaaben! Nu det gjelder
En Dyst med Furier paa Liv og Død.
Jeg vender til Thermopylæ tilbage;
Der atter skal Du mig i Striden see
Med Hevnens Glavind i min høire Haand.

Og maa Du da ei selv tilstaae, at ingen
Titan har stormet saa, som jeg og mine
Trehundred Dødindviede, da vil
Jeg have tabt det blodige Spil, og synke
I evig Skændsels helvedsorte Nat!

Styrter ud.

Xerxes, rasende.

Bær Qvinden bort, slut hende fast i Lænker!

Olympia føres bort.

Har I det hørt? Har I det hørt? Ha, storm
Eubøa mig, Mardonius, hvis ikke
Dit Hoved skal paa Kongemasten bløde!
Du, Artaphernes, samle mine Hære,
Og ei Du vise Dig for mine Øine,
Før Du har seiret ved Thermopylæ.
I Kamp jeg kun mit Raserie kan kjølne.
De Slagnes Hyl mig brøle skal imøde;
Mit sidste Haab for denne Verden glipper,
Hvis ei i Blod den næste Morgenrøde
Mig finder seierrig ved hine Klipper!

Dækket falder.

Fjerde Akt, fjerde Scene.

Perserkongens Telt for Thermopylæ.

Xerxes. En Høvedsmand. Siden Timoneus.

Høvedsmanden.

Min Herre og min Konge! en Spartaner
Har sig i Mørket sneget til Dit Telt.

Xerxes.

Hvor er han? bring ham hid.

Høvedsmanden gaaer, og kommer strax tilbage med Timoneus, der er sluttet i Lænker.

Hvad havde Du
At søge i min Leir?

Timoneus.

Dit Liv. Desværre
Var Lykken mig imod.

Xerxes.

Snigmorder?

Timoneus.

Ja,
Kald mig kun, hvad Du vil. Du røvet har
Mig meer end Livet. Derfor svor jeg høit
Ved min Olympias forklarte Aand,
Din Rædselsdaad at hevne.

Xerxes hvisker Noget til Høvedsmanden, der strax gaaer.

Xerxes, haanligt.

Mon Du ei
Dit Sparta glemmer for Din Elskerinde?

Timoneus.

Du minder mig om Sparta? Ha, jeg glemmer,
Hvad mig til Fædrelandet binder. Kun
Jeg hendes Aand tilhører. Fædrelandet
Mit Liv jeg offrer, men min Sjel er hendes.

Femte Scene.

De Forrige. Høvedsmanden med Olympia i Lænker.

Timoneus.

O Guder!

Xerxes,
til Høvedsmanden.
Flux Du løse hendes Lænker!

Timoneus.

Olympia, Du lever!

Olympia,
i hans Arme.
Min Timoneus!

Timoneus.

Nei, denne Salighed jeg ei kan bære.
Hør, Xerxes, hør, giv denne Pige fri,
Og takkende jeg synker til Dit Bryst.

Xerxes.

Skee som Du vil. Men Eet Du maa mig love,
Hvis ei, da døe hun skal i næste Time.

Olympia.

Hvis Du mig elsker, o, da los ham Intet!

Timoneus.

Hvad kan han fordre? Gjerne med mit Liv
Din Frihed kjøber jeg.

Xerxes.

Saameget ei
Begjærer jeg.

Timoneus.

Saa tal, hvad fordrer Du?

Xerxes.

Du bærer aldrig mere Vaaben mod mig;
Du gaaer til Leonidas, og fortæller,
Jeg har besluttet, atter hjem at vende.

Timoneus.

Er dette Sandhed?

Xerxes.

Det er ei Din Sag,
Du skal fuldbyrde blot, hvad jeg befalte.

Timoneus.

Forræderie!

Olympia.

Min Elskte, lad mig døe!

Xerxes.

Vælg nu ihast. Du har forbrudt Dit Liv,
I Begge døe, hvis ikke Du adlyder.

Olympia.

Hvad er at vælge her? O Xerxes, fattig
Du paa Din Throne er. Seer Du, jeg er
Ikkun en frøbelig og fattig Pige,
Og eier Intet — Intet uden Livet.
Men rigere jeg er endda, end Du!
For Dine Fødder ligge Millioner,
Jeg, en Spartanerinde, trodser Dig.
Myrd os kun Begge! O, vi døe saa gjerne,
I Dødens Nat os vinker Livets Stjerne.

Xerxes.

Ha! hvad var det? Tal Du, Timoneus, tal!

Timoneus.

Olympia har talt. Jeg tier.

Xerxes.

Nu, saa vas,
Min Vrede! Denne Kæmpetrods skal knuses.
Nu skal I døe, forbi er Naadens Time.
I falde skal med hele Eders Folk,
Thi vid, jeg har omringet Grækerne!

Timoneus.

Ha, Skændslen feirer! Riding, Du skal være
Evindelig forbandet.

Xerxes
til Høvedsmanden.

Slæb ham bort,

Lad ham i tusind Stykker sammenhugge!

Til Olympia:

Dig, Qvinde, større Marter knuse skal.

Olympia.

Det mener Du? O, Hjertet lidt Du kjender.

Favner Timoneus.

Hellige Kjærlighed, Himmelens Datter,
Mildt Du hufvale mit blødende Bryst.
Salig er Sjelen, som aner og fatter
Din gjennem Taarer nedsmilende Lyst.
Trøstende til mig i Nøden Du taler,
Vinker mig huldt til mit evige Hjem;
Solen, som blodig i Bølgen neddaler,
Morgenen kalder paa Himmelen frem.

Hun drager den skjulte Dolk, og borer den i sit Bryst. Xerxes giver Høvedsmanden et Vink, at føre Timoneus bort.

Timoneus

vakler ud.

Dig dømme Guderne!

Xerxes.

Afsted, til Døden!

Dækket falder.

Femte Akt.

(Det er Nat.)

Klippeegn ved Thermopylæ.

Første Scene.

De spartanske Krigere ere leirede i Baggrunden, og fortære Dødsmaaltidet.

Leonidas, i fuld Rustning, staaer med Kallimachus og Antenor fremmest paa Skuepladsen i hemmelig Samtale. De Øvrige qvæde imidlertid følgende Sang:

De blege Stjernelys paa Himlen staae,
Vildt Stormen blandt de øde Klipper tuder:
Vi dødindviede i Kampen gaae
For Fædrelandet og de høie Guder.

End hviler i sin Balg vort Hevnersværd,
Men snart det lynende i Mulmet blinker:
Enhver blandt os er Heltedøden værd,
En Riding den, som viger, hvor den vinker.

For Ret og Frihed, Stridens ædle Meed,
Vi bære Sværd ved Lænd og Dolk i Belte:
I Kamp vi stande true vor dyre Eed,
Og falde vi, vi falde da som Helte.

Dødstimen kalder — Sjelen bæver ei,
Thi Kjærlighed og Troskab i den brænde:
Vi skride fremad paa den mørke Vei,
Og Ingen af os maa tilbage vende.

Os Frihed kalder ud i Slagets Gru,
I Hellas evigt straale vil dens Throne:
Fremad mod Fjenden, frem mod Xerxes nu!
Den frie Død vort frie Liv skal krone.

Leonidas,
til Kallimachus og Antenor.

Jeg veed nu Alt. Gaaer bort og kalder hid
De gode Høvdinger i Grækerhæren.

Kallimachus og Antenor gaae.

Anden Scene.

Leonidas ene.

Nu Loddet kastet er. Mit Hjerte har
Udstridt sin Jammers Kamp. Klart for mit Øie
Staaer Maalet nu, og Skjebnens Stjerne blinker
Med himmelsk Reenhed paa min mørke Vei.
Den, som paa Jord ei mere har at haabe,
For ham er Døden let.

Pause.

De komme alt;
Nu Sparta maa fra Grækenland sig rive
Et piinligt Øieblik. Dog ei jeg gruer,
Thi hedt mit Hjerte er af Hevnens Luer.

Tredie Scene.

Leonidas. Kallimachus og Antenor komme med adskillige græske Høvedsmænd.

Leonidas.

Velkommen hid, I ædle Grækerhelte!
Jeg har et vigtigt Ord med Jer at tale.
I kjende Hærens Stilling. Xerxes har
Indtaget Bjergets Krone. Sletten er
Bedækket med hans Tusinder, vi ere
Omringede paa alle Kanter. Kun
Een Vei staaer aaben til Tilbagetog:
Ad den I bane Eder Vei, og frelse
Den sidste Rest af Hæren. Her er Intet
For Jer at gjøre meer.

En Høvedsmand.

Vi skulde Dig
Forlade?

Leonidas.

Kjende I ei Sparta's Love?
Ei Een af mine Folk tilbagevender,
Det sidste Maaltid alt fortære de,
Og Natten finde skal os Alle døde.
Nu lever vel! Vi have mangen Strid
Udfægtet med hverandre; Guderne
Os skille ad. Modtag mit sidste Haandslag;
Mig Slaget kalder ned i Friheds Grav;

En ærlig Konge falder med sit Folk.
Vi gaae i Døden, naar Basunen kalder,
Og Grækenland er frit, idet det falder.

Femte Scene.

Perserkongens Telt hiinside Bjerget ved Thermopylæ.
Det er bælgmørk Nat.

Xerxes. Tvende Høvedsmænd komme ind,
Een efter Anden.

Første Høvedsmand.

Vi ere overfaldne, store Konge!
I Flammer Leiren staaer.

Xerxes.

Gid alle Tordner
Dig sønderknuse, hvis Du Sandhed taler!

Anden Høvedsmand.

Min høie Konge! Frem Spartanerne
Mod Leiren trænge, rædsomt hylende.

Xerxes.

Forstum, Du blege Løgner! — O, fordømt —
Bort fra mit Aasyn, Riding! Bring mig Vaaben!
Strax I skal see, om Persiens Konge ei
Kan fælde Fleer, end Persiens Millioner.

Styrter ud.

Sjette Scene.

(Morgendæmring.)

En Deel af den persiske Leir staaer i lys Lue.

Blodig Fægtning.

Leonidas bryder i Spidsen for tyve Krigere frem af Baggrunden gjennem de persiske Skarer. Spartanerne kaste Brandere ind i Teltene.

Leonidas

tilraaber sine Folk, idet han trænger frem:

Fremad, Spartaner, følger Eders Konge!
Vi søge Perserfyrsten i hans Telt.

Sidste Scene.

De Forrige. Xerxes. Artaphernes, i Spidsen for den persiske Livvagt.

Xerxes

tilraaber Leonidas:

Stræk Vaaben, Rasende!

Leonidas,

vil trænge frem til ham.

Fremad, Spartaner!

Perserne omringe ham.

Xerxes.

Stræk Vaaben, Frække! Du er overvundet.

Leonidas.

Mig Dagens Lys beseiret har, ei Du!
End har jeg Skjold paa Arm, end har jeg Kraft
I dette Legeme, bedækt med Vunder,
Kraft til, at fægte ud den sidste Kamp.
Olympia, Sparta, Timoneus! Nu
Jeg staaer ved Maalet. Følger efter mig,
I frie Helte! Døer for Fædrelandet!
Vi ville værge os til sidste Mand —
Paa vore Liig skal Xerxes triumphere.

Alle Spartaner.

Vi ville værge os til sidste Mand!

Xerxes,
rasende.

Nedsabler dem!

Leonidas.

Fremad for Grækenland,
Brug Sværd og Skjold, kæmp til den sidste Mand!
Rasende Fægtning. Leonidas falder, idet han raaber:
Hug til! hug til! Kæmp til den sidste Mand!
Spartanerne ere faldne. Leonidas ligger haardtsaaret.

Xerxes.

Slæb ham som Fange bort. Han min Triumph
Skal pryde.

Leonidas.

Nei, den Skændsel ei jeg frygter.
Den, der, som jeg, har naaet sit store Maal,
Han Døden broderligt til Hjertet trykker.
Seende mod Himlen, med forklaret Røst:
Bestraal mig nu, Du Himlens evige Lys,
See, frie, skjøndt faldne, Heltes Konge døer,
Paa dræbte Brødre blidt hans Hoved hviler.
Opad, min Aand! Dig Natten ei skal skjule,
Kun Støvet synker ned i Gravens Hule.
Han døer.

Xerxes.

En troløs Skjebne vandrer ved min Side,
O, Grækenland, nu kjender jeg Dig først!
Med rædsom Vælde Frihedssværdet hviner,
Og end Du trodser paa Din Magts Ruiner!

(Joseph, Friherre v. Auffenberg.)

Herthadalen.

I Herthadal paa Sjølund raslede alt det rødgule Løv, da skjøn Fylla ret sørgmodig kom vandrende ned ad Høien til den hellige Søe. Hun satte sig ned, og hendes eget Ansigt saae saa skjønt og mildt op til hende fra Bølgespeilet, at hun fattede Tillid til sine Yndigheders Magt, og hendes Sørgmodighed efterhaands opløstes i velgjørende Veemod. Ved Alf hang hendes Sjæl og Sind, ved den skjønne, tappre Alf, der for faa Dage siden med Hæder var vendt hjem fra Krigen.

„Hertha! raabte hun nu: sig mig, om mit Hjerte nogensinde vil finde Fred ved hans, eller om det skal briste i sin Oval. Thi den hele Ve bærer Ingen, Ingen uden Alf, som jeg vil og kan tilhøre, det sværger jeg Dig til!" — Derpaa kom det hende fore, som om Gudinden talte i Bølgernes Rislen: Ja, han skal vorde Din! Og glad hoppede Fylla til sit Hjem.

Men Alf havde ubemærkt været Vidne til hendes høit udtalte Ønsker. Han vilde ikke bringe hende til at rødme, og holdt sig derfor skjult bag en Træstamme, indtil hun var borte. Derpaa nærmede han sig Gudindens Alter, og sagde: „Oplys mig, Hertha, at jeg kan vælge ret. Mit Hjerte hænger ved Thyra, Møen med de brune Lokker og Øine, men Fylla nærer Følelser for mig, som Thyra endnu ikke har røbet. Oplys mig, Hertha, at jeg kan vælge den Rette."

— Men Gudinden vilde overlade hans egen Villie Valget, og han gik grublende bort.

Ved Foden af Høien mødte han den brunlokkede Thyra. Men hun slog sine skjønne, mørke Øine ned, da hun saae ham, og en høi Rødme farvede hendes Kinder. Han havde villet tiltale hende, men nu taug han. Thi han meente ikke andet, end at hun elskede en Anden, og vendte sig mørk tilside, sigende til sig selv: „Fylla er ogsaa smuk, og hun elsker mig, hvi skal jeg udsætte mig for, at høre et Nei af Thyras yndige Mund?" Helten sukkede, da han sagde dette; dog beherskede han sine Skridt, der stundede til Thyra, og gik bort.

Han gik forbi Fyllas Dør; hun stod deri. Hendes Blik bævede over til Alf, hendes Barm bevægede sig heftigt. Da traadte Alf til hende. „Skjønne Fylla, vær mig hilset!" saa begyndte han, rækkende hende sin Haand. — „Velkommen i Din Fædrenedal, tappre Alf!" svarte hun blussende. — „Fylla, spurgte han: hvorledes lever Din Fader og Moder?" Da hun nu havde svaret herpaa, gik han fra hende, utilfreds med Verden og sit Hjerte; thi han havde villet sige hende heel andre Ting. Men han var med den bedste Villie ikke istand til, at bringe Ordene over sine Læber. — Han mødte sin Fader. „Talte Du ikke nys — spurgte Denne — med Gorms Datter, den skjønne Fylla?" — Sønnen bekræftede det. — „Jeg veed, vedblev Hiin: at hun blot aander og lever i Dig. Hvad om Du bød hende Din Haand?" Nu nærmede ogsaa Moderen sig, gjentog Forslaget, og understøttede det med de kraftigste Grunde. „Jeg vil

betænke mig!" sagde Alf, og stred den hele Dag for gjeves med sit Hjerte, hvoraf den fortryllende Thyras Billed vilde fortrænge Fylla.

Han kaldtes atter ud i Kampens Larm. Da han igjen vendte seierkronet tilbage, var baade Høst og Vinter henrunden. Men Vaaren var ei istand til, at opklare den Kjækkes Die. Da sagde hans Moder til ham: „Alf, min Søn, Du omstraales af Heltehæder, Skjalden synger Dit Navn og bereder Dig forud Plads ved de evige Guders Bord. Og dog vandrer Du mørk og sørgmodig omkring. Alf, Dig mangler Intet, uden hvad der manglede Din Fader, før vi bleve et Par. Dig fattes det samme som Fylla. Hvi vælger Du hende ikke til Hustru?" — „Ja, Moder, sagde Alf: ja, jeg skal ægte hende!"

Han gik, for strax at beile til hende. Men det bares ham fore, som om han først maatte til Herthas Helligdom. Her mødte ham to Piger, der med Taarer klagede over, at en Bjørn havde forfulgt dem, og adskilt dem fra Thyra, Gorms Datter. „Guderne vide, lagde den Ene til: om hun ikke alt er sønderrevet af det rasende Dyr."

Greben af uhyre Forfærdelse styrtede Alf ind i Lunden. Snart saae han Bjørnen og Thyra, der flyede for den fra Træ til Træ. Da greb han Stene og kastede dem efter Bjørnen, indtil den vendte sig mod sin nye Fjende. — Dyrets Raserie var grændseløst, og skjøndt Alf hastigt drog sit Sværd, følte han sig dog snart saaret i den venstre Arm. Men næste Øieblik laae Bjørnen døende for hans Fødder.

„Alf, sagde Thyra, der havde bævet for den Elskedes Liv: Alf, hav Tak, varmere Tak, end jeg kunde give nogen Anden; thi hvem skyldte jeg min Frelse saa gjerne som Dig? Men Du bløder! O Guder, værer naadige, og beskjermer dette mig saa dyrebare Liv!" — „Thyra, raabte Alf, bestormet af sit Hjerte og sit Løfte; denne Vunde her betyder Intet. Men en anden føler jeg, som vil volde mig Døden." — „Elsker Du mig, Alf?" spurgte Thyra. — Da greb han fortvivlende hendes Haand, og knugede den mod sine Læber. — „Nu, saa er jo Alting godt, sagde Thyra: saa er jeg Din." — „Du er det ei, desværre! raabte Alf: O, Thyra, da vi forrige Høst mødtes ved Foden af Høien, hvi drog Du da Dine milde Øine bort fra mine?" — „Fordi mit elskende Hjerte laae aabent i mine Blikke." — „Thyra, raabte Alf: havde Du ikke dengang nedslaaet Dit Øie, da havde jeg aldrig lovet, at ægte Fylla." Derpaa tilhyllede Thyra sit Ansigt, og vaklede bort, medens Alf ilte hjem, for, om muligt, at faae det Ord tilbage, han havde givet sin Moder. Men hun havde allerede meddeelt Faderen det, og Begge havde ladet Fylla hente og sagt hende Alt. „Min Søn, siger Faderen til ham, idet han træder ind: slut hende i Dine Arme, thi hun er Din, og har længe ingen Andens villet være, end Din." — Alf føler, at han ei kan tage sit Ord tilbage, og trykker hende stormende i sine Arme. Det er Fortvivlelse, hun anseer for Kjærlighed.

Næste Dag var Herthas Fest. Herligt smykkede droge Egnens Møer aarle om Morgenen til Gudindens

Dal. Alf gik ved Fyllas Side. Men han bævede, da kom forbi den hellige Søe. Thi her saae han Thyra, uden mindste Smykke, og dog skjønnere end alle de Andre, stirre ned i Bølgerne.

Gudindens Billedstøtte var prydet med Blomsterkrandse. Fylla havde offret hende den skjønneste. Da listede Thyra sig frem. Neppe fik Præsten Øie paa hende, før han kaldte hende til sig og sagde: „Thyra, jeg har seet Din Smerte ved den hellige Sø. Men den Dyd, som boer i Dig, maa hæve Dig over den. Dit Valg vil gjøre Den lykkelig, det falder paa. Denne Krands, som jeg i Herthas Navn lægger paa Dit Hoved, giver Dig Ret til at vælge."

Da saae hendes Frænder, der vel havde mærket hendes Kjærlighed til Alf, med Glædestaarer over til Denne, der stod som tilintetgjort, i voldsom Kamp med den Tanke, enten at miste Thyra, eller dræbe Fylla.

Men Thyra taug. Da sagde Præsten: „Ungersvende, ærer Pigens Blyhed. Men Den blandt Eder, som er hende værd, træde frem og beile til hende." — Præsten fæstede derhos sit Blik paa Alf; men han stod endnu grublende og sønderknuust af det skrækkelige Offer, han tænkte at bringe sit Løfte.

Med et eneste Blik læste Thyra i hans Sjel, hvad der martrede ham. Derfor fattede hun selv en rask Beslutning, og valgte den bedagede Thor, en navnkundig Kriger.

Neppe havde begge Par feiret deres Bryllupsfest, før Leires Mænd atter kaldtes i Kamp. Den varede længe, og henrev mangt et Offer, deriblandt Thor.

Da Alf vendte tilbage, tog han Veien gjennem Hertha's Dal. Ved den hellige Sø fandt han Thyra, sørgende for Thor. „Velkommen, Alf!" sagde hun, og et himmelsk Glædessmiil forklarede hendes Aasyn. — „Sørg ei for Thor, raabte han, idet han skred forbi: han er hos Guderne."

Alf kom hjem, men fandt ikke Fylla. Hendes Støv hvilte i Jorden, hendes Aand var i Gimle. — Da sluttede han sig fast til Thyra, og Hertha velsignede deres Sjeles Pagt; og de vandrede tilhobe, indtil Døden adskilte dem.

E.

Ninon de Lenclos.

Blandt alle Qvinder, der have hyldet Kjærligheden, uden at tabe i Agtelse, staaer Ninon de Lenclos øverst. Hun syntes kun at aande for Kjærligheden. Den var den eneste Lidenskab, som beherskede hende.

Hun var en fattig Harpespillers Datter. Selv havde hun kunnet samle store Skatte, men hun attraaede hverken Rigdom eller Ære. Aldrig modtog hun Noget af dem, hun ikke elskede høit. Paa Troskab og Bestandighed gjorde hun ikke Fordring. Dette Characteertræk foranledigede en høist komisk Begivenhed. En af hendes kjæreste Tilbedere, Marqvis de la Chatre, maatte reise til Armeen. Han var utrø-

sielig, blot fordi han elskede Ninon saa usigeligt og dog kjendte hendes ustadige Hjerte. For at lægge en Tomme paa hendes Ubestandighed, faldt han paa et eget Middel. Han tilskrev hende et kjærligt Brev, og forlangte, hun skulde give ham sin Eed paa uforanderlig Troskab. Den gode Ninon forestillede ham gandske aabenhjertigt, hun kunde ikke give den, da hun vidste, hun kunde ikke holde den. Dog aflod han ikke, at bestorme hende med Bønner, og endelig tilskrev hun ham de Ord, som skulde berolige ham. Tusindgange kysede han de dyrebare Træk, trykkede dem mod sit Bryst, og reiste nu, fuldkommen rolig. To Dage efter laae alt en Anden i hendes Arme. Pludseligt rinder hendes Løfte hende i Tanke. Hvor forfærdedes ei den Lykkelige, der meente, at være i Himlen, da hun udraabte: „Ak Gud, min Billet til den gode Marquis!" Dette blev snart bekjendt i hele Paris. Voltaire har benyttet denne Anekdote i sit Lystspil: La prude.

Endnu i sit 80de Aar indgod Ninon Kjærlighed. Abbed Gudonin, en 29aarig Mand, var fortryllet af hende. Hun lovede at bønhøre ham, men, for ret at prøve ham, først efter en vis Tids Forløb. Han holdt Prøven ud. Neppe slog Timen, der tillod ham at besøge hende, før han traadte ind. Den gamle, dog endnu skjønne Ninon laae paa Sophaen. „Herlige Qvinde! raabte han: Men saa sig mig dog, hvi Du har ladet mig vente saalænge?" — „Kjære Abbed, svarte hun sukkende: min Utaalmodighed var ikke mindre end Din. Men jeg var dog ogsaa lidt forfængelig. For Sjeldenhedens Skyld vilde jeg

gjerne feire min 80de Fødselsdag paa denne Maade. Netop i Aften for 80 Aar siden saae jeg Verdens Lys."

Sin største, dog yderst tragiske Triumph feirede Ninon imidlertid, da hendes egen Søn forelskede sig i hende. Marqvis Gersey var hans Fader. Omhyggeligen dulgte man hans Herkomst for ham. Dog lod Ninon ham tidt komme til sig, og beholdt ham hos sig hele Dage. Stedse blev han da behandlet som en fattig, fjern Slægtning, hvem hun vilde være i Moders Sted. Men alt som Aarene toge til, voxte Ynglingens Lidenskab for den smukke Moder. Gandske uventet sank han en Dag for hendes Fødder, og erklærede hende sin brændende Kjærlighed. „Du er for ung til at tale om Kjærlighed," svarte Ninon irettesættende. Han svor ved alle Himle, at han tilbad hende, at han maatte døe, hvis hun ikke bønhørte ham. Moderen havde nok at gjøre med, at slippe for den fortvivlende Søn. Strax talte hun med Faderen. Han raadte hende, at sige Sønnen Alt. Hun skrev ham derfor til, og bad ham indfinde sig i hendes Have udenfor Byen. Ynglingen fløi derhen. „Ulykkelige! raabte hun ham imøde: Jeg maa sønderrive det Slør, som skjulte mig for Dig. Vid, Du er min Søn, og skjælv for de Flammer, som rase i Din Sjel!" Den Ulykkelige er som tordenslagen. Han staaer ubevægelig, bleg som Døden. Han vakler bort uden at sige et Ord, og iler ind i en tilgrændsende Skov, hvor han stikker sig ihjel. Rystet af det besynderlige Optrin, tænker Ninon ikke paa, at følge ham. Først noget efter bliver hun urolig, da han ikke kom-

mer tilbage. Hun gaaer efter ham. Snart staaer hun ved den ulykkelige Søns Liig. Endnu engang kan hans bristende Øie see paa hende. Endnu vil han forsøge, at sige hende et Afskedsord. Et Øieblik — og han er ikke mere, han, som Lidenskaben gav Livet, han, som den igjen berøvede det.

Ninon døde 1706, i sit 90de Aar. Neppe har vel nogen Qvinde været tilbedt saalænge som hun. Man kan give hende det Vidnesbyrd: hun har levet og elsket!

Staden Messina's Oprindelse.

Det krigerske Messene's Undergang maa, som saameget Andet, skrives paa Kjærlighedens Regning. Allerede eengang havde Spartanerne seiret i den Kamp paa Liv og Død, de førte med Messenierne. Aristomenes førte sin slagne Hær op paa Bjerget Ira, der paa hans Raad blev stærkt befæstet, saa Qvinder og Børn sadde fuldkommen sikkre inden Murene, som omgave det. I mørke Nætter lod han de Kjækkeste af sine Krigere bryde ind i det spartanske Land, og røve hvad den nye Fæstning trængte til. Snart bleve disse Streiftog saa hyppige og ødelæggende, at Spartanerne besluttede, at beleire Fjenden i hans egen Fæstning. — Men Aristomenes kommanderede derinde, og forsvarte den med saadant Mod, at Spartanerne laae længere for den, end Grækerne for Troja. I elleve Aar havde Beleiringen varet.

Da begav det sig, at en Spartaners Træl vogtede sin Hjord ved Bredden af den Strøm, som omgav Bjerget, og paa den modsatte Side sinede en smuk Messenierinde, som han snart vidste at indgyde Kjærlighed ved søde Ord og Blikke. Hun bad ham svømme over Floden. Hendes Hytte laae udenfor Muren. Saa ofte hendes Mand havde Vagt paa denne, benyttede Spartaneren sin gode Lykke.

Det gik roligt af en Tidlang; men en Dag, som de Elskende ere hos hinanden, kommer Manden pludseligt tilbage, og banker heftigt paa sin Dør. I Hast maa Spartaneren skjule sig. Konen lukker op, og spørger Manden venligt, hvad Lykke der i Dag fører ham saa tidligt hjem? — „Aristomenes er saaret, svarte Krigeren: i Aften kan han ikke besøge Posterne; derfor have de Fleste adspredt sig, thi Regnen styrter ned, og det er tillige en voldsom Storm." — Spartaneren havde hørt hvert Ord. Det lykkedes ham, at snige sig ud af Hytten. Saasnart han var kommen over Floden, ilte han til sin Herre, og fortalte ham Alt. Den frygtede Aristomenes gjaldt allene ligesaameget som den halve Besætning. Øieblikkeligen benyttede den spartanske Feltherre det gode Budskab. Hemmeligt marscherede væbnede Skarer mod Murene paa alle Kanter, og besatte de Poster, de fandt forladte. De overraskede Messeniere forsvarte sig kjækt. Qvinderne blandede sig i Kampen, der i tre samfulde Dage førtes med exempelløst Raserie, indtil gjensidig Afmagt gjorde en Ende derpaa.

Da tænkte Aristomenes paa det store Misforhold mellem sin Hob og Fjendernes Skarer, der omleirede

ham som Lover. Han besluttede, ei at stride mere. Han stillede Qvinder og Børn midt i sin Hær, og brød i dennes Spidse frem mod Lacedæmonierne, fastbesluttet, enten at vorde tilintetgjort, eller at udvandre og søge et nyt Fædreland. Men Fortvivlelse er skrækkelig. Den fjendtlige Feltherre lod sine Rækker aabne for de Frygtelige, der ubeseirede droge bort. De toge Veien ad Sicilien, og Staden Messina, som de byggede 695 Aar før Christi Fødsel, foreviger deres Minde.

Romeo og Julie.

I Verona findes endnu det Huus, hvori den Maskerade gaves, der var saa betydningsfuld i Romeo og Julies Liv. Det tilhører en Kræmmer, der neppe aner, at dette Par engang levede, elskede og døde. Endnu viser man den Kiste, hvori Julie skal have liget levende, skindød og endelig afsjælet. Den er udhugget af rødt Marmor, rummelig og stor. Hvor Hovedet hviilte, er Stenen mindre udhulet, og det for Hovedet bestemte Sted er rundt udhugget. Ved Fødderne findes tvende Lufthuller, der synes at tale for Kistens særegne Bestemmelse.

Alle Engellændere vise især megen Interesse for denne Kiste, og gaae aldrig bort, uden at hugge et lille Stykke deraf, hvilket de bevare som en Helligdom.

Scener af den sidste Krig i Spanien.

I.

Natten udbredte sit Slør over en tyk Skovegn i Sjerra-Morena, gjennem hvis Fjeldkløfter Resten af en fransk Kolonne søgte Retiraden efter en tabt Fægtning, forfulgt i Midten af det tappre Regiment Prinzessa, og i Flankerne af talrige Guerillashobe og oprørte Landfolk. Maanen dalede blodrød, enkelte Skud hørtes hist og her, men endelig syntes man dog gjensidigen træt af Kampen for idag, for med den kommende Morgen at fornye den med desmere Kraft. Vagtilden fra Ven og Fjende omkrandsede hverandre i vidtomfattende Halvkredse. Der herskede Rolighed, kun afbrudt af de Saaredes Jammersskrig.

Robert, bruun af Sydens Solstraaler, havde leiret sig under et mægtigt Træ, mellem hvis Grene Stjernerne funklede mildt. „Hvorledes? under en Eeg! raabte han bevæget: hvorledes har du, Træ fra mit Fædreland, forvildet dig, eensom, ligesom jeg, i dette fremmede Land?" Han rev Fjæderbusken — Tegnet paa en Guerillashøvding — af sin Hue, og smykkede den med det tydske Egeløv. „Ak, kun een Times Rolighed!" sukkede han; hans Vaabenbrødre vare leirede trindtom ham. Men pludseligt Vaabenbrag forjog den lette Slummer, han sprang op, og styrtede med spændt Terzerol ind i Vrimlen, da en Kugle fusede tæt over ham, og et andet Skud rev ham Vaabenet af Haanden. Med den Venstre greb han Sabelen, og stødte paa en Grouppe,

hvor en fjendtlig Officeer, ligledes saaret, værgede sig som en Rasende mod fire Migvelets. „Giv Dig!" tordnede Robert. „Kun til Eders Høvedsmand giver jeg mig, Banditer!" raabte Officeren i et Sprog, der mindede Robert om hans Ungdomsdrøm. „Hold inde!" med denne Befaling afvæbnede han Sine. „De er min Fange!" sagde han til Officeren. — „Kun, hvis De udvexler mig i Morgen!" svarte Denne. — „Det vil jeg! Deres Sabel!" — Folkene knurrede over, at man ei gav den Fangne dem til Priis. „Franskmændene give os ei nogen Pardon!" lød det fra flere Sider. — „Tie! skreg Robert bydende: det er en Tydsker!" Ved dette Navn bleve Spanierne mildere, og førte Fangen uden videre Indvendinger til Roberts Slot, nogle Mile fra Valpladsen, i en yndig Dal, omgiven af Orange- og Oliventræer.

Arthur von Nordheim naaede med sin Bevæbning Slottet ved den første Morgenstraale. En rank Qvindeskabning svævede gjennem Haven mod Soldaterne, hvis røde Skjerf forkyndte hende Glæde. „Gud! en Saaret! raabte hun blegnende: hvor er min Broder?" — „I Sikkerhed!" svarte Arthur, idet han tilbageslog sin Kappe, og rødmendebly bød Jomfruen ham ind paa Slottet. Han blev forbundet; Saarene vare lette, og nogle Timers Slummer gjengav ham hans Kræfter. Da ilede han tilbage igjen til Haven, hvor den hulde Skabning først havde viist sig for ham. „Hvorfra denne milde Blondine, disse Kjærmindesine i dette dunkle Solglodens Land? tænkte han: Hun er ingen Spanierinde!" — En

Lyd tonede fra det dunkle Løv; han sneg sig nærmere, og lyttede — til en tydsk Sang. Det var Slottets Frøken, hvis Ynde med uimodstaaeligt Tryllerie udgød sig i Arthurs Hjerte. Naturens gjensidige Erklæring er den meest veltalende; halv forskrækket og halv glad ved Synet af den skjønne Yngling, slog hun Øinene ned og tang. Deres Hjerter mødtes snart, og de fortalte hinanden deres Skjebne. „Min Broder er deres Landsmand!" jublede Adele. Men et Tilbud forstyrrede snart den korte Glæde: Robert havde ved Dagens Frembrud fornyet Fægtningen. Franskmændene havde, ham ubevidst, erholdt Forstærkninger om Natten, Spaniernes Centrum blev tilbagetrængt, og Roberts lille Korps saalunde overfløiet, at det med samt dets Høvding maatte overgive sig. — Arthur hørte Budskabet, rev sig løs, et bævende Haandtryk sagde ham det ømmeste Levvel, og sprængende afsted paa Roberts Andalusier, tilvinkede hans bølgende Fjæderbusk Adele et haabfuldt Gjensyn.

Arthur havde neppe tilbagelagt to Mile, da Forposterne af hans Kammerraters fremrykkende Kolonne mødte ham og fortalte, at deres Marsch gik til Piegaro, den fangne Insurgenthøvdings Slot, der paa den kommanderende Generals Befaling skulde rives ned, og derpaa dens Besidder skydes paa Ruinerne. — Det var et Tordenslag for Arthur: Robert skulde for sin Søsters Øine lide en skændig Død — det var en grusom Tanke! „Hvor er Grev Thalheim, raabte han: vor retskafne, brave General?" Med disse Ord sprængte han igjennem Følget til Anføre-

rens Vogn. Glæden over Arthurs Redning var almindelig, og da han med glødende, veltalende Taknemmelighed kaldte Robert sin Frelser, da begge fjendtlige Venner laae ved hinandens Favn, og man i den Fangne erkjendte en tapper Landsmand — da var Rørelsen almindelig, og man beklagede det Offer, som Krigsloven fordrede. Arthur maatte skille sig fra Robert, og paa Generalens Ordre sætte sig i Vognen hos ham. Grev Thalheim tiltalte ham i Alvorstone: „Jeg føler det Ubehagelige i Deres Stilling, og ærer Deres Følelse, men for at befrie dem fra at være Vidne til Fuldbyrdelsen af den ubøielige Martiallov, skal De strax afgaae med en Depesche til Hovedqvarteret.“ — „Nei, raabte Arthur med ædel Varme: jeg er Roberts Fange, jeg vil dele hans Fængsel og hans Skjebne med ham!“ Forgjeves tryglede han om Benaadelse for Robert. Generalen var ubøielig. „Endnu bløde de Saar, sagde han: som Spanierne gave mig. De veed, Arthur, at neppe for to Maaneder siden faldt min eneste tilbageblevne Søn, min Alderdoms sidste Glæde, i Valencias Dale, fangen og værgeløs, truffen af hine Insurgenteres Kugler, mod hvilke jeg nu af Skjebnen er sat til at øve Gjengjeldelsens Ret.“ — Forgjeves skildrede Arthur Søsterens Fortvivlelse og hendes Hjelpeløshed som den Forladte, Fader- og Moderløse; forgjeves aabenbarede han ham endelig sin Lidenskab for sin ulykkelige Vens Søster. „O, De har aldrig elsket, Greve! raabte Arthur, overvældet af Smerte, ellers vilde De ei være saa haard, for stedse at adskille to elskende Hjerter.“ — „Unge Ven, De feiler,

svarte Generalen: forson Dem med Deres egen Skjebne, idet De hører min Skjebnes Uforsonlighed:

Jeg var Officeer i Garden, og tillige Æresstaldmester ved det s—ske Hof. Ung, fyrig, driftig og riig, kunde jeg gjøre al Fordring paa et nydelsesrigt Liv, der saa ofte misundes, og dog kun sjeldent gjør dets Besidder lykkeligt. Jeg manglede endnu det store Punkt, som bringer Ligevægt tilbage i vort Liv. Mange søge det i Ære og Høihed, jeg fandt det i Kjærligheden, men som, istedetfor sine Roser, kun gav mig Torne. Leontine Pesarro, en Datter af den spanske Gesandt ved vort Hof, var smuk og god. Hendes Fader, Grand af Spanien, stolt, haard og umaadelig ærgjerrig, havde udrustet sin Datter med alle de Fortrin, som hendes Fødsel og Talenter hævede, kun for ved hendes Formæling med en fyrstelig Person, at komme Thronen nærmere; han kjendte ingen anden Følelse, end Tilfredsstillelsen af sin Ærgjerrighed. I sit fjortende Aar var Leontine alt forlovet med den tredsindstyveaarige Vicekonge af de spanske Kolonier, og ventede angestfuld det attende, for at indskibes til Amerika. Man høitideligholdt just hendes sextende Fødselsdag. Et stort Jagtpartie var foranstaltet, hvori vort Hof tog Deel. Jeg havde Tjeneste, og overrakte min Fyrstinde Tommen. „Vil De lade den smukkeste og roligste Hest i vor Stald føre hen for Grevinde Leontine!" sagde Fyrstinden huldrig. Ak, jeg ønskede kun at være i Nærheden af Festens Dronning, og ilte for at udføre min Forretning. Leontine, i Amazonedragt, nærmede sig mig fortryllende, og slog de store sorte Øine ned, da de mødte mine.

Hendes Haand hviilte paa den gyldne Sadelknap, og derpaa i min, der holdt Tømmen; min høire Arm omslyngede hende for at svinge hende i Sadelen. Som en Lynstraale gjennemstrømmede denne Berørelse vore Hjerter, vore Blikke mødtes, vore Sjele vare forenede, Forbundet var for evig sluttet. Kort efter overrakte Hofherrerne Festens Dronning de prægtigste Bouketter, som alle huldrigt modtoges og gjemtes, kun en hvid Rose, jeg hastigt plukkede, saae jeg prange paa hendes Barm, ved Siden af en rød, som Leontine havde sat derved. Nu var jeg den lykkeligste Elsker; men kun i hemmelige afrevne Sekunder nød jeg denne nye Salighed. Skilsmissetiden var nær, vi kunde aldrig vente hendes Faders Samtykke, vor Beslutning var fattet; hemmelig blev jeg, ved en Præsts Haand, Leontines Gemal. Det formastelige Skridt mod Lov og Konvenients var gjort. Men Hevnen blev ei borte. Paa et fjerntliggende Landgods ved Rhinens Bredder blev Leontine Moder til et blomstrende Tvillingpar, og maatte Aaret derpaa, ifølge tidligere Bestemmelse, vende tilbage til Spanien. Vi vare i Fortvivlelse; jeg aabenbarede det for min Fyrste, jeg kastede mig for Fyrstindens Fødder, for ikke at lade min Hustru fraritves mig. „Alt, hvad jeg kan gjøre, sagde min ædle Konge: er, at jeg giver Dem en diplomatisk Mission til det spanske Hof, kun der kan De med Ære jevne Deres Anliggender. Her har den fremmede Gesandt sit Lands Love paa sin Side, naar han bestemmer sin Datters Skjebne; Fyrsten kan ikke handle i denne Sag, uden at kompromittere sig." Jeg erholdt Missionen tilligemed For-

høielse i min militaire Rang. Under en Forevending sluttede jeg mig som Reisefælle til Gesandtens Familie; jeg reiste altsaa med min Kone og mine Børn, uden at torde kalde dem Mine. Kun altfor snart bortiilte denne romantiske Reises herlige Tid! Udenfor Madrid maatte vi adskilles. Ak, jeg saae min Kone aldrig mere! Mine Bestræbelser for at gjøre min Ret til Leontines Haand gjeldende, vare forgjeves; ligesaa frugtesløse vare Leontines hos den ubøielige Fader. Hun havde viseligen bragt Børnene i Sikkerhed førend hun aabenbarede ham Alt. Hans Raserie kjendte ingen Grændser — krænket Stolthed, Æresygens nedbrudte Planer, havde forhærdet hans Hjerte imod Naturens Følelser: han forskød sit eget Barn og sine Børneborn; kun den Hevn blev tilbage, som han nærede mod mig, Ophavsmanden til disse Ulykker. Flere snigmorderske Angreb paa mit Liv vare neppe tilintergjorte, før jeg, desværre for silde, fik Leontines ulykkelige Skjebne at vide. Hun var efter Forskydelsen bleven forløst med en Dreng, hvis Fødsel kostede den ulykkelige Moder Livet. „Tag dette sidste Pant paa vor Kjærlighed, min dyrebare Mand! — saalunde lød hendes sidste Brev — og flygt til Tydskland; Du vil finde Barnet paa den spanske Grændse. Vore to ældre Børn har jeg bragt i Sikkerhed; mine Juveler og Kostbarheder ere anvendte til at kjøbe et Gods, som vil forskaffe dem et tarveligt Udkomme. Forsk ikke efter deres Opholdssted; ikke førend de ved deres Bedstefaders Død ere sikkre for hans Hevn, maa Du opsøge dem. I Spanien er Dit Liv hvert Øieblik i Fare; lev for Dine Børn, for min Erindring,

og flygt — det er min sidste Bøn, Tak, mit brudte Hjertes inderlige Tak for Din tro, uforanderlige Ømhed! Jeg angrer intet Skridt — jeg har levet og elsket. Hinsides Graven blomstrer Gjensynet." — Paa Grændsen fandt jeg min nyfødte Søn, for fyrten Aar derefter at tabe ham i hans Fædrelands Krigstummel."

„Nu veed De Alt, Arthur! endte Generalen, idet Vognen rullede ind i Piegaros Slotsgaard: jeg er barnløs; kun Soldatens kolde Pligt bliver mig tilbage, og denne kjender ingen Skaanfel. Beklag De Deres Ven, der vil vide at døe som Soldat. Maaskee falder ogsaa min Førstefødte, en Tydsker, saaledes for en af Vore, som min anden Søn, en Spanier, faldt for sine Landsmænds Haand. Uudforskelig er den menneskelige Skjebne, sukkede Generalen: ak, Robert og Adele! mine kjære Børn, skal jeg nogensinde mere see Jer?"

„Hellige Gud! raabte Arthur: Ja, uudforskelig er Skjebnen!" og styrtede for Generalens Fødder, der ubevidst var sit Maal saa nær. Jublende løste Soldaterne Roberts Lænker — Adele sank i den lykkelige Arthurs Arme.

II.

Preusser, Underofficeer ved den anden Bataillon Nassau, var efter den frygtelige Kamp ved Meddelin, den 26de Marts 1809, haardtsaaret bleven bragt i det, foran ovennævnte lille Stad be-

liggende Franciskanerkloster, hvor alt flere Saarede befandt sig. Mængden, og Mangel paa Foranstaltninger, var Aarsag til, at Venner og Fjender bleve henlagte og forbundne iblandt hverandre i Korridoren, Refectoriet, Cellerne og Klostergangene. Preussер erholdt saalunde tilfældigviis sin Plads ved Siden af en spansk Commandeersergeant, der havde fem svære Saar. Ved den uophørlige Tummel i de første Dage, forstyrret i sin Rolighed, tabte han tilsidst Taalmodigheden, og udbrød i en kraftig Banden, snart i det spanske, snart i det tydske Sprog. Hidtil havde den fjendtlige Underofficeer kun yttret sin Smerte i spanske Ord, men nu, da de fyndige tydske Forbandelser bleve ham for slemme, gjengjeldte han dem i samme Sprog. Saaledes opstod en heftig Ordvexling mellem begge de Lidende: „Hvor har Du spanske Caracco lært Dit Tydsk?" spurgte endelig Underofficeren. — „I Mainz," svarte Commandeersergeanten. — „I Mainz? der er jeg ogsaa født. Hvad hedder Du da, Du Kjeltring?" — „Mit Navn er Preussер," svarte Spaniolen. — „Hvad! skreg Tydskeren: saa hedder jeg ogsaa. Hvad hedte da Din Fader, og hvad var han?" — „Min Fader kaldte sig Joseph Preussер, han var Skrivelærer." — „Min ogsaa, faldt Underofficeren ham i Ordet: Du er paa denne Maade maaskee endog min Broder, hvad hedder Du med Fornavn?" — „Jeg hedder Joseph, som min Fader, og hvis Du er min Broder, saa maa Du hedde Henrik!"

Saaledes var det ogsaa. Begge udbredte sig nu nærmere over deres Familieanliggender, og erkjendte

hinanden som Brødre. Spanieren havde forladt sit Fødeland for sexten Aar siden, og ladet sig hverve ved et i spansk Tjeneste staaende Schweizerregiment.

(Rigel.)

Den gode Tid.

I gaar havde jeg en besynderlig Drøm: Jeg befandt mig paa en uhyre Slette, hvor der var samlet en utallig Mængde Mennesker fra alle Lande, fra Kamschatka indtil Spanien, og fra alle Tidsaldere, fra „Vorder Lys" lige til den 15de October 1822. Min Tante var hos mig, en god gammel Kone, som elsker de gamle Sæder og den gode gamle Tid over Alt i Verden. Hun saae en Mand, der, efter hans Klædedragt at dømme, var fra Ludvig den Fjortendes Old. — „O, hvor det var en herlig Tid, da denne store Konge levede!" raabte min Tante. — „Fanden annamme Dig, Du fjantede Sladdertaske, sagde Manden med den store Paryk: Denne Tid var en Helvedtid; Krige, Fattigdom, Laster, Sædefordærvelse, Dovenskab og Stolthed, det saae jeg dengang. Betragt hiin Mand — ham histhenne med den opslagne Hat, han levede under den gode Henrik, han har seet den gode Tid."

„Hvad har jeg seet? spurgte den betegnede Mand: Den gode Tid? Ja, Borgerkrige, Oprør, Mord,

Munkeregjering og Hungersnød. Men betragt hiin Kriger med Brystharnisk, Skjold og Landse, han har levet i den gode Tid."

„Du feiler storlig, svarte Carlmanns Kriger: Du har altsaa ikke hørt tale om Troldmænd, Røvere og Nøveret? Manden hisithenne i den romerske Tunika, han har levet i den gode Tid."

„Ved Herkules, I raser! raabte Tibermanden: Har Du da ikke læst Svetonius og Tacitus, kjender Du ikke Tiberius, Caligula, Nero og Caracalla? Betragt hiin togaklædte Mand, han kan beskrive Dig den gode Tid, han har levet i Republikens Tider."

„Ved Bachus! raabte Manden med det krollede Skjæg: Republikens Tider vare de usleste af alle. Slag, Decemvirer, Oprør, Folket paa det hellige Bjerg, den agrariske Lov, Valg ved Nævekamp, evige Diktaturer, Landsforviisninger, kalder Du det den gode Tid? See hisithenne staaer en Athenienser, han har seet den gode Tid."

„Ja, Jerntiden! sagde Athenienseren: Ulykkelige Grækenland, som var deelt i hundrede Smaastater, af hvilke den Ene vilde opsluge den Anden — smaae Riger, smaae Republiker, stort Tyranni, Demokratie, Aristokratie, Oligarchie, Slaverie, under Skin af Frihed, det var Grækenland. Seer Du den høie Mand hisithenne? Han har skuet Semiramis, dengang var den gode Tid."

„O, hvilken Snak! sukkede Manden: Ninive, Ecbatana, Babylon, Persepolis! afskyelige Tidsalder, ulykkelige Asien! Hiin ærværdige Olding —

han hedder Adam, han har kjendt den gode Tid, han allene."

„Gid Slangen bide Dig, raabte Stamfaderen: dengang var der kun een eneste Qvinde, med hvem jeg havde to Sønner, af hvilke den Ene ihjelslog den Anden. Den gode Tid maa I slet ikke søge paa Jorden; kun over Stjernerne findes den."

(J. F. Castelli.)

Det huuslige Livs Concert.

Brudstykke af et Brev til en musikalsk Ven.

Første Violin spiller Konen i Huset. Hun anfører Stykkets Hovedmelodier, og derfor rette de øvrige Stemmer sig efter hende; en Grund mere til, at denne Stemme maa være godt besat, naar den harmoniske Husholdning skal føres med Ære. Instrumentet selv maa have en reen og ikke snarrende Tone, som ved Forte i Nødsfald formaaer behørig at trænge igjennem, uden derfor at tilsidesætte Pianoet. Det maa være betrukken med rene og ikke falske Strænge, ellers giver det altid en Misklang, om det end bliver nok saa rigtig behandlet; men fremfor Alt maa man paasee, at det er friskt og sikkert betrukken, og ikke maaskee en eller anden Streng gjennemskaaret eller sprungen. Der gives, som Du veed, nogle

Instrumenter, paa hvilke mange Strænge meget let og ofte springe. Feilen ligger da, som bekjendt, i Instrumentets ufuldkomne Struktur, som kun sjelden lader sig forbedre. Hvo der vil vove at tage en saadan til første Violin, vil snart erfare Følgerne; man være hermed forsigtig, thi ikke altid kan man iagttage hiin Hovedfeil. Er Instrumentet dadelfrit, saa maa det vel spilles med Delicatesse, men uden Affectation og med reen naturlig Følelse. Den, som altid fortissimo gjennempidsker Noderne, vil aldrig virke velgjørende paa Hjertet; den, som altid kun berører Tonerne kraftløst og mat, er en kedsommelig Spiller, som hverken hæver eller opmuntrer Aanden, og den som uden Anviisning i Noderne, snart stryger forte, snart piano, spiller efter Lune, som er en Ærgrelse for enhver reel Musicus. Ak! det er en meget besværlig, meget fordrende Stemme; thi om ogsaa den første Violinist iagttager alt dette, saa er det alligevel nødvendigt, at han godt og med Færdighed kan læse Noder, og er fatter paa alle vanskelige Passager i det musikalske Løvnetsløb, at intet lille eller stort Kryds forvirrer ham, at han lægger Mærke til Opløsnings-Qvadraterne, og ikke spiller i Moll, naar det skulde være i Dur, eller gjør sig lystig i Dur-Tonearter, hvor Stykket er sat i Moll; sluttelig, at han bliver fast og ubevægelig i Takten, om Figurerne ere nok saa brogede og forføreriske. Dette kan man desuden saameget mere vente af den, som den i Contrabassen, der bliver spilt af Huus- og Ægteherren, har en stor Støtte. Allerede hans Natur giver ham en imponerende Overvægt over alle de andre Stemmer, hvilket

først da er det mærkeligt, naar den bliver spilt med Indsigt og Konst. Han kan vel ikke bekymre sig om den lille Husholdning, saasom Løb, Spring og Triller, men rolig og kraftig angiver han Grundtonen, i hvilken alle øvrige Instrumenter skulle tone, og — en Hovedsag, holder det hele Orchester i Takt, hvilket, som bekjendt, ved et stærkt Huus-Orchester ikke er nogen Smaating. Skulde i al Fald første Violin forvilde sig, og ville afvige i en fremmed Toneart, eller endog vakle i Takten, og ved et slet Exempel forlede det hele Orchester til Desordres, saa maa han med et Par følelige, kraftige Strøg føre den tilbage til sin Pligt, førend Alt er bleven confunderet. Men spiller han selv saa svagt, at man neppe hører ham, griber han falsk, eller har han endog selv ingen Takt, da vil det naturligviis blive en jammerlig Musik; men brummer han ogsaa altfor stærkt, saa er det fortrædeligt baade for Medspillende og Tilhørere. Contrabassen er et herligt, værdigt Instrument, men det udfordrer Kundskab om den hele Harmonie, Takt, Anstand og en sikker Haand; hvo der mangler dette, han blive derfra, han kan ikke dirigere.

Den anden Violin ledsager den første, er den underordnet, og maa ikke anmasse sig at angive Hovedmelodien; den spilles af Kammerjomfruen. En uundværlig Stemme; Melodien af første Violins Manerer være nok saa henrykkende, altid vil anden Violin først gjøre disse Fortrin gjeldende, idet den til Melodien føier Harmonien, og paa denne Maade udvikler sin Herskerindes finere Yndigheder, uden at regne, at, selv ved en mager Hovedmelodie,

en hensigtsmæssig Ledsagning, ved smagfuld Gjennemtrængen, kan udpynte eller forbedre dette eller hint Partie særdeles meget. Til denne delicate Forretning udfordres naturligviis ogsaa Delicatesse. Er den første Violinist en Musikus som han bør være, saa vil han ogsaa vide at holde Kammerjomfruen til sin Pligt og inden sine Grændser, at hun er agtpaagivende, og ikke stryger stærkere end det sømmer sig; men har hin selv et mat, kraftløst Strog, saa maa denne med Klogskab vide at genere sig, dersom ikke Hovedmelodien skal blive aldeles unyttig. Spiller iøvrigt første Violin ikke i Takt, saa maa hun ikke strax gjøre fælleds Sag med den, men med sagte Vedholdenhed antyde det rette Taktmaal. I dette Tilfælde maa Contrabassen føre Ordet, og gjenbringe Orden; forholder han sig passiv — ih nu, saa er det hans Sag, og Kammerjomfruen vil ved den aabenbare Confusion ikke komme paa Tale, forudsat, at hun ikke navnlig har hjulpet til. Man seer, hvormeget Talent der hører endog til denne Stemme, og man fattes ikke Exempler paa, at udmærkede Spillere have hævet sig fra anden til første Violin.

Violoncellen har sit Arbeide meest tilfælleds med Contrabassen; undertiden bestrider den endnu specielle Forretninger i Huset, som ere hin for brogede og smaalige. Den er altsaa at betragte som Herrens Secretair, der ikke sjelden falder sammen med anden Violin og Bratschen. For gandske allene at bestyre det Hele mangler ham den Gamles afgjørende Anseelse, han copierer i en vis Henseende kun Contra-

bassens Hovedbefalinger; kun maa han ikke træffe sammen i falske Accorder med første Violin.

Ved Bratschen er Kokkepigen eller Husholdersken placeret. Hun er Middelstemmen i den huuslige Oeconomie, og til et fuldstændigt Heelt uundværlig, fordi Harmonien uden hende stedse bliver mager. Gjør hun overalt trolig og hensigtsmæssig sin Pligt, saa er alt meget vunden for den fuldkomne Accord; men udelader hun Noder, og bestjæler paa denne Maade den musikalske Husholdning, saa mangler der snart her, snart der, især dersom første Violin er svag og ikke giver Agt paa hende.

Clarinetterne, Fløiterne og Oboerne ere Husets Sønner og Døtre. De ere afhængige af første Violin, og attachere sig mere til Moderen, end til den alvorligere Fader. Om dem er det mærkeligt, at jo renere og blødere deres Tone er, og jo mere maadeholdende de omgaaes, desmere fuldendt er Harmonien; men ere de allerede, som desværre undertiden er Tilfældet, af Naturen urene, eller endog allerede forblæste; slænger de med falske Noder uopdragen og sqvaldrende igjennem det musikalske Huus, saa er der ingen Glæde i en saadan Concert.

Fagotten er aabenbarlig disse unge Herskabers Hovmester; han udøver over dem i det Smaa, Contrabassens Authoritet. Sjelden lade de sig tilsyne uden hans Ledsagelse, men stedse har han Hovedstemmen over dem. Ogsaa han er et skjønt, værdigt Instrument, men han maa have og udholde en blød og fast Tone, hvilket, som bekjendt, er en vanskelig Ting hos ham; de fleste brumme: det er ubehageligt

for ømfindtlige Øren, og vil kuns undertiden ved korte gjøre god Effect.

Hornene, Trompeterne og Paukerne forestille de mandlige Betjente. Hornene ere at anseе som Kammertjeneren; deres Nærværelse er behagelig og bequem, naar de ikke ere for høirøstede, men træde beskedent frem i rette Tid og gjøre deres Forretninger; de give tillige det Hele et standsmæssigt Udseende. I den nyere Musik bruges de undertiden obligat med første Stemme, men jeg er imidlertid ingen Ven deraf. Trompeterne ere Forriderne, og Paukerne Kudsken, som kun lade sig tilsyne, naar hele Huset er i fuld Stads og kjører ud i Pragt. Men disse maae i Særdeleshed moderereS og holdes i Tømme, at de ikke have nogen Stemme for sig allene.

Dette er et kort, ufuldkomment Malerie af hvad jeg har hørt og seet. Undersøg Du selv og erstat det Manglende. Maatte Din tilkommende Concert være saa godt besat, som jeg ønsker Dig, skulde det glæde mig; men betænk tillige, at man ogsaa uden Trompeter og Pauker kan have en, vel ikke saa høi, men dog herlig Musik. Du vil med Tiden udentvivl, som en forstandig, sikker og kraftig Contrabas, sørge for den rigtige Accord og — Takt. Men see Dig fremfor Alt om efter en blød og taktfast første Violin, stem den forud høie og med Omhu, men da kan Du ogsaa modig stryge løs, det vil nok gaae. Lad da ogsaa den majestætiske Uveirsstorm i en Beethovensk Allegro, eller den milde Rolighed i en Haydnsk Andante, eller den uudgrandskelige Forvikling i en Mozartsk Fuga-

Symphonie, eller den venlige Munterhed i en Cramerſk Concert, ligge opſlaaet paa Eders Livs Nodepult; da ville ſikkert alle, endog nok ſaa bizarre Diſſonanzer i den ſtore Symphonie herneden, lade ſig oploſe, indtil engang Eders Liv, i Grundtonens fulde, ſkjønne Accord, ſtige reent og glad i Veiret, til den Concertſal, hvor Alt er den reneſte Harmonie.

Maria Ludovika, Dronning af Spanien.

Spanierkongen Carl den Tredies forſtefødte Søn indlod ſig, ſom Prinds af Aſturien, ſaa letſindigen i Forbindelſe med alſkens Qvinder, at hans Fader beſluttede, tidligt at give ham en Gemalinde. Valget faldt paa Ludovika, Prindſesſe af Parma. Den unge Fyrſte blev ſlet ikke taget paa Raad med. Før han tænkte derpaa, kom hans Brud til Madrid.

Smuk var hun ikke. Man havde kunnet kalde hende ſtyg, hvis hun ikke havde været Fyrſtedatter. Hun ſkelede, alle hendes Anſigtstræk vare halvforvreiede. Prindſen af Aſturien havde elſket formange ſmukke Spanierinder til, at han ikke havde ſkullet føle Forſkjellen ret levende, og Faderen maatte opbyde al ſin Myndighed, for at bevæge ham til Giftermaalet.

Ludovika beſad megen Klogſkab. Ved Forſtillelſe lykkedes det hende, at vække almeen Agtelſe og — Medlidenhed. Medlidenhed, thi Arveprindſen be-

handlede hende med bitter Kulde; ja, en Morgen øste han en Kop kogheed Chokolade over hendes Bryst. Hun sank i Afmagt, og man var nødt til, at søge Lægens Hjelp. Prindsen fik Stuearrest. Hun udvirkede hans Frihed, og kom ham imøde, mere som angerfuld Synderinde, end som fornærmet Ægtefælle. Saadan Selvfornægtelse kunde ikke andet, end fængsle den svage Mand. Fra nu af behandlede han hende med Kjærlighed og Agtelse; men fra samme Tid tog hun ogsaa Masken af. Hun havde lært at kjende ham, og vidste nu, hvorledes han maatte styres.

Blandt hendes mange Yndlinger nævner Historien især Don Manuel Godoy, en kongelig Gardist, der udmærkede sig ved et smukt Udseende, fortræffeligt Guitarspil, og en Stemme, der henrev Hjerterne. En skjøn Aften havde Prindsessen hørt ham synge og spille i Slotshaven, og gjort Bekjendtskab med ham.

Carl den Tredie døde, Ludovika blev Dronning, og da hendes Mand hendrev al sin Tid med Jagt og Spil, holdt hun ene Regjeringstømmen i Haanden. Hendes Yndling fik en uindskrænket Indflydelse. Snart steg han til Lieutenant, fra Lieutenant til Capitain; derpaa fik han Opsigt over de kongelige Lotterier, der indbragte ham mange Penge. Kort efter smykkede St. Jacobsordenen hans Bryst. Hans Søster blev Kammerfrøken, en af hans Brødre Domherre, en Anden Ritmester. Kongen brød sig om Intet. Hans Gemalindes Yndling var ogsaa hans. Skinsyge kjendte han ei til.

I Aaret 1791 fødte Ludovika, fra sin Thronbestigelse at regne, det første Barn. Selvsamme Dag blev Manuel Generaladjutant ved Livgarden, og Dagen efter Generallieutenant i Armeen, Hering af Alcuida, Minister for de udenlandske Anliggender og Ridder af det gyldne Skind. Endnu var han neppe 25 Aar gammel, og al hans Fortjeneste var, som sagt: Skjønhed, Sang og Guitarspil. Nok, for at regjere et Land, der skal ødelægges! De redelige, indsigtsfulde Mænd, der havde arbeidet under den forrige Konge, fik deres Afsked, og usle Krybere traadte i deres Sted.

Da opblussede Frankrigs Revolution, lig en rasende Vulkan, og antændte Landene trindtomkring. Den spanske Hær blev slagen. I Madrid skjalv det feige Hof. Gandske blindthen afsluttede den fordums Livgardist Freden i Basel 1795. Til Løn herfor fik han den nye Titel „Fredsfyrste" og en Mængde Godser i Granada.

Fra nu af var Spanien en Fregat, som fulgte det store Linieskib — Frankrig. Næste Aar sluttedes Forbund med dette Land. Fredsfyrsten ledte Underhandlingerne vedsangaaende. I sin Fuldmagt førte han over tyve Titler. Aaret efter blev han formælet med en Niece af den afdøde Konge.

Naar Carl den Fjerde blot kunde spille og gaae paa Jagt, ansaae han sig for den lykkeligste Konge. Paa Regjeringen tænkte han saalidet, at han i Aaret 1807 ved et særeget Dekret hævede sin Hunsven til det høieste Trin, der lader sig tænke ved Siden af en Throne. Nysnævnte Dekret udnævnte ham ikke blot

til Generalissimus over Land- og Sømagten med Titel af Durchlauchtighed, men befalede endogsaa, at Alle og Enhver skulde rette sig efter Fredsfyrstens Forordninger, som efter Kongens egne. Men Lykkens høieste Trin grændsen til dens sidste. Folkets Forbittrelse udbrod først i Aranjuez. Prinds Ferdinand, nuværende Konge, kunde neppe redde den forhadte Manuel af Pøbelens Hænder. Og han havde dog været forloren, hvis ikke Dronningen havde bedt Murat rykke frem mod Madrid, til hans og hendes Beskjermelse.

Kong Carl den Fjerde maatte frasige sig Spaniens Krone. Fredsfyrsten og Dronningen havde bersvet ham den, det vidste hele Verden, kun han ikke. Det var ham tvertimod meget om at gjøre, at beholde Favoriten hos sig. Hans Ønske blev opfyldt. Manuel ledsagede Kongeparret først til Compiegne, derpaa til Rom, og her nyder han endnu, ved Ludovikas Side, Levningerne af de Rigdomme, det lykkedes ham at frelse fra Spanien.

Arved Gyllenstjerna.

(sluttet.)

Nu i Dage vare gangne siden Görz's Henrettelse. Aftenskumringen begyndte, alle Stockholms Klokker lode, og Ridderholmens Kanoner feirede ved sin Torden den kongelige Helt, som i denne Time blev nedsænket i sine Fædres Gravsted. Arved traadte ind i Georgines Værelse, og fandt hende saavelsom Magdalene og deres Kammerfrue reiseklædte. „Jeg takker Dig, fordi Du kommer saa præcis, sagde Georgine: Du skal vise mig den sidste Tieneste. Vel er den ikke uden Fare, men jeg kjender Dig, og tør derfor dristigen forlange den." — „Alt for Dig!" udraabte Arved fyrigt. — „Saa ledsag mig, sagde hun: paa min sørgelige Gang, paa hvilken jeg behøver en Mands Beskyttelse. Hold Alting beredt, befoel hun Kammerfruen: hvis Himlen staaer os bi, komme vi snart tilbage, og da strax afsted fra dette gruelige Land!" Hun greb Arveds Arm, og ilte hen med ham til Nørderstrømmens Bredde. Her lentede en Baad med nogle af Görz's troe holsteenske Tienere. Aarerne bevægedes rask, og hurtig gled Baaden hen ad den stille Sø. Georgine sad indsvøbt i sin Kappe, og skuede taus paa Himlens Stjernebilleder, som hist og her fremblinkede i den stille Nat. „Hvad har Du fore, Georgine?" spurgte endeligen Arved bekymringsfuld. — „Det vil jeg nu sige Dig, svarte hun: jeg henter min Faders Lig. Det utaknemmelige Sverrig skal ei beholde hans kjære Levninger." —

„For Guds Skyld, Du vover Dit Liv!" raabte Arved ængsteligt. — „O nei, gjensvarede hun rolig: Statspligt og Nysgjerrighed har samlet hele Stockholm ved Kongens Ligbegængelse, og jeg venter at finde Stedet gandske eensomt. Jeg gjør med Freidighed min Barnepligt. Frygter Du for Din, da sig, hvor jeg skal sætte Dig i Land." — „Georgine! Du krænker mig uforskyldt! brød Arved ud med Heftighed: Om endog Rigsraadet lod mit Navn opslaae paa Retterstedet, som vi have ifinde at berove, jeg viger ikke fra Din Side. Kun for Dig er det, jeg er bekymret." Begge tang, og Farten gik uhindret fremad, indtil Baaden standsede, og de stege iland. Tjenere fulgte efter med Reeb, Skuffer og Hakker samt en Bærebør. „Bliv nu her tilbage, bad Arved Georgine: jeg vil lede Arbeidet, og idetmindste spare Dig for denne Hjerteqval." — „Nei, svarte hun: det maa Alt opfyldes. Men Du maa ledsage mig, saa jeg, naar Legemet bliver svagere end Villien, kan støtte mig ved Dig."

Langsomt og stille gik Toget fremad gjennem den tause Nat. Da viste sig den grnelige Retterplads i Mørket tæt foran dem. „Her var det," hviskede en af Tjenerne, idet han standsede. — „Altsaa her? hulkede Georgine, faldt ned og kysede det dyrebare Sted: Nu rask til Værket, I Trofaste!" sagde hun og reiste sig. Man grov med rastløs Iver, og snart fremlyste den sorte Kistes Sølverbaand af Dybet. Langsomt blev den hævet op af Graven og sat paa Baaren. Georgine stod imidlertid og bad med sammenlagte Hænder. Taus gik Toget igjen tilbage til

Strandbredden med den sørgelige, kjære Byrde. Georgine vaklede bagefter ved Arveds Arm. Hurtigt fjernede Baaden sig igjen fra Landet.

„Det er lykkedes! raabte Georgine smerteligt, krampagtigt knugende Arveds Haand: Jeg takker Dig!" — „Og nu?" spurgte den tro Yngling hende. — „Det vil Du snart erfare," svarte Georgine, og blev fremdeles taus og i sig selv indsluttet, indtil de landede ved Blasiusholmen. Et Koffardieskib laae nær derved for Anker. Nu reiste Pigen sig, og slyngede sin Arm om Arveds Hals, pressende sine iiskolde Læber fast paa hans. „Lev vel, min Arved, lev vel for stedse!" stammede hun med bævende Stemme. — „Hvad siger Du?" raabte Arved høistforfærdet, idet han favnede hende med al sin Kraft. — „Det er og kan ei være anderledes, gjensvarte hun, idet hun vriistede sig af hans Favn: hiint Skib bringer mig og min Faders Liig til Hamborg." — „Ikke uden mig, Troløse! raabte Arved: Fly over til den nye Verden, fly ud af Livet selv, jeg følger Dig allevegne!"

„Kjære Arved, lad os ei gjennemkæmpe den sørgelige Strid endnu engang, bad Georgine smerteligt: jeg tør ei vorde Din. Du kan martre mig, men ingenlunde rokke min Beslutning, der staaer fast som min Ulykke." — „Georgine!" hulkede Arved, og favnede hendes Knæe. — „Du har stedse vist mig saadant ædelt Riddersind, min Arved, vedblev Georgine, læggende sin kolde Haand paa hans hede Pande: at jeg vel tør minde Dig om hiin herlige Fortid, hvis Riddersmænd elskede med deres stærke Sjeles hele Ild, men og, naar det behovedes, kunde

frasige sig endog det Kjæreste, og høiere end al Elskovs-lykke gjaldt dem den Udkaarnes Ære. Ei elsker jeg Dig mindre nu, end da vi forstegang tilstode hinanden vor Kjærlighed, men Æren forbyder mig at vælte den Haan, som hviler paa mit Familienavn, over paa Dit; den forbyder mig, at vælge Sønnen af den Mand, som dømte min uskyldige Fader til Forbryderdøden. Var jeg svag nok til at give efter for Din Overtalelse, vi blevc dog aldrig lykkelige med hinanden. Erindringen om det Skete vilde som et martrende Spøgelse stille sig imellem os, og Selvforagten vilde forfølge mig endog i Dine Arme. Nu skal Bevidstheden om, at jeg har opofret Kjærligheden for min Pligt, give mig Kraft til, værdigen at bære de Lidelser, som Gud har paalagt mig. Derfor, min Ven, fordrer jeg vor Skilsmisse af Dig, som Dit sidste Kjærlighedsbevis, og en sand Ridder maa lyde sin Dame, endogsaa da, naar hun med vaade Øine og bristende Hjerte tilraaber ham: Lad os skilles ad!"

„Som Du vil!" udraabte Arved, trykte Georgine endnu engang fast op til sit Bryst og sine Læber, og styrtede afsted.

„Det var mit Hjertes Død! sukkede den ulykkelige Pige, knugende sine foldede Hænder til sin heftigtbankende Barm: Nu maa der møde, hvad der vil, Kun lad mig, retfærdige Gud, see min Faders Uskyld frelst i Verdens Øine, og kald mig saa til Dig og ham i Dit Himmelrige!"

Da Generallieutenant Rank Morgenen derpaa steg op ad Trappen til Arveds Qvarteer, kom denne stormende ham just imøde. „Hvorhen saa hastigt, min gode Gyllenstjerna? raabte Rank, gribende hans Arm. Jeg vilde just besøge Eder. Jeg har vigtige Ting at tale med Jer om." — „Og jeg endnu vigtigere at gjøre, Herr Generallieutenant, svarte Arved i fælsom Tone: jeg vil fuske Advokaterne i Haandværket, og procedere med Görz's Dommere i øverste Instants." — „For Guds Skyld, hvad har I for Ondt isinde? Jeg lader Jer ikke gaae!" raabte Rank, og drog Yngtingen med sig op ad Trappen. Da de vare traadte ind i Værelset, betragtede han ham med forskende Blikke. Af Arveds blege Ansigt blinkede mordlystne Øine, den uordentlige Paaklædning vidnede om, at han ikke havde været tilsengs om Natten, og foran af Kjolen stak et Par Pistoler frem. „Unge Mand, hvad har I for? spurgte Rank: Jeg er vorden Eders Ven, og kan ei tilstede, at I gjør Jer ulykkelig." — „Görz's uretfærdige Dødsdom har rovet mig mit Livs hele Lykke. Georgine har forladt mig og Sverrig for bestandigt. Nu vil jeg dog anvende mit usle Liv til noget Nyttigt, og forvalte Embedet for Nemesis. De som dømte den Uskyldige skulle en efter anden falde for min Klinge eller min Pistol, og med den værdige Præsident vil jeg begynde!" — „Berolige Eder, sagde Rank: Grev Ribbing staaer Jer ikke meer til Ansvar." — „Han skal, han maa! skreg Arved med flammende Øine: Det Umenneske har endnu raabt ved Dommens Underskrift: Som en Skjelm har Görz levet, som en Skjelm skal han døe!

Ære nok for ham, at han kan dø som Kavaleer for en ærlig Mands Haand." — „Han staaer Jer ikke meer til Ansvar, siger jeg Eder, forsikkrede Rank: thi han er død." — „Død?!" raabte Arved rystet. — „Endnu for Görz's Henrettelse rørte Slaget ham, vedblev Rank: saa han paa Stedet døde. Vel holdt man det hemmeligt saagodt man kunde, dog kan jeg ei begribe, hvorlunde det saalænge har kunnet være skjult for Eder." — „I de sidste Uger havde jeg kun liden Sands for Hovedstadens Nyheder, gjensvarte Arved underlig tilmode: Altsaa død?! Bødlen gaaet foran Offeret! Det gjør mig ondt. Saa maa jeg opsøge den værdige Anklager, og takke ham for hans Taknemmelighed mod sin Velgjører." — „Vil I da slaaes med en Krøbling? spurgte Rank: Ogsaa Fehmann er bleven rørt af Slaget. Han ligger meget syg, og hvis han kommer sig engang, vil han dog stedse mindes det sin hele Levetid. Den ulykkelige Hylten opædes af Ormene i levende Live; Doctor Molin er falden baglænds af en Stol og har brækket Halsen." — „Saa undgaae Hovedmændene mig just! raabte Arved, stampende med Foden: thi Stjernkrona er uskyldig, og de Øvrige vare ei synderligen meer end simple Jaherrer." — „I seer, min unge Ven, sagde Rank, gribende Arveds Haand, at Gud vil selv forvalte sit Dommerembede i denne Sag. Overlad derfor Jer Hevn til Ham allene." — „Saa bliver mig kun Een tilbage, raabte Arved bister: men denne Ene skal ved Himlen ei undgaae mig!" — „Hvem mener I?" spurgte Generalen ængsteligt. — „Oberst Baumgardt, svarte Arved: der fængsledes

Martyren ifølge en Mands Befaling, som den Tid ingenlunde var berettiget dertil. Uden hans skændige Beredvilligheд var det ædle Blod ei rundet." — „I har Ret, men jeg advarer Jer, sagde Rank: Just ved denne Daad har Baumgardt erhvervet sig Dronning Ulrikes Naade. En Udfordring desangaaende vilde bringe Jer paa Fæstningen." — „Jeg takker Eder for denne Underretning, gjentog Arved: Men til Lykke har Obersten endog personlig fornærmet mig, og er forlængst alt forberedt paa min Udfordring." — „Hvis saa er, sagde Rank: da tilbyder jeg mig som Eders Sekundant." — „I, Herr Generallieutenant?" raabte Arved studsende. — „Jeg er Eders Ven, sagde Rank: det vil jeg offentlig bevise, og derved tillige aflægge min politiske Troesbekjendelse. Det bliver derved. Men efter Duellen vil jeg raade Jer, strax at tage Eders Afsked, og derfor var det egentlig jeg kom. I har skaffet Jer mange og mægtige Fjender. Kun Eders Faders Anseelse har hidtil skaanet Jer, men ogsaa han er nu vred paa Eder, og hvis han opgiver Jer, da er I redningsløs fortabt." — „Kun Den, som opgiver sig selv, er tabt, svarte Arved: dog vil jeg følge Eders faderlige Raad. For mig gives der desuden hverken Ære eller Glæde mere i den svenske Tjeneste." — „Det er Skade for Jer, Gyldenstjerna, raabte Rank mismodig: thi der ligger Grundstof i Jer til en Horn eller Torstenson, og det gjør mig ondt, at dette ei skal komme Eders Fædreland tilgode. Lev vel! Naar I behøver mig ved Eders Æressag, saa veed I, hvor jeg findes."

Saasnart Generallieutenant Rank var gaaet, iførte Arved sig sin glimrende Gallauniform, der kontrasterede heel underligt med den bittre Grædmelse paa det skjønne blege Ansigt. Han spændte Kaarden om sig, og gik til Ridderholmen, at opsøge sin Modstander.

Paraden paa Slotspladsen skulde just begynde. Tropperne vare alt opmarscherede, og den hele Mængde af Officerer vandrede op og ned, eller stode i enkelte Groupper hist og her. „Veed Du, spurgte Adjutant Kolbert, da han traf paa Arved: at Baumgardt er bleven Generalmajor og Ridder af Seraphinerordenen? Det bliver idag bekjendtgjort ved Parolen." — „Der kommer han allerede, skjemtede Posse, som var kommen til: og hans Ansigt skinner som Moses's, naar han traadte ud af det Allerhelligste." — „Det glæder mig, sagde Arved: saa kan jeg paa Stedet gratulere ham."

Imidlertid var Baumgardt med majestætiske Skridt nedstegen af Slotstrappen. Alt langtfra glimrede Stjerne og Baand paa hans Bryst, og med stolt Venlighed bukkede han til tilhøire og venstre mod de subalterne Officerer, der lykønskende omgave ham. Med raske, faste Skridt gik Arved ligefrem imod ham. Generalen saae forundret paa ham, og blegnede, saasnart han kjendte ham og saae den frygtelige Alvor i hans Miner. „Jeg maa ydmygst bede Herr Generalmajoren om en kort Samtale, sagde Arved meget høfligt: I mindes vel nok, hvad jeg forbeholdt mig, da vi skiltes i Amal?" — „Jeg veed ikke —" stam-

mede Baumgardt i forlegen Overraskelse. — „I Tamum Præstegaard saavelsom i Leiren ved Frederikshald, vedblev Arved: tillod I Eder Ytringer, som krænkede min Ære, og først nu tillade mine Forhold mig, at see denne Sag berigtiget." — „Hvad jeg kan have sagt, gjensvarte Baumgardt barsk: det skete i Tjenesten, og jeg skylder Ingen Regnskab derfor." — „Efter min Anskuelse, sagde Arved koldt: har I derved overskredet Tjenestens Grændser. I vil derfor have den Godhed, at give mig Satisfaction ifølge Ærens Love." — „Jeg veed ikke, indvendte Baumgardt: om jeg som General er forbunden til at slaaes med en Capitain." — „Alt som Kavaleer tør J-ei nægte Grev Gyllenstjerna Satisfaction! raabte Arved heftigere: Men tvivler I derom, saa lad Residentsens Officeerkorps give sit Votum." — „Jeg frygter kun, sagde Baumgardt haanligtsmilende: I vil ei finde nogen Sekundant for Eders underlige Æressag, hvori jeg kun erkjender et Ungdoms-Donquixoterie, som jeg vil tilgive Jer." — „Jeg har tilbudt mig, at være Grevens Sekundant!" sagde Rank, der var traadt til. — „Eders Excellents? raabte Baumgardt heel forfærdet: Det er rigtignok en anden Sag. Men jeg slaaes kun paa Pistoler og i Avancering," sagde han til Arved, da han nogenlunde havde fattet sig igjen. — „Valget var Eders, gjensvarte Arved bukkende: Jeg takker Eder, at I derved har forekommet just mit Ønske. Naar befaler I?" — „Imorgen tidlig Klokken otte paa Pechholmen, ligefor Dyrehaven," svarte Baumgardt. — „Jeg skal have den Ære at vente Eder der," sagde Arved idet han buk-

kede sig endnu dybere, og derpaa gik tilbage igjen til sine Kammerater.

Taus vandrede Arved med Generallieutenant Rank den næste Morgen op og ned ved Pechholmens Strandbred, ventende paa Baaden, der skulde bringe hans Modstander hid. Under et høit Grantræ laae Pistolerne med deres Tilbehør paa Arveds udbredte Kappe. „I er saa stille, Ven, afbrød Rank den lange Tavshed: ja, de Øieblikke man skal vente før Duellen, er de ubehageligste; det veed jeg af Selv-Erfaring. Begynder maaskee Eders Foretagende at fortryde Jer? Ja, det Skud, I nu har ifinde at gjøre, er Begravelsesalven for Eders Lykke i dette Kongerige, thi aldrig vil Dronningen tilgive Jer. Derfor, hvis Eders Beslutning vakler, endnu er det Tid! Generalmajor Baumgardt er altfor indtaget af sin nye Charge og sin brillante Orden, at han jo gjerne vilde glæde sig derved i nogle Aar endnu. Han skydes kun, fordi han maa, og vilde gjerne affinde sig med en anden Satisfaction." — „Nei, Herr Generallieutenant, svarte Arved: det bevare Gud mig fra, at jeg saalunde skulde narres med den hæderlige Æreskamp. Kun min Beslutnings Fasthed har gjort mig stille, fordi den bringer mig saa nær ved Dødens Port; det er mig saa høitideligt, som om jeg for hele Europas Aasyn skulde staaes paa Liv og Død for min henfarne Vens Uskyldighed." — „Brave Dreng! raabte Rank bevæget, og trykte ham op til sit Bryst: Saa brænd

da los i Guds Navn. Falder Du, saa hevner jeg Din Død, som det sømmer sig en ærlig Sekundant."

Imidlertid lod Klokkeslag fra Södermalmen og St. Cathrinataarnets Uhr slog otte. I samme Øieblik kom Baumgardts Baad. Ledsaget af en anden Officeer sprang han iland, og hilste neppe. — „Hvor mange Skridt, Herr Generalmajor?" spurgte Rank, da Snoren var udspændt imellem Parterne. — „Tyve!" svarte Baumgardt mørkt. — „Det er langt!" bemærkede Arved muntert, og hver af Sekundanterne afmaalte tyve Skridt fra Snoren, og markeerte Pladsen.

„Herhid, Gyllenstjerna!" raabte Rank, og Arved indtog sin Plads, medens Baumgardt traadte ligeoverfor ham paa det Sted, hans Sekundant havde afmarqveret. Begge stode med korslagte Arme og betragtede hinanden. Endnu var Mordgeværet ikke i deres Haand, men fjendtligere end Dødskuglerne vare deres Blikke. Imidlertid havde Sekundanterne ladt Pistolerne. Kæmperne modtoge dem af deres Hænder. „Den som har Ret skal seire!" hviskede Rank til Arved, og traadte tilside.

„Endnu forinden spørges der, sagde Baumgardts Sekundant: om Sagen ei paa anden Maade lod sig arrangere?" — „Sikkert ei! udraabte Arved: Deri er vistnok Generalmajoren enig med mig." — „Aldeles!" svarte Denne, tænderskærende. Hans Sekundant sprang tilside, og begge Kæmperne, med en Pistol i hver Haand, begyndte langsomt at avancere fremad mod hinanden, Fjenden ufravendt i Øiet, og ved ethvert Skridt maalende i Tankerne det Rum,

som endnu skilte Begge fra hinanden. Neppe vare fem Skridt saalunde tilbagelagte, før Dødsfrygten hos Baumgardt og Kamplysten hos Arved overvandt al klog Forsigtighed, saa de omtrent paa een og samme Tid løstrykte Pistolen paa hinanden. Arveds Kugle red Hatten bort af Baumgardts Hoved, Baumgardts Skud streifede Arveds venstre Arm, men Denne lod som han ei følte Smerten, bortkastede den affyrede Pistol, greb den ladte i sin Høire, og skred munter fremad.

Baumgardt havde fulgt hans Exempel, og avancerede med blegt, fordreiet Aasyn. Arved saae hans Angest, og begyndte at faae Medlidenhed med ham, da Baumgardt i det samme skarpt lagde an mod Arveds Bryst. Da svulmede Ynglingens Hjerte, og Mordlysten, der funklede i Baumgardts Øine, mindede ham det fjendtlige Aasyn, han viste Morgenen før den ulykkelige Görz's Henrettelse. „Afsted! Det er paa Tiden!" raabte han med Baumgardts egne Ord, og hævede sin Arm. Forfærdet trykte Baumgardt løs, og feilede, medens hans Arm, truffen af Arveds Kugle, nedsank sønderknust. „Min Gud!" raabte Generalmajorens Sekundant, og greb den Segnende i sine Arme. „Armen er borte! fnøs Baumgardt, idet han sank ned paa Jorden, som farvedes af hans Blod: Jeg er invalid for Livstid. Hvi traf ei Kuglen dog mit Hjerte, da havde Legen været endt paa eengang!" — Arved nærmede sig med Rank, der viklede et Klæde om hans blødende Arm. „Herr Generalmajor, sagde han godmodigt: jeg er forsø-

net; forsoun Jer selv med Gud!" Men Baumgardt stødte heftigt Arveds Haand tilbage. „Tag kun min Haand, sagde Arved: og tænk Jer, at det er den uskyldige Görz som rækker Eder den, hvorvel I bragte ham paa Retterstedet." — „Sagde jeg det ikke nok, skreg Baumgardt til sin Sekundant: at dette Slagsmaal havde en politisk Grund? I skal bevidne det for Hendes Majestæt." Af Smerte overvældet, sank han i Afmagt. Men Rank rev Ynglingen hastigt bort med sig til Strandbredden.

Arved sad i sit Værelse, og hans Compagnie-chirurgus havde just forbundet hans Armsunde, da den gamle Brodin tilfærdigt traadte ind. „Hans Excellents, Eders Fader, tilhviskede han ham: vil tale ene med Jer. Han kommer strax." — „Det vil ei blive nogen god Samtale," sukkede Arved, og vinkede Chirurgen, at bortfjerne sig.

„I har gjettet det, sagde Brodin, da Denne var gaaet bort. Hans Excellents er meget vred paa Jer. Jeg er desaarsag ilet forud, at forberede Eder, og som en gammel tro Tjener beder jeg Eder ret indstændigt, at hvis den gamle Herres Vrede bliver Jer for stærk, I da vil mindes, at han dog stedse bliver Jer Fader, og at I vil høre paa ham, ei som Garde-Høvedsmand, men som hans Søn." — „Ærlige Sjel, gjensvarte Arved: jeg takker Dig for Din Paamindelse, og vil adlyde den."

Da rev en Jæger Døren op, og den gamle Rigsraad traadte ind med flammerødt Aasyn. „Komplotteres der her med den forlorne Søn? udraabte han: Jeg vil være ene med Herr Capitainen." — Brodin gjorde en ydmyg, undskyldende Pantomine, hvorved han syntes at bede om Tilladelse at blive, men Rigsraaden pegede barsk mod Døren, og den Gamle sneg sig sørgmodig ud.

„Jeg hører, Du har duelleret idag med Generalmajor von Baumgardt?" spurgte Faderen nu med konstlet Rolighed. — „Ja, svarte Denne: men uden betydelige Følger. Jeg er let saaret, og Generalens Liv uden Fare." — „Rigtig! raabte Faderen, alt noget heftigere: Thi paa den Bagatel, at Du har skudt en General, som Dronningen særdeles ynder, til Krøbling, kommer det naturligviis ei an." Han skred nogle gange op og ned i Værelset, rev Vinduet op, og slog det til igjen, saa Ruderne klingrede paa Gaden: „Gud er mit Vidne, raabte han: at jeg er raalmodig som en Engel, men Dine dumme Streger kunne gjøre selv en Epiktet heel rasende. At udfordre Generalmajoren i det samme Øieblik som Dronningen ved Rang og Ordensbaand har erklæret ham for sin Yndling, at skyde hans Arm istykker, og derpaa trohjertig sige ham, at det er skeet formedelst Görz's Arrestering; en Handling, som Ulrike maaskee har at takke for sin Krone. Kan der vel tænkes Noget galere og mere ubesindigt?" — „Tidligt, gjensvarte Arved: lærte Partiaanden, som deler vort Fædreland, hver Svensker til at vælge et Parti, og i et saa

stormbevæget Land syntes der at hvile en særdeles Skændsel paa Neutralitet. Fortænk mig derfor ikke i, min Fader, at ogsaa jeg greb til en Mening, og vredes ikke paa mig, at den just ikke stemte overeens med Eders. Ellers havde I Intet at tilgive mig, thi at jeg blev mit Parti tro, endog efterat det maatte bukke under, skulde, som jeg synes, selv i Eders Øine være mig en Ære."

„Ære? skreg Rigsraaden rasende: Du vover at tale om Ære, Du?!" — „Hvorledes mener I det?" spurgte Arved heftigt. — „Hvor var Du om Aftenen, da Kongen blev begravet?" tornede Faderen ham pludseligt imøde. — „Hos Georgine," svarte han bestyrtet. — „Görz's Kiste, vedblev Rigsraaden med spydigt Eftertryk: blev sjaalet samme Nat fra Retterstedet. Kan Du maaskee sige mig, hvorledes det gik til?" — „Jeg finder det saa naturligt, gjensvarte Arved: at Mennesker, som have elsket den Ulykkelige, og som vare overbeviste om hans Uskyldighed, have unddraget hans Liig det uværdige Hvilested, som hans Fjenders Ondskab havde beredt ham." — „Og hvis nu, vedblev Rigsraaden i langsom skærende Tone: hvis nu en svensk Officeer havde anført denne smukke Natexpedition, hvad mener Du vel hans Skjebne kunde blive under den nærværende Regjering?" — Arved hørte af dette Spørgsmaal, at hans Fader vidste Alt, og tang dybtrystet.

„Cassation cum infamia, skreg Rigsraaden: og maaskee af særdeles Naade Fæstningsstraf paa Livstid!" — „Hvis Senatet kun behøver min Tilstaaelse, for at fælde denne Dom over mig, raabte

Arved heftigt: saa maa I gjerne bringe det min Bekjendelse, min Fader. Jeg er for stolt til at nægte det, som Hjertet bød mig at gjøre."

Med voldsom Bevægelse betragtede Faderen sin Søn. „Ja! udbrød han endelig: ja, Du er en Gyllenstjerna! Med alle vore gamle Stamfeil forener Du ogsaa vore Dyder. Men desmere maa det smerte mig, at saamange gode Egenskaber skulle være tabte for dette Rige."

„Af disse Yttringer, sagde Arved: maa jeg slutte, at I alt bringer mig min Skjebnes Dom. Udtal den uden Skaansel, jeg er fattet paa at høre den." — „Dronningen var som ude af sig selv, gjensvarte Rigsraaden: da hun erfoer Dine sidste Foretagender, og hvis hun havde lydt sin første Vrede, da laae Du nu lænkebunden paa Liv og Død. Jeg har talt som Fader for den ulydige Søn, og den Mand, som i Upsala skal sætte Kronen paa Ulrikes Hoved, kunde naturligviis ei bede forgjeves. Aldeles Tilgivelse var der ikke at tænke paa. Dog har jeg bragt det saavidt, at hun har overladt Din Straf til sin Gemal. Til ham skal jeg nu bringe Dig, og hvad han beslutter, det underkast Dig ydmygt og taknemmelig." — „Hvis Æren tillader det, svarte Arved, tagende sin Hat: ellers vil jeg udbede mig en Standret."

Nedenunder holdt en Vogn, hvori to Gardeofficerer, der fulgte med til Ridderholmens Kongeslot. Her stege begge Gyllenstjerner ud, og lode sig melde hos Prindsen af Hessen. Med et forseglet Dokument i Haanden traadte Hans Kongelige Høihed dem imøde.

Kun Generallieutenant Rank var hos ham, der trø-stende tilvinkede den stakkels Arved.

„I har forseet Jer meget, Capitain Gyllenstjer-na, sagde Prindsen alvorsfuld: Lovens strenge Bog-stav vilde sønderknuse Jer, hvis ei Naadens Haand tilbageholdt det. Min Gemalinde ønsker, at vise Landets Ædle, hvor gjerne hendes kongelige Hjerte vil tilgive, hvor hun tør det; hun ønsker at vise Eders værdige Fader sin Erkjendtlighed — endog ved ufor-tjent Naade imod Sønnen. Men I vil selv indsee, at en Mand, som ved forvoven Daad har buden Sta-ten aaben Feide, ingenlunde kan forblive i dens Tje-neste, at Regjeringen maa sikkre sig mod hans fremti-dige Foretagender. Derfor modtag af mig Eders Afsked af den svenske Armee. Eders Tapperhed for Frederikshald, og den Udmærkelse, min kongelige Svoger skjenkte Jer, kan I takke for, at denne Afsked gives Eder med Majors Characteer. Dog heel ustraf-fet tør Eders Forbrydelse ei gaae hen. Dronningen forviser Eder for Jer hele Livstid fra Residentsen, og I maa love Kronen, at I aldrig vil bortfjerne Jer fra Sverrigs Grændser, og aldrig mere blande Jer i Landets Politik, alt under Dødsstraf. Eders Fa-der vil modtage Eders Løfte og bestemme Jert fremti-dige Opholdssted. Gid Tiden maa gjøre Eder klo-gere!" Han leverte Ynglingen sin Afsked, og bort-fjernede sig med Rank. „Gud velsigne Eders Konge-lige Høihed!" raabte den gamle Gyllenstjerna efter ham.

„Altsaa en Statsfange i Sverrig! udbrød Arved bittert leende: En Lykke, at mit Fængsel er saa rum-

meligt. Hvorhen befaler J, min Fader, at jeg skal reise?" — „Til min Broder paa Gyllensteen, svarte Rigsraaden: naar Du først har underskrevet hiin Forpligtelse, som jeg skal bringe Hendes Majestæt." Han pegede paa et Papiir, som laae udfoldet paa et Marmorbord. Arved gjennemsaae det flygtigt og underskrev, hvorpaa de tvende Officerer, der stode Post ved Døren, strax forlode Gemakket.

„Til Gyllensteen! udraabte Arved, taknemmelig kysende sin Faders Haand: til min Barndoms Yndlingssted! Hvor J er god, min Fader, selv naar J straffer. Det gjør mig hjerteligen ondt, at jeg har voldet Eder Sorg."

„Slemme Dreng! brød Faderen ud, idet han trykte Sønnen til sit Bryst. Om jeg end tilgiver Dig Alt, saa tilgiver jeg Dig ikke, at Du har selv forskjertset Dig den Mulighed, at nytte Dit Fædreland, hvis gyldne Tid just nu begynder."

„Himlen give, svarte Arved: at Sverrig ikke snart vil ønske sig den forbigangne Tid tilbage. Jeg mener endnu stedse, at een Beherskers kraftfulde Villie er bedre for sit Land, end den evigdeelte Mening blandt de fireogtyve Konger, som nu skulle herske her, om J end selv, min Fader, var en af disse Konger." — „Tie, Du er uforbederlig!" raabte den gamle Rigsraad, og drog Sønnen bort med sig.

Arved naaede Sydgrændsen af Vestbothnien, hvor Nicodemus, Grev Gyllenstjerna, Rigsraadens

ældre Broder, herskede som Statholder. Han lod sig sætte over den brede Umeå-Elv, og sinede snart det stolte Gyllensteens gammelgothiske Mure. „Seer Du Balkonen hist, sagde han til sin ærlige Knud: fra den har jeg og min Fætterske Christine tidt seet ud efter de kommende Skibe. Barnet vil ret frydes ved at see mig igjen." — „Barnet? svarte Knud leende: hun var dengang netop paa Eders Alder, Herr Oberstvagtmester. Elleve Aar ere forløbne siden den Tid. Troer I da, at I er voxet ene?" — „Du har Ret, sagde Arved med et mørkt Smiil: jeg gaaer vildt i min Tidsregning."

Et Banner vaiede fra Gyllensteens Taarntinde. Et Par Kanoner tordnede, Pauker og Trompeter tonede. „Det gjelder dog vel ikke mig?" raabte Arved overrasket, og galopperede ind i Slotsgaarden. Da lode Trompeterne sig høre nok engang, den gamle Statholder stødte et Vindue op i Riddersalen, og rakte den Kommende en blinkende Sølvpokal imøde. „Velkommen, brave Svensker! raabte han ned: velkommen paa Gyllensteen! Ned af Hesten og op til mig, at Du kan gjøre mig Besked i vore Ahners Sal!"

Arved adlød, og traadte snart ind i den høithvalte Riddersal. Onkelen, der var haardtplaget af Podagra, rullede ham imøde paa sin Hjulstol. Langsomt reiste han sig nu og sagde: „Endnu engang byder jeg Dig velkommen paa vore Fædres Borg, og drikker af dette Bæger paa Din og hele Ættens Sundhed." — Han drak, og rakte derpaa Ynglingen Pokalen. Arved tømte den, og sank i Oldingens Arme. Denne

satte sig atter paa sin Stol, og lod sig rulle hen til Bordet, hvorpaa stode Flasker og Bægre. „Nu — hvor gaaer det ellers? spurgte han derpaa med et kraftigt Haandtryk: Hr. Capitain? eller endnu høiere op — hvad?"

„Jeg er afskediget som Oberstvagtmester," svarte Arved skulderlettende. — „Jeg forstaaer, raabte Onklen: Man mærker paa Alting, der er Qvinderegimente i Sverrig nu." — „Hvor er min Fætterske Christine?" spurgte Arved efter en Pause. — „Reden Dig imsde; svarte den Gamle: Jeg begriber ikke, hvad Vei hun er taget." — „Maaskee er der tilstødt hende Noget, raabte Arved bekymret: jeg vil stige tilhest igjen, og opsøge hende." — „Gjør Dig ingen Uleilighed, sagde Onklen smilende: Hun kan forsvare sig selv, kjender jeg hende ret. Hende frygter Rovdyr og Rover, hun ikke dem. Heller ikke er hun alene. En af Dine fordums Krigskammerater ledsager hende." — „Saa? spurgte Arved studsende: hvem kan det være?" — „Du faaer ham nok at see, svarte den Gamle: han er en dygtig Soldat, og jeg seer ham gjerne her, fordi han var Vidne til vor Konges Heltedød. Da jeg med Christine var i Upsala til Dronningens Kroning, lærte jeg at kjende ham. Han syntes at interessere sig for Pigen, tog Orlov, og vil tilbringe nogle Uger her." — „Besynderligt!" sagde Arved, og samme Øieblik lod Hestetramp i Slotsgaarden. Han ilte til Vinduet. En rank Pige, næsten saa høi som han selv, i mørkegrøn Amazondragt, galopperede ind ad Porten. „Send en Karl ud til Ulvegraven i Granskoven, og lad ham

hente det Vildt, som ligger der!" bød hun den tilridende Rideknegt, steg af, og ilte op paa Slottet.

Hun traadte ind — et deiligt Hoved, ombølget af rige, gyldne Lokker; kjækt Mod lynede af de herlige blaae Øine, og hendes Kinder brændte af den vilde Bevægelses Hede. Uden at agte paa Arved, styrtede hun forbi ham i sin Faders Arme. „Vildhoved! skændte Denne: seer Du ikke, vi have Fremmede?" — Da maalte hun Ynglingen med skarpe Blikke, hvori laae Intet, uden jomfruelig Stolthed. „Rimeligviis den Gjest, I ventede, min Fader?" spurgte hun efter en lang Pause, og da Faderen venligt nikkede, vendte hun sig til Arved, og sagde med stor Kulde: „Det glæder mig, at see Jer paa Gyllensteen, Herr Capitain." — „Skam Dig, Christine, sagde den Gamle vredt: er det at modtage saa nær en Frænde og fordums Legekammerat? Fald ham strax om Halsen, giv ham et hjerteligt Kys, og sig: velkommen, Fætter Arved!" — Med et høist fatalt Ansigt traadte hun et Skridt tilbage; men Arved sagde: „Plag hende ikke, Herr Onkel! Hun har maaskee lært at kjende mangen Gjæk, der har misbrugt sit Fætterskab til, at nøde sig paa Damerne. Da jeg ikke har den Ære, at være kjendt af hende, kan jeg ikke fortænke hende i, at hun strax vil sikkre sig mod lignende Fremfærd af mig." — Christine kastede med Nakken og bød sig i Læberne. „Hvorfor mødte Du ikke Arved?" spurgte Faderen. — „Vi saae en Ulv i Krattet, svarte Christine: og jeg kunde ikke nægte mig den Fornøielse, at jage den." — „Selv Anden? Uden Hund?" lærmede Faderen. — „Den syntes at

være fulten, thi den holdt Stand, undskyldte sig Christine: mine Sadelpistoler vare ladte, og jeg traf den lige i Hovedet." — „Hm! sagde den Gamle hovedrystende: Hvor er Din Ledsager?" — „Han vedblev med mig paa Tilbageveien, svarte Christine leende: hvem af os der først kunde komme tilbage til Gyllensteen. Jeg maa have tabt ham paa Veien." — „Du kunde have blevet en dygtig Kosak;" skændte Oldingen, og Øieblikket efter traadte en svensk Officeer ind i Salen.

„Megret!" raabte Arved bestyrtet. — „Tabt, Oberst!" raabte Christine den Kommende imøde. — „Jeg giver mig paa Naade og Unaade, sagde Megret galant, idet han kyssede hendes Haand: ride kan jeg vel, men ikke flyve."

„Det glæder mig, at kunne forestille Eder min Broderson, Herr Oberst," tog Starholderen Ordet. — „Hvilket lykkeligt Møde! raabte Megret, og omfavnede Ynglingen: Da vi rimeligviis have den Glæde, at see Eder ret længe her, saa tillad mig, strax at vise Jer en Riddertjeneste, idet jeg beder Eder vogte Jer for denne Dame." — „Hvi saa?" spurgte Arved adspredt, og Obersten vedblev: „Hun besidder ethvert Grundstof til, at sætte en Mands Hjerte i lys Lue, og dog raader jeg hver brav Mand at vogte sig for hende, thi hun fattes dog det Bedste!" — „Nu er det nok!" raabte Christine vredt og heftigt. — „Hun har intet Hjerte! vedblev Megret leende, uden at lade sig forstyrre: Hun kan blot saare, ikke lægge; hun er en qvindelig Carl den tolvte. Elskovs Sødhed er hende en Vederstyggelighed, og gjør Ægteskabs-

guden ikke Tegn og underlige Gjerninger med det første, da vil man engang kunne sætte den Indskrift paa hendes Gravsteen, som Engellands Elisabeth ønskede paa sin: Her hviler den jomfruelige —"

„Uforskammede!" raabte Christine, paa Megrets Kind brændte en vældig Ørefigen, og Amazonen var forsvunden.

„Pigen er rasende! skreg Statholderen: Tilgiv, Herr Oberst. I skal faae fuldstændig Satisfaction."

Bordet var dækket. Megret, Arved og Statholderen vare samlede i Spisesalen. „Hvor bliver min Datter af?" spurgte den Sidste Kammertjeneren. — „Hun lader sig undskylde, svarte Denne: hun er ikke vel." — „Atter en Lune, sagde Faderen ærgerlig: Gaae op til hende, Rasmus, og sig hende: jeg lader hende befale, at være frisk paa Øieblikket og sætte sig som Vertinde ved Bordet her." — Tjeneren gik. Lidt efter kom Christine, med nedslagne Øine og glødende Kinder. Taus stillede hun sig ved sin Stol, og gav de Andre et Vink, at sætte sig. — „Nei, sagde Faderen strengt: først maa Striden mellem Dig og Obersten jevnes. Du maa bede ham om Forladelse." — „Skaan mig, min Fader! bad Christine: Paastaaer Obersten Satisfaction, saa vil jeg veksle Kugler med ham; men før maa I jage mig ud af Slotter, før jeg beder nogen Mand paa Jorden om Forladelse." — „Gud bevares! raabte Megret leende: jeg optager det Hele som en Spøg, og beder

Herr Statholderen gjøre det Samme." — „Du har mere Lykke end Forstand, bemærkede Oldingen, idet han satte sig: men herefter venter jeg, Du ihukommer, hvad Du skylder Din Faders ædle Gjester." — Ydmygt kyssede Pigen Faderens Haand, og tog Plads ved hans venstre Side; Megret satte sig ved hans Høire, og Arved fik af Christine et Vink til, at sætte sig hos hende. Men han gik om Bordet, og satte sig hos Megret. Med store Øine saae Christine paa ham. „Jeg holder meget af, at kunne tale frit ved Bordet, hviskede han smilende over til hende: og jeg har ingen Hjelm at sætte paa."

Neppe havde han sagt dette, før Kammertjeneren meldte Sir Mac Donalbain, og Christine foer sammen med en Mine, hvori Glæde parrede sig med Skræk. „Han er hjertelig velkommen!" raabte Statholderen, og en høi smuktbygget Mand paa omtrent tredive Aar traen ind i Salen. Han bar en kort grøn Jagtoverkjole med Kobberknapper; i det brede Læderbelte, hvori to Pistoler sadde, hang en bred Sabel, og i Haanden bar han en Dobbeltbøsse. Hans brune Ansigt var ikke regelmæssig-skjønt, men interessant var den Aand og Kjækhed, som udtalte sig deri. Dog gave de vilde, sorte Øine, der lynede frem under de mørke Bryn, og et Par Folder om Munden og i Panden hans Mine en Bitterhed, som klædte ham ret ilde.

„Hvor kommer I fra saa silde?" spurgte Statholderen venligt. — „Jeg var paa Jagt, svarte han, bortlæggende sine Vaaben og dristigt sættende sig ved Christines Side: Jeg havde forsinket mig, og besluttede derfor, at bede Eder om Natteleie." — „Denne

ædle Skotlænder, sagde Statholderen til Arved: har havt samme Skjebne omtrent, som Du, kjære Major. Vor Konges Død har nemlig ogsaa forstyrret hans Lykke. Han havde Løfte om en fordeelagtig Post i vor Armee, gjorde en lang Reise, for at tiltræde den, fandt Kongen død, sit Haab tilintetgjort, og lever nu i Hernøsand af sine Renter, ventende paa bedre Tider." — „Besynderligt, anmærkede Megret: Jeg var nys i Hernøsand, og var ikke istand til, at opspørge Eder der." — „Jeg boer ikke mere der, svarte Mac Donalbain, ikke uden nogen Forlegenhed: jeg havde der en Ubehagelighed, som bevægede mig til, at flytte til Arnæs." — „En Ubehagelighed? spurgte Megret smilende: Jeg vil dog ikke haabe, Politiet voldte Jer den." — „Man mærker dog strax, Hr. Oberst, tog Christine bittert Ordet: At J er en Udlænding. Slige Spørgsmaal vover aldrig en Gjest at gjøre en Anden i det gjestfrie Sverrig." — „Hvorfor saa hidsig, Comtesse? spurgte Megret med sit sædvanlige kolde Smiil: Naar Sir Mac Donalbain ikke vil, eller ikke kan besvare mine Spørgsmaal, slaaer jeg mig gjerne tiltaals. Jeg tager ligefuldt Deel i hans Skjebne, og paa min Tilbagereise til Stockholm skal jeg ikke undlade, at lægge Veien om Arnæs, for personligen at sige ham Farvel." — „Saa behageligt dette end vilde være mig, svarte Mac Donalbain tvetydig: maa jeg dog forud beklage, at J rimeligviis ikke vil træffe mig. Jagtlysten er min Lidenskab, og jeg er næsten altid ude." — „Saa lader det," sagde Megret med stikkende Blik, og vendte sig til Statholderen, med hvem han begyndte en Samtale om den

Krig, hvormed Danmark og Rusland truede Sverrig paany. Arved deeltog i Samtalen, men kunde dog ikke undlade, stundom at kaste et forskende Blik paa Mac Donalbain, der talte sagte og ivrigt med Christine. Han saae, hvorledes Skotlænderens Øine med mørke Flammer brændte paa Pigens Engleansigt, saae, hvorledes hun med en Blanding af Frygt og Vrede, Lidenskab og Afsky, betragtede den vilde Nabo, og tænkte: Skade for den skjønne uskyldige Skabning, om hendes Hjerte skulde hænge sig ved denne Mand!

Aftensmaaltidet var tilende. Megret og Mac Donalbain ønskede god Nat, og søgte deres Værelser. Christine kyssede sin Fader med veemodig Ømhed og spurgte ham sagte: „Er I vred endnu?" — „Bliv bedre, Du vilde Pige!" sagde den Gamle, strøg med et behageligt Smiil de gyldne Lokker fra den skjønne Pande, og trykte et faderligt Kjærlighedskys derpaa. — „Min gode, gode Fader! sandelig jeg fortjener ikke saamegen Kjærlighed!" raabte Pigen sælsomt bevæget, og trykte hans Haand mod sin fulde, bølgende Barm. Derpaa stod hun op, nikkede umildt til Arved, og gik. Arved vilde ogsaa søge sit Leie, men Onklen holdt ham tilbage. „Du maa hjelpe mig at tømme den sidste Flaske, Major, sagde han: Jeg har jo endnu ikke kunnet sige Dig under fire Øine, hvor kjær Du er mig. Sandelig, Du er kommen i mit Huus paa en lykkelig Tid." — „Hvorledes mener I det, Hr. Onkel?" spurgte Arved. — „Hvorfor

skulde jeg længe simulere og dissimulere med Dig! sagde den Gamle: Din Fader har vel givet mig en vidtløftig Instruction, men jeg beklager, at jeg ikke kan følge den, og siger Dig kort og godt: Du er en Mand for min Christine, Du eller Ingen." — „Jeg? kjære Onkel! svarte Arved leende: Begyndelsen af vort fornyede Bekjendtskab synes just ikke at love Meget." — „Uartig var hun, sukkede Oldingen: og jeg maa bekjende, at hun næsten er voxen mig over Hovedet. Men jeg troer dog, Du vil nok kunne styre hende. Du har idag et Par Gange sagt hende Ting, som endnu Ingen har vovet at byde hende. Hun frygter Dig allerede; hun vil snart lære at agte Dig, og saa kommer Kjærligheden af sig selv." — „Jeg vil være ærlig, sagde Arved: mit Hjerte er ikke mere frit, min gode Onkel." — „Din Fader har sagt mig det, svarte den Gamle: men Pigen har jo selv opgivet Dig, og forladt Sverrig for stedse." — „Det kan ikke løse min Troskabs Baand, forsikkrede Arved: Saalænge Georgine lever, lever mit Haab, og jeg svigter hende ikke." — „Nu, Du har Din Villie, tog Onklen Ordet: Saamegen Forstand tiltroer Du mig vist, at jeg ikke vil nøde Dig min Datter paa. Sov nu paa det."

„Hvor indviklede ere dog de Forhold, jeg herefter skal bevæge mig i! sagde Arved til sig selv, idet han fulgte Tjeneren, som lyste ham op paa hans Værelse: Georgine og jeg, jeg og den Gamle, og — Christine, og Christine og Megret, og Donalbain og Christine! Denne Donalbain, der forekommer mig som Slangen i Paradiset, ligeoverfor den stakkels uskyldige,

bedaarede Menneskemoder. Denne Megret! — Ak, denne Megret. Nu; Gud bevare mig for onde Drømme!"

Jagthornenes Lyd og Doggernes Gjøen vakte Arved af hans Morgenslummer. Han sprang op, kastede sin Pels paa, og aabnede Vinduet. Da saae han, hvorledes den gamle Knud førte hans opsadlede Hest ud af Stalden. „Hvem har befalet det?" raabte Arved ned til ham. — „Grevinde Christine!" svarte Knud. — „Før Hesten tilbage i Stalden, og tag Sadlen af, bød Arved: jeg rider ikke ud." — Hovedrystende adlød den ærlige Tjener. Imidlertid blev Døren reven op, og jagtklædt traadte den skjønne Fætterske ind i Gemakket. — „Jeg rider paa Bjørnejagt, sagde hun, en god Deel mildere, end iaftes: vil I følge med, Fætter Arved?" — „Jeg takker forbindtligst, svarte Denne: jeg bliver hjemme." — Overrasket traadte Christine tilbage. „I holder maaskee ikke af den Jagt?" spurgte hun haanligt. — „O jo, svarte Arved rolig: men ikke i Eders Selskab, Cousine." — „Tør man spørge, hvorfor, Herr Major?" — „O ja, det tør man, Comtesse; jeg kan ikke udstaae, at Qvinder gebærde sig som Mænd." — „Det er ikke Andet, end Mændenes sædvanlige Hovmod, som gjerne vilde have vort Kjøn ret svagt, for desto lettere at kunne tue det." — „Vee Jer, arme Qvinder, raabte Arved leende: om I ikke havde andet

Vaaben mod vor Herskesyge, end Eders physiske Kraft. Da vilde I overalt komme tilkort. Eders bedste Kraft og Vaaben har I i Eders Qvindelighed. I skulle være Mændenes blide Ledsagerinder, formilde og forædle deres vilde Sind, opdrage Eders Børn." — „Vil I tie?" raabte Christine vredt. — „Nu ikke, sagde Arved smilende, idet han greb hendes Hænder, som om han frygtede Megrets Skjebne: Vil Qvinden være Mand, da gaaer den bedste Deel af hendes Natur tilgrunde, og vel hende, om hun ikke taber sin Sjels Reenhed, der staaer paa et farligt Spil, naar qvindeligfromme Sæders Toile engang er brusten."

Da foer Christine pludseligt sammen. Taarer styrtede af hendes skjønne Øine, og hun rev sine Hænder til sig. — „Hvad fattes Jer, Cousine?" spurgte Arved deeltagende. — „Du foragter mig, Arved!" hulkede Pigen. — „Hvilken ulykkelig Tanke, svarte han: Den, som frygter Foragt, føler, at han fortjener den, og det kan ikke gjelde om Eder." — „I har Ret, raabte Christine i fast Tone, aandede i Torklædet, og trykte det mod Øinene, for at udslette Taarernes Spor. Derpaa gik hun til Vinduet, at afkjøle det flammende Ansigt i Søluftens Bad. — „I vil altsaa ikke følge mig paa Jagt?" spurgte hun efter en Pause, som om slet Intet var forefalden mellem dem. — „Nei!" svarte Arved. — „Saa bliver jeg ogsaa hjemme, sagde hun, raabte ud af Vinduet: jeg tager ikke paa Jagt!" og kastede sig derpaa i en Stol ligeoverfor Arved. „I Grunden var det mig blot om Eders Selskab at gjøre, sagde hun nu: jeg

ønskede, at tale med Jer uforstyrret, og det kan jeg jo ogsaa her." — „Er det noget Godt, svarte Arved, idet han satte sig: skal det glæde mig, at høre det af Eders Mund."

„Godt er det vel ikke," sagde hun, idet hun saae mod Jorden med forlegen Mine. — „Derpaa var jeg forberedt, svarte Arved: De Følelser, I hidtil har yttret for mig, vare ikke de mildeste." — „Ved Gud, Arved, Du gjør mig Uret! raabte Christine, idet hun sprang op, og rakte ham sin skjønne Haand: Jeg holder ligesaameget af Dig nu, som da vi Begge vare Børn, og vilde elske Dig endnu høiere, naar Du blot ikke vilde forlange Mere." — „Hvorledes mener I det?" spurgte Arved gandske ustyldigt. — „Med eet Ord, raabte hun pludseligt: min Fader vil give Dig min Haand, og jeg maa nægte Dig den." — „Det er mig ret kjært, svarte Arved; thi ogsaa jeg maatte nægte Eder min." — „Jeg vidste vel, at I var bunden, sagde Christine: men jeg frygtede dog...." — „At Fætterens Troskab ikke vilde holde Stand mod disse almægtige Yndigheder, lagde Arved til: Enten er I meget forfængelig, min smukke Cousine, eller ogsaa I har gjort slette Bekjendtskaber blandt mit Kjøn." — „Ak!" sukkede Christine dybt. — „Nu, tog Arved Ordet: vær uden Frygt for mig. Jeg ærer Eders Hjertes Hemmelighed, og vil elske Eder som en Broder." — „Ja, Arved, vær min Broder! raabte Christine: O, gid Du altid havde været det!" — „Som Broder, vedblev Arved: kunde jeg vel have nogen Fordring paa Eders søsterlige Tillid.

See mig i Øinene! I elsker!" — „I martrer mig grusomt, Fætter!" raabte Christine, og holdt Haanden for Øinene. — „Hav Tillid til mig, bad Arved mildt: hvad hedder den Mand, Eders Hjerte har valgt?" — „Du skal erfare det, Arved, raabte Christine: ved Gud, Du skal erfare det! Kun ikke nu, ikke idag!" — „Og hvorfor ikke nu? spurgte Arved: Denne synes mig just den rette Time. Eders Hjerte er aabent nu. Nævn mig ham — I behøver dog ei at rødme ved Eders Valg?" — „Beklag mig!" raabte hun, bristende i Taarer, og fløi ud af Døren.

„Sælsomt! sagde Arved: Pigen er uvens med sig selv. Skulde Mac Donalbain — ? Skade for den herlige Skabning!"

Snart var Arved som hjemme paa Gyllensteen. Reisen i Omegnen og Arbeide i Statholderens Bureau udfyldte hans Tid. Saaledes henrandt Dagen ret behageligt. Megret, der allerede togange havde ladet sin Permission forlænge, vedblev at beile til Christine, men uden synderligt Held. Arved blev sin Broderrolle tro, og havde mangen heftig Strid med den skjønne Søster, der dog altid maatte falde tilfreds med Taarer og Bønner, men endnu var ham den lovede Fortrolighed skyldig. Mac Donalbains hyppige Besøg yttrede en stor og næsten fjendtlig Magt over den ellers saa elskværdige Piges Sjel.

Saaledes var Sommeren kommen, da Statholderen engang i Megrets og Mac Donalbains Nærvæ-

relse spurgte Arved, om han vel havde Lyst til, at see en Naturmærkværdighed, til hvis Ære allerede Carl den ellevte havde gjort en lang Reise. Da Arved strax yttrede sig villig dertil, vedblev den Gamle: „Torneå-Lapperne have forebragt mig mangehaande Klager, som jeg, da min Gigt længst om længe har forladt mig, vil undersøge og jevne paa Stedet selv, og dertil har jeg just bestemt den længste Dag, paa hvilken Solen slet ikke gaaer ned." — „Tager Du mig med, Fader?" spurgte Christine. — „Naar det kan fornøie Dig, svarte Faderen: Vi ere overhovedet blevne noget fremmede for hinanden paa den senere Tid, uden at jeg kan gjette, hvis Skylden egentlig er."

Christine kastede et sørgmodigt, ligesom anklagende Blik paa sin Nabo, Mac Donalbain, og Megret udbad sig Tilladelse til, at gjøre Reisen med. — „Eders Selskab er mig altid behageligt, Herr Oberst, svarte Statholderen: og hvorledes staaer det med Eder, Sir Mac Donalbain? spurgte han Skotlænderen venligt: Vil J ikke med?" — „Jeg veed ikke naar J tænker at tiltræde Reisen," svarte Mac Donalbain forlegen. — „Imorgen ved Daggry," sagde Statholderen. — „Saa hastigt tillade mine Forretninger mig ikke, at tage Deel i denne interessante Reise, undskyldte sig Hiin: men er det mig muligt, skal jeg i Torneå bevidne Eder min Ærefrygt."

„Det maa være underlige Forretninger, meente Megret: som hindre Eder i, at ledsage os, men dog tillade Eder, at hilse os ved Reisens Maal." — „Jeg troer ikke, Herr Oberst, raabte Mac Donalbain, idet

han vendte sig mod Spotteren med dødsprudende Blikke: at jeg skylder Eder noget Regnskab for mine Sysler og min Maade at udføre dem paa." — „Ingenlunde, Sir, svarte Megret: thi jeg hører ikke til denne Provindses Politieofficianter, og behøver altsaa ei, paa Embedsvegne at bekymre mig om Eders Haandværk." — „Død og Helvede! hvorledes mener I det?" skreg Mac Donalbain, og vilde springe op, men Christine holdt ham tilbage, og tilhviskede ham nogle ængsteligtbedende Ord. — „Glemmer ikke, I Herrer, raabte Statholderen med sin kraftigttonende Stemme: at I Begge ere mine Gjester. Uretten er paa Eders Side, Herr Oberst. Derfor skylder I mig, at gjøre det første Skridt til Forsoning, og I er ikke min Ven, naar I ikke tømmer dette Bæger paa denne ædle Skotlænders Vel." — Rolende greb Megret Bægeret. „Herren i Huset, sagde han med indædt Harme til Mac Donalbain: kaldte Jer en ædel Skotlænder. Da jeg ikke har den Fornøielse, at have nøiere Kjendskab til Jer, antager jeg paa hans Ord denne Betegnelse som bekjendt, og drikker herved paa Eders Sundhed."

„Jeg tager mod denne Toast, og besvarer den ligesaa oprigtigt, som den bragtes mig!" sagde Mac Donalbain, og tømte sit Bæger.

Statholderen, som vel saae, at Freden ikke var at lide paa, meente, det var Tid, at gage til Hvile, hvis man vilde være aarle paa Færde om Morgenen. — „Reisefærdig skal jeg holde ved Eders Vogn, naar Dagen gryer," sagde Megret, og anbefalte sig. — „Da jeg endnu intet maa bryde op til Arnæs, sagde

Mac Donalbain: saa tillader jeg mig, at ønske Eder en lykkelig Reise. I Torneå haaber jeg at see Eder igjen." — Han gik, med et betydningsfuldt Blik til Christine.

Næste Morgenstol fandt de Reisende rustede til deres Fart. Christine, der havde haabet, at gjøre Reisen tilhest, maatte sætte sig i Vognen hos den Gamle, der ikke troede sin Gigt, og hendes Ganger fulgte Bagagen. Arved og Negret vare med deres Ridekneegte tilhest, og saaledes gik Reisen, stedse høiere mod Nord, lige til Havnestaden Piteå, hvor der skulde skiftes Heste. Sex svenske Dragoner sluttede sig her til Toget. — „Hvortil dette? spurgte Statholderen Landfogden: Egnen er jo sikker her, saavidt jeg veed." — „Paa nogen Tid, svarte Fogden: har man spøret en Røverbande her i Nærheden. I Gaar blev en Reisende, som vilde til Torneå, funden ihjelslagen paa Veien. Indvaanerne tør ingen Forholdsregler gribe, thi de frygte Bandens Hevn. Den skal tælle omtrent 30 Hoveder. Deres Høvding kalder sig den sorte Naddock, og gaaer aldrig ud paa Eventyr, uden med fortfarvet Ansigt." — „Jeg skal anordne det Fornødne, sagde Statholderen: behold imidlertid Eders Dragoner. Vi behøve intet Leide."

Toget gik videre mod Nord, til Raneå, og der forefaldt Intet, som havde kunnet retfærdiggjøre Landfogdens Frygt. Negret var galopperet i Forveien, og Arved bøiede ind i en Granskov, hvor han

fulgte en Fodsti, som ogsaa løb mod Nord. Han var vel reden her en Timestid, da han foran sig hørte en Stemme, der raabte om Hjelp. Afsted foer han mod det Sted, Skriget kom fra. Da saae han Negret i Fægtning med fire hæslige Svende, der havde grebet hans Hest ved Tøilen, og huggede løs paa ham med Knipler og Klinger.

„Lad ham være saa slet en Karl, han vil, sagde Ynglingen til sig selv: man maa dog hjelpe ham.“ Og med en Pistol i Venstre, en dragen Kaarde i høire Haand, ilte han mod de Kæmpende. — Roverne vendte sig, da de hørte Nogen komme, og dette Øieblik benyttede Negret til, at rive Tøilen til sig, og galoppere bort.

Rasende over, at have mistet deres Bytte, anfaldt Roverne Arved. Denne skød og fejlede, og havde nu nok at gjøre med, at holde Fjenden fra Livet. Da sprang en lang Mand i grøn Jægerdragt ud af Krattet. Fra hans Hat vaiede en rød Fjæderbusk, og hans Ansigt var sort, som en Morians. I et uforstaaeligt Sprog tiltordnede han Roverne nogle Ord, hvorpaa de strax forsvandt blandt Buskene. Den Sorte gav Arved et Vink, at bortfjerne sig. „Skyldig Tak, Herr Capitain!“ raabte Denne, og galopperede afsted, indtil han naaede Landeveien. Her kom Negret ham imøde med begge Rideknegtene. „Gud være lovet, Du lever, Arved!“ raabte den skjønne Christine, flyvende hid paa sin Ganger. — „I seer, Major, sagde Negret smigrende: hvor beredte vi Alle vare, at staae Jer bi.“ — „Det er vistnok Tak værdt, Herr Oberst, svarte Arved: dog

vilde Eders Bistand kun lidet have hjulpet mig, hvis ikke den sorte Raddock var kommen til, og havde kaldt sine Svende tilbage." — Negret bad om en Beskrivelse af Røverhovedsmandens Person. — „En lang, velbygget Mand, fortalte Arved: næsten af samme Figur, som Mac Donalbain, i Jægerdragt, velbevæbnet, med et Negeransigt." — „I havde skullet skyde ham! sagde Negret giftig: saa havde vi kunnet vaske ham, og maaskee i ham gjenfundet en gammel Bekjendt." — „Grevinden synker!" skreg den gamle Knud, Arved ilte til, og greb den blege Pige i sine Arme. Øieblikket efter nærmede sig Statholderens Vogn. „Min brave Søn!" raabte han Arved imøde. —. „Vi bringe Jer en Patientinde," sagde Denne, idet han hjalp, at løfte Pigen ind til hendes Fader. — „Ja, al min Formaning hjalp ikke, sagde Denne: hun vilde afsted. Nu har Du det saa godt."

Da slog Christine Øinene op. Med ubeskrivelig Huldsalighed faldt hendes Blik paa Arved. Derpaa foer hun pludseligt sammen, som om en stor Forfærdelse greb hendes Sjel. Skræk og Gru fordreiede hendes Miner, og hun skjulte sit Ansigt ved den studsende Faders Bryst.

Den længste Sommerdags Sol straalede paa Horizonten, da Statholderens Tog nærmede sig Torneå. I denne Stad var Alt i usædvanlig Bevægelse, og talrige Menneskehobe fyldte alle Gader. Udenfor Landfogdens stege de Reisende af. Statholderen be-

gav sig strax i Forretninger, Negret søgte efter Christine, der pludseligt var forsvunden, og Arved stod i Døren, betragtende den muntertbølgende Folkevrimmel. Da opstod i nogen Frastand en frygtelig Larm, Arme, med og uden Stokke, hævede sig over de tætsaaede Hoveder, og man skreg: „Hold fast! hold fast!" — Samme Øieblik kom en Jægersmand styrtende fra Torvet, forbi Arved, ind ad Landfogdens Dør, og tog Veien lige ind i den store Sal, hvor Statholderen holdt sin Embedssession. Kort efter kom en Sognefoged, i Spidsen for et Dusin væbnede Lapper, og spurgte Arved med megen Ydmyghed, om han ikke vidste, hvor den Grønne var bleven af.

„Umuligt! raabte han, da Arved pegede paa Sessionssalen. Skulde den tyvagtige Ræv skjule sig i Jægerens Telt? Enontekis maa have taget feil af Manden, og det maa være en Anden, vi søge." — „Det er ham, forsikkrede En af Lapperne: jeg vil kjende ham blandt Tusinde." — „Saa ville vi da tage Mod til os, sagde Fogden i en meget modlos Tone: kom med mig, Enontekis, at forebringe Din Klage."

Begge Lapperne gik ind i Salen. Nysgjerrig fulgte Arved efter. Det Første, han saae, var Jægeren, som meget fortroligt samtalte med Statholderen. Det var Mac Donalbain. — „Med Forlov, strenge Herre, sagde Lappen til Landfogden: hører den fremmede Jæger til Hr. Statholderens Selskab?" — „Som det lader, svarte Denne: Herr Statholderen har i dette Øieblik indbudet ham til Middag." — Just som han sagde dette, rystede Statholderen

fortroligt Skotlænderens Haand, og Lapperne sprang forfærdede ud af Døren. Kort efter sagde Mac Donalbain Statholderen Farvel, og foer, vel høflight hilsende, men dog i styrtende Hast, forbi Arved. — „Havde Sir Mac Donalbain noget Vigtigt at melde Eder?" spurgte Denne sin Onkel. — „Nei, lød Svaret: han kom blot et Øieblik, for, ifølge sit Løfte, at hilse paa mig i Torneå. Jeg bad ham blive til Middag, men han havde lovet sig bort til et Jagtparti."

„Har Mac Donalbain været her?" spurgte Megret, hastigt indtrædende. — „Gandske nylig, svarte Arved: og han kan ikke være langt borte. Hvad vil I ham?" — „En Mængde Lapper, sagde Megret: søger i alle Byens Gader en Jæger, der efter Beskrivelsen ingen anden kan være, end netop ham." — „Maaskee finde vi ham endnu i Haven," svarte Arved, og Megret fulgte ham derud. Men den var tom. „Ubegribeligt! raabte Landfogden, som var fulgt efter: thi Havedøren, som fører ud til Landeveien, er lukket, og jeg har Nøglen hos mig." — „Ikke saa ubegribeligt, som I mener, svarte Megret, pegende paa et Spalier ved Havemuren, hvis nysnedtraadte Grene viste, at En var klattret op deraf. Dennegang slap Ræven fri, tilføiede han tænderskærende: men ved min Ære, løber han endnu engang i Fælden, er han forloren!"

Solen begyndte at dale. „Mit Arbeid er tilende, sagde Statholderen til Arved: Søg Christine op. Det er Tid, at vi lave os til, at see det Skuespil, der har lokket Dig hid."

Arved gik, søgte i Huset, i Haven, i hele Byen, uden at finde Christine. Da han vilde gaae hjem igjen, mødte ham Landfogdens Datter. „Kan Du ikke sige mig, mit Barn, spurgte han: hvor jeg finder Statholderens Datter?" — Fiffigt saae hun paa ham, og lagde Fingeren paa Næsen: „Det kunde jeg vel, sagde hun: men jeg veed ikke, om jeg tør." — „Paa mit Ansvar, Du tør! forsikkrede Arved spørgende: Jeg er sendt af hendes kjødelige Fader." — „Just derfor tør jeg ikke! svarte Pigen: En Fader maa ikke vide Alt. Grevinden har sagt mig, naar der kom en smuk, rank Mand i en grøn Kjole, og spurgte efter hende, skulde jeg vise ham til hende. Nu er J vel baade smuk og rank, Herr Officeer, men den grønne Kjole mangler." — „Hun faaer idag tage tiltakke med den blaa, sagde Arved: før mig kun til hende." — „Nu, paa Eders Ansvar! raabte Barnet, hoppede foran ham et langt Stykke Vei, hviskede: hist bag Buskene ved Strømmens Bred," og løb tilbage til Byen.

Arved naaede det betegnede Sted, men stødte ikke lidet, da han istedetfor Christine fandt en finlandsk Bondepige, som, vendende Ryggen til ham, sad ved Strømmen og anglede. Men snart opdagede han sin skjønne Fætterske i Forklædningen, og listede sig frem. Hun blev siddende gandske stille, og lod som hun Intet hørte. Omsider sagde hun: „Hvi saa sagte, Mac

Donalbain; det er Dig, jeg hører Dit Aandedræt." — „Kjærlighed hører skarpt, men dog ikke altid rigtigt, sagde Arved, rask fremtrædende: det er kun Eders ubetydelige Fætter." — „Gud, hvad har jeg gjort!" skreg Christine, idet hun forfærdet slog Hænderne for Ansigtet. — „Tabt den Hemmelighed, I engang vilde skjenke mig, svarte Arved: Længe formodede jeg, hvad jeg nu med Vished veed. Jeg advarer Eder. I besmitter Eders Navn, ved at kaste Jer i Armene paa en foragtelig Landstryger, mildest talt." — „Saa bortkaster jeg Navn og Rang, raabte Pigen med trodsig Resignation: og beholder den Dragt, som bringer mig ham nærmere, og hvori det er mig tilladt at elske ham." — „Er det alt kommen saavidt med Jer? spurgte Arved straffende: da anseer jeg det for min Pligt, at sige Eders Fader Alt."

Da saae Pigen paa ham med gjennemborende Blik, og fløi op paa en Klippe, som hang langt ud over Strømmen. „Dit Æresord, raabte hun herfra: at Du vil tie, eller jeg styrter mig ned i Bølgerne." — „Hvilket Raserie!" skreg Arved, og vilde op efter hende. — „Tilbage! skreg hun med vilde Miner: — Gjør Du eet Skridt videre, lægger jeg mig strax i den vaade, kolde Grav. Ved min Moders Aske! jeg holder Ord. Ved Livet kan jeg saa ikke frydes meer." — „Saa kom herned! raabte Arved vredt: Ved min Ære, jeg skal tie." — „Jeg takker Dig, sagde Christine, idet hun kom ned: ikke et Ord mere om den hele Sag. Lader os vende tilbage til Selskabet. Min Forklædning er en Spog, vi have havt sammen. Forstaaer Du mig, Arved?" — „Fuldkommen!"

varte Denne, og i mork Taushed vandrede Begge tilbage til Byen.

Paa en Øe ligeoverfor Torneå var Selskabet samlet Klokken ti om Aftenen. De leirede sig ved Strømmen, vendte Ansigtet mod Solen, og nøde tause det skjønne, dog rædsomme Syn. Paa Randen af Horizonten stod den natlige Sol, hvis Straaler kun med Møie gjennembrøde Skyerne, som Aftenvinden havde sammendrevet. Den herlige Kugle syntes at have tabt sin Glands's Kjerne, og kastede kun blege Straaler paa Strøm og Land. Dødsstilhed herskede i den hele Natur. Taarnuhret i Staden slog tolv.

„Store og herlige ere Guds Gjerninger!" raabte pludseligt den fromme Præst, som var fulgt med herover. — „Ja, sagde Arved: ogsaa jeg beundrer Gud selv i hans Skabnings Rædsler; men aabenhjertigen maa jeg bekjende, at en stille, mork og venlig Stjernenat er mig kjærere, end denne underlige Dag. En Sol, der stedse synes at ville gaae ned, og dog ikke gaaer ned, men ynkeligt vedbliver at svæve mellem Død og Liv, er isandhed intet frydeligt Syn!"

„Et Billed, ligt mit arme Fædreland!" sagde Statholderen. — „Og ligt min Skjebne," hviskede Christine neppe hørligt, idet hun lagde sit Hoved mod Arveds Skulder.

Da kom en Baad mod Øen fra Torneå. Statholderens Tjener bragte Depescher fra Umeå. Hiin aabnede Brevene. „Som jeg formodede, sagde han:

Vi maae endnu i denne Nat tiltræde Tilbagereisen." — „For Guds Skyld, Fader, hvad er det?" spurgte Christine forfærdet. — „De Danske ere faldne ind i Bahuslehn, svarte Statholderen: Russerne ere landede i Upland. Gjør Gud ikke Underværker, da er Sverrig forloren. Afsted til Umeå!"

Da Arved kom tilbage til Gyllensteen, fandt han følgende Brev fra Georgine:

„Min ædle Gyllenstjerna!

Den Deel, I endnu tager i den arme Georgines Skjebne, fryder hendes Hjerte, idet den sønderriver det. Hvor bestemt hun end har erklæret sig imod Eder, vil I dog ikke ansee vort Forhold for opløst. Jeg maatte ogsaa voldsomt forstyrre det. Eders Fader ønsker, at lægge sin eneste Søns Haand i sin elskværdige Broderdatters, og kun jeg stod i Veien for denne Plan. For at befrie Eder, har jeg bundet mig selv. Igaar blev jeg viet til en mægtig Mand, hvis Characteer jeg maa agte, og som jeg vilde elske, hvis jeg ikke havde kjendt Eder. Jeg beder for Eders Lykke, og haaber, I vil finde den. Troe mig, Arved, der gives noget Bedre i Livet, end Lidenskabens Runs. Det føler jeg i denne tunge Time. Tænk paa mig stundom, uden Vrede, med venlig Rolighed, som man tænker paa en elsket Hedenfaren. Jeg skal aldrig glemme Eder.

Georgine von Eyben."

Hartad tilintetgjort sank den arme Arved om paa en Stol, og enkelte Taarer rullede ned over hans blege Kinder. Da traadte en Mand ind til ham, i en graa Reisekappe, med Hatten dybt nedtrykt i Øinene. Da han stod for Arved, kastede han Hat og Kappe.

„Svedenborg?" raabte Ynglingen mat. — „Det gamle Fatum, sagde Seeren: har atter opfyldt mine Anelser. Jeg seer Eder igjen i en ret tung Time, som jeg havde ventet. Men hvad jeg ikke havde ventet, er, at see Eder overvunden af Eders Smerte." — „Kjender J det Slag, som har truffet mig?" spurgte Arved heftigt. — „Jeg kjender det, svarte Svedenborg: men et tungere Slag har ramt Eders Fædreland. Bahuslehn er saa godt som erobret. Strömstad og Marstrand ere alt i de Danskes Hænder, Carlsteens Fald ventes hver Dag. I det østlige af Riget rase Moskoviterne lig vilde Dyr; Norkjöping, Nykjöping, en Mængde andre Stæder, hundrede Riddergæder og henved tusinde Landsbyer ligge i Aske, og medens vi tale her, rykker General Lascy med et stærkt Corps lige mod Stockholm."

Da flammede et Lyn fra Arveds Øie. Den skjønne Heltestikkelse reiste sig stolt. Uvilkaarligt slog han paa Kaarden, og vilde bortfjerne sig. — „Hvorhen, min unge Ven?" spurgte Svedenborg mildt. — „Ud i Haven, i den frie Luft! svarte Arved hastigt: Lev vel!" — „Lev vel! raabte Svedenborg efter ham: Jeg veed, hvad der rører sig i Eders Inderste. Herren være med Eders Sværd!"

I Havens mørkeste Løvgang skred Arved grublende op og ned. Da kom Oberst Megret hen imod ham med et forstyrret Ansigt. „Tiden er knap, sagde han ivrig: jeg maa ihast sige Jer min Hjertensmening, Major. At jeg elsker Eders Cousine, har I længe kunnet mærke; nu bekjender jeg for Eder, at jeg maa vinde hendes Haand, eller døe. Endnu inat maa jeg tilbage til Armeen. I er en Mand af Ære, og derfor lægger jeg min Hemmelighed i Eders Haand. I er ikke min Ven, det veed jeg, men I indrømmer mig dog vel, at denne Mac Donalbain ikke fortjener Eders Cousines Haand.“ — „Det indrømmer jeg Eder gjerne, svarte Arved: men hvor er det muligt, at I kan drømme om en Forbindelse imellem ham og hende?“ — „O, han er et Uhyre, og Christine tilbeder ham, ivrede Megret: Nu vilde hver Skaansel være Raserie, thi dette ædle Huses Lykke og Ære staaer paa Spil.“ — „Og hvad vil I gjøre?“ spurgte Arved spændt. — „Det skal I strax faae at høre, svarte Megret: thi hist kommer Skotlænderen lige imod os. Maatte jeg blot være koldblodig nok til, at stege ham ved en sagte Ild. — I kommer mig ret tilpas, Sir Mac Donalbain, raabte han Denne imøde med det venligste Ansigt af Verden: jeg vilde være Eder meget forbunden, hvis I vilde give mig nogen Underretning om, hvad man i Eders Høilande egentligen forstaaer ved Taagens Børn?“

Mac Donalbain foer sammen ved dette Spørgsmaal, traadte tilbage, stirrede paa Megret med et Morderblik, og tang.

„Man kalder dem ogsaa Natrens Børn, vedblev Negret med venlig Rolighed: det skal være skikkelige Folk, som have lagt sig ud med Staten, boe i Klipper og Skove, plyndre, skænde, brænde og ihjelslaae nu og da, og omsider vorde hængte." — „I taler om Røverne i Hoilandene," sagde Mac Donalbain med moisomt tilkæmpet Rolighed. — „Netop! raabte Negret listigt nikkende: og jeg venter, at Eders Godhed vil meddele mig nogle Details om dem, at jeg destobedre kan sammenligne dem med lignende Væsener her i Landet. I Skotland skulle endogsaa Adelsmænd ikke ansee det under deres Værdighed, aabenbart at træde i Spidsen for hine Taagens Sønner. Anførerne for vore Tyvebander ere langt delikatere. De sværte dog idetmindste deres Ansigt, for at være ukjendelige ved Udførelsen af deres Heltegjerninger, og vaske det net og peent, naar de engang gaae i honet Selskab."

Mac Donalbains Ansigt tabte al Farve ved disse Ord. Hans Øine rullede, som om de vilde træde ud af deres Huler, og Tænderne klapprede hørligt i hans Mund. „Vel forstaaer jeg ikke Eders Væv, stammede han omsider: men Eders Giftblik er en tro Fortolker af Eders Mening, og jeg maa bede Eder om, at følge mig udenfor Slottet."

„Vel er det yderst smigrende for mig, ædle Sir, svarte Negret: af Eder at erholde en Indbydelse til en Tvekamp; men først maa jeg dog have Vished om, at I ikke har givet Eder af med visse Sysler, hvorved I for evigt kan have forspildt Jer Ret til, at slaaes med en Mand af Ære."

„I nægter mig Satisfaction?" skreg Skotlænderen, traadte Megret nærmere, greb med Haanden i Barmen, og knyttede den voldsomt sammen, som om han ret fast havde grebet Noget. — Imidlertid havde Megret taget en Terzerol op af Lommen; han spændte den og holdt den mod sin Fjende. „Et Skridt nærmere, raabte han: og denne Kugle flyver i Eders Bryst. I mærker vel, jeg kjender Eder. Jeg befaler Eder, i denne Time at forlade dette Slot, og aldrig at nærme Jer det mere. Seer jeg Eder oftere her, eller i halvtredsindstyve Miles Omkreds, da skal Retfærdigheden gribe Røverkapitainen, og lønne ham efter Lovens Bogstav."

Maallos tumlede Mac Donalbain bort, og triumpherende gik Megret op mod Slottet.

Øieblikket efter kom Statholderen Arved imøde med et aabent Brev i Haanden. Glad sagde han: „Nu er Du fri, Arved; vil Du nu være min Svigerson?" Arved taug forlegen. Endelig sagde han: „Tiden er ikke gunstig for slige Planer. Fædrelandet svæver i Fare, og jeg har isinde, imorgen at afreise til Hæren." — „Til Hæren? spurgte den Gamle studsende: Har Du da glemt, at Du er forviist og afskediget?" — „Jeg vil tjene som Frivillig, sagde Arved: som Gemeen, om det skal være." — „Velan da, følg Dit Hjerte, udbrød Onklen: men Noget maa Du dog gjøre for mit Ønske, inden Du reiser, og det strax, thi der kommer min Datter." — „O, vee!" sukkede Arved, og bleg og forstyrret nærmede sig Christine. — „I har befalet, min Fader," sagde

hun med bævende Stemme. — „Arveds Elskede har ægtet en Anden, tog han Ordet: han forlader os imorgen, for at maale sig med Soerrigs Fjender. Du kjender mine Ønsker, Christine. Han skal forlade Gyllensteen som Din Forlovede. Ræk ham Din Haand, og giv ham Brudekysset."

„Ak, Fader!" raabte Christine smerteligt, og skjulte sit Ansigt ved hans Bryst. Han vilde lede hende i Arveds Favn, men hun rev sig los. „Jeg kan ikke! ved Gud, jeg kan ikke!" skreg hun fortvivlende. — „Du kan ikke? spurgte Statholderen vredt: Velan, Datter, saa svar da Din Fader: hvad har Du mod denne Forbindelse?" — Christine vred hulkende sine Hænder, og taug. — „Denne Taushed svarer mig tydeligere, end Du ønsker, sagde Oldingen med tung Betydning: den indeholder den Bekjendelse, at Du skammer Dig ved Aarsagen til Din Vægring, og nu opklares Meget af hvad der hidtil var mig mørkt. Dine Taarer udtale Din Overbevisning, at Dine daarlige Ønsker aldrig kunne opfyldes, og spare mig den sørgelige Ulejlighed, at bevise Dig det. Jeg skaaner Dig for alle Bebreidelser. Fortiden være begraven. Fortjen ved Lydighed denne Mildhed. Ræk Arved Din Haand, min Datter."

Christine taug, og rørte sig ikke, men saae paa Arved med bedende, døende Øine.

Da rynkede Gubben de graae Bryn. Hans Øine luede, hans Haand hævede sig truende. „Skal jeg forbande den vanartige Datter?" tordnede han.

„Fader!" hulkede Christine, og sank for hans Fødder.

„Nu er det nok, Herr Onkel," raabte Arved i ædel Vrede: Jeg fortjente ikke, at kaldes en Mand, naar jeg taalte, at faderlig Forbandelse tvang en ædel Pige til, at række mig sin Haand. Det første haarde Ord, I for min Skyld siger Eders Datter, jager mig for evigt fra Gyllenstéen. Derpaa mit Æresord!" — „Kan Du ogsaa modstaae denne Ædelmodighed, min Datter?" spurgte Statholderen. — „Gud er mit Vidne," raabte Christine: hvor gjerne mit Hjerte føiede sig efter Eders Villie. Lad mig Tid til Overlæg, blot en kort Tid. Imorgen skal I erfare min Beslutning." — „Saa gaae!" sagde Faderen: prøv Dig selv, og bring mig imorgen en Beslutning, som Du ei behøver at rødme ved." — Taus kyssede Christine hans Haand, og langsomt gik Oldingen op mod Slottet. Rask traadte Pigen hen for Arved, sluttede ham heftigt i sine Arme, trykte et brændende Kys paa hans Læber, og hvikede: „Lev vel, Arved, og foragt mig ikke! O, at jeg ikke saae Dig før!"

Hun ilte bort. Dybtrystet blev Arved tilbage, og raabte sørgeligt: „Hvorledes skal det ende?"

Morgenen graanede. Negret var reist, Mac Donalbain var forsvunden af Slottet, Statholderen og Arved sadde sammen ved Frokostbordet. Pludseligt hørtes en ængstelig Tummel udenfor, og bleg som et Liig, med en Billet i Haanden, traadte Hushovmesteren ind i Værelset. „Grevinden er ingensteds at finde," stammede han. — „Hvad er det?

skreg Statholderen, styrtende ham imøde: hvad holder Du der?" — „En Billet til Eders Excellents, svarte han: Jeg fandt den i Grevindens Sovekabinet." — Statholderen greb den, aabnede den, læste, og sank som sønderknust om paa en Stol. Arved tog Papiret op, som var falden af hans skjælvende Haand, og læste:

„Ligesaa uværdig til, at være Arveds Hustrue, som til, at bære Navn af Eders Datter, har jeg ikke Mod nok til, at møde Eders retfærdige Vrede. Jeg følger derfor den Mand, hvis Kone jeg allerede er for Guds Øine. Ved min ædle Moders Minde besværger jeg Eder: forband mig ikke."

„Stakkels Fader," sukkede Arved, og saae medynksfuld over til den Gamle. Han havde imidlertid fattet sig. „Du har læst?" spurgte han, og da Arved nikkede, udstrakte han sin Haand efter Datterens Brev. Ynglingen rakte ham det. Han gav sine Folk et Vink at gaae bort, og gjennemlæste det endnu engang. „Nei, jeg vil ikke forbande Dig, Ulykkelige! sagde han koldt, idet han langsomt sønderrev Billetten: Et utaknemmeligt Barn bærer allerede Himlens Forbandelse i sit eget Hjerte, og hvor Kjærligheden er død, der finder Vredens Flamme heller ingen Næring mere."

En dyb, rædsom Pause. Da lød Hestetramp udenfor. „Dine Heste ere sadlede, sagde Oldingen, idet han stod op: reis med Gud!" — „Det falder mig tungt, at forlade Jer i denne Stemning," sagde Arved bekymret. — „Dig kalder Fædrelandet, svarte

Statholderen: og jeg kan rose mig af, at være en Mand. Vær uden Bekymring for mig." — „Min ædle, ulykkelige Onkel!" raabte Arved, trykte ham inderligt mod sit Bryst, og styrtede ud.

Sildig paa Efteraaret sad Statholderen atter ene i sine Ahners Sal. Den ulykkelige Mand var bleven meget gammel i den korte Tid. Hver Uge havde efterladt et Aars Rynker i hans Ansigt. Pludseligt lød Hestetramp i Gaarden. Det stormede op ad Trappen, Arved styrtede ind i Salen i Oldingens Arme. „Velkommen, min Søn! raabte denne: Krigen er ude?" — „Indtil videre, svarte Arved: Da jeg vilde melde mig hos Rhenskjöld, var han alt i fuld Retirade for de Danske. Jeg gik altsaa til Hæren, som skulde dække Stockholm; men da jeg kom did, begyndte Russerne alt at trække sig tilbage. Vi forfulgte dem og havde nogle Smaatræfninger med deres Arriergarde, men dermed var ogsaa Felttoget tilende, og jeg vendte tilbage til mit Exil."

„Den gode Villie er ogsaa Ære værd! raabte Onklen, bydende ham sin Haand: derfor nok engang velkommen, min unge Helt!" — Forlegen rakte Arved sin Venstre frem. „Hvi giver Du mig ikke den Haand, som har ført Vaaben for Sverrigs Frelse?" raabte den Gamle studsende. — „Undskyld det med Umuligheden," svarte Arved med et bittert Blik paa sin høire Arm, som han havde knappet ind i Kjolen. — „Hvad er det? spurgte Statholderen ængstelig:

Er Du blesseret i Armen?" — „En russisk Kartætschkugle knuste min Haand i sidste Fægtning, svarte Arved: Jeg maatte lade den sætte af i Leddet." — „Stakkels Søn!" klagede Onklen smerteligt.

Ny Larm i Gaarden afbrød den sørgelige Pause. Megret traadte kort efter ind i Salen. „Ei, velkommen! raabte Statholderen ham imøde: Det glæder mig, at I endnu engang har faaet Permission til at besøge mig i disse krigerske Tider." — „Dronningens Naade har permitteret mig for evigt, svarte Megret heftigt: Jeg er afskediget, uden Avancement og uden Pension. Saaledes lønne de Store! — Nu, vi ville tale om noget Behageligere. Hvorledes befinder sig den huldе Grevinde?" — Statholderen foer sammen. Arved vilde just svare for ham, da Kammertjeneren traadte ind, meldende en Laplænder fra Pastoratet Lykfale, som havde vigtige Ting at aabenbare Herr Statholderen under fire Øine. „I mit Kabinet!" sagde Denne, og bortfjernede sig hastigt.

Megret vendte sig til Arved med sit Spørgsmaal, og da Denne havde fortalt ham Alt, slog han sig rasende for Panden og skreg: „Nu har jeg Intet, Intet meer i denne Verden, som jeg kan frydes ved. Min Ære krænket, min Kjærlighed forsmaaet og skuffet. Hvad har jeg tilbage?" — „Bevidstheden, Herr Oberst, svarte Arved alvorligt: den er en stærk Klippe i Livets Storme." — „Bevidstheden!" raabte Megret med frygtelig Heftighed, og hans Øine rullede. O! sukkede han derpaa ret dybt og ængsteligt, og gik hastigt ud.

Arved var just opstaaet næste Morgen, da den gamle Hushovmester kom til ham med bekymret Mine, og spurgte, om han ikke vidste, naar Statholderen kom tilbage fra sin Reise. — „Er min Onkel reist bort?" spurgte Arved studsende. — „Da han igaar havde givet Laplænderen den hemmelige Audients, fortalte Hushovmesteren: lod han ham give en Hest og den Brune sadle for sig selv i al Stilhed. Laplænderen maatte foran, at vise Veien. Mig bød Herren strengt, at holde hans Reise skjult for Enhver, men da Natten er forløben, uden at han er kommen tilbage, kunde jeg ikke andet, end melde Eder det."

„Hvad Vei har min Onkel taget?" spurgte Arved hastigt, idet han iførte sig sin Jagttrøie. — „Veien ad Umeåby, saavidt jeg har erfaret, svarte Hushovmesteren: formodentlig er han paa Spor efter den sorte Raddock."

Arved var reiseklædt og væbnet. „Jeg vil nu rekognosere, gamle Ven, sagde han: Vil Gud, kommer jeg imorgen tilbage med bestemt Efterretning. Kommer jeg ikke, saa meld Sagen for Landfogden, at han kan hevne eller redde Din ædle Chef." — Dermed tiltraadte han sin Vandring.

Efter mange mødige Fjed stod han omsider ved Foden af den Bjergrække, som gjennemskærer Umeå-Lapmarken. Nogne Klipper, Isbjerge hævede sig mod Skyerne. Pludseligt bævede han tilbage for et frygteligt Syn. Ved Veien stod en Gran, og paa

En af dens nederste Grene havde man stukket en Lapplænders blodige Hoved. En Tavle hang hos, hvorpaa stod skrevet med store Bogstaver: „Saaledes straffes Forræderie mod Raddock og hans Brødre!" — Arved gjøs, men skred modig fremad. Kort efter hørte han Fodtrin, og skjulte sig i Buskene ved Veien. En halv Snees Mænd af vildt Udseende, væbnede med Knive, Bøsser og jernbeslagne Knipler, kom ned fra Bjerget og gik, samtalende i et uforstaaeligt Sprog, forbi ham, uden at bemærke ham. Neppe havde de vendt ham Ryggen, før han reiste sig, og gik ind i Bjergegnen med stærke Skridt. Snart stod han paa en uhyre, nøgen, mørkgraa Klippemasse, paa hvis Top han øinede Ruinerne af en ældgammel Borg. Han gik videre paa en smal Fodsti. Da raabte pludseligt en raa, bister Stemme: „Holdt!" Arved vendte Øiet did, hvor den kom fra, og neppe ti Skridt foran ham stod en Røver, som sigtede efter ham. — „Hvortil det?" raabte Arved barsk og greb efter sin Bøsse. — „Kast Flinten bort, eller jeg skyder Dig ned!" raabte Røveren. — „Det var aldrig min Maneer, sagde Arved vredt: Skyd, Skurk, men træf, ellers er Du forloren!" — Og med fremstrakt Bøsse stormede han frem. Røveren skjød feil og styrtede øieblikket efter til Jorden med Arveds Kugle i det blødende Hoved.

„Nu veed jeg nok, sagde Arved til sig selv: nu tilbage til Gyllensteen!" — Snart havde han den farlige Bjergegn i Ryggen, og da Stjernerne begyndte at funkle, naaede han Hjemmet velbeholden.

De kraftigste Anstalter til at erobre Røverens Rede, bleve trufne under Arveds og Megrets Opsigt. En Skare paa 80 Mand var samlet. De deelte den mellem sig, og brøde op næste Nat. Da Morgenen dæmrede, naaede de Ravensteen, og stege op ad den smale Klippevei. Uden mindste Hindring naaede de Spidsen. Da vaagnede Røverskib vagten deroppe, og nedskjød en Dragon ved Arveds Side. I Taarnene blev det vaabenlydt, og snart styrtede omtrent tyve halvnøgne Røvere frem, væbnede med Bøsser. Bistert stredes der paa begge Sider, dog seirede snart de Angribendes overlegne Mængde. Men pludseligt fremstormede en frisk Roverskare, anført af en høi, velbygget Mand med sortfarvet Ansigt. „Det er min Frelser paa Veien til Torneå," tilraabte Arved Megret. „Det er Sir Mac Donalbain!" skreg Denne, og søgte at slaae sig frem til den forhadte Medbeiler. Men nogle Røvere kastede sig imod ham, og sysselsatte ham tilstrækkeligt, medens Arved stedse trængte nærmere frem mod den Sorte, og nu virkelig til sin Forfærdelse gjenkjendte de bekjendte Træk.

„Giv Eder, Mac Donalbain, Seiren er vores!" tilraabte han ham, idet han angreb ham med Klingen. — „Hellere vil jeg dog døe for en brav Adelsmands Haand, end paa Retterstedet!" skreg Mac Donalbain, og blottede sit Bryst. — „Det være langtfra! raabte Arved, idet han drog Kaarden tilbage: Jeg er ingen Morder!" — Men i samme Øieblik var Megret ved Haanden, og hans Kaardestød styrtede Skotlænderen til Jorden. — „Endelig!" raabte Franskmanden triumpherende, satte sin Fod paa den

Faldnes Bryst, og løftede langsomt, med djævelsk Smil, sin Haand til Banesaaret.

Da hidstyrtede med lydeligt Jammerskrig en Qvinde i Bondedragt, med et Barn paa Armen. Vildt fløi de rige, blonde Lokker om det blege, magre Ansigt, og „Christine!" raabte Arved med vild Forfærdelse.

„Barmhjertighed! skreg den ulykkelige Kone: Naade for min Mand, for dette arme Barns Fader!" — „I veed ikke, hvad I beder, Dame Mac Donalbain!" sagde Megret haanligt, og stødte til, men Arved slog hans Klinge bort, og raabte med ædel Uvillie: „Han er fangen, og staaer under Loven, men I har ingen Ret til hans Liv!" — „Isandhed, Arved, Du er Dig selv lig overalt!" hulkede Christine, synkende for hans Fødder. — Imidlertid havde Retten fuldstændigen seiret. Femten Røvere vare blevne i Fægtningen, syv havde styrtet sig ned fra Klippen, tolv vare fangne. — Arved lod Mac Donalbain bringe ned i Taarnets Kjelder, og her forbinde. Christine var fulgt med. Arved vendte sig til hende og spurgte: „Ulykkelige, hvor er Din Fader?" — Maalløs pegede hun paa en Krog i Hvælvingen. Arved iilte did, og fandt en Falddør, der førte ham ned i den gamle Borgs underjordiske Hvælvinger. Bleg og mat kom hans gamle Onkel ham imøde her. „Min Søn, min Frelser!" raabte han med udbredte Arme, og Arved sank til hans Bryst.

Ravensteens Taarne og Mure vare sprængte; Mac Donalbain var med sine Staldbrødre bragt i Umeås Fængsel, Christine var med sit Barn paa Gyllensteen, Statholderen laae meget syg. Paa Raadhuset i Umeå vare Herredsfogden og hans Bisiddere samlede, for at forhøre Misdæderne. Arved og Megret vare tilstede. Bethynget med Lænker fremtraadte den blege Mac Donalbain for sine Dommere. Medlidende hviskede Arved nogle Ord til Herredsfogden. Denne vinkede. Rettens Tjenere løste hans Lænker og satte en Bænk hen til ham.

„Siig os Eders sande Navn, Eders Stand og Fædreland!" begyndte Herredsfogden med mørk Alvorlighed. — „Greger Mac Donalbain, svarte Fangen: en Adelsmand fra det skotske Høiland."

„Hvor er det muligt, vedblev Hiin: at I kunde besmitte Eders Adel ved Udøvelsen af et saa skændigt Haandværk?" — „Min Skjebne! svarte Skotlænderen mørk: En grusom Æreskrænkelse, jeg led i Kongen af Engellands Tjeneste, kastede mig i Armene paa de engelske Fribyttere. Mit Navn lød paa begge Verdeners Have. Vi hørte, at Nordens Helt var vendt tilbage til sine Stater, og haabede, at han vilde modtage os med aabne Arme, hvisaarsag vi gjorde ham det Tilbud, med 60 Skibe at løbe ind i Gothenborgs Havn. To svenske Adelsmænd sluttede i hans Navn Capitulationen med os. Jeg blev sendt forud Flaaden, for at berede Alt til dens Modtagelse. Men i Gothenborg blev jeg syg, og imidlertid faldt Kongen for Frederikshald. Storme ødelagde vor Flaade paa Hjemreisen, og da jeg endelig stod op fra

mit Sygelæ', var jeg en Betler. Jeg, som Carls Segl og Underskrift sikkrede Oberstsrang, kunde ei engang erholde et usselt Compagnie. Da vaagnede atter i min Sjel det bittre Menneskehad. En Hob Ulykkelige, der ikke havde mere at tabe end jeg, valgte mig til Anfører, og Kampen begyndte mellem mig og Sverrigs Krone. Jeg blev overvunden, og har altsaa Uret. Bryd derfor hurtigt Staven over mig. Jeg er beredt at dø."

„Skrækkelige Mand! raabte Herredsfogden: Kan J ogsaa forsvare, at J har bragt Skændsel og Ulykke over det ædle Huus, som gjestmildt gav Jer Ly under sit Tag?"

„Det er mit Livs Forbandelse, raabte Mac Donalbain smerteligt: at jeg ikke formaaer at svare Jer derpaa. Her maa jeg selv raabe „skyldig" over mig, og villig bøie mig under den straffende Retfærdigheds Haand."

„Det er min Onkels Bøn, sagde Arved til Herredsfogden: at Alt, hvad Mac Donalbain har foretaget sig imod vort Huus, maa vorde forbigaaet ved Undersøgelsen."

„Hvorledes? ogsaa Angrebet paa Hans Excellentses Person?" spurgte Fogden. — „Banden vilde myrde Statholderen til sin Sikkerhed, svarte Arved: Med egen Fare har Mac Donalbain beskjermet Oldingens Liv. Ogsaa jeg har ham at takke for min Redning." — Megret bøed sig i Læberne.

Nu fløi Dørrene op, og ind styrtede Christine med sit grædende Barn paa Armen. „Det feilede endnu!" sukkede Mac Donalbain, og bortvendte sit

Aasyn. — „For Himlens Skyld, Grevinde Gyllenstjerna?" raabte Herredsfogden forfærdet. — „Det var jeg, sagde Christine: Nu er jeg Røverhovedsmanden Mac Donalbains Kone, og min Plads er ved hans Side, i Fængslet eller paa Retterstedet."

„Christine! hvor har I kunnet nedbøie Eders ædle Fader ved denne gjentagne skjændige Flugt?" spurgte Arved. — „Min Fader kan ikke bøies dybere, svarte Christine: Und mig derfor den Fortjeneste, at opfylde alle mine Pligter idetmindste mod eet Væsen, mod min Mand. Han er fangen og saaret paa Sjel og Legeme. Han behøver Trøst og Pleie, og af hvem skulde han vente den, uden af hende, der har bundet sin Skjebne til hans ved en hellig Eed for Herrens Alter."

„Saa er I virkelig gift med den Skurk?" spurgte Megret heftigt. Christine saae foragteligt paa ham og tang; men da Herredsfogden gjentog Spørgsmaalet, tog hun et Dokument op af Barmen, og lagde det paa Bordet. „En Gyllenstjerna kan aldrig falde gandske, sagde hun stolt: Den gamle Præst i Lyksale har, bevæget af mine Taarer, viet os kort før sin Død."

„Dette Beviis, sagde Herredsfogden forlegen: taler imod Eders Ønske, at dele Fængsel med denne Mand. Knyttet til ham ved helligt Ægteskabsbaand, blev I uskyldig indviklet i hans Brøde. Jeg maa derfor sende Jer tilbage til Eders Fader."

„Pin mig dog ikke med Eders velmeente Chikaner! bad Christine: Vil I tvinge mig til, at forsøge, hvad der er dybest, Umenaden eller min Elendighed?

Saa sandt Herren og min Sjel lever, jeg lader mig ikke levende skille fra min Mand!"

„Lad det skee!" bad Arved Herredsfogden. — „Maaskee paadrager jeg mig et tungt Ansvar, sagde Denne dybtrystet: men hvo kan modstaae her? Skee, som hun ønsker."

„Mod, Mac Donalbain! raabte Christine nu: Vi have Mennesker til vore Dommere. De ville laane Dit Forsvar et venligt Øre, og da er dog idetmindste Dit Liv freist."

„Forbandet være hvert Ord jeg taler derfor! raabte Mac Donalbain med vildtrullende Øie: Mine Handlinger tale, og min Faders Søn er ikke vant til, at besmykke dem, mindst for det jammerlige Livs Skyld."

„Du taler, som det sømmer sig en Mand og en ædel Skotlænder, sagde Christine: men mig maa det være tilladt, at tale for Dig, som det sømmer sig Din trofaste Hustru. Derfor beder jeg Eder, I Herrer, hører mit Forsvar!"

„Hvad kan I anbringe til en Stratenrøvers Forsvar?" spurgte Herredsfogden medlidende. — „Regjeringens himmelskrigende Uretfærdighed! raabte Christine ivrigt: som med Magt udstødte den Ulykkelige paa Lastens Bane." — „Hvormed vil I erstatte den Skade, Mac Donalbain har tilføiet Landet?" spurgte hiin videre. — „Med min Modrenearv!" raabte Christine heftigt. — „Kan I ogsaa betale det uskyldige Blod, som er rundet for hans Haand?" vedblev Fogden med straffende Alvor. — „Hans Modstand ved Overfaldet var Nødværge! raabte Christi-

ne: desuden er Ingen af Angriberne falden for hans Sværd, og isvrigt har han ikke besmittet sine Hænder med Brødres Blod." — „Det er ikke sandt, svarte Herredsfogden: Den Reisende, som blev funden død paa Veien til Luleå, og den ulykkelige Laplænder, som viste Statholderen til Morderhulen, ere Eders Mands stumme Anklagere." — „Ved den høieste Gud, Mac Donalbain er uskyldig i deres Død! raabte Christine i skærende Angestone: Spørg Banden; beskylder den min Mand, da lad os Begge døe den haardeste Forbryderdød!"

Fogden gav et Vink, og de lænkebundne Røvere førtes ind. Megret, der ikke kunde holde sig længere, tilraabte dem: „Bekjender frit og ærligt, uden Skaansel for Eders Høvedsmand, hvo der har myrdet den Reisende, man har funden ihjelslagen paa Veien til Luleå?"

„Det have et Par Ridinger gjort, som ikke hørte til Banden, men maroderede paa egen Haand, svarte En af Røverne stolt: Vi bede ret meget, ikke at vorde forvexlede med dem. Havde vi faaet dem fat, da havde vi hængt dem i næste Træ, thi det kunde ikke være os ligegyldigt, at see vor Reputation forkleinet af slige Døgenigter."

„Og hvo har myrdet den arme Laplænder?" spurgte Fogden. — „Den røde Hjalf, svarte den Spurgte: men uden Ordre. Derfor havde ogsaa Høvedsmanden ladet ham slutte krum. Den Morgen, vi bleve angrebne, skulde der have været holdt Standret over ham. I maa have fundet ham i Kjelderen under

det andet Taarn." — „Der er ikke bleven sagt," sagde Arved forfærdet. — „Han er altsaa sloen i Luften med Taarnet, sagde Megret: Ja, saa kan han ikke forhøres."

„I er nu, sagde Christine til Herredsfogden: overbeviist om, at min Mand er uskyldig i hine Mord. Giver I mig nu Haab for ham?" — „Vore Love ere skarpe, og mine Pligter strenge, svarte han: Dog kan Dronningen benaade. Befal Sagen i Guds Haand."

Han gav Rettens Tjenere et Vink, og de lagde atter Lænkerne paa Mac Donalbain. Christine trykte sit Barn til sig med den ene Arm, understottede Fangen med den Anden, og forlod Salen med ham.

Det var allerede langt hen paa Vinteren, da Herredstinget var sat paa Raadhuset i Umeå. Arved var ogsaa dennegang nærværende, men Megret var paa hans Anmodning bleven borkviist. Mac Donalbain, der nu var fuldkommen helbredt, traadte for Skranken med sin trofaste Hustru, sit Barn og sine tolv Staldbrødre. Herredsfogden brød det forseglede Dokument, der nys var kommen fra Stockholm, og indeholdt de Fangnes Dom. „Livet er Eder skjenket, tilraabte han Mac Donalbain, efterat have læst: Dronningens Naade har formildet den over Eder Alle fældte Dødsdom til Arbeide i Bjergværkerne paa Livstid." — „O min Gud, det er haardt!" sukkede Mac Donalbain.

Christine sank paa Knæ i stille Takkebøn. Derpaa stod hun op og spurgte: „Staaer der Intet om mig?" — „I er frikjendt for al Brøde og Straf, svarte Fogden: og kan andrage paa Ophævelsen af Eders ulykkelige Ægteskab." — „Jeg er altsaa fri, og kan begive mig, hvorhen jeg vil?" spurgte Christine. — „Man venter Eder paa Gyllensteen, svarte Hiin: og Eders Herr Fætter er her, for at følge Eder derhen." — „Du er altsaa min Herre, Arved, sagde hun til Denne: Nægt mig ikke en Bøn; tillad mig at følge min Mand til hans Bestemmelsessted!" — „Din Fader venter Dig endnu idag," svarte Arved alvorligt. — „Kjære Arved, bad den deilige Qvinde i smigrende Tone: jeg vil jo blot tage evig Afsked fra den Ulykkelige, før han synker ned i den evige Nat. Saa vil jeg følge Dig, hvorhen Du vil, gandske taalig, som et Lam sin Moder. Siig ikke nei denne ene Gang. Det er jo min sidste Bøn til Dig. Ikke sandt, Du siger ja, og jeg kan lave mig til Reisen?" — Arved nikkede, hurtigt kyssede hun hans Haand, og fløi ud af Døren.

De Dømte nærmede sig deres Maal, Jernværket Dannemora. Arved fulgte efter med Christine og hendes Barn. Alt ved den første Schacht fandtes Alting beredt til, at befordre de Kommende under Jorden. Her drog Christine Arved tilside, og sagde beklemt: „Arved, Du har altid vist Dig som en me-

get ædel Mand. Kron Dit Værk: tillad, at jeg farer ned i Schachten med Mac Donalbain. Jeg vil være mindre bekymret for ham, naar jeg er bekjendt med hans nye Opholdssted."

„Hvilken eenfoldig Bøn! raabte Mac Donalbain, som havde hørt det: Jeg vil takke Himlen, naar først Afskeden heroppe er overstanden."

„Fordi jeg eengang var svag, sagde Arved vredt: anseer I mig for eenfoldig, og troer, at kunne drive Spot med mig. Jeg har opfyldt Eders sidste Bøn. Men nu fuldbyrder jeg Eders Faders Ordre. Siig Mac Donalbain Farvel, og vend tilbage med mig, som I saa helligen har lovet mig."

„Hold mig ikke saa skarpt og fast ved mine Ord, bad Christine: lad mig følge ham derned!" — „I siger øieblikkelig Farvel! raabte Arved haardt: Derved bliver det."

Da saae Christine sig omkring med vilde Blikke. Roverne vare allerede stegne i Spandene, og man ventede blot paa Mac Donalbain. Med rasende Smerte omfavnede han nu sin Hustru. „Lev vel, og tilgiv mig!" raabte han, og ilte mod Schachten.

„Har Du nogensinde elsket, skreg Christine, omslyngende Arveds Knæe: saa lad Dig bevæge denne gang. Lad mig følge min Mand. For hans Skyld skal jo Qvinden forlade Fader og Moder. Hold Guds Ord i Ære, og lad en Ulykkelig slippe ned i Jordens Skjød, hvor hun sandelig er allerbedst forvaret."

„Jeg gjør min Pligt. I bliver tilbage!" sagde Arved bestemt. — Imidlertid vare de Nedfarende alt forsvundne i det mørke, gabende Svælg.

„Han er alt nede! jamrede Christine: Du har gjort Din Pligt, Grusomme. Velan, jeg gjør ogsaa min!" — Hun tog Barnet fra sit Bryst, og trykte det i Arveds Arme. „Vær dets Fader!" raabte hun, og styrtede hen mod Schachten.

„Tilbage! Spandene ere allerede nede!" skreg en Bjergmand, medens Arved ilte efter hende med Barnet paa Armen, for at holde hende tilbage. — „I Guds Navn!" raabte hun, greb med begge Hænder Touget, som hang ned i Afgrunden, svang sig dristigt ud over Schachten, og foer ned med en frygtelig Hurtighed.

„Hellige Gud!" raabte Arved bestyrtet, og stirrede næsten tankeløs ned i det græsselige Dyb. — „Hun kommer aldrig ned i Gruben, sagde en af Bjergmændene: Gud være hendes arme Sjel naadig!"

Arved havde betroet en Bjergmand Christines Barn og var faren ned i Gruben, for at see til den ulykkelige Moder. Hun laae mat paa Jorden; i stum Fortvivlelse stod Mac Donalbain hos hende, og Præsten i Bjergværket forbandt hendes blødende Hænder.

„Saa er Du dog kommen efter mig, Arved, tilraabte hun ham med himmelskmilde Blikke, og rakte ham sin alt forbundne høire Haand imøde: Du har dog altid meent mig det godt."

„Min Gud, hvad har Du gjort igjen? sagde Arved: Denne Reise kunde have kostet Dig Dit Liv.

Men nu har Du havt Din Villie. Giv Mac Donalbain Afskedskysset, og lad os fare op igjen til Dit Barn og Din Fader."

„Nei, Arved, svarte Christine med kold Bestemthed: Mit Barn er i gode Hænder. Min Fader kan ikke mere frydes ved mig. Jeg bliver hos min Mand. Til Selvmord kan Du ikke ville tvinge mig. Modtag derfor nu mit sidste Farvel, og med det min Tak for Din trofaste Broderkjærlighed."

„Nu maa I handle, Mac Donalbain! raabte Arved heftigt: Giv den syge Fader hans Datter tilbage." — „Forlad mig, Christine! sagde Mac Donalbain med qvalt Smerte: Min Ulykke vilde være mig dobbelt tung at bære, naar Du skulde dele den med mig." — „Det troer jeg ikke, svarte hun: Det maa mildne Dine Lidelser, at et Væsen bliver hos Dig, som staaer Dig saa nær, og kun aander for Dig. Jeg bliver hos Dig, trods Din ædle Logn."

„Velan, raabte Mac Donalbain vildt: Vil Du endelig vedblive at være en dømt Forbryders Hustru, saa er ogsaa Ægtestandens Rettigheder. Qvinden skal lyde sin Mand, og jeg befaler Dig: Vend tilbage til Din Fader!" — „Det kan Du ikke befale mig, svarte Christine: jeg er Din ægtevede Hustru. Aldrig har jeg givet Dig Anledning til Utilfredshed, men troligt holdt ud hos Dig lige til det Yderste. Du har ingen Ret til, at forstøde mig, og ved den almægtige Gud, jeg forlader Dig aldrig!"

„Vær barmhjertig! sagde Præsten til Arved: Hvad skal hun i Oververdenen, hvor skarp Dadel og bitter Haan venter hende overalt. Lad hende blive.

Hun skal boe i mit Huus. Betroe mig hende. Jeg skal sørge for hende som en Fader."

„Velan, gjør det, ærværdige Herre! sagde Arved: Jeg skal tale med Din Fader," raabte han til Christine, og forlod hastigt Gruben, for at skaffe sine martrende Følelser Luft.

Ved sin Onkels Sygeleie sad Arved, og fortalte, hvorledes Alting var tilgaaet. Tilfreds nikkede Oldingen med Hovedet. „Hun veed, hvad der tjener hende bedst, sagde han: Sig Cassereren, at han aarligt lader hende anvise 100 Ducater. Barnet kan Du sørge for."

„Er Negret endnu her?" spurgte Arved, for at bringe noget Andet paa Tale. — „Ja! svarte Statholderen: Da han fik at vide, at — hun, Du veed nok, vilde følge sin Mand til Dannemora, blev han som rasende. Jeg troer, han havde ventet, hun skulde blevet hans endnu. Det er mig umuligt, at taale det Menneske længere her paa Slottet. Vil Du ikke see, at skaffe mig af med ham, Arved, at jeg dog kan døe i Ro?"

„Jeg gaaer strax til Værket," sagde Arved, og forlod Gemakket. — Man sagde ham, at Negret nys var gaaet ned i Slotshaven med en fremmed Officeer. Han gik did, og de Stemmer, han hørte, viste ham Veien til en Taxus-Busket, hvori Negret sad med den Fremmede. Et Blik gjennem en Aabning i Taxusvæggen viste ham Siquiers blege, udtærede

Ansigt, og den interessante Samtale, Begge førte paa Fransk, fængslede ham til det Sted, hvorpaa han stod.

„Hvad vil Du da egentlig hos mig?" spurgte Megret forlegen og fortrædelig. — „Jeg forlader Sverrig for stedse, svarte Siquier: og kommer, at sige Dig Farvel, samt hente Reisepenge." — „Reisepenge? knurrede Megret: Jeg tænkte, vor Regning var opgjort forlængestden. Hvorledes kommer Du overhovedet paa den gale Tanke, at forlade Sverrig?" — „Du veed, fortalte Siquier, stirrende hen for sig, med sagte Stemme: hvilket Rygte der siden Kongens Død brændemærkede min Ære. Et Par Dueller frugtede Intet. Rygtet voxte med hver Dag. Mit Legeme laae omsider under for Sjelens Lidelser. En hidsig Feber kastede mig paa Sygeleiet. I Paroxysmen skal jeg have kaldet mig Carls Mørder, revet Vinduet op, og bedet de Svenske om Tilgivelse. Regjeringen lod mig indespærre som en Vanvittig, og da jeg omsider var kommen mig nogenlunde, fik jeg min Afsked, med Ordre til, at forlade Sverrig." — „Altsaa afskediget, ligesom jeg! raabte Megret bittertleende: Ret saa! Citronerne ere udpressede. Ud i Fejeskarnet med den unyttige Skal! See, her har Du Penge. Lykkelig Reise!" — „Det er meer, end tredive Sølvpenge, sagde Siquier sandseslos, idet han veiede den Pung, Megret trykte ham i Haanden: Derfor kan man kjøbe meer, end en Potteragerager til Pillegrimes Begravelse." — „Stakkels Siquier, Feberen har taget paa Dig, raabte Megret med en tvungen Latter: Du er bleven bibelfast!" — „Spot

ikke, Forfører! sagde Siquier tænderskærende, idet han greb til Kaarden: Een Udvei veed jeg dog, sagde han roligere, efter en Pause: jeg mener Angerens. Den kjender Du ikke, og Selvmord bliver vel Din sidste Tilflugt." — „Dertil kan ogsaa blive Raad!" sagde Megret sagte; og Begge bleve siddende gandske tause ved Siden af hinanden.

Omsider sukkede Siquier dybt. Han stod op, kastede den nysmodtagne Børs for Megrets Fødder, og gik ud af Haven, uden at sige ham Farvel. Stum blev Megret siddende i sin gamle Stilling, og Arved tilbageholdtes af de Følelser, denne sælsomme og græsselige Samtale havde vakt i ham, og af Uvisheden om, med hvem af Begge han skulde gaae i Rette om den forborgne Rædselsdaad. Hvi skal jeg, sagde han langt om længe til sig selv: hvi skal jeg kæmpe med den Elendige, som alt herneden er truffen af Guds Dom. Forføreren vil jeg straffe, ikke Kniven, men Haanden! og rask traadte han frem mod Megret, der just reiste sig.

Denne foer sammen. Den røde Forbittrelse og den blege Forfærdelse drev sit græsselige Farvespil paa hans Kinder. Men Arved tog Ordet: Jeg har hørt Eders Samtale med Siquier, Oberst, og da I veed, hvor høit jeg har elsket Kongen, saa vil I finde det i sin Orden, naar jeg erklærer Eder, at vi maa duellere. I behager at bestemme Tid og Sted!" — „Idag otte Dage, paa denne Tid, svarte Megret efter kort Betænkning: nede i de forreste Jerngruber af Dannemora." — „Det er seent og langt borte, sagde

Arved sindsende: I vil dog ikke lade mig vente forgjeves?"

Da funklede Franskmandens Øine i fortørende Ild og vredt skreeg han: „Unge Menneske, tvivl om Alt, ogsaa om Negrets evige Salighed, men ikke om hans Mod, ellers tvinger Du ham til at tilintetgjøre Dig!" Og med stolte Skridt forlod han Haven.

Nogle Dage efter traadte Arved reisefærdig for sin Onkels Sygeleie og tog Afsked fra ham.

„Du reiser endnu engang til Dannemora? spurgte Oldingen: Hvad har Du der at skaffe?" — „Jeg vil see, hvorledes det gaaer den stakkels Christine," svarede Arved, dolgende den sande Aarsag. — „Du skuffer mig, sagde den Gamle: Dit Ærinde er af værre Natur. Du har udrettet mit Hverv. Negret har forladt os, og Din Reise gjelder ham. Dannemora er kun et Paaskud for mig?" — „I feiler, svarte Arved: Negret har bestilt mig did." — „Saa anede jeg dog ret! raabte Oldingen: Det gjør mig ondt, og jeg har tusindgange angret det Hverv, jeg gav Dig." — „Berolige Eder, sagde Arved: vor Duel har en heel anden Aarsag. Jeg kæmper hverken for min Ære eller for min Ære. Jeg kæmper for Sverrig!"

„Saa gak og strid med Gud, Du unge Helt, raabte Oldingen: Maaskee finder Du mig ikke mere ved Din Tilbagekomst. At jeg har anseet Dig som min Søn, vil Du erfare af mit Testament, som jeg alt har deponeret i den stockholmske Hofret. Til Din

Fader og til Dronningen har jeg ogsaa skrevet. Du maa vorde min Eftermand her i Vestbothnien." — „Aldrig!" raabte Arved heftigt. — „Du maa! paastod Onkelen. Ikke for Dronningens, ei heller for Din egen, men for Provindsens Skyld. Jeg tør rose mig af, at den var i gode Hænder, og jeg vil ikke, at en ussel Hofsnog, eller en raa Soldat skal nedrive, hvad jeg i mange Aar har bygget paa. Du er dygtig, brav og god. Du har lært Civiltjenesten hos mig. Du maa vorde Statholder!"

„Min gode Onkel!" sagde Arved eftergivende, knælede for Sengen, og kyssede den Syges magre Haand. — „Gud velsigne Dig, min Søn!" sagde Denne, læggende sin Haand paa Yuglingens Hoved. — „Ogsaa den arme Christine! ikke sandt?" spurgte Arved rørende.

„Siig hende, at jeg — ikke forbander hende! raabte den Gamle i tung Kamp: og nu forlad mig. Disse Følelser ere stærkere, end mine udtømte Kræfter." — Han vendte sig om til Væggen, og sørgmodig sneg Arved sig bort.

Med sine Pistoler under Armen stod Arved paa den bestemte Tid i den forreste Jerngrube af Dannemora. Gysende saae han sig om i den uhyre Schacht. Han nærmede sig en Hytte med et Klokketaarn, der skulde forestille Kirken, og opdagede bag ved den et Huus, det Eneste hernede, som lignede en menneskelig Bolig. Det var Præstens. Han gik ind, og

fandt her Christine, som, endnu magrere og blegere af Grœmmelse og Kjelderluft, sad og syede ved Skinnet af den her evigtbrændende Lampe.

„Ak, Arved!" tilraabte hun ham glad, sprang hastigt op og rakte ham sin endnu forbundne Haand. Men snart mørknedes hendes skjønne Øje, og hun spurgte mistroisk: „Dit Besøg har dog ingen lønlig Hensigt?"

„En ret lønlig og ret alvorlig, svarte Arved. Men I behøver ei at frygte. Jeg bringer Eder tvertimod Eders Faders Tilladelse, at blive her, den Trøst, at Eders Barn skal blive velforsørget, og den Forsikring, at I aldrig skulle komme til, at lide Nød." — „Og alt dette skylder jeg Dig, raabte Christine begeistret: Ak, hvor lykkelig gjør Du mig ei, og tillige saa ubeskrivelig ulykkelig!" — „Stakkels Kone, sagde han med dyb Medlidenhed: hvor ulykkelig er Du ei bleven ved Dit heftige Sind!" — Han lagde sine Pistoler paa Bordet og lyttede til Døren, om der ikke kom Nogen.

„Du sagde nys, sagde Christine ængstelig: Dit Besøg havde en lønlig og alvorlig Hensigt? Den staaer dog ikke i Forbindelse med de Vaaben, Du har bragt i denne fredelige Hytte?" — Arved tav og traadte til Vinduet, utaalmodigen skuende ud i den evige Nat.

„Du frygter dog ikke for min Mand? spurgte Christine: Med mit Liv indestaaer jeg Dig for ham. Han anseer Dig for vor Skytsengel. Overhovedet er han bleven langt bedre hernede i Mørket, end

han var oppe i Lyset, men en sorgelig Tungsindighed staaer idelig som sorte Skyer om hans Hoved."

Arved spurgte: „Har Megret ikke været her?" — „Ham søger Du altsaa? raabte Christine sindsende: Jo, han har været her for en Time siden. Han lod Mac Donalbain kalde fra Arbeidet, og gik i ivrig og hemmelig Samtale med ham langt ind i Gruben. Jeg ængstes allerede over deres lange Udeblivelse, thi denne Megret er en Djævel, og hader min Mand med rasende Forbittrelse."

Da hørte Arved adskillige Stemmer udenfor. Han rev Vinduet op og saae Megret Arm i Arm med Mac Donalbain, ivrigt samtalende med en gammel Schachtskriver.

„Jeg siger Eder nok engang, min Ven, lod Megrets Stemme: Eders Sprængmethode er slet. Med det halve Arbeid og det halve Krudt maa man kunne frembringe langt større Virkninger, naar man bærer sig rigtigt ad." — Vantro rystede Schachtskriveren med Hovedet. — „Det gjelder en Prøve, sagde Megret: Viis mig en bequem Plads, og lad mig engang sprænge paa min Maneer." — „Som I vil," sagde Skriveren; men da traadte Arved med sine Pistoler frem mod Megret, og hilste ham tavs. — „Det glæder mig, at finde Jer, svarte Denne med stor Nolighed: Om nogle Øieblikke skal jeg være til Eders Tjeneste."

Mac Donalbain var imidlertid ilet ind i Præsteboligen, kom tilbage i heftig Bevægelse, greb Megret under Armen og drog ham afsted med sig.

Schachtskriveren fulgte efter, og snart vare alle forsvundne i den mørke Grube.

Nu traadte Christine ud af Huset og saae sig overalt omkring med kummerfulde Blikke. Da hun saae Arved, ilte hun hen imod ham. „Mac Donalbain var nys hos mig, sagde hun ængstelig: Han trykte mig mod sit Bryst, uden at sige et Ord, og styrtede derpaa ud, som ude af sig selv. Hvor er han? hvor er Megret?" — „Megret prøver en ny Methode, at sprænge Ertset paa, svarte Arved: han vil snart være her igjen."

Da nærmede sig tvende Mænd. Det var Swedenborg og Grubemesteren. Den Første traadte hen til Arved. „Jeg hilser Eder, kjække Svømmer paa Ulykkens Hav," sagde han, venligt rækkende ham sin Haand.

„Velkommen i Eders Rige, Herr Berg-Assessor," svarte Arved. — Men Swedenborg betragtede Ynglingen med skarpe Blikke, og sagde omsider i straffende Tone: „I er nedstegen her i Gruben med blodige Tanker?" — „Kan I læse i mit Hjerte, svarte Arved slagen: da maa I ogsaa kjende og agte mine Bevæggrunde." — „Enhver Hensigt er uren, svarte Swedenborg med hævet Stemme: hvorved Jordormen vil foregribe den Eviges Dom. Men hans Naade vil bevare Jer for denne Synd, thi see, hans Arm er allerede loftet, og knusende vil den falde ned paa Misdæderne!"

Nu kom en Bjergmand og spurgte: „Hvor finder jeg Major Gyllenstjerna?" — „Her staaer han, svarte Arved: Sandsynligen skal Du bringe mig til

den Officeer, der nedsteg her i Gruben for et Par Timer siden?" — „Nei, han sender Eder blot denne Seddel." — Arved greb den, traadte til næste Beegpande, og læste:

„For at forsone Eders Konges Skygge, har I fordret Satisfaction af mig. Men jeg havde allerede lovet mig den selv, og mig tilkommer altsaa Fortrinet. Af Eder kunde jeg maaskee vente Døden. Hellere giver jeg mig den selv med sikker Haand. Mac Donalbain følger mig. For at afslægge Grevinde Gyllenstjerna min Tak for den Maneer, hvormed hun engang viste mig tilbage, har jeg bevilst hendes Mand, at han ligesaalidet hører til dette Liv, som jeg. Jeg har den Ære, at hilse Jer — til vi sees igjen, tør jeg vel ikke sige.

Megret."

Neppe havde Arved udlæst, før hele den vide Hulehvælving svømmede i et rødt Ildhav. Et græsseligt Knald bragte Jorden til at ryste under Arveds Fødder og høie Skrig lode fra alle Kanter. En uhyre, hvidgraa Krudtdamp indhyllede Alting i sit Slør.

„Hvad var det?" stammede Christine, og holdt sig fast ved Arved, for ei at synke om. — „Guds Dom!" sagde Svedenborg majestætisk. — „Lader os ile hen, at see, om ingen Hjelp er mulig," sagde Arved, og han og Svedenborg gik med hinanden did, hvor Helveddampen kom fra. Med ænde

Hjerte fulgte Christine dem. Kulsort i Ansigtet kom den gamle Schachtskriver dem imøde.

„I synes at have været nær derved, tiltalte Arved ham: Ere mange Mennesker omkomne?" — „Kun To, som der saa ikke er tabt Stort ved! svarte Skriveren, idet han vendte om og førte de Andre frem: En Officeer, der vilde give os Information i, at sprænge Ertz, og gjorde det saa taabeligt, at han, istedetfor Ertset, sprængte sig selv i Luften og et Stykke af Grubeloftet med — "

„For Himlens Skyld, hvem var da den Anden, som omkom?" skreg Christine ude af sig selv.

„Rovercapitainen, som sad hernede paa Livstid, svarte Schachtskriveren ligegyldig: de ligge rolig i deres Malmkiste til Dommedag."

„Mac Donalbain!" sukkede den Ulykkelige, og sank livlos til Jorden.

I Præsteboligen laae Christine i den haarde Kamp, der skiller Sjel fra Legeme. Ved hendes Seng sad Arved med vaade Øine, og hendes kolde Haand holdt fast paa hans. Ved Hovedgjerdet stod Swedenborg, fæstende sit gjennemborende Seerblik paa den Ulykkelige.

„Nu er det ret snart forbi," tilhviskede han den grædende Præst.

Pludseligt reiste Christine sig op i Sengen, og vendte med himmelsk Ømhed de skjønne Øine om til Arved. „Ved Gravens aabne Port, sagde hun: maa

hvert Skin forsvinde. Saa nær den evige Sandheds Kilde er jeg Dig Sandhed skyldig. Jeg har elsket Dig, Arved, elsket Dig med al min Sjels Styrke, men denne Kjærlighed var mit Helved, thi jeg var alt falden ved den Ulykkelige, der havde benyttet mit vilde Sind og en svag Time til min Fordærvelse. Derfor maatte jeg anseе mig uværdig Din Gjenkjærlighed. Du var for evig tabt for mig, og jeg tilhørte Ingen mere, uden min Forfører. Ak, jeg har havt tunge Kampe at gjennemgaae, thi jeg maatte fortsætte et usaligt Forhold, som jeg afskyede, og dølge min Kjærlighed for Den, jeg tilbad. Ak, de Lüner, jeg saa ofte piinte Eder med, kom fra et blødende Hjerte. Da jeg nu mærkede, jeg skulde vorde Moder, maatte jeg vel flye med ham fra mit Fædrenehjem. Først paa Ravensteen lærte jeg at kjende Mac Donalbains skændige Haandværk, og opbød Alt, for at losrive ham derfra. Men de Lænker, Lasten smedder, holde fast. Kun efterhaanden kunde min Mand slippe sine Medvidere. Før det lykkedes ham, naaede Gjengjeldelsen ham. Hvad jeg da gjorde for ham, det skete blot for at opfylde min Qvindepligt og flye Din Nærhed, der under disse Forhold maatte volde mig Helvedmarter. Hernede har jeg ærligt kæmpet med Mac Donalbains sorte Dæmon. At den onde Aand dog omsider var stærkere i ham, end min trofaste Omhu, det beviser, at vi egentlig aldrig passede for hinanden. Hans Selvmord er mit Skilsmissebrev for denne og hiin Verden, og der ligger noget meget Beroligende for mig

i den Tanke, at jeg vil kunne udstrække en fri Haand efter Dig, naar vi engang gjenfindes i det evige Lys."

Christines Tale var mod Slutningen stedse bleven høiere og klangfuldere, og endte lig en Triumphsang. Hendes Øine flammede stedse klarere, og mørke Roser brændte paa hendes magre Kinder.

„Kun eet Ønske har jeg endnu i denne Verden, begyndte hun paany: Ak, kun Eet, hvis Opfyldelse allene kunde lette min Død, men jeg tør jo ikke haabe den."

„Din Søn er min! raabte Arved: Ved Gud og min Ære, jeg skal adoptere ham, og han skal føre Gyllenstjernernes Navn og Vaaben."

„Det vidste jeg, svarte Christine: Men at jeg ikke endnu engang kan knæle for min gamle Fader og anraabe ham om Tilgivelse, det, det allene gjør mig Døden bitter."

„Haab, Synderinde! raabte Svedenborg med Salvelse, idet han lagde sin Haand paa Christines Hoved: Den sande Anger formaaer Meget. Et grædende, hændervridende Barn trænger sig mægtigt frem til Himmeldøren. Og see! klingende springe Rubinportene op, og paa sin af Lyn og Straaler vævede Throne sidder den evige Naade, som mildt løfter det bedende Barn op paa sit Skjød og tørrer dets Taarer med Modersmhed!"

Han traadte fra hende, foldede Hænderne og opløftede sine Øine med brændende Inderlighed. Og saa Christine havde foldet sine Hænder og bevægede sine Læber i sagte Bøn.

„Du er bønhørt!" raabte Swedenborg pludseligt, og næsten samme Øieblik foer Christine op, og raabte glad, med udbredte Arme: „Min Fader!"

Og et hvidt Skin syntes at flyve gjennem Kammeret, og liig en Aolsharpes døende Akkord tonede det i Klaverets Strænge.

„Han har tilgivet mig, han er gaaet foran mig, han venter mig hisset!" sagde Christine hurtigt og ivrigt. Derpaa greb hun Arveds Haand og drog den ned mod sine Læber.

„Hisset min!" hviskede hun, og hendes Hoved sank tilbage under hans Kys.

Swedenborg traadte til, og da han havde seet hende i det brustne Øie, sagde han rørt: „hun har fuldendt!" — og Klokken slog tre om Morgenen.

Da Arved langtsomtkjørende nærmede sig Gyllensteen med Christines Liig, vajede alt den sorte Sorgefane fra Taarnets Tinde. Fra Borgkapellet tonte Klokker, og med røde Øine omringede Huussindet Vognen.

„Hvorledes er det med min Onkel?" spurgte Arved med bange Anelse.

„Jeg bringer Eder hans sidste Hilsen, sagde den gamle Hushovmester med bævende Stemme: Iforgaarsmorges Klokken tre gik han til Gud. Hans sidste Ord var: Christine."

Lange Aar vare henrundne, og fast paa Sverrigs Throne sad allerede Gustav den Tredie, da begav det sig en Dag, at en gammel adelig Dame i Lübeck havde sat sig i sin Kanapee, for at tage sig en Lur efter Bordet. Da gik Døren gandske sagte op, og et blomstrende, smukfriseret og tilbørlig puddret Pigehoved tittede ind.

„Kom kun, Georgine! raabte den gamle Dame: Jeg sover ikke endnu. Har Du Noget at sige mig?" — „En ung Officeer ønsker at tale med Dem, Bedstemama," svarte det smukke Barn. — „En Officeer? af Bymilitsen?" spurgte Damen.

„Nei, Bedstemama, svarte Pigen leende: han seer heel anderledes ud. En suever blaa Kollert med paille Rabatter og Opslag, et hvidt Skjerf, Kaarden i Bandeleer over Skuldren, en rund, opslaaet Hat, med sort Fjederbusk."

„Det er en Svensker! raabte Damen med sælsom Heftighed: Hans Navn?" — „Det vil han sige Dem selv," svarte Georgine. — „Endnu besynderligere, sagde Damen: Lad ham komme herind."

Georgine gik, og kom kort efter tilbage med den unge Svensker, en rank, blomstrende Yngling med et puddret Apollohoved, der bøiede sig ærbødigt for den gamle Dame og derpaa rettede sig med Krigeranstand.

Han vilde begynde at tale, men hans Øine vare fængslede af det deilige Pigebilled, og det kostede Tid og Møie, inden han kunde frembringe følgende Ord: „Min Bedstefader lader Eders Naade formelde sin Respect og bede om Tilladelse til, i egne Hænder at

overrække Eder en Haandskrivelse fra Hans Majestæt, Kongen af Sverrig."

„Hvem er Deres Bedstefader?" spurgte Damen, idet hun stod op, med skjælvende Stemme, medens hendes Øine syntes at lede efter bekjendte Træk i det ubekjendte Ansigt.

„En svensk Adelsmand," svarte Ynglingen. — „Og hedder?" spurgte Damen, med en Bevægelse, som om hun vilde flyve imod ham.

„Han har den Ære, at være en gammel Bekjendt af Deres Naade," vedblev Officeren.

„Og hedder?" gjentog hun med stigende Varme.

„Grev Gyllenstjerna, Statholder i Vestbothnien," var Svaret.

Da sank Matronen blegnende tilbage paa Kanapeen. Efter en lang Pause sagde hun: „En vis Familielighed findes umiskjendelig i Deres Ansigt, dog undrer det mig, at den ei er større."

„Min Fader var kun Grev Gyllenstjerna's adopterede Søn, svarte Officeren: Denne har aldrig været gift."

„Ak," sukkede Damen af fuldt Bryst og gav Officeren et Vink at bortfjerne sig.

„Naar tør min Bedstefader gjøre Deres Naade sin Opvartning?" spurgte han høflig.

„Om en Time, haaber jeg," svarte Matronen, og Ynglingen gik, med et Ildblik paa den skjønne Datterdatter, hvis Kinder farvedes af en flammende Rødme.

„Forlad nu ogsaa Du mig, mit Barn, sagde Bedstemoderen: Jeg behøver Eensomhed, for at forberede mig til en sød, ængstelig Time."

Georgine gik, og Lidenskabens Storm, der saa længe havde tiet, foer nok engang over Matronens smukke, ærværdige Ansigt. „Gud give mig Styrke til, at bære dette Gjensyns Fryd og Smerte!" raabte hun ude af sig selv, og mat sygnede hendes Sølverhoved ned paa Kanapeens Arm.

Klokken havde slaaet. Den blomstrende Georgine aabnede Døren til Bedstemoderens Værelse, og ind traadte, ledsaget af sin Adoptiv-Sønnesøn, Arved Grev Gyllenstjerna. Aar og Kummer havde ikke mægtet at bøie den høie Skikkelse. Det ærværdige Helteansigt bar klare Spor af tunge Sjelekampe og glorværdige Seire. Lokkernes blege Guld havde forvandlet sig til glindsende Sølv; paa den nyskabte sorte National-dragt blinkede den prægtige Seraphinerorden, og ved Siden af Militairfortjenestens Glavind og Kroner hviilte Vasaordenens fredelige Kornneeg. Han blev staaende i Døren og hilste sin Ungdoms Elskede ved et Blik, som skar hende i Sjelen. „Fru Baronesse von Eyben!" sagde han i en Tone, hvori Kjærlighed og Vrede og Klage heel forunderligt var sammensmeltet.

Det var formeget for Matronens Hjerte. „Ikke saa, Arved! ikke saa!" raabte hun bedende, vilde nærme sig ham, men vaklede og blev staaende paa Halvveien.

„Tillad, Baronesse, bad Arved nu: at vore Børneborn maae underholde hinanden i det forreste Værelse. Mit Ærinde taaler ingen Vidner."

Med glade Miner saae det unge Par paa Baronessen. Hun vinkede, og det forsvandt med en Hurtighed, som satte Bedstemoderen i største Forundring.

De gamle Elskende vare allene. Georgine gav Arved et Vink, at sætte sig paa Kanapeen, tog Plads ved hans Side, og Begge taug længe, medens søde og qvalfulde Erindringer kæmpede i deres Bryst.

„De har en Skrivelse fra Deres Konge, at overrække mig?" spurgte hun omsider. — Arved stod op, tog sin Portefeuille frem og sagde: „De har hos Kongen ansøgt om Restitution af Deres Faders Godser i Tydskland. Jeg bringer Dem Kongens Svar." — Han rakte hende et Brev.

„Overbringerens Person er mig Borgen for en naadig Besked, sagde Georgine, stod op, tog Brevet med skjælvende Haand, aabnede det, og forsøgte at læse. Men det funklede for hendes Øine og hun raabte omsider med strømmende Taarer: Jeg kan ikke! Læs De Brevet for mig, kjære Arved." — Og han læste:

„Jeg har formegen Agtelse for den berømte og ulykkelige Baron von Görz's Minde til, at jeg ikke skulde have følt mig dybt bevæget ved den Efterretning, at der endnu lever Et af hans Børn, som Dronning Ulrike Eleonore og de Personer, som præsiderede ved Rigsdagen 1719, have gjort faderløse. Hans uskyldige Blod har allerede længe raabt om Hevn. I 50 ulykkelige Aar har Sverrig dyrt betalt den Tribut, Himlens Vrede fordrede for den Forbrydelse, man havde begaaet mod en stor og uskyldig Mand. Som første Bor-

ger i mit Fædreland ønsker jeg derfor inderligt, paa dets Vegne at afsone en Uretfærdighed, mine Forfædre have begaaet. De kan altsaa lettelig indsee, Madam, hvor tilbøielig jeg er til, at lade Dem vederfares den Ret, hvorom De beder mig, som Datter af den hedengangne Baron von Görz."

Da rev Matronen, som ude af sig selv, Brevet af Arveds Haand og trykte det mod sine Læber. „Fader, Fader! raabte hun: hør det i Din Salighed, Din Ære er efter et halvt Aarhundredes Forløb frelst i Verdens Øine!"

En lang Pause. Pludseligt spurgte Arved: „hvorledes gaaer det Deres Søster, den gode Magdalena?" — „Hun døde for 23 Aar siden i Hamborg, svarte Georgine: hun var gift med den nasseuske Geheimeraad von Taffert." — „Og Du — er Enke?" spurgte Arved med sagte, bevæget Stemme. — „Paa femte Aar," svarte hun med nedslagne Øine.

Atter en Pause. Endelig raabte Arved heftigt: „Georgine! Intet adskiller vore Hjerter mere. Helligen har jeg bevaret den hellige Troskab, jeg havde svoret Dem. Giv mig nu Deres Haand." — „For Himlens Skyld! raabte Georgine bestyrtet: Nei, det er ikke muligt!" — „Giv mig Din kjære Haand, Georgine," bad Arved i den gamle, hjertelige Tone.

„Kjære Arved, svarede hun med en Blidhed, der gjorde hende idetmindste 20 Aar yngre: Jeg er allerede Bedstemoder. Det gaaer ved Gud ikke an!" — „Hvad der gjør gode Mennesker lykkelige, det gaaer altid an, forsikrede Arved, gribende hendes Haand: Sig det

Ja, jeg saalænge har sukket efter. Sandelig, Du skylder mig det for min Kjærlighed og Troskab."

„Mig tykkes, jeg hører Noget susie udenfor, sagde Georgine: hvor vilde ikke vore Børneborn lee ad os gamle Folk, hvis de overraskede os i denne Gruppe."

Hun drog Haanden til sig, gik til Døren og aabnede den rask. Arved var fulgt efter hende, og kom netop tidsnok for at see, hvorledes den unge Georgine med brændende Kinder, sand Skræk og hyklet Vrede rev sig ud af hans Sønnesøns Arme.

„Arved! Georgine!" skændte begge de Gamle. — „Tilgivelse, naadige Frue! bad den unge Svenske i den blødeste Smigertone: Tilgivelse, fordi min Følelse var stærkere, end ethvert Hensyn. Tildeels er min værdige Bedstefader selv Skyld i min Ubesindighed. Han har fortalt mig mangen Begivenhed af sit Liv, og aabnet mig sit Hjertes Allerhelligste, hvori Deres Billed thronede paa Alteret, omstraalet af en Glorie. Paa hele Hidreisen fra Gripsholm har De allene sysselsat os. Hvad Under, om jeg strax i Dem fandt en Moder, i Deres elskværdige Datterdatter en Søster. Heri har jeg nu rigtignok feilet. Det Øieblik, hvori De overraskede os, har bevidst mig, at mine Følelser for Georgine ere mere end broderlige. Tillad mig derfor, at give Dem et høiere Navn, og lad det Kys, De var Vidne til, have været vort Forlovelseskys."

„Ei, raabte Baronessen: En Times Bekjendtskab, og allerede Frieri, Jaord og Trolovelse!"

„Hvorfor ikke, raabte den ældre Arved: Begge ere de hinandens Lige, deres Lykke afhænger af os,

hvi skulle vi nægte dem den?" — „Georgine er først sexten Aar," indvendte Baronessen. — „Og Arved tyve," tog Oldingen Ordet rask, og sagte tilhviskede han Matronen: Altsaa ere de dog et Aar ældre, end deres Bedsteforældre vare, da de forlovede sig med hinanden."

„Tor jeg kalde Dem Moder?" spurgte Ynglingen i uimodstaaelig bedende Tone, idet han sank for Baronessens Fødder, og Bedstefaderen bad: „Siig Ja!"

„Men intet Bryllup før Aar og Dag er gaaet!" sagde Matronen med opløftet Finger.

„Jeg er det lykkeligste Menneske under Solen!" jublede Ynglingen, omfavnede først de Gamle, saa sin Brud, og dandsede med hende ud af Stuen.

„Hvor lykkelig er Ungdommen!" sukkede Arved, seende efter dem.

„Ogsaa Alderdommen har sine Glæder," sagde Georgine, venligt læggende sin Haand paa hans.

„Naar den vandrer Arm i Arm med den Elskede, Hjertet kaarede i Livets Blomsteralder, svarte Arved med dyb Betydning: men naar den eensom maa snige sig mod Graven, da er Guld og Ære en slet Erstatning for et forfeilet Liv!"

„Kjære Arved!" raabte Georgine i den gamle Kjærligheds Tone.

„Vil Du være min?" spurgte Arved med Ynglingsild, og omfavnede hende.

„Din!" hviskede Matronen, og sank hulkende til den lykkelige Oldings Bryst.

(C. F. van der Velde.)

Novemberdagen.

Naar mørk Novemberdagen graaner,
Og Blomstrets Liv af Kulde daaner,
Og Krybet segner livløst hen,
Naar Uveir vildt omhvirvler Løvet,
Naturen, al sin Skjønhed røvet,
Kun liigklædt viser sig igjen.

Da staaer den nøgne Lund tilbage,
Dens Ekko giver kun, som Klage,
Søfuglens rædselsvangre Skrig.
Mens Stormen hviner, Havet fraader,
Og Døden over Livet raader,
— De Bølger tumle Elskтes Liig.

Saa Kummers Søn, i Modgangs Dage,
Erindringen kun har tilbage
Om al det Held, han engang nød.
Med Armen svag og Modet svækket,
Og Haabets fagre Lillie brækket,
Ham — vinker kun den blege Død.

O Gud! — snart Solen atter smile,
Og Vinterdagens Rædsler hvile
I Vaarens underskjønne Favn!
— O Gud! Lad Hjertet atter haabe
Af Godheds Vælд en lille Draabe;
Til gjenfødt Liv i Dødens Havn!

(C. Søeborg.)

Louise Brachmann *).

Mørk Natten udbreder sin Vinge saa graae,
Og sørgelig Vindene suser;
De Stjerner udslukkes paa Himmelens Blaae,
Mens huult det i Saalfloden bruser.

Fra Dybet sig hæver en Havfrue op,
Saa nysgjerrig monne hun lytte;
I Vandskorpen svømmer den stjellede Krop:
„Jeg venter — jeg venter et Bytte.

„I Dybet fornam jeg en inderlig Fryd,
„Som fik jeg en kostelig Gave.
„Mon Lasten det er? eller mon det er Dyd?
„Som vil sig i Bølgen begrave.

„I hvo Du end er — o saa kom i min Arm,
„Jeg lindrer Din jordiske Smerte,
„Jeg kryster Dig tæt til min iiskolde Barm,
„Da slukkes hiin Glød i Dit Hjerte.

---

*) Digterinden Louise Brachmann (af hvem ogsaa dette Tidsskrivt har leveret endeel oversatte nydelige Smaafortællinger og Poesier), havde længe baaret en ulykkelig Kjærlighed til en ung Officeer, samt af og til røbet Spor af Sindssvaghed. For kort siden besøgte hun Professor Schilling i Halle, med hvis Kone hun var beslægtet. Den 16de September, seent paa Aftenen listede hun sig ud af Huset, og man var ikke istand til, at opdage noget Spor af hende før otte Dage efter. Da fandt man hendes Liig i Saalfloden, med en Steen bunden ved den venstre Arm. Den 25de Septbr. blev hun hæderligt stedt til Hvile. Vorherre dømme hende mildt! Udgiveren.

„Jeg reder i Dybet et Leie saa blødt,
„Saa qvægsomt i vuggende Bølge;
„Der hviler Du sorgfrit der slumrer Du sødt,
„Og evig min Favn Dig skal dølge."

Da nærmer sig langsomt en elskelig Møe,
I Livets den skjønneste Alder;
Dog har hun besluttet frivillig at døe,
At komme for Herren han kalder.

Begavet med Ynde, med Dyd og med Aand,
Frivillig hun Livet forlader;
Hun higer at bryde de jordiske Baand,
At tye til sin himmelske Fader.

Saa sorgfuld hun standser ved rivende Strøm,
Seer ned i de skumklædte Bover;
„Jeg vaagner af Livets forvirrede Drøm,
„Naar dybt jeg i Bølgen hensover.

„Du underligt brusende sortladne Grav,
„Siig: vil Du et Leie mig unde?
„Den mødige Pilgrim neblægger sin Stav,
„For sødt i Din Favn at henblunde."

Da trænger fra Dybet veemodig en Sang,
Saa inderlig Pigen den rører:
„Er Veien i Livet end tornet og trang,
„Dog husk: at til Maalet den fører.

„Ved Maalet der grønnes en Evighedskrands,
„Omt bunden af Taalmodens Engel;
„Og skyldfrie Taarer med Perlernes Glands
„Huldt glimrer paa Lilliens Stengel.

„Forskjerts ei, o Pige! den hellige Skat,
„Som Frelseren hiiset Dig lover;
„Vel hersker i Dybet den evige Nat,
„Dog husk: at ei evig Du sover.

„O vend Dig til ham, som paa Golgatha leed,
„Til Lysets den evige Kilde;
„Thi synker Du først i min Dødningfavn ned,
„Da monne det være forsilde.

„Vel bringer jeg Døden, og Rov er min Færd,
„Og graadig jeg er efter Bytte;
„Men Du er for himmelsk, jeg er Dig ei værd,
„Jeg tør til min Boe Dig ei flytte."

Men Pigen nedknæler paa Saalflodens Bred,
Og hæver sit Blik mod det Høie;
Og Taarerne dryppe i Bølgerne ned,
Saa hede fra sjelfulde Die.

„Fader! vil Du ei Dit Barn modtage,
„Jeg er mættet alt af Livets Dage,
„Ingen Fryd er meer for mig tilbage,
„Om Forløsning er min sidste Bøn.

„Fader! kald Din Datter til Dit Hjerte,
„Frie min Sjel fra Byrden af sin Smerte,
„Død den Orm, som i mit Bryst sig nærte,
„O, det være blot min Vandrings Løn."

Da tier Stormen — Bølgen standser brat —
Fjernt synger sødt en Nattergal i Lunden,
Og Maanen lysner i den skumle Nat,
Og Mørket med sin Rædsel er forsvunden.

Og saligt lyder høit en himmelsk Røst
I Pigens Sjel, og hende hisset vinker:
„Kom, elskte Barn! kom til Din Faders Bryst!
„Jeg troner her, hvor Østens Stjerne blinker.

„Vel var end Dine Dages Maal ei sat;
„Kort Livet er — men lang er Evigheden;
„Vid: Sorg til Glæde tidt omskiftes brat,
„Og Skjebnen bølger sig i Mulm herneden.

„Jeg gjemmer Fryd og Smerte i min Haand;
„Ei Dødelige veed hvad Tiden bringer;
„Men dog — Du længes — fængslet er Din Aand —
„Din Sjel den flagrer med støvbundne Vinger.

„Omsonst Du strider mod Din Skjebnes Magt;
„Den mægter grum Din høie Aand at kue.
„Brist Lænke da — afkast hiin Støvets Dragt,
„Som hindrer Dig, mig i min Glands at skue!"

Da hæver den Bølge sin sølverblaae Barm,
Og hele Naturen den sukker!
Og Pigen hun synker i Havfruens Arm,
Og dybt ned i Dybet de dukker.

Sødt slumrer hun ind paa den tangklædte Bund,
Hvor Døden blandt Boverne ruger;
Da hefter den Havfru sin iisnende Mund
Paa Hjertet, og Livet udsuger.

Og Pigen hun strider i Dødskampens Gru,
Der mægter et Suk at fremtvinge;
Den flygtige Smerte blot varer et Nu —
Da udbreder Sjelen sin Vinge.

Og Morgenen rødmer i Østen paany,
For evig med Lyset trolovet;
Og Solen frembryder ved Dagningens Gry,
Og kneiser med straalende Hoved.

Og Fuglene bryde i Morgensang ud,
Og Blomsten i Duggen sig bader;
Og hele Naturen lovsynger en Gud,
En evig miskundelig Fader!

Han vinker — — og Dybet maa give fra sig
Hiint Rov, som det skjulte derneden;
Det hæver sig luttret, en Lillie lig;
Da venter en Engel ved Bredden.

„Det er fuldbragt!" saa toner Englens Stemme:
„Din Aand forklaret er i Herlighed:
„Kom, Søster! kom! i Himlen har Du hjemme;
„Indgaae med mig til uforstyrret Fred."

(Hanna Irgens.)

Nye Ordsprog.

I Skovenes Skygge
De herligste Sangere bygge.

Ei altid boer den gyldne Fred, hvor Guldet findes.

Jo klarere Stjernerne funkle, dessnarere vorder det mørkt.

Ogsaa paa det mindste Blad
Findes kan en Skabning glad.

December.

Det var en kold Decemberaften; enkelte Stjerner blinkede sørgeligt paa den mørke Himmel, en skarp Vind føer pibende gjennem Luften, Lysene sluktes efterhaands i Husene, og alle de, som vare ude, søgte deres Hjem. — Det ringede paa Kommerceraad Ballins Dør. Tjeneren aabnede, og en smuk ung Mand traadte hastigt ind, spørgende efter Herren. Tjeneren sagde, der var Ingen hjemme, uden Bedstemoderen i Huset. Den Fremmede forlangte at vorde meldt hos hende som den yngre Kjøbmand Balduin fra Nürnberg, og kort efter kom Tjeneren tilbage med den Efterretning, at Besøget vilde være hende meget behageligt. Han førtes ind i et rummeligt Værelse, hvor en ærværdig Matrone kom ham imøde, venligt hilsende den unge Mand, hvis Fader hun længe havde kjendt. Hun beklagede, at hendes Svigersøn og Datterdatter just skulde være ude, og bad ham tage tiltakke med en gammel Kones Selskab, til de kom hjem. Nu begyndte Begge en Samtale, hvori deres Sjeles Overeensstemmelse klarlig aabenbarede sig. Pludseligt ringede det igjen. „Der ere de!“ raabte den Gamle, men kort efter traadte Pigen ind og meldte: Herr Commerceraaden lod sige, at han ikke kom hjem saa snart. „Nu, saa maa De fremdeles lade Dem nøie med mig, kjære Herr Balduin! sagde Matronen til Denne: bad derpaa om Undskyldning,

at hun maatte forlade ham et Qvarteerstid, og bortfjernede sig. — Han kastede Øiet omkring. Alt røbede Rigdom og Smag. Paa Bordet laae en Guitarre, et Nodeblad var slynget mellem dens Strænge. Han betragtede det nærmere, det var en Vintersang; Noder og Text var skrevet ret nydeligt af en Fruentimmerhaand. Ikke langt fra Bedstemoderens Lænestol stod en lille smuk Spinderok af Ibeholt. Ved Vinduet stod et Sybord, hvorpaa laae nogle Bøger og et Lommetørklæde. Balduin tog dette og læste i Hjørnet Navnet: Hermine Ballin. Derpaa slog han Bøgerne op. Det var: Andagtstimer — Agathokles — en lille Haandbibel — Claurens Forglemmigei. Endelig lod han sine Øine dvæle paa en ulignelig skjønt malet Lysskjerm, som stod paa Bordet. Et mørkt Kloster ragede frem over en Granskov. Vinduerne vare oplyste. Gjennem sønderrevne Skyer straalte Fuldmaanen og kastede sit smilende Billed i en Flod, ved hvis Bred en eensom Pillegrim vandrede. Den mødige, bøiede Skikkelse saae op mod Klosteret. — Man saae, at en klar og venlig Sjel havde udkastet, en sikker Haand udført dette Malerie. — „Ei, De betragter der Hermines Arbeid! sagde den Gamle, der nu igjen traadte ind: Ja, det er vel ikke ret, at rose sit eget Barn, men, hvad sandt er, maa man dog sige. Seer De, kjære Hr. Balduin — her satte hun sig, og drog ham ned paa en Stol ved Siden af: Seer De, da min Svigerson kom i mit Huus som Frier, da saae jeg ikke gjerne, at min Datters Hjerte vendte sig til ham.

Han var en Verdensmand. Kun paa store Høitider gik han i Kirke, og saasnart Præsten havde sagt Amen, var han ogsaa ude igjen. Han holdt sig en Rideheſt, spillede hver Aften sin høie L'hombre i Klubben, og forlod tidt Contoiret, naar solide Folk først ret begyndte at arbeide. Barn, kom! sagde jeg til min Datter, da han havde beilet til hende, og hun med Taarer tilstod mig, at hun elskede ham. Vil det ogsaa gaae godt? — Men da jeg fandt hende fastbesluttet, sagde jeg: Nu, i Herrens Navn! gik ind i mit Kammer, og befalede de Elskende Gud i Vold. Han hørte min Bøn, og da de unge Mennesker bleve gifte, byggede de hinanden ret en Himmel paa Jorden. Neppe var Hermine født, for Manden gleunte L'hombre, Klub og Rideheſt. Men — al jordisk Lykke er forgængelig! Min Datter døde i anden Barselseng. Nu bad Enkemanden mig flytte herind. Jeg gjorde det paa det Vilkaar, at jeg maatte deeltage i Hermines Opdragelse. Saaledes have vi virket sammen, han for Verden, jeg for det stille Hjem. Seer De! hendes Hænder have malet denne Lysskjerm, men ogsaa spundet dette Garn; for sin Fader læser hun Literaturtidenden, for mig en religiøs Betragtning; for ham spiller hun paa Guitarre og synger Viser dertil, for mig spiller hun Psalmer paa et lille Positiv. Seer De, saadan en Pige er hun!"

Nu traadte Tjeneren ind at dække Bordet. Det ulige Par satte sig derved, spiste, og talte imidlertid om Mangehaande. Matronen drak Bal-

duins Forældres Sundhed, han igjen hendes, Kommerceraadens og Hermines. Efter en Pause greb hun Glasset igjen og sagde smilende: „Hvad drikke vi nu? maaskee Kjærestens Skaal?" — Balduin forsikkrede rødmende, at han endnu ikke var kommen saavidt. — „Men dog paa Veien til dette Maal?" spurgte hun videre. Han bukkede taus. Hun tog det for et Ja. „Nu, saa give Gud Dem et tilfreds og enigt Ægteskab. Det er den høieste jordiske Lykke. Manden er i saa Fald heldig; han kan vælge, han kan skabe sin Lykke. Den stakkels Pige derimod — ak, jeg er ret bekymret for min Datterdatter! Adskillige Tilbud har hun havt, thi De maa vide, hun er atten Aar gammel, og min Svigerson er en riig Mand; men de bleve alle afviste, fordi de hverken understøttedes af Pigens Tilbøielighed, eller af Faderens Ønsker. Men — nu har her indfundet sig en Mand, en saakaldet Huusven, som har vidst at vinde hans Agtelse og hendes Velvillie. Han haaber mere, kan jeg mærke, men mig vil han ikke behage. — Dog, kjære Herr Balduin — over min Snak glemmer De at drikke. Altsaa: Hermines Lykke!" — „Hermines Lykke!" gjentog han klinkende, og i hans Hjerte tonte dette Ønske endnu stærkere.

Da Balduin næste Dag vaagnede, leverede hans Tjener ham et Indbydelseskort fra Kommerceraaden. Mod Middag gik han derhen. Han fandt en høist elskværdig Mand, med et Anstrøg af

Jovialitet, som klædte ham meget godt. Modtagelsen var hjertelig. Efter en halv Times Samtale blev Kommerceraaden kaldt ud; en Forretningsven ønskede at tale med ham. Han undskyldte sig hos Balduin, og bad ham besøge Bedstemoderen, hos hvem han vilde finde Hermine. Rask iilte han op ad Trappen. Ved Døren hørte han allerede Hjulets sagte Snurren, ledsaget af en skjøn, sangrig Stemme, som forelæste. Han bankede paa, traadte ind og Hermine sad ved Siden af Bedstemoderen, spindende, med en Bog paa Skjødet. Han blev greben af en ubeskrivelig Overraskelse ved Synet af den fortryllende Skabning. Matronen hilste ham som en gammel Bekjendt, ogsaa Hermine blev i faa Øieblikke fortroligere med ham, end hun endnu havde været med nogen Mand. Hans Fader var jo hendes Faders bedste Ven; desuden var han jo saa halv om halv forlovet — det havde Bedstemoder sagt.

Hver Dag kom nu Balduin i Kommerceraadens Huus, og snart mærkede han, at Justitsassessor Steuer var den Beiler, hvorom den gamle Bedstemoder havde talt, men han mærkede tillige, at Hermine kun behandlede ham med Agtelse, aldrig med Kjærlighed. Dagen før Juleaften blev hun kaldt ind til sin Fader. Bleg kom hun tilbage til den Gamle og sagde: „Assessoren har bedt min Fader om Tilladelse til, at tilbyde mig sin Haand.“ — „Gud forbarme sig! Nu, og Fader?“ spurgte hun ængsteligt. — „Fader har svart Assessoren, at han vilde tale med mig, og lovet ham en afgjørende Bestemmelse inden fjorten Dage.

Sandsynligviis frygter Assessoren en Medbeiler i den unge Balduin, og derfor haster han saa." — „Ja, deri har Du Ret, Mine! sagde den Gamle sukkende: Ak, give Gud, det var saa! Men denne Ædelsteen er bortlovet." — En Taare tindrede i Hermines Øie. — „Græd ikke, Barn, vedblev Hiin: overlæg Sagen ret. Jeg kan ikke sige meget dertil, da jeg, som Du veed, har Noget mod den unge Mand. Men jeg kan bede Gud oplyse Dig, at Du kan fatte en god Beslutning." — Hun kysfede sin Yndling, og gik ud.

Hermine græd sig mæt. Havde Assessoren for otte Dage siden forlangt hendes Haand, da havde hun maaskee givet ham den, skjøndt hun just ikke følte Kjærlighed for ham. Men hun mærkede ret vel, at det stod heel anderledes til i hendes Inderste nu, end dengang. Hun tænkte paa Balduin.

Den korte Dag randt hen. Om Aftenen kom Husets Venner, som sædvanligt. Begge bleve af Kommerceraaden indbudne til, at tilbringe Juleaften i hans Huus, og de lovede at komme.

Næste Morgen blev Hermine atter kaldt ind til sin Fader. Hun blev længe hos ham, og kom endelig med glødende Ansigt og taaretindrende Øine tilbage til Bedstemoderen. Hun satte sig ned paa en Skammel, og skjulte sit heve Ansigt i den Gamles Skjød. „Fader har sagt mig, sagde hun langt om længe gandske sagte: at Herr Balduin er her i den Hensigt, at vinde min Kjærlighed, og, hvis det lykkes ham, at opfylde sin og min Faders i mange Aar nærede, men meget hemmeligt holdte Ønske, ved at ægte mig. Idag har han været hos Fader og sagt

ham, at denne Forbindelse, siden han har seet mig, ogsaa er bleven hans Hjertes Ønske. Men da han ikke kan vide, om jeg allerede har valgt, har han bedet Fader udforske mine Følelser. Dagen efter Nytaar maa han igjen forlade os, og inden den Tid maa Alt være afgjort."

Den gladeste Overraskelses Ild farvede Bedstemoderens Kinder. „Nei see mig til den Mossjø!" sagde hun næsten skjælvende: og til mig siger han, han er forlovet. Nu, Gud fører et velsignet Regimente, han ender og vender Alting vel!"

Juleaften kom. Alle vare samlede ved Bordet. Stille Glæde thronede i alle Hjerter. Længe herskede Taushed; omsider begyndte Kommerceraaden: „Julefesten har altid været mig hellig, den er jo hele Menneskehedens Fest! Jeg har ofte beklaget den Eensomme, som enten maa indeslutte den reneste Glæde i sit eget Bryst, eller skjule den i vilde Menneskers, maaskee i følesløse Religionsspotteres vanhellige Samfund."

„Som De tager det, svarte Assessoren, der havde drukket lidt mere end sædvanligt: Glæden er af reen guddommelig Natur! Fri er den himmelske, hverken bunden til Tid eller Rum. Den tilsmiler os, naar vi mindst vente det, og flyer, naar vi Voxne ret ville holde den fast. Den findes ligesaavel i Ammestuen som i Klubsalen, og naar vi aabne Hjerte og Øine Juleaften, for at hilse den, see vi ikke sjelden gamle Dame: Kjedsomhed.

„Jeg kan ikke billige Deres Mening, Herr Assessor! svarte Balduin med ædel Uvillie. Om vi endikke i den modnere Alder frydes ved Julen, som da vi vare Børn, saa besjeles vi dog af den himmelske Erkjendelse, at Faderen herovenover maa have elsket os høit, siden han saaledes har velsignet os i sin Eenbaarne. Og om end Skjebnens Haardhed havde berøvet os Livets bedste Goder, vil dog vor Kummersnat opklares af et Lys, lignet det, der opklarede Bethlehems Dale." — Hermine torrede de vaade Øine og kastede et taknemmeligt Blik paa Ynglingen.

Da Familien var staaet op fra Bordet, nærmede Balduin sig Hermine, og sagde mildt, hun tillod ham vel, at hædre en gammel Skik, idet han overrakte hende en Julegave, som kun hendes Godhed formaaede at give noget Værd. Med disse Ord gav han hende en liden Pakke. Hun aabnede den — det var en ret nydelig Syæske. Alt, hvad den indeholdt, var af Guld. Hermine takkede og sagde: hun forbeholdt sig den skyldige Revange til Nytaarsaften.

De otte Dage randt hastigt hen. Helligaftenen kom. Assessoren havde ladet sig undskylde. Balduin traadte ind i Bedstemoderens Værelse, og fandt Hermine allene. Hun kom ham imøde med vaklende Fjed, og sagde: „Jeg har lovet, i Aften at gjengjælde Deres Gave. Saa byder jeg Dem da Lige for Lige, Guld for Guld, og — disse Ord sagde hun gandske sagte — Kjærlighed for Kjærlighed!" Hun stak en simpel Guldring paa hans Finger,

„Gud i Himlen! Forstaaer jeg Dem, dyredare Hermine?" raabte den Henrykte, og hun sank i hans udbredte Arme.

Faderen velsignede de elskede Børns Pagt, og den lykkelige Bedstemoder havde endnu ikke endt sin hede Takkebøn, da Aarets sidste Time slog.

Juleaftenen, eller: Naar Noden er størst, er Hjelpen nærmest.

„Moer! sagde Geheimekancelliften Brondt, idet han gned sine Hænder og slog Pennen af i det sorte Hav, hvoraf hans Flid hentede Spise og Drikke for Kone og Børn: Moer! der herster et siberisk Klima mellem vore fire Vægge. Fanden maa skrive, naar Hænderne fryse stive. Du skulde dog see at faae Stuen varm." — „Stakkels Faer! svarte Johanne, hans blide Hustru, der var blaa af Kulde: hvor gjerne skulde jeg det, naar vi kun — bliv ikke vred fordi jeg siger det — naar vi kun ikke gjorde Regning uden Vert. Naar vi lægge togange i om Dagen, saa kan vort Brændeforraad endnu vare til Din Fødselsdag er forbi, til tredie Helligdags Aften. Men lægger jeg nu i, Klokken er først tre, da sidde vi, naar de Smaae staae op, alt igjen som i Novazembla. Men Du kan dog ikke taale at see de arme Gluttet fryse. Saa har vi om Aftenen paa Din Fødselsdag

ved koldt Kokken en kold Stue, og det vilde dog ikke passe sig, naar man —"

„Passe sig, Johanne — faldt Geheimekancellisten hende i Ordet: passe sig vil det aldrig, at en flittig Statstjener fryser med Sine, medens saamangen Dagdriver sidder varm. Hvad mener Du, Rose?"

Rose, af hvis allerkjæreste Familieplanter den først opskudte, Rose, hvis Roser paa Kinderne af Kulde vare blevne til Violer, meente, idet hun fra Broderierammen skottede op til sin Moder: for hendes Skyld behøvede man slet ikke at lægge i, thi hun gloede bestandig som et Kul. — „Det troer jeg gjerne, sagde Moderen: men jeg mener kun, det passer sig ikke at beverte Nogen med koldt Kokken i en kold Stue." — „Beverte! raabte Brondt: beverte, Moer! Slaae dog de fornemme Griller af Tankerne. Vi beverte Nogen — vi, som den kjære Gud beverter med Vandsuppe og tørt Brød fra Søndag indtil Løverdag! Lad os først faae mere end tørt — og den Nogen, som Du mene, mere end sparsomt Brød, da vil vi tale om at beverte."

Dermed satte han sig, blæsende i Hænderne, igjen til Skriverbordet. Rose stak sig, af Alteration over at den bemeldte Nogen ikke skulde bevertes, i Guldfingeren, som hun, hvis den havde svaret til sit Navn, gjerne havde opoffret, for ikke at lade Faderen sidde koldt denne Morgen, og den kjære Nogen den tredie Helligaften. Men Moderen, som, da Faderen blæste i Hænderne, havde faaet Taarer i Øinene, udbrød i de trøstende Ord: „Den stakkels Fader skal heller ikke fryse, medens han for vor Skyld berøver sig sin Søvn.

Min store Pyntæske, min gamle Hueblok, og den gamle Desfauer, malet paa Træ, de tre kan dog varme lidt. Snart skal det brænde i Ovnen, saa det er en Lyst." — Dermed sønderbrød hun den gamle Æske, og puttede den med samt Desfaueren i Ovnen, medens Rose kløvede Hueblokkens Hoved, for deraf at danne et Reserveforraad. Moderen gjorde endog Anstalt til, at qvæge det natlige Arbeidskloverblad med et Par Kopper Thevand uden Sukker, og saaledes blev der snart Munterhed igjen i Stuen hos Geheimekancelliften, med hvis Familieforhold det havde følgende Beskaffenhed:

Som saamange af hans Lige, for hvem, hvis de vilde bie til Kancellieveien sanctionerede deres Kjærlighed, det Sprog: Bærer frugtbare o. s. v. evig vilde være en Rose i Orken, havde ogsaa Geheimekancellist Brondt alt temmeligen tidlig bragt sin Hjertenskjære ind i Huset, men dog ikke paa det Tørre, thi Angestens og Nødens Regndraaber, Hungerens og Gjenvordighedens Haglbyger faldt daglig i Huus og Hjerte. Intet Under! — Tolv Rigsdaler 24 Skilling Maanedspenge, dertil Barn paa Barn, der Aar for Aar formindskede den magre Lønnings Næringssaft — hvorledes skulde da vel der kunne findes en Plads i Huset til at bringe en Hjertenskjær paa det Tørre. Dog knurrede Mand og Kone derfor ikke, men, hinanden hengivne i Liv og Død, bare fælleds Livets Byrder, og bestyrkede daglig i Ord og Gjerning den gamle Erfaringssætning: at Ægteskaber, hvor Hungeren er Kok og Smalhans Kokkenmester, i Almindelighed ere de bedste.

Hvorvel den gode Fader hiftoppe, nu og da havde ladet en saadan liden Kancelliskaflægger gaae ud, vel vidende, at den hist i det himmelske Hjem var bedre forvaret, end hos den arme Fader med sine 12 Rdlr. 24 Sk. maanedlig, saa havde Denne dog endnu beholdt sex frodige Exemplarer, der som Roser omblomstrede de kjære Forældre, stode som Orgelpiber omkring dem, og kun derved forbittrede de Glæder, som de skabte dem, at de ikke som hine kunde leve af Luft og heller ikke retvel rette sig efter Paradisets Paaklædningsreglement. Kun Rose, den ældste og lystigste af de huuslige Smaablomster, lettede de fattige Forældre deres Existents ved Strikning og Brodering, hvilket, skjøndt det kun blev slet betalt, dog i det mindste nu og da kastede en bedre Kjole af sig, end den faderlige Kasse var istand til at forskaffe.

En saadan Kjole var det og, hvorpaa hun endnu broderede i denne Nat; thi om den kommende Julefest ingen anden Glæde bragte hende, den lille Fryd vilde hun dog have, paa den tredie Dag at glimre for en vis Person dermed, og hvem kunde fortænke det gode Barn deri; hun havde jo arbeidet Dag og Nat derfor.

Men hiin visse Person var den ligeoverfor boende Supernumerair-Geheime-Registrator Plutus, ogsaa en fattig Kancellieorm, der meget ofte ærgrede sig over sit ærlige Navn, men aldrig mere, end naar han maanedlig hentede sine 16 Rd. 16 Sk. paa Zahlkontoiret. Og dog — skulde man troe det — var dette Menneske en Hazardspiller, det vil sige: En af hine Vovehalse, som med 16 Rd. 16 Sk. maanedlig friskvæk tænker paa at gifte sig. Kjærlighed og Rose

— dermed meente han at kunne hæve sig over Alt. Som Brondts Gjenbo og Embedsbroder havde han ofte seet og talt det huldе Barn, og derved sneget sig ind i hendes Hjertekammer, med den faste Beslutning, aldrig at vige bort derfra, om man end vilde forsøge paa at bringe ham dertil.

Men derved var det ofte temmeligen nær, thi hans tilkommende Herr Svigerfader, hvorfor han i det mindste holdt Geheimekancelliſten, gjorde ham og Rose ofte Kjærlighedens Himmel til Sorgens Helvede, idet han foreſtillede Begge ſit eget Elendigheds-exempel, og ſagde dem temmelig reent ud, der kunde intet blive af, ſaalænge der ikke af den ſurnumeraire var bleven en virkelig Geheimeregiſtrator, og dertil var der lang Udſigt. Derfor ſøgte han ogſaa at holde de Elſkende, ikke ſom parallele, endnu mindre ſom convergerende, men ſtedſe ſom divergerende Linier, og bortfjernede enhver Leilighed, ſom kunde forøge Flammen i Roſes Hjerte. Men derimod lagde den hjertensgode Moder i Stilhed Pind for Pind til, for at vedligeholde den, thi Herr Plutus var en allerkjæreſte ung Mand, kyſſede hende altid naar han kom og gik paa den 46aarige Haand, kunde, naar den gode Gud vilde tage nogle af hans Formænd til ſig, endelig dog gjøre det fattige Barn til Fru Geheime-Regiſtratorinde, og — det var Hovedſagen — ſad ſaa faſt i Roſes Hjerte, at han, om det ei gandſke ſkulde briſte, aldeles ikke kunde drives ud ved en ſædvanlig faderlig Storm.

For imidlertid endmere at nærme ſig det kjære Maal, havde hun alt for længe ſiden med Roſe hyg-

get et Luftkastel, der skulde reises den tredie Juleaften. Af Roses snurtfortjente Skillinger var nemlig nu og da et Par Skilling lagt tilside, og derfor gandske hemmelig anskaffet en Flaske Viin og lidt koldt Kokken. Dermed skulde Faderen overraskes, dertil Supernumerarinssen inviteres, det sidste dog paa ingen Maade uden Hiins Vidende og Villie, thi man kjendte Faderen i slige Tilfælde. Derfor rykkede Moderen kun nu og da frem med Indbydelsesplanen, naar der just ikke var nogen Sky om Faderens Pande. Men saa forsigtigt det end skete, og saa herligt Rose, liig en obligat-Fløite, faldt ind i den moderlige Concert, saa prellede dog de kraftigste Ord af fra Faderens i dette Punkt klippefaste Hjerte, som Kugler fra den bombefaste Kassematte.

„Moer — sagde han endelig, idet han snart stirrede paa sin Kone, snart paa Rose: Moer! slaae Dig kun den Gjæst af Tankerne, jeg mærker nok, hvad det skal betyde, men, mellem os sagt — er det ikke daarligt af os, at tænke paa sligt naar vi ikke have en Hvid i Kassen, og heller ikke veed, om der vil komme een eneste ind før den kjære Julefest? Thi betaler Finantsprokuratoren mig ikke mit Nattearbeid, saa har vi i disse Helligdage hverken Brød eller Lys — saa kan Supernumerarinssen sidde i Kulde og Mørke, hvis han behager at besøge os."

Moderen sukkede — Rose hulkede — thi hun kunde dog ei forraade den hemmelige Glæde med Vinen og det kolde Kokken. Faderen vedblev: „Hjertet vil briste i mig, naar jeg tænker paa i Aften — en heel Flok Børn, og ingen Julegave. Mindes Du

endnu, hvorlunde de Mindste ifjor glædede sig ved Lysene i Nabolavets Vinduer, stedse spurgte, naar de skulde faae deres Foræringer, og endeligen græd, fordi de ingen kunde faae, medens de Større snege sig sørgmodige omkring, og saltede det tørre Brød med Taarer — Moder! naar jeg saaledes tænker mig denne Aftens Overflødighed i andre Børnestuer, og Tomheden, Stilheden hos os — ak, da kunde jeg græde høit, da forekommer det mig, som gnavede en Orm paa mit Faderhjerte. Og er det ikke i vor elendige Forfatning den største Daarskab, at ville begunstige visse Personers visse Forhold. Besøger den visse Person os tilfældigviis paa tredie Helligdag, nu — saa vil jeg bede ham gaae igjen; men invitere, Barn! invitere — ham, som vi endnu aldrig har inviteert — maatte han ikke tænke — nei, nei, min Herr Geheime-Surnumerair-Registrator! De er en brav, duelig, allerkjæreste Mand, men saalænge De endnu ikke staaer paa fuld Gage maa De beholde Deres kjærlighedsfulde Hjerte for Dem selv!"

Dermed tang den traurige Demosthenes, Tilhørerne ligesaa, og saalunde blev det paa eengang saa stille i Stuen, som om den var beboet af Stumme. Faderen skrev, Moderen syede, Rose broderede. Ingen var i godt Lune, Rose i det sletteste, thi siden Luftkastellet, der var sin Fuldendelse saa nær, var fløiet i Luften, slog den indre Storm Sjelens Vinduesskodder i, saa det blev ligesaa mørkt derinde, som i Begyndelsen.

Saalunde nærmede sig den syvende Time. Den arme Fader, udmattet af Sorg og Nattearbeid, lod

endelig Haand og Hoved synke. Den gode Moder tabte Saxen, og hendes sorgbetyngte Hoved nikkede. Kun Rose blev munter, fordi den indre Storm holdt hende vaagen, og glødede af Hede, skjøndt den næseløse Hueblok forlængst var gaaet op i Røg, uden at efterlade mindste Spor af brændende Tilværelse i den iiskolde Stue. For at kjøle sig, aabnede hun det med de skjønneste Isblomster skjulte Vindue, og — o Himmel! i det ligeledes aabne Vindue ligeoverfor stod allerede Hr. Geheime-Surnumerariussen og saae hidover, ligesaa heed som Rose.

Skjøndt Ordene ligesom frøs paa Læberne, Istapper hængte over de Elskendes Hoveder, og Sneeflokker fløi omkring, saa var dog i Øieblikket en ret levende Underholdning i Gang, og neppe havde denne et Par Minuter, liig Vindrosen, dreiet sig paa eet Punkt om: at staae tidligt op — bidende Morgenluft — uhyre Snee, o. s. v., saa streifede den fra Herr Plutus's Side ind i den omme Allegories glødende Marker med den Bemærkning: det er dog et guddommeligt Syn, at see en Rose bag frosne Ruder.

Det arme Barn, der, idet hun sagde: „Jeg beder mangfoldig — " gjorde et lille Knix, stødte ulykkeligviis sin Alabastes Albue mod den frosne Rude, saa der feilede kun lidet i, at den var gaaet itu. Men dens Klingren vakte Fader og Moder, der unisono frabade sig den kolde Luft fra det aabne Vindue.

„Hr. Registratoren talte herover til mig, hviskede Rose forlegen: man kan dog ikke bryde af midt i et Ord." — „Saa, saa, brummede Geheimekancelliisten: istedetfor Morgenbøn saadan en Morgensam-

tale tversover Gaden! Ret opbyggeligt for Nabolavet!" — Rose, den arme Rose, mellem en dobbelt Ild — hiistovre i'n elskede Supernumerar, her den gode Fader — var næsten forgaaet af Angest og Forlegenhed.

„Hvorledes vil De tilbringe Helligdagene?" lød det derovre. — „Hjemme, som sædvanligt, svarte Rose: Og De?" — „Ikke meget bedre. Den første maa jeg arbeide, den anden har jeg Jour i Cancelliet, men den tredie, den vil jeg forherlige med et Gratulationsbesøg."

„Dog vel ikke hos os?" bemærkede Faderen spodsk. Datteren derimod svarte blot med et ængsteligt: „Saa — saa."

„Deres gode Fader, min kjære Embedsbroder — o, jeg har vel mærket mig hans Fødselsdag."

„De er alt for god. Det vil være min Faderen stor Ære," svarte Rose — men Faderen ved Bordet brummede: „Vi veed nok, hvem Gratulationen gjelder. Gjør Dem ingen Ulelighed, Hr. Supernumerar!"

„Dersom jeg nemlig tør forudsætte, at det ikke er Deres gode Forældre imod?"

Rose. } Tvertimod vil det være dem meget behageligt.

Faderen. } Ja, hvis De selv vil bringe Brød, Lys og Brænde med Dem.

„Dersom De tillader, saa bringer jeg min Guitar med?"

Rose. Fortræffeligt!
Faderen. Fordømte Klimpren, naar Kassen er tom og Hjertet fuldt af Kummer.

En ny Sang har jeg faaet fat paa, en herlig —"

Rose. Saa, saa — og den hedder?
Faderen. Formodentlig en Kjærlighedsvise. Sligt passer ikke her i Huset.

„De har just nævnt den: Saa eller saa, af Castelli."

Rose. Jeg kjender den ikke.
Faderen. Jeg ikke heller, men destobedre: Enten eller — det vil sige: enten skaffer De Dem snarest muligt et anstændigt Udkomme, eller De lader mig mit Barn i Fred.

„Fader! faldt Moderen her ind: Jeg beder Dig for Guds Skyld, hold op med saadanne haarde Ord i vor haarde Stilling!"

„Just fordi vor Stilling er haard, kunne Ordene ikke være bløde. Tager Jer det kun ad notam, Du og Rose: Kommer Hr. Supernumerarinsen med sin Guitar og sin Saa eller saa, Trediehelligdag over min Dørtærskel, da skjøtter jeg slet ikke om nogen Fødselsdag. Kjærlighedsviser — Guitarklimpren — forrykke Hovedet paa min stakkels Pige — ville gifres og Intet eie — leve som fattige Djævler, og tilsidst slaae Hænderne sammen over Hovedet! — Kom mig bare ikke med Jeres forbistrede Kjærlighedshistorie!"

Saa klang det bag Ryggen af den arme Rose medens hun, i Ansigtet venlig som den kjære Sol, i Hjertet angestfuld og mørk som en Misdæderske, næsten ikke hørte et Ord af „Saa eller saa," som Registratoren havde begyndt at fremsige for hende.

Men da den faderlige Tales Storm lagde sig, og det oplæste Digt klang lydeligt i Talerens Øren, og Supernumerariussen just med sjelfuld Stemme declamerede! „Arm eller riig — nok, jeg er lykkelig!" Da brast den sidste Traad af den faderlige Taalmodighed.

„Nu, jeg troer endogsaa han declamerer over Gaden — Arm eller riig — Ja kom mig kun med Eders: arm eller riig, — vi kjende nok Forskjellen. Luk Vinduet i paa Øieblikket! Der kommer jo en Kulde ind, saa man kan fryse ihjel."

„Tilgiv, man kalder mig!" — Med disse Ord trak den lydige Datter sig bag de frosne Koulisser, og den muntre Sværm af hendes Søskende, der lige kom af Dynerne, betraadte nu det huuslige Theater, dog ingenlunde som Statister, men som temmelig veltalende Mimer; thi først klagede de over den kolde Stue, og dernæst bragte de det første Kapitel i den gyldne Børnebibel, nemlig det om Juleaftenen, saa levende i Erindring, at baade Syn og Hørelse forgik de fattige Forældre.

Klimatet formildede Rose ved at lægge i Ovnen, Moderen Suk ene over Helligaftenen ved komme Fortrøstninger. Derhos fuldendte Faderen sit sure Natarbeide, og begav sig derefter strax paa Veien,

for endnu før Cancellietiden at bringe sin Familie de faa fortjente Skillinger. „Fader! sagde hans Kone ved Afskeden: hav Tak for Din Nattevaagen, som Du har havt for vor Skyld. Kom for Guds Skyld ikke hjem med tomme Hænder. Hvor meget tænker Du vel at faae?" — „En Rigsdaler og tre Mark, saafremt den Gnier ikke trækker noget af." — „Nu, det er da til det Nødvendigste i de kjære Helligdage. De stakkels Smaa gaae da rigtignok i Aften af med tomme Hænder." — „Nei, nei, det skal de ikke — raabte Cancelliisten glad: endnu engang saameget faaer jeg extra. Det er længe siden i Stilhed forberedet, og staaer inde hos Finantsprokuratoren. Havde jeg bragt disse Penge hjem, saa vare de forlængst alt borte — men idag, Moder! ville vi dermed gjøre Udvei til nogle Smaaforæringer for hver især. Naar jeg i Aften kommer hjem, ville vi holde Julestue. Fattigfolk have ogsaa deres Glæde. Farvel Moer, farvel Børn!" Med disse Ord gik han, medens Moder og Børn hjemme velsignede hans Udgang og ængstelig ventede paa hans velsignede Indgang.

Og den var ogsaa velsignet, thi — frisk og sund vendte Faderen hjem, og dermed kom jo den største Velsignelse i Huset. Men hvad det faderlige Nattearbeid skulde bringe — Lindring i Sorgen — Stof til smaae Glæder — den Velsignelse udeblev. Med mørkt Aasyn og sønderknust Hjerte kom den arme Fader hjem. Finantsprokuratoren var just borte paa en fjorten Dagestid, og havde ikke efterladt sig mindste Skilling til Betaling.

Taaget var næsten bestandig Husets Firmament, thi hvor Sorg og Kummer boer, der kan jo Himlen ikke være klar; men Faderens Hjemkomst gjorde Taage til Skyer, Skyer til Stormveir. De første store Draaber faldt af Moderens og Roses Øine. Men en formelig Pladskregn strømmede af Øinene paa de Smaae, saasnart de hørte, at det nu var forbi med Julegaverne; men midt i Taarestrømmene faldt der pludseligt et sagte Tordenslag — det bankede paa Døren.

„Kom ind!" sukkede Rose, og — ind traadte en Tjener, næsten segnende under Byrden af en Kurv, som han satte fra sig med de Ord: „Min Herre lader sig ærbødigst anbefale, og tager sig den Frihed, at sende den kjære Familie en lille Julegleede." Medens endnu begge Ægtefællerne, glade over det Bragte, men, forlegne for Drikkepengene, saae paa hinanden, var Bringeren alt igjen forsvunden.

Som Israels Børn engang den gyldne Kalv, saalunde omdandsede nu de Smaa den tildækte Kurv, og loftede, snart hist, snart her, paa det hvide Klæde. Roses Kinder, der næsten vare blegnede over den fordærvede Julegleede, gik hastig over til det skjønneste Incarnat. Moderen foldede taknemligstum Hænderne mod Himlen; og med de Ord: „Nu seer Du, Moer, naar Noden er størst, er Hjelpen nærmest!" greb Faderen efter Brevet, der laae paa Kurven, i den Tanke, det kom fra Amtsinspecteuren, hvis Kommissionair han var.

Men hvor stødsede han over Segl og Haandskrivt! Taus brød han det og læste, mens Familien

udpakkede den hemmelighedsfulde Kurv og med tusind Ak! og O! og Ei Gud! og Herre Gud! betragtede Velsignelsens Fylde, thi saameget Herligt af Spiseligt og Drikkeligt, af Legetøi for de Smaae, af Klæder for de Større, var der aldrig kommet over Dørtærskelen til Cancellistens lille Stue, og alt var Rose ifærd med at aabne en forseglet Pakke med hendes Navn paa, da Faderen med et smerteligt Holdt! befalede, at lade Alting ligge. „Børn — udbrød han efter en frygtelig Pause: pak kun sammen igjen, Sagerne tilhøre ikke os, Tjeneren har taget feil. I veed jo, at der ogsaa er en Geheimesecretair af mit Navn; til ham og hans Familie ere disse kostelige Ting bestemte." Dermed trak han Moderen og Rose ind i Sovekammeret og aabenbarede dem Sammenhængen: Kammerraad von Stein, En af hans Forfatte, en lille, sammenkrympet, for Livet, men ei for Daarskaben bortdød Mandsling, havde, da Rose for kort siden bragte ham et Arbeide fra hendes Fader, med sit udslukkede Øie skuet ind i hendes straalende, og saalunde givet sit defecte Hjerte den største Defect. Den vilde han erstatte. Derfor disse Gaver, derfor Brevet, hvori der stod mange smukke Ting, men fornemmelig med Ord, som om han vilde lade sin Sol stige ned til den arme Jord, det Andragende, at han vilde gjøre Rose — det fattige Cancellistbarn — til Fru Kammerraadinde.

„Nu, vedblev Geheimecancelliften, efter at han havde læst: nu Moer! Hvad mener Du om slig en Svigerson? Ikke sandt? ham kunde vi behøve."

„Naar vi ikke vare vi. Gudskelov at vi ere hvad vi ere. Men hvad siger De, Fru Kammerraadinde?"

„Fader, Moder, for Guds Skyld, ud af Huset med Sagerne!"

„Derpaa seer jeg, at Du er mit Barn. Nu, pak Du ind, jeg vil skrive."

Dermed førte Faderen Begge tilbage i Stuen, hvor imidlertid de kjære Smaa bedrøvede havde omringet Kurven, og med deres Smule Forstand aldeles ikke kunde begribe, hvorfor vel den kjære Gud ikke kunde have beskaaret dem denne Glæde. Tusinde Taarer vædede de Dukker, som laae i Kurven, ja med Kysse tog man Afsked fra en sukkerstrøet Kæmpekage, og veemodigt blev hvert Klædningsstykke, hvert Torklæde endnu engang beseet. Inden ti Minutter var Alt igjen i Orden, og inden femten et Afslagsbrev færdigt til den høie Giver, saa ydmygt som nogensinde en Cancelliesecretair har skrevet det. For fire Skilling, de sidste i Huset, hvilke Rose til al Lykke endnu fandt i hendes hemmelige Sparebøsse, blev et Bud leiet, og Kurven under Hylen og Skrigen af Børnene, bortsendt igjen.

„Gud være lovet, at den er mig ude af Øinene! sagde Faderen, der nu først aandede frit igjen: Nu kan jeg forklare mig den sjeldne Naade, hvormed Hr. Kammerraaden i nogen Tid har overøst mig. Stakkels Subaltern! hvor vil det gaae Dig nu i Cancelliet, siden Du har frabedet Dig den store Ære. Men — som Gud vil! Ligesaalidet som en fattig Supernumerarius skal en riig Kammerraad tage mig den

bedste Steen udaf mit Huses Krone. For Titler og Penge lader jeg ikke min Rose gjøre til en Passionsblomst."

„Jeg heller ikke — faldt Moderen heftigt ham i Talen: den Sag er afgjort! Men Fader, Fader! hvad skal vi nu gribe til? Helligdagene ere for Døren, og — ikke en Hvid i Huset. Om vi end slet ikke ville tænke paa nogen Glæde — hungre og sidde i Mørket kunne vi dog ikke. Dennegang faaer dog vel den gamle Psalmebog med Solvlaasen springe: Syng, bed og gaae paa Herrens Veie — denne herlige Indskrift derpaa, nu, den kan vi vel ogsaa bringe i Opfyldelse med Bogen uden Solvlaas."

„Ja vel, Moer — dog ligesaa let den nedenunderstaaende, der henviser den arme Sjel til Haabet. Et Laan paa det jeg har tilgode hos Finantsprokuratoren vil jeg see at tilveiebringe. Psalmebogen — nei, fra den vil vi ikke skille os. Men Eder (her forsamlede han de fem Smaae omkring sig), vil jeg give et godt Raad. Foresiil Jer, at det ikke er Juleaften; gaaer tidlig tilsengs, saa I ikke see Lysene i Nabolavet. Saasnart Finantsprokuratoren kommer hjem, holde vi ogsaa Julefest — derpaa giver jeg Eder mit Ord. O, Ledemændene og Dukkerne gaae ikke til Graven med Helligdagene, og Kager og Pebernødder ere hver Dag modne, naar man har Penge. Gud være med Jer!" — Saa talte han, hviskede sig et Par Taarer af Øinene, og gik.

Det var en sørgelig Helligaften. En Embedsbroder hjalp med en liden Sum til det Nødvendigste, Mere kom ei ind i Huset. Alle vare bedrøvede, Rose

meest. Den tredie Juledag — den fattige Supernumerarius — Faderens faste Villie — alt dette gik om i hendes Hjerte og Hoved, som fordum de tre Mænd i den gloende Ovn.

Saalunde brød den sørgeligste Aften frem. Moderen var og blev forstemt; Rose jamrede i Stilhed over, at der for hende ikke skulde gives nogen tredie Helligaften; de Mindre udgjøde deres Par Taarer i en Krog; og den arme Fader, han, som skulde give og saa gjerne vilde det, men ikke kunde — da han kom hjem fra Cancelliet i den kolde glædeløse Stue og saae Børneflokken saa sørgefuld og haabløs — da kunde han ei mere holde sig. Han gik ind i Kammeret, Moderen efter ham, og Begge græd de bitterlig.

Og da de endeligen fattede sig og traadte ind igjen, fandt de Sol- og Maaneformørkelse paa det huuslige Firmament — ny Jammer, ny Hjerteqval! Børnene havde med Villie ikke tændt Lys. De vilde sidde i Mørke, fordi Mørke herskede i de kummerfulde Hjerter. I Vinduerne ligeoverfor var det imidlertid bleven lyst af de antændte Helligtrekongerslys; Gjenskinnet streifede som Nordlys ind i den fattige Stue. De haarde Naboer! kunde de da ikke trække Gardinerne for? maatte de da endelig lade deres Rigdoms Lysskinne for fattige Folk? Næsten alle Foræringer, den glade Vrimmel omkring de under Gaverne bugnende Borde, den lykkelige Hoppen og Springen, Alt — Alt kunde de Vanfmægtende see, og de vilde see det, thi Nysgjerrigheden er ofte stærkere end Noden. De stakkels Børn kom ikke fra Vinduet, ja de Mindste

hentede endog Stole og Skamler hid, for destobedre at kunne overseе Rigdommen hist og Armoden her.

„Ei, saa gjør Eder dog ikke Hjertet tungt!" Dermed drev Faderen dem fra Vinduerne. Moderen trak Gardinerne for, og Rose, der gandske i Baggrunden havde stottet Hovedet paa den kolde Kakkelovn, spurgte mismodig, om man da ikke vilde holde Bedetime og gaae tilsengs? — „Jo, Rose! efter Aftensmaaltidet," og nu skar den arme Cancelliſt et Stykke Brød af, bestrøede det med Salt og satte sig saaledes med et Glas Vand ved Siden af, i Krogen; hans Kone ligesaa, dog ikke uden den bittre Bemærkning, at et Glas Vin og et Stykke Kage af den tilbagesendte Kurv vilde have smagt langt bedre. „Barn! svarte Faderen: om hvorledes det smager maae vi heller ikke tale, men om hvorledes det bekommer. Og da mener jeg, (idet han saae paa Rose) et Cancelliſtbrød i visse Tilfælde er langt bedre end Kammerraadskage!" — „Ja, sukkede Rose: om det endog kun var Supernumerariibrød."

„Rose, Rose! faldt Faderen ind: Den fornemme rige Gamle og den unge fattige Djævel, den Ene duer ligesaalidet for Dig som den Anden. I det første halve eller hele Aar — nu ja, da smager vel et Stykke Supernumerariibrød, krydret med Salt og Kysse, men naar de smaae Supernumerariusser og saa begynde at tygge derpaa, og de kjære Forældre af hver Bid neppe kunne beholde en liden Skorpe — Barn! slaae Dig den fattige Djævel ud af Tankerne. Du er huuslig, god og from, for Dig vil den kjære Gud nok sørge bedre."

„Bedre? Kan da vel nogen ung Mand være dygtigere, flittigere, sædeligere — og altsaa bedre end —"

Ravnet sank hun ned. Moderen sagde hverken Ja eller Nei, men Faderen blev derved, at han vel intet havde mod Manden, men destomere mod Forelskelse og Trolovelse med 16 Rigsdaler maanedlig. Men rykker engang — føiede han trøstende til — Hr. Supernumerariussen op til et mere honet Traktement, nu, da kan han banke paa, om han vil — da er jeg og Rose hjemme for ham. Dog nok herom. Husets Konge hæver Tasset. Mættet af Cancelliebrød længes han efter det Himmelske. Psalmebogen, Rose! den herlige med Sølvlaasen! først min, siden Moders Livpsalme: „Hvi skulde Du Dig klage" — og: "Hvo ikkun lader Herren raade." Saa gaae vi trøstede tilsengs og bortsove Kummer og Nød."

Rose gjorde sukkende hvad han forlangte. Moderen stemte i: Hvi skulde Du Dig klage; Alt sang med, hvad synge kunde, medens de, som kun havde Sæde, men ingen Stemme i det huuslige Chor, stedse skottede gjennem Gardinerne til Lysene histovre. — Alt gik godt; men da de Ord kom:

O Gud! Du ei forlader
Dit Barn i Nødens Tid.
Paa Dig, algode Fader!
Jeg sætter al min Lid.
Seer det end tædsomt ud,
Jeg tør dog aldrig grue;
Min Frelse skal jeg skue
Fra Miskundhedens Gud.

Du kan jo aldrig glemme,
Hvad Nød jeg frister her;
Thi vil jeg mig ei græmme,
Din Bistand er mig nær!
Naar Prøven er forbi
Og Du vil Hjelp tilskikke,
Saa kan al Verden ikke
Forhindre Dig deri.

Da brød det ud i Taarer — Melodien standsede. Som enkelte Nødskud paa Lidelsernes Ocean var kun endnu enkelte Toner at høre. Endelig blev det stille — Psalmen blev ufuldendt.

Imidlertid havde Smaaglutterne, som hine Nødskud kun lidt bekymrede, givet sig iærd med Psalmebogen, og vilde nu lystig stave fremad der, hvor Fader og Moder for Graad ei kunde synge, men da enhver søgte at rive Bogen til sig, kom de i saadant Klammerie, at der ei feilede meget i, det gamle faste, Trøstes- og Opbyggelses-Værk var bleven sønderrevet. Men da lagde Faderen sig alvorlig derimellem, thi dette Værk, just dette — det var en gammel ziirligindbunden Psalmebog — var ham meget magtpaaliggende, og han havde for ingen Priis skilt sig derved. Den skrev sig nemlig fra hans salig Bedstefader, og skulde ifølge Dennes fromme Villie, stedse blive hos Familien, og betragtedes desaarsag som en Helligdom. Den var af ualmindelig Styrke, havde Pergamentbind som Mure, hvorpaa de fire Evangelister stode indpressede, og sammenholdtes med en svær Sølvlaas, hvorpaa der læstes: „Syng, bed

og gaae paa Herrens Veie" og: „Aldrig skal vor Sjel forsage."

Ofte, naar Noden var meget stor, var Salslaasen nærved at vorde solgt for Brød. Men hellere leed man Mangel, end berove sig det gamle ærværdige Arvestykke og de salverne Trostensord. Laasen var alt længst brostfældig. Faa Skillinger vare nok for at befæste den. Men fordi man aldrig kunne undvære disse, overlod man Laasen til den almindelige Agtelse og Forsigtighed — thi Enhver tyktes Bogen et helligt Klenodie.

Ærgerlig over Børnenes Strid, og ængstelig for, at de omsider maatte rive Laasen af, vilde Faderen tage Bogen fra dem; men de Smaae holdt fast derpaa, og — o Himmel! — Bogen blev hos Faderen, Laasen hos Børnene!

Som om Guds Velsignelse nu vilde skille sig fra Huset, fordi Laasen var skilt fra Bogen, saa rystede vare Alle, Rose isærdeleshed; thi det salverne: „Aldrig skal vor Sjel forsage," havde ofte trøstet hende, naar hun for Supernumerariussens Skyld trængte til Trøst. Nu, det forudsaae hun, da Laasen først var af, gik den ogsaa bort i Nodens Stund.

Bekymret søgte hun derfor at passe den i det gamle Sted, men hvor studsede hun, da hun bemærkede, at det tykke Pergamentbind var huult. „Nu, hvem veed, hvilken Skat her er forvaret," med disse Ord gav hun smilende Psalmebogen til Faderen, som undersøgte den og — Gud! hvor er Din Hjelp dog ofte nærmest, na ar Noden den er størst, fandt i hver Perme en velforvaret Pakke med Bankosedler, og

i Ryggen et paa tolv Blade af det fineste Papir nedskrevet Erindringsskrift fra Bedstefaderens Haand, saalydende: „Du, som af Himlen er bestemt til at finde indsluttede 30,000 Daler —

Videre kunde Faderen ikke læse. „Herre! Dine Veie ere uudforskelige!" Dermed kastede han sig paa Knæ, takkede og priste Gud, og idet han vinkede til Alle, at gjøre ligesaa, fremstammede han de Ord: „Børn — Guds Finger — salig Bedstefader — retmæssig Arvedeel." De styrtede Alle til Jorden og Moderen bad inderlig bevæget:

„Vi takke Gud alt for sin Gave,
Som vi af ham modtaget have,
Og beder ham, vor kjære Herre,
Han vil os — "

„For Guds Skyld, hold inde, Moer! Du veed ei hvad Du beder — beskjære os Mere! Ei, Du unsi: somme Sjel! — Bed ham tilgive Dig, den Ulgode, ellers bliver os Velsignelsen til Forbandelse!" Saaledes vilde han vedblevet at tale, havde det ikke banket stærkt paa Døren, og havde ikke det Udraab klinget gjennem den halvaabnede Dør: „Stort haver Herren gjort imod mig!"

Med de Ord: „Derfor er jeg glad!" viste sig paa de Lykkeliges Firmament: Roses Sol — Surnumerair-Registratoren, hvem hendes Hjerte hoppede imøde, medens hendes Knæ kysfede Jorden.

Forbauset over at finde den hele Familie knælende, vilde han træde tilbage, men Geheimecancelliften, der

var Døren nærmest, nødte ham stormende til at falde ned og tilbede Herren, som ogsaa her havde gjort noget Stort, omfavnede ham knælende, kaldte ham engang efter den anden: „Søn — herlige Svigerson!" og erklærede i Glædens Ruus: „Forlovelse i Dag — Bryllup efter Behag!"

Men saa glad som Supernumerariussen traadte ind, saa mørk blev han i Øieblikket; thi denne Scene — disse Ord! Næsten troede han, det var ei gandske rigtigt fat i den arme Cancellists pudrede Hoved. Han kjendte hans Stilling, hans store Nød, smertelige Savn, hyppige Nattearbeid. Ulykkelige Mand — ulykkelige Familie! Saaledes skar det ham gjennem den formørkede Sjel. Men Lys og himmelsk Klarhed oprandt deri, da Fader Brondt viste ham den kjære Psalmebog, de beskrevne Blade, Barkosedlerne.

„Uudforskelige Væsen! saalunde velsigner Du dobbelt dem, der have Tillid til Dig!" — „Dobbelt?" faldt Moderen og Rose paa eengang ind. — „Ja, dobbelt! raabte begeistret den Lykkelige: Mit Raab igjennem Døren, ak, det kom fra et bevæget, taknemligt Hjertes Dyb. For at udbede mig Roses Haand og hendes Forældres Velsignelse ilede jeg hid; thi min Formand, den gamle Registrator, er kaldet til det himmelske Cancellie."

„Altsaa Hr. virkelig Geheime-Registrator — nu, Du store Gud! hvad Du dog i et Øieblik kan gjøre af Dine smaa Kreature! Mit lykkelige Barn! min velsignede Hr. Svigerson!" Med disse Ord reiste Moderen sig; med hende Faderen og den hele Familie, og Rose — Supernumerariibruden, faldt i den

virkelige Geheime-Registratorbrudgoms Arme, og Velsignelse flød fra Alles Læber og Glæde vilde sprænge Alles Hjerter. Da tænkte man igjen paa salig Bedstefaderens Orakelskrivt, og Geheimecancelliisten forelæste følgende:

„Du, som er bestemt til at finde hosliggende 30,000 Rdlr., vild, hvorledes jeg har erhvervet dem, og hvorfor jeg saadan har skjult dem. — Jeg var en fattig Djævel, da jeg lærte at kjende min Margrethe. Kopiist med 12 Rigsdaler maanedlig i Gage, det var just ei at giftes paa, dog tænkte jeg paa intet andet, end at ægte Grethe.

Men det tillod hendes Forældre ingenlunde, thi hun nedstammede fra en af de første Secretariatsfamilier i Dresden, og var bestemt for en bedaget Hofhusholdningssecretair, min egen Foresatte. Tusinde Udveie valgte og forkastede jeg, for at faae min Hjertenskjær i Tale. Endelig lykkedes det mig, ved mit Bekjendtskab med nogle Skolediscipler, at snige mig i deres Selskab ind i Huset, naar de om Aftenen gik omkring og sang aandelige Sange. Hvor forskrækket og dog hvor glad blev ei min Grethe, da jeg første-gang, efter at have sjunget hendes og mine Yndlingssange: „Hvi skulde Du Dig klage" — og: „Aldrig skal vor Sjel forsage," fremrakte Blikbøssen for at modtage Almisseskjerven, og hun da i Peblingen gjenkjendte sin Kopiist! — Saaledes gik det en Tid i Fryd og Gammen, og under Forsikkringer om Kjærlighed og Troskab, indtil engang, da Faderen uformodentlig kom til og — fandt sin Datter i Bøs-

sebærerens Arme. Min eneste Trøst fandt jeg nu i Kirkegang.

Med det Suk: Aldrig skal vor Sjel forsage! traadte jeg ind i Kirken og satte mig i Korsgangen paa de Bænke, hvor de gamle Hospitalskoner sad. En gammel Kone var her i flere Aar min bestandige Naboerske, og vi kjendte hinanden herfra meget godt, thi stedse kom jeg hendes svage Øine til Hjelp ved at opslaae Psalmerne for hende, hvorfor hun og syntes at have faaet mig særdeles kjær. — Engang prædikede Præsten ret hjerterørende over Tillid til Gud under Lidelser, og jeg græd som et Barn, thi den hele Tale syntes Ord til andet at være holdt for Grethe og mig, — og end stridere randt mine Taarer, da jeg i en af de lukte Stole opdagede min Hjertenskjær med forgrædte Øine ved Siden af sin Fader. Ogsaa den gamle Kones Øine vare fulde af Taarer. Venlig hviskede hun til mig, at hun efter Gudstjenesten ønskede at tale med mig. Ved Kirkedøren ventede jeg hende, og hun bad mig følge hende hjem. — En varm lille Stue, en Skaal Kaffe og et venligt Ord, gjorde mig det der ret hyggeligt. „Unge Mand, sagde hun ret moderligt til mig, idet hun lagde sin forte Kaabe og Psalmebogen bort og nødte mig til at sidde: unge Mand! De har Hjertekummer. Vil De betroe den til mig? maaskee jeg kan hjelpe.“ — Skjøndt dette forekom mig temmelig usandsynligt, saa tænkte jeg dog paa Psalmen: Aldrig skal vor Sjel forsage! og jeg fandt tillige en Slags Let-

telse ved at aabne mit hele Indre for den Gamle. Da hun havde hørt opmærksomt paa mig, hentede hun den Psalmebog, hun stedse brugte i Kirken, og sagde med en Stemme, hvis kjærlige Tone endnu gjenklinger i mit Øre og Hjerte: „Længe har jeg kjendt Dem som en flittig Kirkegænger og opmærksom Tilhører af Guds Ord, og troer ogsaa, at De ligesaa retskaffent handler derefter. Kan en vis Grad af Velstand gjøre Dem lykkelig? Jeg mener: Troer De, at Kammersecretairen vil give Dem sin Datter, naar De kan tilbyde hende et anstændigt Udkomme?" Og da jeg svarte Ja, fremtog den gamle Kone med stor Høitidelighed den tykke Psalmebog, og gav mig den med disse Ord: „Trøst har Du ofte og vist ei forgjeves søgt i dette aandelige Skatkammer, nu skal Du ogsaa finde Hjelp deri." — Jeg var som forstenet. Men hun udtrog en Stift af Sølverlaasen, en Aabning viste sig i Bindet, og deraf fremdrog hun et forseglet Stykke Papiir. „Deri — sagde hun: er 30,000 Rigsdaler i Bankosedler. Modtag, christelige Ven, hvad christelig Kjærlighed skjenker Dig. Vær lykkelig, vedbliv at være gudfrygtig, og kom mig ihu, naar jeg ikke mere er til." — Som en Helgen i sin Glorie forekom mig nu det gamle rynkede Ansigt i sin sorte Hue. Jeg vilde takke, men kunde ikke.

Denne Sum — fortalte hun — havde engang en riig Engelænder, som hun under en svær Sygdom havde pleiet, paa sin Dødsseng overgivet hende, da han ingen Slægtninge havde, hvem han undte den. „Hvad jeg redelig har modtaget, vedblev

hun: overgiver jeg nu igjen en redelig Mand, og priser Gud, at jeg blev et Redskab i hans Haand til at gjøre et godt Menneske lykkeligt. Vægt Deres Grethe og und mig da iblandt den Glæde, at være Vidne til Deres Lykke." — Inderlig salig ilte jeg til Secretairen, og to Maaneder derefter var Grethe min. I tre Aar var den gamle Kone, som vi tog i Huset, Vidne til vor Lykke. En eneste Søn var Frugten af vort Ægteskab; men ak! han var ogsaa den eneste Forstyrrer af vor huuslige Lykke!"

Saa langt havde Geheimecancelliſten læst med spændt Opmærksomhed; men nu gav han sukkende Bladet til Regiſtratoren med de Ord: „Min Fader! — Sorgeligt nok, at jeg maatte bære Følgerne af hans Forvildelser — jeg vil ikke ovenikjøbet være deres Forkynder. Læs De!" Og Regiſtratoren læste:

„En altfor stor Kjærlighed havde opdraget min Søn. Udrustet med sjeldne Talenter, sinderede han, men kastede sig, istedetfor i Musernes, i liderlige Venners Arme. For at betale hans Gjeld, maatte jeg opoffre de første tusinde Rigsdaler. Ved min Indflydelse fik han et Embede, men ulykkeligvis et saadant, hvor han havde Penge under Hænder, og — ikke tre Aar vare forløbne, saa var jeg nødsaget til, i Stilhed at dække en Defect af sex tusinde Rigsdaler, hvis ei min Søn i Nat og Mørke skulde tage Flugten som Kassedefraudent. Saaledes opoffrede jeg ham fra Tid til anden Trediedelen af min hemmelige Hjelpekilde, men nu overlod jeg ham ogsaa til sin egen Skjebne. Kummer over hans slette Opførsel

lagde hans Moder i Graven, og bragte mig samme nær, men vor forlorne Søn blev hvad han var alligevel. Ja, da jeg i Gaar, efter Moderens Begravelse vilde holde en hjertesørende Tale til ham, kaldte han det: „gammeldags Sludder," og ilte hen i det liderligste Selskab. Da gik jeg bedrøvet til min Skriverpult, greb veemodig Psalmebogen med det hule Bind, grov under tusinde Sukke de Ord paa Lagsen: „Syng, bed og gaae paa Herrens Veie," og skjulte igjen deri min hemmelige Skat. — Havde min Søn været gift og havt Børn, saa vilde jeg til deres Bedste have disponeret over den indholdsrige Bog. Men da dette ikke er Tilfældet, saa lader jeg det ene komme an paa Forsynet, hvem det vil velsigne dermed. For imidlertid saameget som muligt at holde den ved Familien, har jeg ladet min Søn høitideligen love, aldrig, end ikke i den største Nød at sælge denne Bog, men lade den gaae i Arv til hans Børn og Børnebørn. Himlen give, at min Skat maa falde i værdige Hænder!"

„I værdigere kunde den ei falde!" raabte Registratoren, og omfavnede sin Rose. Almindelig Glæde og inderlig Tak til Gud tonede fra Alles Læber. I Fryd og Gammen endte nu den Juleaften, der var begyndt saa sørgelig, og tredie Helligdag høitideligholdt Geheimecancelliråden en Fødselsdag, hvis Lige han aldrig havde havt. Nu behøvedes ingen Huebiok eller Pyntæske til at varme Stuen, og Rose prunkede inderlig glad i sin ny, af hende selv brodeerte Kjole ved Siden af den elskede Brudgom.

(Richard Roos.)

Lord Castlereagh's Syn.

For omtrent tyve Aar siden besøgte Lord Londonderry (forhen Castlereagh) for første Gang en Ven i det nordlige Irland. Slottet, hvorpaa Denne boede, sagdes at være en Bolig for Aander. Det stod i Forbindelse med mange historiske Erindringer; den mørke Stiil, hvori det var bygget, og den vilde Egn, hvoraf det var omgivet, kunde let give Sjelen hiin melankolske og overspændte Stemning, hvori den er ligesaa tilbøielig til, at fremkalde Aander, som til, at troe paa deres Aabenbarelser. Man anviste Lorden et stort, gammeldags meubleret Værelse: han gjennemsøgte det, gjorde sig bekjendt med alle Gjenstande deri, bortsendte sin Tjener, og gik tilsengs. Da han havde ligget en Stund i Mørke, uden at kunne sove, saae han pludseligt et Lys glimte gjennem Sengeomhænget. Overbeviist om, at der ingen Ild var i Kaminen, sluttede han, at Nogen maatte have listet sig ind i Værelset med Lys; men da han rask vendte sig til Siden og drog det tæt tiltrukne Omhæng tilside, saae han til sin store Forundring en smuk Dreng, der syntes omgiven af en mild Glories Straaler, som kastede et svagt Lys paa Gjenstandene trindtomkring. Skikkelsen stod ikke langt fra Sengen. Vis paa, ei at være bedragen af sine Sandser, men formodende, at En af de andre Gjæster paa Slottet vilde have sin Spøg med ham, gik Lorden rask hen imod Skikkelsen. Denne veeg tilbage, traadte ind i Kaminen og nedsank, som det lod, i Jorden. Lorden begav

sig atter tilsengs, men ikke til No. Den sælsomme Begivenhed syssselsatte ham den hele Nat. Var det Virkelighed? Var det Bedrag? Saaledes spurgte han ideligt sig selv. Da han næste Morgen fortalte Verten Alt, sagde Denne: „Den Begivenhed, De der fortæller mig, maa nødvendigen vække Enhvers Forundring, som ikke kjender de Sagn, der gaae i vor Familie. De har seet den straalende Dreng; hans Aabenbarelse spaaer Dem et glimrende Liv og en pludselig Død."

(Southey.)

Ildprøven.

Et mecklenborgsk Sagn.

En stor Deel af Wittenburg var lagt i Aske; med stor Møie havde man langt om længe faaet Ilden dæmpet. Røgskyerne forsvandt efterhaanden; da sammenkaldte den gamle ærværdige Byfoged Berner Raadsherrerne og andre gode Borgere, og tiltalte dem omtrent med disse Ord: „Mine Venner, Gud har hjemsøgt os, han har prøvet os haardt. En frygtelig Ildebrand har fortæret Manges Eiendom. Jeg takker Eder med sønderrevet Hjerte for den Beredvillighed, hvormed I have stræbt at slukke Luerne. Frisk Mod igjen, kjære Venner! Herren

har givet det, Herren har taget det, Herrens Navn være lovet!"

Neppe havde han sagt dette, før et frygteligt Skrig lød fra Brandstedet, og en larmende Hob styrtede frem. Under de gruseligste Forbandelser slæbte man et Menneske hid. „Denne Skurk har sat Ild paa Byen, ind med ham i den gloende Aske!" Saa skreg den oprørte Skare, og kun med Møie lykkedes det Byfogden, at bringe den til Taushed. „Her er Mordbrænderen! skreg herpaa En blandt Folket: han har lagt Ild nede i den Neumanske Kjelder, hvorfra den rasende Flamme først slog op. Han havde truet den Gamle med den røde Hane. Pine ham kun dygtigt, saa tilstaaer han nok. See, hvor han ryster. Han maa dø, den Skurk, han har fortjent det hundred fold!"

Bleg og forvirret stod den Anklagede for sine Dommere. „Ulykkelige, begyndte Byfogden: hvad har kunnet bevæge Dig til, at bringe saadan Kummer over Din Fødeby? Tal, Ulykkelige, hvis Din Tunge er istand til at røre sig. Vi ville høre Dig."

„Herre, svarte den Anklagede: jeg kan kun kalde Gud til Vidne paa, at jeg er uskyldig i den Forbrydelse, man vil vælte paa mig. Jeg har arbeidet i den Neumanske Kjelder til langt ud paa Natten, men Ilden har jeg ikke paasat. Det veed Gud, og han vil ikke forlade mig. Han dømme mig efter sin Retfærdighed. Lader et Jern gjøre gloende. Er jeg skyldig, saa opbrænde denne min Haand, hvormed jeg er beredt, at gribe om Jernet."

Dengang havde man for Skik, ved en saakaldet Gudsdom (Ordalium) at godtgjøre sin Uskyldighed, naar man sigtedes for en svær Misgjerning. Paa Dommernes Foranstaltning blev altsaa en Jernstang strax gjort gloende, og da den nu var saa rød som den pure Ild, bød man den Anklagede gribe den. „Hjelp Gud!" raabte han med himmelvendt Blik, greb med stærken Haand det sprudende Jern og holdt det ivei-ret, høiere og høiere, for hele Folket, med den mun-treste Mine af Verden, uden at føle mindste Smerte derved. „Velten er uskyldig!" raabte een Stem-me efter en anden, og snart gjentog hele Skaren det. Da opløftede den gamle Berner sin Røst og sagde: „Borgere! Gud har dømt! Han være lovet, at vore Sjele ere blevne frie for et svært Ansvar. Denne Mand er frikjendt." — „Ja, Gud har frikjendt ham!" raabte alt Folket. Og usynligt blev i samme Øie-blik det gloende Jern i den Uskyldiges Haand. For-svunden var det, som ved et Tryllesla.

Snart adspredtes hele Hoben. Rask begyndte man at arbeide. Man rømmede Gruus og Aske bort, lagde Grunden til nye Bygninger, og Gud velsignede de gode Borgeres Anstrængelser, saa Byen stod gjen-opbygget efter et Aars Forløb. Da begav det sig en Dag, at en Brolægger, som havde Arbeide paa Ga-den, fandt en Jernstang under det gamle Steenlag, som han maatte bryde op. Han vilde tage den op, men traf strax Haanden til sig med et frygteligt Skrig. „Hvad feiler Dig, Jahnecke? raabte de andre Bro-lægger: har Du slaaet Dig med Hammeren? Du er da ogsaa ret ulykkelig i Alt, hvad Du foretager Dig."

— Men Jahnecke stod jamrende og hændervridende, og var ikke istand til, at frembære et Ord. — „See, hvad er det, her ligger? spurgte En: Kammerater, er det ikke et gloende Jern?" — Folk stimlede omkring ham, for at see det Underværk. Da skreg pludseligt En med frygtelig Stemme: „Det er Ildproven, det er det Jern, som Velten bar strax efter Branden, som han fik Skyld for!" —

Snart løb denne Tale gjennem hele Byen. Jahnecke blev grebet. Det var ham, der for et Aar siden havde anklaget den uskyldige Velten for Mordbrand. Vel nægtede han i Begyndelsen, at han selv var Misdæderen, men snart gik han til Bekjendelse og tilstod Alt.

Jernstangen blev længe efter forevist paa Raadhuset i Wittenburg.

(Dr. Fr. Strodemund.)

Den ulykkelige Søn.

Ved Kysten af Hampshire hæver sig en Høi, hvorfra det omliggende Landskab tager sig ret malerisk ud. Paa den ene Side markerer et Morads den fjerne Horizont, men paa den anden afvexle Høie og Dale, saa langt Øiet naaer, lige til Bredden af Oceanet,

hvor Retterstedet staaer. Ikke langt herfra, i en lille Hytte, boede, for omtrent tredive Aar siden, en ung Mand med sin Fader og en bedaget Bedstemoder. De levede meest af Fiskerie. Engang havde de været anseete Kjøbmænd i Portsmouth, men en Mængde Uheld havde styrtet dem i Fattigdom, og nødt dem til, at søge Eensomheden. De første Maaneder efter at de vare komne hid, gik det taaleligt; de bragte deres Fiske til Fort Cumberland, og hvad de indbragte, var netop nok til at friste deres Liv. Da ramte dem et nyt Uheld. En rasende Midnatsstorm knuste deres Fiskerbaad mod de nærliggende Klipper. Af Mangel paa de første Fornødenheder bleve Faderen og Bedstemoderen syge. Ingen Redning var at øine fjern eller nær. Sin egen Ulykke havde den unge Mand baaret med Standhaftighed, men han var nærved at fortvivle, da han saae hine, syge af Hunger, segne paa Smertesleiet, uden at han havde en Mundfuld Brød at styrke dem med, eller et Stykke Brænde, hvormed han kunde beskytte dem mod Natteus Kulde. Da han saae Bedstemoderens matte Blikke, der syntes at anraabe ham om Hjælpelse, og hendes blege Kinder, som Hungersdøden allerede aandede paa, blev hans Sjeleangst til virkeligt Vanvid.

Da hans Fader en Aften havde samlet sin sidste Kraft, og var gaaet til Fortet, for at anraabe Gouverneuren om Hjelp, begav han sig ud paa Landeveien, for at presse Penge af de Reisende. Et Par gamle Pistoler skulde understøtte hans Foretagende. Natten var gandske passende dertil. Den var mørk, stormende, og Oceanets Bølgelarm, forenet med Søfug-

lenes Skrig, maatte forsøge dens naturlige Nødsler. Skjælvende hastede den unge Mand fremad; den eensomme natlige Natur gjorde hans Beslutning endnu fastere. Tordenen rullede paa den mørke Himmelbue, Lyn blinkede vidtomkring. — Da han gik forbi Retterstedet, hvorunder han skimtede de ubegravne Misdæderes blege Been, og hørte Lænkerne klirre, hvorved et Skelet hang i Galgen, tænkte han paa sin egen Bestemmelse, hvis hans Daad blev røbet, og hans Mod begyndte at synke. Imidlertid raste Stormen med frygtelig Magt, og en hvislende Lysstraale viste ham Dødningen, hvis hvide Been klapprede i Vinden. Samme Øieblik hørte han Nogen gaae over Heden. Fodtrinet kom nærmere, og en mørk, i en sort Kappe indhyllet Skikkelse stod ved Røverens Side. Han tog Pistolen frem, og den Fremmede gik langsomt videre; togange forsøgte han, at trykke den af, og togange skjalv han, idet hans Finger nærmede sig Trykkeren. Endelig kom Fortvivlelsens Mod ham til Hjelp; han gav Ild og den Fremmede sank rallende til Jorden. Derpaa bar han det blodige Lig ind i sin Hytte, og lænede det op mod en Stol; det var Midnat. Den gamle Bedstemoder sov, Alt var stille. Morderen gik ud, og kom kort efter tilbage med en Lygte i Haanden. Han tillaasede Døren efter sig og nærmede sig derpaa med vaklende Fjed sit Offer, for at afklæde det. Sagte drog han Kappen tilside og saae — sin Faders Ansigt!

Sin Fader var det, han havde myrdet, just som Denne vendte tilbage fra Fortet med Gouverneurens Løfte om Hjelp. Længe stirrede han paa den Døde;

endelig brast han i en triumpherende Helvedlatter og den dybeste Vanvids Ild foer gjennem hans Hjerne; derpaa løftede han Liget op, og styrtede hvinende ind i sin Bedstemoders Kammer. En Lampe brændte endnu dunkel her, da han traadte ind. Han sprang hen til Sengen og rystede den Sovende. Hun foer op, og det første hun saae, var hendes blodstænkte Søn, som stirrede paa hende med Øine, hvori Dødens Oval stod malet. Hun saae ikke mere, følte ikke mere, Døden lukkede hendes Øine.

Nogle Soldater fra Fortet, som just gik forbi, hørte den ulykkelige Fadermorders Skrig. De styrtede ind i Hytten, og saae her et Rædselsoptrin uden Lige. Bedstemoderens Liig laae endnu i Sengen, og den Vanvittige havde lagt sin Fader i hendes Arme, og græd og loe nu over Begge som et Barn, medens han bevidstløs klappede de Døde paa de blege Kinder. Soldaterne grebe ham, og bragte ham ombord paa Fangeskibet. De Dødes Liig bleve i Stilhed begravne.

En Tidlang vandt hen. Den Vanvittige blev roligere; en mild Tungsindighed fremlyste af Alt, hvad han talede og gjorde. Da bleve de tunge Lænker tagne af hans Fødder, og man tillod ham, at opholde sig i Kahytten. Her sad han hele Timer, betragtede de forbiseilende Skibe, og græd ved Mindet om fremfarne Dage. I nogen Fraskand vinede han Retterstedet. Saa ofte han saae det, foer en Gysen gjennem ham, og hans Vanvid vendte tilbage. Men saasnart Stormen var forbi, lindrede Taarer hans Smerte. Imidlertid blev han stedse svagere, og

man saae tydeligt, han kunde ikke leve længe. Han selv frydedes ved sin nære Død, og ønskede blot, at see den Grav, hvori hans Fader hvilte. Det lykkedes ham en Nat at springe ud af Kahytsvinduet, og svømme over til Kysten.

Pludseligt hørte man Allarmklokken tone paa Skibet; Kanonernes Torden lød hen over Havet, og Vagternes og Matrosernes Urolighed forkyndte, at en Fange var flygtet. Strax blev en velbemandet Baad med tvende vilde Stovere sendt til Kysten; her bleve Hundene losladte, for, ledsagede af Mandskabet, at efterspore den Vanvittiges Opholdssted. Saaledes naaede de snart den lille Hytte, hvori han forhum havde boet. Officererne nærmede sig, men snart hørte de en Døendes Rallen. Fangen havde slæbt sig hen til den forfaldne Hytte. Man saae ham ligge i Kamp med Døden paa den flettede Maatte, hvorpaa han her havde sovet sidstegang. Nu styrtede Hundene over deres Bytte; Ingen var istand til, at holde dem tilbage, og inden faa Minuter vare forløbne, laae Fadermorderens Liig, sønderrevet i tusinde Stykker, paa det blodige Gulv.

Hans Levninger bleve begravne ved Foden af den Høi, hvorom Indledningen taler.

(Theodor Hell.)

Præsten i Villarcajo.

(En Scene af mit Krigsliv i Spanien.)

Jeg kom med mit Detaschement til Villarcajo, for at inddrive Kontributioner her i Egnen. Stum og mørk var Mængden Vidne til vor Indmarsch. De: stomildere modtoges jeg af Præsten, en 70aarig Ol: ding, hos hvem jeg kom til at ligge i Qvarteer. Det gjorde strax et behageligt Indtryk paa ham, da han hørte, jeg var en Tydsker, og da Alkalden traadte ind, for at tale med mig paa Embedsvegne, sagde han til ham: „Herren er ingen Franskmand; han tilhører en Nation, der alt har tabt det, vi kæmpe for — Friheden! Han vil ikke fordre mere af os, end han er nødt til." — „Sikkert ikke," faldt jeg ham i Talen, fremviste min Ordre, og om faa Minuter var Alting afgjort.

Vi satte os tilbords. Det var mig paafaldende, at der var dækket for Fire, og jeg blev behagelig over: raskt, da en ung Pige i den spanske Nationaldragt traadte ind og tog Plads ved min Side. „Vittori: na, sagde Præsten, pegende paa hende: min Søster: datter, forlovet med Alkaldens Søn."

Jeg betragtede Pigen. Hendes Legems skjønne Former vare mig ikke nye; de ere de fleste Spanierin: der egne. Dette Nymphemæssige og dog Gratiøse, disse fine Omrids og dog denne yppige Fylde, saae jeg kun i dette Land. Men de mørke blonde Lokker og de mørkeblaae Øine vare mig noget Nyt i denne

Zone; tilmed var hendes Blik tungsindigt og veemodigt, ikke brændende og fyrigt, som Spanierindernes i Almindelighed er. Hun interesserede mig, og mindede mig om mit Fædreland. Jeg tænkte mig ved min Elskedes Side, og min Aand svævede i det dyrebare Hjem. Jeg talte med hende, fuld af inderlig Hjertelighed; men hun svarte kun lidet. Vort Maaltid var næsten tilende, da Døren aabnedes rask, og en ung Mand traadte ind. Han hilste Præsten og Alkalden, men mig betragtede han alvorligt, næsten fjendsk. Det var Vittorinas Brudgom. Ogsaa han var en smuk ung Mand, mager, men kraftfuld. I hans Ansigt var Lidenskab Hovedtrækket; noget Mørkt og Ustyrligt talte af alle hans Miner. — Præsten gjorde ham bekjendt med mig, roste min Uegennyttighed, sagde ham, at jeg var en Tydsker, og at jeg hjemme havde Kone og Børn. Derved opklaredes den unge Mands Aasyn; han nærmede sig mig og trykte min Haand, men det Vilde i hans Udseende tabte sig dog ikke gandske.

Han tog Plads ved Bordet, vore Hjerter aabnede sig for hinanden, han blev inderlig, hjertelig; jeg blev igjen alt for oprigtig, og yttrede uforsigtigen, at enhver retskaffen Tydsker i sin inderste Sjel harmedes ved, at maatte føre Vaaben mod det ædle spanske Folk. Da greb Ynglingen Vittorinas Haand, førte hende til mig, og sagde med høitideligt Alvor: „Elskede! For førstegang berøre en Andens Mund, end Din Fernando's, Dine Læber! Tak ham i Fædrelandets Navn." — Jeg kysfede hende paa Panden,

trykte det huldе Væsen blidt til mit Bryst — taus forlod hun Stuen.

Samtalen blev nu almindelig. Pludseligt saae Fernando opmærksomt ud af Vinduet, vinkede Præsten til sig, og Begge bortfjernede sig. Efter nogle Øieblikkes Forløb kom de tilbage. Den unge Mand saae ud som En, der ikke er ret enig med sig selv; Oldingen smilte velvilligt, og medens Ynglingen talte sagte med sin Fader, sagde han til mig: „Det Detaschement, De anfører, synes meest at bestaae af tydske Krigere?" — „Det er lutter tydske Tropper," svarte jeg. — „Kjender De Egnen nøie? vedblev han: og har De i Særdeleshed besat Fodstien hist med saamange Folk som muligt?" — Spørgsmaalet syntes mig mistænkeligt; men Præsten lod som han ikke bemærkede min Forundring. Uden at oppebie mit Svar, gik han ind i Sideværelset, og kom tilbage med et Krucifix i Haanden. „Senor! sagde han alvorlig — og Fernando og Alkalden traadte nærmere — om vi end ikke hvile i een Kirkes Skjød, saa troe vi dog paa een Gud og paa Ham, der døde paa Korset for vore Synder. Sværg ved Forløserens Billed her, intet Blod at ville udgyde paa Grund af det, jeg nu vil sige Dem." — „Er det ikke mod min Ære, mod min Pligt — gjerne!" svarte jeg, og svor.

Men hvor studsede jeg, da Alkalden herpaa tog mig ved Haanden, gjennem Vinduet viste mig en ligeoverfor staaende Venta, og gandske rolig sagde til mig: „Senor, send nogle af Deres Folk til Huset hist; de ville der finde en Mand, som er eensiet og

altsaa let at kjende. Lad ham arrestere i al Stilhed, bevogt ham omhyggelig, og naar De i Morgen tidlig marscherer herfra, da lader ham overantvorde til mig, at jeg kan bevogte ham, indtil De er kommen langt herfra." — Jeg stod som himmelfalden; men Præsten sagde: „Jeg vil løse Dem Gaaden. Da vi nys talte sammen, saae Fernando dette Menneske gaae histind, og vi kjende jo vore Folk! Det er en Spion fra vor brave Mina, der sikkert er kommen til denne Egn. Tov ikke, grib ham, bevogt ham, og drag bort i Fred. Men De maa levere Manden tilbage i vore Hænder, fri og uskadt, samt love, aldrig at omtale denne Handling for noget Menneske." — Jeg lovede Alt, og gik ud. Den betegnede Mand blev arresteret, og ved udsendte Patrouiller fik jeg Kundskab om, at Mina virkelig var i Nærheden.

„De seer, sagde Præsten til mig, da vi om Aftenen vare allene: hvordan Spanieren er: tro og ærlig mod dem, som ville ham vel, men fast og ubøielig mod vore Fjender. Kampen er langtfra at være endt endnu, og Millioner maae maaskee endnu opoffres, inden I af vore Liig kunne bygge en fransk Konges Throne paa Kastiliens Grund. Men Laget vil engang vorde sønderbrudt, som nu hviler paa vor Nakke. Endnu er denne Egn rolig; min Pligt er det, at prædike Taalmodighed og Fred, ikke Mord og Krig. Desuden har Herren endnu ikke talt til mig. Er det hans Villie, at vort Blod i denne fredelige Dal skal flyde for den hellige Jomfrue og vor Konge, da vil han vel give os et Tegn."

Saasnart Morgenen dæmrede, sagde jeg min ærværdige Præst i Villarcajo mit hjertelige Farvel, greb Vittorinas Haand, og yttrede det Ønske, at jeg, hvis jeg nogensinde kom hid igjen, maatte finde hendes Hjerte roligt og hende lykkelig ved Fernando's Side. Himlen har bønhørt mig. O Skjebne, hvorledes leder Du Menneskene!

Over Bjerg og Dal gik min sørgelige Vei, betegnet med Blod og Taarer. Forbandelse høstede jeg, hvor jeg ikke havde saaet. Flere Uger vare henrundne, og jeg takkede Himlen, at min Helvedtjeneste snart var tilende. En Aften sad jeg i en Landsby under en gammel Eeg, omgiven af mine Officerer, da en Landmand listede sig frem og gav mig et velbekjendt Tegn. Jeg bortfjernede mig; Manden fulgte efter mig, nærmede sig, gav et andet Tegn, og nu gjenkjendte jeg i ham En af vore Spioner. Han rakte mig en Zigar og iilte hastigt bort igjen. Velbekjendt med denne Post, oprullede jeg Zigaren, tog den deri liggende Seddel ud, og læste: Omegnen af Villarcajo er i fuld Insurrection; Præsten er i Spidsen for Oprørerne. De maa strax bryde op og naae hiint Sted, før Mina der forener sig med Empecinado. Præsten maa De især gjøre Jagt efter; faaer De ham levende, destobedre. Iøvrigt handler De efter de Dem velbekjendte almindelige Grundsætninger. — „Vittorina!" udraabte jeg uvilkaarligt, og gik sørgmodig tilbage.

Trompeten kaldte, Maanen beskinnede Blodveien. Morgensolens første Straaler viste mig langt borte Villarcajo's Dal og Kirketaarnets forgyldte Kors.

Endnu et Par Skridt, og Avantgardens Skyden overbeviste mig om, at jeg virkelig drog som Fjende mod den Fredens stille Bolig, jeg saa veemodig havde forladt.

Da dronede Stormklokken i Dalen; Blussene flammede paa Høiene, og vildtjublende travede mine Ryttere ned ad det steile Bjerg, medens Fodfolket marscherede ned ad en nærmere Fodsti. Frem gik det mod Villarcajo; Skud faldt paa Skud. En Trop Spaniere brød frem bag et Meierie, og skreg: „Viva la santa religio! Viva Ferdinando septimo!“ — Den første Eskadron styrtede imod dem, forjog dem, og nu galopperede Alle efter i fuld Carriere.

Ved den hellige Stephans Billede laae Præsten, med et Landseestik gjennem Brystet, et Krucifix i Haanden, og himmelvendt Blik. „Gud tilgive Dig!“ sagde han mork, da jeg sprang af Hesten og iilte til ham. „Dog — lagde han mildere til: De er uskyldig, jeg tilgiver Dem gjerne, ogsaa Den, hvis Landse har gjennemboret mig.“ — Jeg hidkaldte en Chirurg, der skulde forbinde ham; men han vilde ikke tillade det. „Under De mig ikke den ærefulde Død for Fædrelandet? sagde han vredt: Jeg troede, De var menneskeligere.“ Da nu ogsaa Saarlægen forsikkrede, at Saaret var dødeligt, og Redning umulig, vilde jeg ikke overtale ham, men sagde blot: „Hvor kunde De stille Dem i Spidsen for disse Mennesker, og opkaste Dem til Blodhævner?“ — „Lad mig blot, svarte han mildt smilende: Lad mig blot bære ind i min Kirke, at jeg

der kan dø. Nægt mig ikke denne sidste Bøn — der skal De erfare Alt." Jeg opfyldte hans Ønske.

Toget gik fremad. Overalt flygtede Spanierne. Villarcajo var tagen. Da vi rykkede ind i Byen, sloge Luerne sammen over Præsteboligen. „Vittorina!" udraabte jeg uvilkaarligt. „Snart ere vi hos hende, sagde Oldingen, og pegede paa den aabne Kirke: Op til Alteret! Sætter mig paa Stenen hist — der vil jeg dø."

Jeg betragtede den Steen, han meente, og læste derpaa: Vittorina de Corrego y Fernando Almasas. — „Gud være lovet! sukkede den Saarede, da man satte ham derpaa, og lænede hans Ryg mod Alteret: Snart er jeg hos Dig!" —

„Unge Mand! sagde han derpaa, idet han høitideligen greb min Haand: Gud gav mig et Tegn. Ved hende, som hviler her, talte Herren til mig; jeg har hørt hans Stemme, og trolig efterkommet hans Befaling. Otte Dage efter Deres Afmarsch kom et Detaschement Franskmænd til vor Landsby; ogsaa jeg fik Nogle af dem i Quarteer. De saae Vittorina, bandt Hænder og Fødder paa mig, mishandlede Fernando, vanærede Pigen for vore Øine og iilte triumpherende bort fra Riddingsdaaden. Taus stod den Ulykkelige op, løste mine Baand, iilte til Fernando, greb en Dolk, han bar paa sit Bryst, stødte den rask i sit Hjerte, før jeg kunde hindre det, og udraabte i sin Død: „Hellige Jomfru, vær mig Synderinde naadig!" Fernando, hvis Baand jeg løste, drog den blodige Dolk ud af Martyrindens Bryst, jeg tog Krucifixet i min Haand, og saaledes styrtede vi ud paa Gaden, sværgende alle

Franskmænd Døden. Den første Fjende, som mødte os, stødte Fernando Dolken i Hjertet. Stormklokken lød, mine Børn flokkedes om mig, Mange fandt tilligemed Fernando, Døden ved min Side, men Gud triumpherede, vi seirede, og — Gud være lovet! — Sytten har denne Haand fældet til Sonoffer for hende!" — Bleg og død segnede han om paa den kolde Steen.

Fred over hans Støv! — Fred over Vittorina's! — Men Dommen høre Gud til!

(A. von Tromlitz.)

Republiken Ragusa's Fald.

Ragusa var fordum en blomstrende Stad. Dens Indvaanere, som ved vise Love og ved indbyrdes Venskab vare forenede med hverandre, levede i en behagelig Velstand og i en lykkelig Rolighed. Fortjenester allene banede Veien til Æresposter; Folket adlød deres Stemmer, som det havde valgt til Herrer. Borgernes Enighed og Øvrighedens Klogskab gjorde derfor denne Republik frygtelig for alle dens Naboer. Tyrkerne havde forgjeves anvendt alle deres Kræfter imod den. Sendal, Fyrste af Illyrien, havde forsøgt Alt for at bringe den under sit Herredomme. Men alle hans Bestræbelser vare faldne ud til hans Skam:

saalænge Ragusas Indbyggere forbleve enige, vare de uovervindelige. En Mistillid, som Visdommen foreskrev, sikkrede dem imod ethvert Overfald. Kort, denne Republik, som ikke tænkte paa Erobring, som kun beskjeftigede sig med sit Forsvar, syntes at skulle vedvare evig, men Alt herneden er forgængeligt. Et høist ubetydeligt Tilfælde foraarsagede dens Omstyrtning, da den syntes at staae fastest.

En Kjøbmand fra Florenz var med sin Kone reist i Handelsforretninger til Clitia, hvor Fyrst Sendal residerede. Han beskjeftigede sig der mere med sin Handel end med sin Kones Opførsel. Italienerinden tænkte paa sin Side ikke paa Andet, end at holde sig skadesløs for den Tvang, i hvilken hendes Mand havde holdt hende i Florenz. I den hele Stad blev snart ikke talt om Andet end om hende. Mændene roste hendes Figur, hendes Dannelse, hendes Forstand; endog Konerne fandt alle Fuldkommenheder hos hende. Fyrst Sendal vilde ogsaa være Dommer i denne Sag: desaarsag søgte han at faae see og tale med denne Italienerinde. Dette lykkedes ham snart, og hans Kjendelse faldt ud til Kjøbmandskonens Fordeel. Hun forekom ham selv saa skjøn, at han blev heftig forelsket i hende, og anvendte Alt for at besidde hende; alle hans Skatte stode hende til Tjeneste, og hun, der ved Handelen var bleven vant til, at overlade Alt, hvad man fordrede af hende, for Penge, tilstod Fyrsten hvad han forlangte.

Denne listige Kone vidste saaledes at fængsle sin Elskers Hjerte, at han ikke følte nogen Fornøielse, hvor hun ikke var, og Alt hvad der kunde bortfjerne

ham fra hende, var ham forhadt. Hans Gemalinde, Fyrstinden, (en Datter af Despoten i Servien, Eleazar,) var den Første, der mærkede det.

Hun havde i adskillige Aar været gift med Fyrst Sendal, og indtil Italienerindens Ankomst, lykkelig gift. En Prinds, der alt i sin Barndom viste en modnere Alders Dyder, var Frugten af deres ægteskabelige Kjærlighed. De beskjeftigede sig Begge med at uddanne dette Barns Gaver, i hvilket de engang skulde vedblive at leve efter deres Død. Naar Sendal var udmattet af Regjeringens Byrder, forfriskede han sig igjen i sin Gemalindes og sin Søns Selskab. Denne Fyrstes behageligste Beskjeftigelse var at ødsle paa Sønnen alle en Faders Kjærtegn, og at vise Moderen en tro og bestandig Gemals fuldkomne Agtelse. Paa eengang bliver han mørk, tilbageholdende; hans Mund, som ellers aldrig aabnede sig uden for at sige hans Gemalinde behagelige Ting, tiltalte hende nu kun haardt eller ligegyldigt, hans Øine, som stedse havde viist hende den inderligste Ømhed, forkyndte hende nu kun Vrede. Hun jamrede sig, hun græd, hun sukkede forgjeves; endog hendes Smerte havde intet mere Tillokkende for ham. — Den stakkels Fyrstinde prøver sin Opførsel, og da hun ikke veed at gjøre sig nogen Bebreidelse, saa undersøger hun sin Gemals Opførsel, og erfarer, at en Anden har berøvet hende hans Hjerte. For igjen at drage ham til sig, anvender hun Kjærtegn og Klager, men da hendes Bestræbelser ere forgjeves, saa udbryder hendes Vrede; hun meddeler sin Søn den, tager

ham med sig til Ragusa, fortæller Sammes Indbyggere sin Ulykke, bevæger dem, og da hun saae, at hendes Nød rørte dem, viste hun dem sin Søn, og sagde til dem: „Tappre Krigere! ædelmodige Mænd! I see her en ulykkelig Fyrstinde, som med sin Søn kaster sig i Eders Arme, og anraaber Eder om Hjelp imod en unaturlig Fader, imod en grusom Gemal, der tørster efter sin Søns og sin Gemalindes Blod. Jeg tager min Tilflugt til Eder, fordi jeg anseer Eder allene for at være duelige til at standse Forbrydelsen og beskytte Uskyldigheden. Ragusas Mure indeslutte ikke andre end dydige Mennesker; hvis jeg var straffværdig, vilde jeg ikke have vovet at begive mig til Eder. Min Ulykke rører Eder; ja jeg smigrer mig med, at min Gemals Forbrydelse har opvakt Eders Vrede. Jeg er Eders Medborgerinde; min Dyd, min Tillid giver mig Ret dertil."

Raadet forsamlede sig; man gav hende og hendes Søn Borgerret, og der blev udsat en Sum Penge til deres standsmæssige Underholdning.

Sendal, som erfarede, hvad der tildrog sig i Ragusa, og som frygtede for, at de andre Fyrster vilde bebreide ham, at han lod sin Gemalinde og sin Søn leve af en Republiks Almisse, sendte Gesandter til Ragusa for at fordre dem tilbage; men da Hine ikke vilde vende tilbage med dem, afslog Raadet deres Udlevering. Sendal blev vred og greb til Vaaben. Ved Efterretningen herom gjorde Ragusas Indvaanere alle Anstalter til at forsvare sig, og valgte den unge Prinds til deres Anfører.

Borgerne tilbyde ham deres Formue og deres Liv; de aflægge Troskabseed til ham, og gaae under hans Anførsel til Feldts imod hans Fader, slaae Denne og jage ham paa Flugten. Den unge Prinds kom i Triumph tilbage til Ragusa, men han benyttede kun sin Seier til Utaknemmelighed.

Han tvang Borgerne til, overeensstemmende med deres Eed, at vise ham Lydighed, lod Tid efter anden fremmede Tropper komme ind i Staden, og lod sig erkjende for uindskrænket Herre. Muhamed den Anden kom kort derefter og beleirede Ragusa. Indbyggerne, der vare misfornøiede med Regjeringen, forsvarede sig slet; Staden blev indtaget, men Seierherren lod dem beholde deres gamle Love, og lod sig nøie med en aarlig Tribut; og i lang Tid blev Ragusa Tyrkerne skatskyldig.

(Meth. Müller.)

Niddingsdaad og Straf.

(En aldeles sand Begivenhed.)

De franske Tropper havde, ifølge de i Aarene 1806 og 1807 forefaldne Krigsbegivenheder, besat Staden og Fæstningen B . . . . . — Borgerne sukkede under mangehaande Byrder; Kontributioner og Requisitioner hørte til Dagens Orden, og en trykkende

Indqvartering hviilte paa alle Huse. Denne Skjebne traf ogsaa Kjøbmand Berthold, hvis Familie bestod af hans Kone, hans 22aarige, for Tiden i Engelland værende Søn Vilhelm, og hans Datter Caroline, en Pige paa 18 Aar. Han fik en Oberst, to Lieutenanter og adskillige Tjenere i Indqvartering. Det var vel haardt, dog priste han sig lykkelig fremfor Mange af sine Medborgere. Thi Obersten haandhævede streng Orden, og behandlede Folkene i Huset med forekommende Agtelse. Ja, han gjorde ikke sjelden Baller og Selskaber paa egen Bekostning i sit rummelige Qvarteer, og indbød dertil saavel hele sin Verts Familie, som Stadens fornemste Indvaanere. Saaledes blev Forholdet mellem Berthold og hans Gjæst stedse inderligere, og da Denne skaffede ham en Leverance, hvorved han vandt en betydelig Sum Penge, maatte Venskabet nødvendigen stige.

Da hændtes det engang, at Bertholds Datter bivaanede et Bal, der gaves af Øvrigheden, til Ære for den i denne Egn kommanderende Prinds, Hieronymus Napoleon, og her blev fornærmet af et ungt Menneske, en fransk Generals Søn. Han vilde tvinge hende til at dandse med sig, og da hun vedblev at vægre sig, lod han et Ord falde om et Forhold, der efter hans Mening fandt Sted mellem Obersten og hende. Den fornærmede Pige brast i bitter Graad, men Obersten, som havde hørt Samtalen, traadte rask til, beroligede Pigen med et Par venlige Ord, greb det unge Menneske ved Armen, og kastede ham ud af Døren. Bekymret for Fol-

gerne af dette Skridt, bad Caroline sine Forældre om Tilladelse til at kjøre Hjem. At hendes Frygt ikke havde været uden Grund, viste sig Dagen efter; thi da Berthold lod Obersten indbyde til Middag, undskyldte han sig med Upasselighed, som nødte ham til, at holde sig inde. Det et Par Dage senere i Byen omløbende Rygte om en Duel, der skulde være forefalden mellem en fransk Oberst og en anden ung Franskmand, gjorde Carolines Formodning gandske sandsynlig, og til Vished blev den, da Obersten ottende Dagen efter Ballet traadte ind til hende, bærende den høire Arm i et sort Bind. Man gjætter let, med hvilken Følelse den ædle Pige modtog den for hendes Æres Skyld saarede Kriger. Skjøndt han i Begyndelsen foregav, ved et Fald med Hesten at have saaret sin Arm, maatte han dog tilsidst give efter for de rørte Forældres overstrømmende Taknemmelighed, og tilstaae Alt. Dog gjorde han sig Umage for, at fremstille Sagen som en ubetydelig Bagatel. Desto dybere følte Carolines Hjerte, hvad han havde gjort og vovet for hende. For førstegang betragtede hun den smukke Mand med en hidtil fremmed, nu velgjørende Følelse. Hun dulgte den ingenlunde for sin Moder. Denne advarede hende, men den tændende Funke var nu engang falden i Pigens Sjel. Ogsaa Obersten syntes fra den Tid af, at have faaet større Interesse for hende, thi inderligere og hjerteligere end tilforn, nærmede han sig hende nu, og det kunde da ikke Andet være, end at denne gjensidige Tilbøielighed snart maatte stige til fyrig Kjærlighed. — Efter faa Maaneders For-

løb traadte Oberſten en Dag ind i Bertholds Værelſe og bad om Datterens Haand. Han tilføiede, at han ſmigrede ſig med, at beſidde Carolines Hjerte, at han i Frankrig eiede et ſmukt Landgods, at han, ſaaſnart han havde faaet Forældrenes Samtykke og Carolines Jaord, vilde bede Keiſer Napoleon om Ægteſkabsbevilling, og ſluttede med den Bemærkning, at han ſom en retſkaffen Mand havde anſeet det rigtigſt, at foredrage Forældrene ſine Ønſker, før han udbad ſig Datterens Erklæring.

I første Øieblik ſtod Berthold taus og overraſket, men da hans Kone ſagde ham, hvorledes det var fat med Barnets Hjerte, da Caroline ſelv tilſtod ſin Kjærlighed med nedſlagne Blikke og blusſende Kinder, da gav Faderen ſin Velſignelſe, og Datteren modtog den ſamme Brudgoms første Kys. — Nu drev Oberſten raſk paa Forbindelſen. Inden fire Ugers Forløb var Napoleons ſkriftlige Bevilling til Ægteſkabet i Bertholds Hænder, og da Denne nøiere havde underrettet ſig om Oberſtens økonomiſke Forhold, beſtemte han en Kapital af 30,000 Daler til ſin Datters Medgift. Bryllluppet holdtes med glimrende Pragt; Prinds Hieronymus Napoleon og Fyrſtinden af H***, bivaanede det ſom Vidner.

Omtrent fem Maaneders Tid var henrunden i Lykkens Tummel; Caroline følte, at hun ſnart vilde vorde Moder. Da fik Oberſten Befaling, at begive ſig til Paris. Han meldte ſine Svigerforældre det, idet han tillige yttrede det Ønſke, at tage ſin Kone med. De hørte det med hjertelig Bekymring, dog

beroligede det dem, at Skilsmissen ikke vilde vare længe.

Parret reiste. Fra Leipzig og Frankfurt am Main indløb i de første Uger ret trøstende Breve om den lykkeligt fortsatte Reise. Berthold havde imidlertid hjemkaldt sin Søn Vilhelm fra Engelland, og da Denne var underrettet om sin Søsters Reise til Frankrig, udbad han sig Tilladelse til, at reise over Paris, for her at hilse paa hende. Faderen gav saameget hellere sit Minde hertil, som det voldte ham megen Uro, at Caroline ikke havde skrevet hjem, siden hun forlod Frankfurt. Denne Urolighed steg til Angst, da Uger og Maaneder henrandt, uden at faae nogen Efterretning fra det elskede Barn. Vilhelm kom til Paris; men Alt hvad han her var istand til at udforske, var dette: at Obersten vel havde været i Paris, men at han strax var reist herfra til Spanien, hvorhen han var forflyttet. Om hans unge Kone vidste Ingen at sige det Mindste. Man skrev til Spanien, for at indhente Oplysning, men da Krigen her var i fuld Flamme, fik man intet Svar. De dybtnedbøiede Forældre saae sig derfor nødte til, i alle offentlige Tidender at opfordre deres ligesom forlorne Datter til, at lade høre fra sig. —

Paa samme Tid greb Politiet i Paris et ungt Menneske, ved Navn Briguet, som det længe havde havt mistænkt. Blandt hans Papirer fandt man et Brev, der maatte have Hentydning paa en skændig Skurkestreg, og hvori Navnet Caroline flereganger forekom. Det var skrevet paa Fransk, og lød oversat saaledes:

„ Du har spillet Din Rolle godt paa Ballet i Gaar,
„ og skal i Morgen faae de 300 Franker, jeg
„ har lovet Dig. Det maatte gaae til med
„ Fandens Konster, om ikke dette Kneb skulde
„ indtage Caroline for mig. Uden Omstæn-
„ digheder kan man ikke nærme sig denne Pige,
„ dertil er hun for bigot opdragen, og jeg maa
„ have hende i min Vold, thi med hende faaer
„ jeg Penge. Lad Dig ikke see formeget paa
„ offentlige Steder for det første, men stræb at
„ udsprede det Rygte, at vi have duelleret og
„ saaret hinanden. Jeg har ladet mig melde
„ syg, for at gjøre Sagen ret sandsynlig.
„ Har jeg først gjort Indtryk paa Caroline, da
„ gaaer jeg raskere tilværks; til Ægteskab kom-
„ mer det vel sagtens, især naar den Gamle
„ vil rykke ud med Skillingen, Tiderne ere jo
„ urolige, og hvem veed, hvor vi ere om en
„ Maaned. Vær blot forsigtig. Charles er
„ vel en slet Karl, men han er mig dog troe af
„ Egennytte, og Du kan stole paa ham.
„ Adieu! —

Louis. "

Politiet lod Vilhelm kalde, da han havde opgivet sin Søsters Navn, og forelagde ham dette Brev. Han var overbeviist om, at det maatte gjælde hans Søster; men Arrestanten vilde Intet bekjende. Han nægtede, at Brevet var til ham, forsikkrede, han kjendte hverken den deri nævnte Caroline eller Louis, og kunde ikke begribe, hvorledes det var kommen blandt hans Papirer.

Medens Politiet i Paris med Iver fortsatte sine Undersøgelser, læstes i en tydsk Avis en Bekjendtgjørelse fra en Præst i en By paa den høire Rhinbred, af følgende Indhold: „Til hans Sogn var kommen et ungt Fruentimmer paa omtrent tyve Aar, og var her nedkommen med en Datter. Ifølge hendes Udsagn var hun flygtet fra Preussen, havde ved Krigen mistet Alt og nu søgt et Tilflugtssted her. Hvem hun var, hvad hun heed, om hun var gift eller ikke, paa disse Spørgsmaal havde hun intet Svar givet, men græder uophørligt. I Begyndelsen havde hun levet af nogle Penge, hun havde medbragt, men da disse vare tilsatte, og Øvrigheden alvorligen havde opfordret hende til, at angive sine Familieforhold, havde hun erklæret: en frygtelig Ed bandt hendes Tunge, og hun vilde hellere dø end nævne sit Navn. Da hun altid havde viist et smukt og sædeligt Forhold, havde man hidtil understøttet hende. Men nu opfordrede man hendes Familie til, at lade hende og hendes Barn afhente." — Til denne Bekjendtgjørelse var føiet et omstændeligt Signalement af den Ubekjendte, samt den Bemærkning, at Navnet Guillaume, som hun stundom havde nævnet i en hidsig Feberparoxysme, var Alt, hvad man havde været istand til at erfare af den Ulykkelige.

Saasnart Berthold læste denne Bekjendtgjørelse, udraabte han strax: „Det er mit stakkels ulykkelige Barn!" Øieblikkelig lod han bestille Postheste, og efter at have afærdiget et Jilbud til Vilhelm, tiltraadte han Reisen med sin Kone, der endelig vilde være med, at opsøge sin Datter.

Imidlertid tildrog sig en ny Begivenhed, der endnu kastede et klarere Lys paa Sagen. I Nærheden af en fransk, ved den spanske Grændse liggende By, havde man afvæbnet en betydelig Røverbande, der anførtes af en vis Charles. Denne havde kort før sin Henrettelse blandt Andet tilstaaet, at han tilforn havde tjent hos Oberst Claude Marie Guillaume de St. ***, som i B..... havde ægtet en Kjøbmandsdatter ved Navn Caroline Berthold, og, efter at have sikret sig hendes rige Medgift, tvunget hende til, at skilles fra ham paa hiin Side Rhin. Hvad der var bleven af den Ulykkelige, vidste han ikke. Hans Herre havde paa Reisen til Spanien lønnet ham med Utaknemmelighed for alle hans Tjenester; derfor havde han bestjaalet ham og flygtet. Siden var han kommen i Ledtog med hine Røvere, der efter nogen Tids Forløb havde valgt ham til deres Anfører. Da han nu ikke kunde undgaae Døden, havde han ikke villet dølge Oberstens Skændselsdaad, hvori kun Een foruden ham var Medvider, nemlig en ung Franskmand ved Navn Briguet, der i B..... havde udgivet sig for en Generals Søn, og paa den fortsatte Reise havde ledsaget Obersten i Fruentimmerdragt, for at forestille hans Kones Person og derved hindre alle Efterspørgelser.

Departements-Præfectens Anmeldelse af denne Begivenhed kom til Politiet i Paris paa selvsamme Tid, som Vilhelm fik sin Faders sidste Brev. Han forlangte, at Briguet skulde tages i strengere Forhør, og da Sidstnævnte hørte, hvad Charles havde bekjendt, lovede han, i Haab om at slippe Galeierne,

at tilstaae Alt. Saasnart dette var skeet, ilte Vilhelm til det Sted, hvor hans Forældre nu opholdt sig, og hvorhen den velvillige Læser nu ogsaa maa følge os, for i Sammenhæng at erfare Resultatet af de forskjellige Udsagn.

Berthold og hans Kone fandt ved deres Ankomst til **** deres Datter i den ynkeligste Tilstand, bleg, hentæret, nedsunken i et Slags stille Vanvid. Moderens ømme Pleie og en trofast Læges Hjelp bragte hende vel paa Fode igjen, men hun var dog endnu saa svag, at hun ikke kunde mindes om noget af det Forefaldne, uden at betages af frygtelig Krampe. De Vidnesbyrd, Vilhelm medbragte, gjorde det klart, at her var udøvet en skændig Riddingsdaad; dog kunde man ikke vide, hvorledes Obersten havde skilt sig ved Caroline. Saasnart Dennes Sundhed tillod det, reiste Familien hjem, men et heelt Aar forløb, inden hun formaaede at give nogen Oplysning om sin Skjebne. Først efterat en værdig Geistlig høitideligen havde fritaget hende fra den hende voldsomt afvundne Eed, løste hun under bittre Veemodstaarer det Baand, der hidtil havde fængslet hendes Tunge.

Medens nu Vilhelm reiste til Hieronymus Napoleon, der imidlertid var bleven Konge i Vestphalen, for ved ham at bringe sin Klage over Obersten for Keiser Napoleon, meddele vi Læserne Resultatet af Carolines Udsagn og Oberstens senere gjorte Bekjendelser:

Begge vare da komne til Frankfurt am Main. Her begyndte den ulykkelige Kone at ane, hvorledes hun var faren, og sorte Anelser opstege i hendes Sjel. Reisen fortsattes til Mannheim. Omtrent en Miil herfra, paa en eensom Bjergvei, befalede Obersten Caroline at staae af Vognen. Hun adlød og han førte hende hen ad en Fodsti til et afsides, med Krat bevoxet Sted. Her greb han pludseligt hendes Haand, holdt en Pistol for hende, og affordrede hende en frygtelig Eed, at hun ikke for noget Menneske vilde aabenbare, hvad han nu vilde sige og gjøre. Martret af Dodsangst svor hun. „Vild altsaa, raabte han med græsseligt Blik: at vi maa skilles ad. Jeg kan ikke beholde Dig hos mig, fordi jeg allerede er gift, skjønt gandske hemmeligt. Forlad mig, gaae, hvorhen Du vil, kun ikke tilbage til Dine Forældre. Det vilde koste Dig Dit Liv, om Du gik til dem. Der har Du nogle Penge.“ — Med disse Ord kastede han en Pung med Penge til den Halvafmægtige, og ilte tilbage til Charles, der i en Fraskand holdt med Vognen. Der laae nu den stakkels Forladte, hjelpløs, allene, i en fremmed Egn, nedtrykt af sin Jammersfølelse, neppe istand til, at slæbe sig frem. Allevegne, hvor hun bad om Huusly, vistes hun bort, indtil hun omsider bevidstløs segnede ned udenfor Præsteboligen i en lille By ved Rhinen. Her blev hun bragt i Huus, og efter to Maaneders Forløb fødte hun en Datter.

Obersten havde imidlertid ilsomt fortsat sin Reise. Paa den anden Side af Rhinen traf han Briguet, der ledsagede ham videre i Fruentimmerklæder. Ikke langt fra Paris blev Maskeraden endt, Vognen solgt,

og Reisen fortsat til Hest. — Fra Paris begav Oberſten ſig til ſin Kone, der levede paa et Landgods i Nærheden; den Gjeld, som hvilte derpaa, betalte han, og bildte Konen ind, han havde vundet Pengene i Spil. Ufortøvet afgik han derpaa til ſin Beſtemmelſe i Spanien. Paa denne Reiſe var det, han fornærmede Charles, hvisaarſag Denne forlod ham.

Oberſten kom til den franſke Hær, juſt ſom denne beleirede Saragoſſa. Det var blodige Dage. Tuſinder af hans Vaabenbrødre faldt for Stadens Mure, der forſvartes af den heltemodige Palafox, men han ſelv kom uſkadt tilbage fra de meeſt morderiſke Træfninger, og ved ſin Tapperhed vandt han hæderlig Udmærkelſe hos hele Hæren. Stedſe alvorsfuldere blev Ødelæggelſeskampen. Gjentagne Storme vare tilbageſlagne, Strømme af Blod vare rundne, en Deel af Staden laae i Aſke — og endnu ſtedſe vægrede den heltemodige Kommandant ſig ved at kapitulere. Da lykkedes det omſider Beleirerne at aabne en tilgængelig Breſche. Endnu engang opfordrede de Staden til Overgivelſe, og truede med en frygtelig Storm og et almindeligt Blodbad, hvis den vægrede ſig længere. Iſtedetfor at ſvare førte den ſpanſke Leonidas den fjendtlige Generals Geſandter, blandt hvilke Oberſten var, ind i Hovedkirken, hvor Stadens forſamlede Indvaanere høitideligholdt deres egen Dødsfeſt. Ved det klartoplyſte Høialter ſtod den tappre Palafox, og ſvor for Guds Aaſyn, at begrave ſig under Saragoſſas Rui-

ner. Derpaa spurgte han Borgerne, om det ogsaa var deres faste Beslutning. „Døe eller seire!" lød det eenstemmigen fra alle Munde, og Dødsbleghed overtrak Oberstens Ansigt, da Palafox nu raabte med en Tordenrøst, der gjenlød i de høitidelige Haller: „Gud straffe Meenederen!" — Den messelæsende Præst velsignede nu Helten, og rakte ham Hostien og den viede Kaarde, hvorpaa han tog Afsked med Folket og bortsendte Parlementairerne med den Besked: Nu kunde de fortælle deres Feltherre, hvad de havde hørt og seet.

Faa Timer efter begyndte en ny og frygtelig Storm. Ikke beseires, nei, kun tilintetgjøres kunde den Plet, hvorpaa Saragossa stod. Blandt de saarede Seierherrer, var ogsaa Obersten. En fjendtlig Kanonkugle havde knust hans høire Been. Dette blev sat af, og han bragtes derpaa blandt andre Haardtblesserede til Hotel de Dieu i Paris.

Hevnens Gudinde forvaltede omsider sit strenge Dommerembed. Vilhelms Reise til Hieronymus Napoleon, var ikke bleven uden Virkning. Kongen sendte Klagen mod Obersten til Napoleon, og tilføiede et egenhændigt Brev, hvori han androg paa Forbryderens alvorlige Afstraffelse. Keiseren bød, at Sagen skulde undersøges paa det strengeste. En Civil- og Militairkommission blev nedsat, Briguet atter forhørt, alle Vidner mod Obersten prøvede, og nu laae hele Riddingsdaaden klar for Dommernes Øine. Obersten blev konfronteret med Briguet; al Nægten var forgjeves, han tilstod Alt, ogsaa sit tidligere Ægteskab.

Bigamie straffes i Frankrig med Galeiarbeide paa Livstid. Men med Hensyn til de her stedfindende Biomstændigheder, der endogsaa hentydede paa, at Oberstен vilde have myrdet Caroline, hvis hun ikke havde svoret, samt i Betragtning af den aftvungne Eed og det mod Napoleon udøvede Bedragerie, fældtes følgende Dom:

„At Oberst Claude Marie Guillaume de St. *** ved Degradation skulde fratages sin Charakter og sine militaire Hæderstegn, tre Dage staae i Gabestokken, og derefter hænges."

Forbryderens første Kone, som underrettedes om Alt, kastede sig for Keiserens Fødder og bad om Naade. Forgjeves. Al den Formildelse, han tilstod, var, at hendes Mand maatte vorde aflivet med Krudt og Bly.

Ottende Dagen efter at Dommen var falden, blev den fuldbyrdet. Med tilsyneladende Rolighed traadte Delinquenten Exekutionskommandoen imøde, og tre Kugler gjennemborede hans Bryst. — Briguet blev paa Livstid deporteret til Cajenne. Berthold skjenkede den Henrettedes første Kone det Landsted, hun boede paa, og den ulykkelige Caroline henfører sine Dage som Offeret for en skændig Niddingsfærd.

(Fr. Rollberg.)

Mollerens Stövler.

Aar 1772, da Digteren Bürger var Justitsamtmand i Altengleichen, greb man En af de Røvere, som dengang gjorde hiin Egn usikker. Inqvisiten bekjendte — og blev dømt til at hænges.

Paa Henrettelsesdagen havde man, efter gammel Vedtægt, indbudet Omegnens Skarprettere, der ogsaa indfandt sig, for at bivaane et saa festligt Skuespil. Blandt dem var der En, som de Andre vel ikke kjendte, men da han legitimerede sig med vedkommende Øvrigheds Attester, og desuden vidste, at gjøre sig yndet af sine Kolleger, udvirkede han, at man overlod ham Dommens Fuldbyrdelse. Aftenen før Executionen deeltog den formeente Skarpretter, som Skik og Brug var, i Delinqventens Bøddelmaaltid, men neppe saae han sig ene med Denne, før han gav sig tilkjende for ham, som hans gode Ven og Røverkammerat, der blot til hans Frelse havde overtaget hans Bøddels Rolle. Han forklarede ham Alt, rakte ham en under sin Kappe skjult Flyvekjole, ved hvis Karabinerhager han vilde hænge ham, foreskrev ham, hvad han havde at gjøre, for ei at røbe sig, og lovede, om Natten at tage ham ned af Galgen, ved Hjelp af sine i Nærheden skjulte Kammerater.

Dagen gryede; Folket flokkedes udenfor Fængselet; Delinqventen hentedes; Præsten trøstede ham; Synderen hyklede Ruelse; Folket larmede; Vagten dækkede Toget til Retterstedet. Misdæderen loftedes op paa Stigen. Skarpretteren lagde ham Strikken

om Halsen, drog Hætten ned over hans Øine, og — lod ham svæve mellem Himmel og Jord.

Blandt den talrige Mængde, som var hidkommen, for at bivaane Executionen, var ogsaa en Møller fra Naboegnen. Da Henrettelsen var forbi, afleverede han sit Meel, stak Pengene i Lommen, og gjorde sig derpaa tilgode i Vertshuset til langt ud paa Aftenen, Omsider begav han sig paa Hjemveien. Den førte ham forbi Galgen.

Maanen glimtede just gjennem Skyerne og belyste Retterstedet, hvorpaa Misdæderen hang. Det gyselige Syn gjorde Molleren beklemt om Hjertet, og han sagde til sin Karl: „Kjør til, Lars! Jeg bliver underlig tilmode her. Den Hængte løftede sin ene Arm iveiret, synes mig." — Karlen drev Spot med Husbondens Frygt, meente, Synderen levede maaskee endnu, og for at give et Beviis paa sit Mod, tilbød han sig, at undersøge det. Han steg strax af Vognen, løb hen til Galgen og greb den Hængte ved Foden. „Er Du der, Kammerat?" lød det fra Delinqventens Læber. Forfærdet løb Karlen til sin Herre; imidlertid fattede han sig dog snart og yttrede, det var kristeligt, at frelse den Ulykkelige. Længe var Molleren derimod; dog lod han sig omsider bevæge. De kjørte da hen under Galgen, skare den stivfrosne Synder ned, lagde ham i Vognen og kjørte raskt afsted med ham.

Det var silde, da de naaede Mollen. Pigen, der endnu var oppe, fik Lov at lægge sig; den af Ingen bemærkede Gjæst blev vederqvæget med Mad og Drikke, formanet til, herefter at føre en sømmelig

Vandel, og trøstet med det Løfte, at han Dagen efter skulde vorde bragt i Sikkerhed. Man redte ham et Leie ved Kakkelovnen, Karlen gik tilsengs, ogsaa Molleren klædte sig af, talte sine Penge, forvarede dem i et Skab, og stak Nøglen i sin Vestelomme. Sine Klæder lagde han paa en Stol ved Sengen, slukkede Lyset, og gik tilsengs med den Bevidsthed, at han havde gjort en god Gjerning.

Da Gjæsten ved Kakkelovnen meente, Alt laae i dybeste Søvn, listede han sig sagte hen til Mollerens Seng, trak hans Støvler paa, tog Nøglen af Vestelommen og sneg sig hen til Skabet. Molleren, som ikke havde lukket sine Øine, saae paa alt dette, thi Maanen skinnede ind ad Vinduerne. Hurtigt forlod han Sengen, greb en bagved sammure staaende Øxe, og gav Tyven saa djervt et Slag i Hovedet dermed, at han styrtede til Jorden.

Da han snart overbeviste sig om, at Tyven var steendød, blev han angest og bange. Hvor skulde han nu hen med Liget? I sin Nød vakte han Karlen, og fortalte ham Alt. Han vidste strax Raad. „Velan, sagde han: lader os hænge ham i Galgen igjen; han var dog ikke bedre værd." — Som sagt, saa gjort. Karlen spændte for, den Døde læssedes paa, og kort efter dinglede han atter i Galgen.

Næste Dag samledes det nysgjerrige Folk atter om Retterstedet. Hvilket nyt Skuespil. Personen, som i Gaar var hængt barfodet, havde i Dag et Par nye Støvler paa. Besynderligt! Ubegribeligt!

Begivenheden meldtes for Justitsamtmanden. Alle Egnens Skomagere bleve requirerede. Man viste dem Stovlerne, og — Molleren blev robet. Da losses hele Gaaden; dog slap han med en Irettesættelse.

(K. Müchler.)

Disputatsen i Tübingen.

Paa det for sin lutherske Rettroenhed fordum bekjendte Universitet i Tübingen blev aarlig holdt en stor Disputats over visse Theser for Sandheden af den lutheriske Tro, og Jesuiterne fra et Collegium i Nærheden indbudne hertil, eller rettere udfordrede til Kamp, som da gik for sig efter vedtagen Form; ved Enden tilskrev sædvanligen ethvert Parti sig Seiren. Men som bekjendt, vare Jesuiterne stærke Dialektikere, fra Ungdommen afrettede til den skolastiske Kæmpen; desuden sendtes ogsaa gjerne de meest øvede Klopfægtere til saadan vigtig Handling.

Det hændte sig engang, de havde en Modstander for sig, som ingenlunde var dem voxen, og som de ved deres Syllogismer og Spidsfindigheder saalunde bragte i Knibe, at Udfaldet aldeles ikke mere kunde være tvivlsomt. Det for størstedelen protestantiske Auditorium geraadte i stor Skræk over den fortvivl-

lede Stilling, hvori Kæmperen for den lutheriske Tro befandt sig. Den protestantiske Kirkes Held kvævede i Fare. Et haanligt og fuldstændigt Nederlag af dens værste Fjender saaes for Øine. Hvorledes skulde Lutheranerne afværge det? Nøden var trængende, og ingen anden Udvei, end ilsomst sende Bud efter Professor B—, den berømteste Disputator ved Universitetet, at han maatte komme til Sukkurs.

To Affendte løbe i største Hast hjem til ham, foredragende ham Nøden, hvori de vare stædte. Professoren sad just i Sloprok og Nathue ved sit Studerebord. Neppe havde han hørt de Affendtes Ærende, før han løb op i største Iver, kastede sin Nathue bort og greb efter sin Paryk. Men ulykkeligviis var denne ikke ved Haanden, Nøden trængende og intet Øieblik at tabe; fuld af Iver for sin Troes Ære, ilede han, som han var, til Kampladsen. Neppe var han kommen ud paa Gaden, før den ene af hans Tøfler blev siddende i Skarnet. Men hvorledes kunde han i dette Øieblik tænke paa slig en Bagatel! Han ilte fremad uden Ophold, og indtraf just i det afgjørende Øieblik for Døren af det store Auditorium. Alt stod den protestantiske Kæmper med Angestens Sved paa Panden, kun stammende og svagt istand til at møde sin spidsfindige Modstanders Angreb; alt vendte Jesuiten sig med et triumpherende Smiil mod Forsamlingen, at forkynde den sin Seier — da pludseligt Professor B— i Sloprok, uden Paryk og kun med een Tøffel paa, kom indstyrtende, og uden først at bekymre sig om Stridsspørgsmaalet eller

Stridens Gang, skreg han med tordnende Røst: Mentiris Jesuita! Mentiris Jesuita! (Du lyver Jesuit!) Med disse Ord svang han sig op paa Kathedret, og fortsatte nu i det forhen beskrevne Ornat Disputatsen, til stor Jubel for Auditoriet. Jesuiten, forbløffet over dette Optrin, tabte Aandsnærværelsen. Den protestantiske Tro slog den katholske heelt af Marken, og Seierherren bares af Tilhørerne hjem i jublende Triumph.

(v. Göckingh.)

Er Solen et med levende Væsener befolket Legeme?

Ingen af de Kundskaber, vi have om Soloverfladen, strider imod den Mening, at den er bebodet af levende Væsener. Tvertimod see vi i det tredie Lag af dens Atmosphære (det, som hviler umiddelbar paa dens faste Overflade) en elastisk, gjennemsigtig Flydenhed, i hvilken levende Væsener kunne aande, bevæge sig og skjelne de Gjenstande, der ere nære og fjerne. — Det er en paafaldende Analogie med vor Klodes Atmosphære, hvori vi see, at Skyerne ere i den mellemste Region, og at der stedse er paa Jordens Overflade et gjennemsigtigt Lag, i hvilket levende Væsener kunne aande og skjelne Gjenstandene.

Solens Indbyggere have i en stor Høide over deres Isse, det nederste Lag af Skyer, som ere langt mindre lysende end det øverste Lags, og som maa sikkre dem Lysningen af disse: thi udi denne Mellemkomst, vilde de blændes, formedelst Contrasten af det øverste Lags lysende Skyer og den samme Overflade af Solens faste Legeme. — Den Forudsætning, at dette Himmellegeme er en Jordmasse, et brændende Legeme, udelukker al Mueligbed om, at det er beboet, men nu vi vide, at det er omgivet af en Atmosphære, og at dets Lys frembringes ved lysende Skyer, er den Idee, at det er beboet, meget naturlig; jeg siger endog, at den er høist sandsynlig. Hvorfor skulde det første og største Legeme i vort Verdenssystem, det, som alle de andre ere afhængige af, det, som har sit eget Lys, ikke have Beboere? Skulde det blot være skabt i det Øiemed, at oplyse og belive Planeterne? Er det ikke ved den Idee, vi maa danne os om Skaberens Viisdom, om hans Almagt, om hans Planer og uendelige Hjelpekilder, at antage, at Solen selv er en Verden, befolket med Væsener, meget forskjellige fra de paa vor Klode? at endog de fornuftige Væsener, der beboe den, ere ved deres Egenskaber langt fortrinligere end Planetbeboerne? — Vi see heraf, at Væsenernes Tilværelse have forskjellige Formaal: saaledes, f. Ex. ere Dyrene skabte for deres egen Skyld, for at nyde Tilværelse; men de tjene tillige til Føde for Menneskene og andre Dyr. Jorden og Maanen tjene til Bolig for levende Væsener; men de oplyse sig tillige gjensidigen om Natten. Det samme maa være Tilfældet med Solen; den tjener

levende og fornuftige Væsener til Dolig paa samme Tid, den oplyser og beliver de Planeter, der hænge af den. Den kan endnu have andre Gjenstande for Nytte, som ere os ubekjendte, og som have Hensyn til den Plads, de indtage i Universet. — Jordens og Planeternes Beboere besidde imidlertid en Videnskab, som Solens Beboere ei besidde; jeg mener Astronomien, det vil sige, Kundskab, ikke allene om de Legemer, der udgjøre Solsystemet, og deres Bevægelse, men tillige de andre talløse i Himmelrummet udbredte Stjerner. Thi Solens Beboere have ingen Nat, kunne intet see, som er over deres Klode, og maa troe sig isolerede i Rummet. — Man kan forestille sig, at de belyses paa samme Maade som vi, naar Himlen er bedækket med Skyer, med den Forskjel, at vore Skyer modtage fra Solen det Lys, de meddele os, medens Solens Skyer ere lysende af sig selv.

(André de Luc.)

Muselmændenes Paradiis.

Mellem Muselmændenes Paradiis og deres Helsede befinder sig, ifølge Alkoranen, en høi Muur og en dyb Kloft. Ned fra denne Muur tale de Salige og de Fordømte med hverandre. Førend de Salige betræde Paradiset, blive de forfriskede af Propheten Brønd, hvis Vand er hvidere end Melk og mere velluglende end Muskus; omkring denne Brønd staae

saamange Bægere, som der findes Stjerner paa Himmelen. Hvo som drikker deraf, han vil i Evighed ei mere tørste. Dette er de Saliges Forsmag paa deres evige Lykke. Selve Paradiset ligger i den syvende Himmel næst ved Guds Throne. Dets Jord er sammensætet af det fineste Hvedemeel, Desmer og Safran; Stenene ere Perler og Hyacinther, Bygningens Mure af Guld og Sølv, alle Træers Stamme af det pureste Guld. Ifærdeleshed er eet Træ meget herligt; det staaer i Mahomets Pallads, dog naaer en Green deraf til hver Troendes Huus. Enhver Slags Frugt, som nogen Salig ønsker sig, voxer uophørligen paa dette Træ, der er saa stort, at den hurtigste Rytter ei var istand til, om han saa reed i hundred Aar, at passere fra den ene Ende af dets Skygge til den anden. I Paradisets Floder flyde Melk og Honning. Paa Bunden af dem ligger der Rubiner og Smaragder istedetfor Sand og Kisel. Paradisets Damer ere ubeskriveligen deilige; ei af Støv som de herneden, men af Desmer. De boe i kostelige Telte af hule Perler, uhyre store. Den Ringeste i Paradiset har tolv Koner, og hvem som ønsker at faae Børn, saa ere de i een eneste Time undfangede, fødte og opvoxne. Englene og de Skjønne i Paradiset synge saare yndigt; selve Træerne tone Herrens Priis med Klokkerne, som hænge i deres Toppe, saa herligt, at det overgaaer al jordisk Forestilling. De Salige ville her desuden erfare Ting, som endnu intet Øie saae, intet Øre hørte, og som aldrig kom i noget Menneskehjerte.

Grækerpatriarkens Drab.

Første Paaskedagsmorgen, denne Grækernes høitideligste Kirkefest, var frembrudt. Men afskrækket ved de forudgangne Dages Blodsudgydelse, havde kun faa Christne vovet sig i Templet, hvor Patriarken selv paa denne Festdag forretter Gudstjenesten. Med al den Pomp, som i lykkeligere Dage, blev Messen holdt. Den var forbi, og Patriarken, en høistærværdig firesindstyveaarig Olding, omgiven af sine Prælater og beklædt med hans Embedsdekorationer, viste sig i Templets Port, for at vende tilbage til sit Pallais, da han pludselig anfaldtes af en Hob ustyrlige Janitskarer. I den forbausede Forsamlings Paasyn revne tre Biskopper fra hans Side, og slæbtes bort. Han stod ene midt iblandt Barbarerne. Høit spurgte han dem nu: „Hvad ville I mig?" Men Ingen svarte, Ingen vovede at lægge Haand paa ham; selv deres Anfører, greben af en hellig Gysen, vaklede et Øieblik. Det ærværdige Aasyn, det lange sneehvide Skjæg, Oldingens bekjendte Fromhed, Alt syntes at omgive ham med en Deel af den Guds Majestæt, hvis Tjener han var. Muselmændene, bestyrtede over deres egen Forvirring, dannede en ærefrygtsfuld Kreds om hans Person, saa man i det Øieblik skulde troet, den ærværdige Geistlige havde pludseligt omvendt de vilde Barbarer. Men ak, denne Dydens og Religionens Triumph varede kun kort. Anføreren erindrede sine Undergivne om Storherrens Ordre; de nærmede sig, og gyste nok

engang tilbage. Saalunde stod Oldingen et heelt Qvarteer, med sammenlagte Hænder og Blikket fæstet op mod Himlen. Dog endelig var hans Skjebne afgjort: han grebes rask, og fem Minuter efter hang et christeligt Folks øverste Biskop med et Reeb om Halsen i Templets Forgaard. De øvrige Præster grebes Alle, og lede samme Martyrdød. I tre Dage hang Ligene saalunde. Da nedtoges de, for at overantvordes til endnu blodigere Beskæmmelse. Et Antal Jøder, udvalgte blandt Nationens Udskud, fik Ordre til at slæbe dem igjennem alle Byens Gader, og derpaa kaste dem i Havet. Sjeleryslende var det at see den ophøiede Martyrs Legeme i sin biskoppelige Ornat slæbes ved det sølvgraa Haar igjennem Skarnet af den christelige Troes bittreste Fjender, og derpaa under de Vantroendes Jubel kastes ud i Havet. Dødsstilhed herskede fra nu af blandt de Christne. Ingen af dem var mere sikker paa sit Liv. Mange tusinde myrdedes. Patriarkens Drab var af Porten længst besluttet, for derved at imponere Grækerne. For at faae en tilsyneladende Grund dertil, lod Storveziren den ærværdige græske Hyrde kalde til sig, og under ubegrændset Tiltroes Slør overdroges ham at passe paa den halshugne Prinds Morusis's Familie, der blev holdt som Gidsel i Constantinopel. Det var et farligt Hverv; Familien bragtes hjem til Patriarken, der ei anede den Snare, man opstilte ham. Den halve Deel af Dagen pleiede han at hellige til Bøn og Læsning og lod imidlertid sine Fanger al mulig Frihed, ei ventende, de vilde misbruge samme til hans Skade. Fruentimmerne, hvis Taarer stedse ere saa

mægtige, havde faaet en af de til deres Bevogtelse ansatte Præster til at staae sig bi; han fragtede et europæisk Skib, hvorpaa han samt hele den fredløse Familie bortflygtede. Saasnart den ærværdige Olding fik Kundskab herom, sagde han: „Det er min Dødsdom!“ Han begav sig strax til Storvezíren, som kort tilforn havde overøst ham med Smiger. At Familiens Flugt ei var nogen Hemmelighed for Ministeren, lader sig slutte af de Ord, hvormed han modtog Gubben: „Hvor er Familien Moruſi? Pak Jer! I er en Forræder!“ Og Patriarken vendte hjem igjen til sit Pallads, beredende sig med Rolighed til Døden, medens Skræk og Rædsel bemægtigede sig hans samtlige Troesforvandte.

(Raffenel.)

Gentils Reise i det indiske Hav.

Le Gentil blev i Aaret 1761 sendt til Indien, for der at iagttage Venus, naar den gik forbi Solen, men kom dengang for sildig. Han blev derfor i Indien til 1769, da dette Tilfælde atter satte Astronomerne i Bevægelse. Denne Mellemtid benyttede han til mangfoldige Jagttagelser, der baade ere lærerige og behagelige. Det kostede ham megen Umage at

trænge ind i Braminernes Hemmeligheder, thi disse Arvinger til Alderdommens Visdom, besvare nødig Europæernes Spørgsmaal. De have noget tilfælleds med de egyptiske Præster, som Strabo taler om, og blot ved Taalmodighed og vedholdende Bønner faaer man nogen Underretning, hvorover de dog stedse kaste Allegoriens Slør. De have ei Lyst til at skaffe sig Disciple, heller ikke som europæiske Præster, at gjøre Proselyter, eller omvende Andre. De forfølge ikke Nogen, der er falden fra deres Religion. Den Indianer, der har forsaget sin Tro, ophører blot at være et Medlem af sin Stamme eller Caste.

Naar Braminerne ville bygge en Pagode, bruge de den underligste Fremgangsmaade med at vælge Pladsen dertil. Om Aftenen slippe de nemlig en Ko løs i den Egn, hvor de ønske at Pagoden skal bygges. Næste Morgen opsøge de omhyggeligt det Sted, hvor Koen har tabt sin Ureenlighed, og paa dette Sted bygges Templet.

De philippinske Øer, som Spanierne søge at undrage andre Nationers Opmærksomhed, bestaae af mangfoldige Øegrupper, hvoraf 15 udmærke sig. Den største af dem er Luson, hvorpaa Hovedstaden Manilla ligger. Det vilde være unyttig Umage at tælle Øerne, thi de Øer, som sees om Morgenen, ere ofte forsvundne om Aftenen, formedelst ildelige Jordskjælv, der opslunge de største Bjerge. Vulkanerne ved Mindore og Matrillo dundre uophørlig, spye Ild, og bringe bestandig nye Øer op af Afgrunden. To Gange om Aaret er Solen her i Zenith, hvorved der hæver sig en saa betydelig Mængde Dunster, at Luften ei

kan rumme dem; de styrte ned igjen, danne Strømme, Bække, Søer og oversvomme Landet uden Ophør. Det regner hele Aaret, snart i Vesten, snart i Osten af Philippinerne. Stormene forene sig med Regnen, opvække Havets Raseri; de vælte sig frem; Veie forsvinde; Markerne forandre sig til Søer. Er dette Skuespil ophørt i Vesten, begynder det i Osten. Men meget frugtbar bliver Jordbunden ved den bestandige Afvexling. Træerne bære paa eengang baade Blomster og Frugter, Nat og Dag ligne stedse hinanden. Indbyggerne kjende hverken Snee, Hagel eller Jis.

Munkene regjere Philippinerne, og bruge endog Pidske til daglig at drive Indbyggerne i Messen. De pidske Koner og Piger i Overværelse af deres Mænd og Fædre, uden at disse tør knye. Le Gentil gik en Dag ud at spadsere med en Dame og saae, at der paa Gaden var Oplob. En Kone, der den Dag havde forsømt Messen, blev i det Øieblik ført til Kirken af en fortebrun Munk, for der at pidskes. Damen lagde sig derimellem, og paa hendes Forbøn benaadede Munken Forbryderskeu. Lidt efter kom Damens Fader, Marquis de Villa Mediana, til dem, og Datteren fortalte ham uskyldigen, hvad skeet var. Men Faderen læste hende dygtig Texten og bebreidede hende, at hvis Konen igjen begik slig Synd, maatte hun for Gud forsvare det.

Man har der ingen ret Inddeling af Tiden, men betegner den efter Solen, Hanegal og den Tid, Hønsene lægge Æg. Større Tidsrum beregnes efter

Maanen og de Forandringer, Aarstiderne frembringe. Saaledes siger man sædvanlig i daglig Tale: I saa mange Maaneskifter, Høste, eller da det og det Træ blomstrede eller bar Frugt.

Et ungt Menneske, der vil ægte en Pige, maa betale hendes Moder for Opdragelsen og Am men for Dien. Kan han ikke bringe den bestemte Sum tilveie, maa han give sig i Tjeneste i Huset, og kan uden Omstændigheder sove hos hende. Børn, som man har med en Slavinde, ere frie fra Fødselen af. Det var at ønske, at samme Skik havde været indført paa de franske Øer, hvor man ofte kan see, at Folk sælge deres egne Børn, tilligemed disses Modre.

Staden Manilla ligger meget smukt, men farlig imellem en bundløs ved Jordskjælv frembragt Lagu ne, og en stor Bugt, som efterhaanden er dannet. Rimeligviis forestaaer Byen den Skjebne, at gaae under ved Oversvømmelse (ved Jordskjælv er den siden ødelagt). En Trediedeel af Byen beboes af Munke. Næsten den halve Deel er øde. En Trediedeel ud mærker sig ved meget store Bygninger, hvori blot boer et Par Personer eller faa Familier. Indvaanernes Antal overstiger neppe 800.

Saavel denne Øe, som alle de øvrige, under holdes paa Spaniens Bekostning, og er det sandt, at der omtrent er 700 Kirker, der bestyres af spanske Geistlige, maa Bekostningen ei være liden.

Videnskaberne ere ikke meget i Fremskridt. Hvo som kan en Smule Latin, er en lærd Mand. Sæ derne ere meget fordærvede. En Pige, der er 18

eller 20 Aar gammel, kan give sin Haand og sit Hjerte bort uden Forældrenes Samtykke. Sætte Forældrene sig imod Partiet, klager Pigen for Erkebiskoppen, som uden Omstændigheder henter hende af Forældrenes Huus og leverer hende til Elskeren.

Efter Maaltidet drikkes et Bæger Vand. Tjeneren bringe derpaa Tandstikker og endelig Tobakspiber. Middagssøvnen er saa almindelig, at Vagten endog sover ved Stadens Porte. Musiken drives der alt Uvæsen med. Le Gentil syntes, at Musiken klingede som naar en Flok Drukkenbolte komme ud af en Vinkjelder, og Engelskdandsene ere saa sogte og elskede, at enhver Messe endes med en Engelskdands.

Hanefægtningerne er det kjæreste Moerskab for Indbyggerne, og enhver holder sig en Kamphane. Førend den slippes løs, bindes den en skarp Spids paa høire Fod. Ofte falde begge Hanerne. I Manilla leve flere Mennesker af at slibe disse Spidser, og de have altid nok at bestille.

Doer et Barn, især en Mestizes, bliver stort Bal foranstaltet. Man pynter Barnet saa smukt som muligt, og bedækker det med Blomster. Derpaa dandses Engelskdandse, Contradandse og Fandangos, og naar de Dandsende ere trætte, maa Musiken alligevel blive ved. Tilsidst ledsages Barnet til Kirke af Violinerne.

Carl den Store og Kæmpen Roland.

Heel kyndig var Carolus udi Vaabenleeg, derhos en fortræffelig Feltherre. Hans Legeme var stort, hans Ansigt halvanden Haandsbred langt, hans Skjæg en Haandsbred, hans Næse en halv saavel. Hans Løvesine luede som Karfunkel; hans Bryn vare vel en halv Haand brede. Naar han var vred, kunde Ingen udholde hans Blik. Fjerdeparten af en Vædder aad han op paa een Gang. Men hans Styrke var saa betydelig, at han med eet Hug kunde slække en bevæbnet Ryttet med samt hans Ganger fra øverst til nederst. Fire Hesteskoe brød han paa eengang sønder med sine Hænder som ingen Ting. En Soldat i fuld Rustning kunde han i et Øieblik løfte op paa Hesten med sin ene Haand.

Da denne mægtige Fyrste havde befriet Landet Gallicien, og paa sin Hjemreise opholdt sig i Pampeluna, traf det sig just, at tvende saracenske Fyrster, Marsirius og hans Broder Beligandus opholdt sig i Saragossa. De underkastede sig Carl, og erklærede sig villige til, at annamme Daaben, men paa Skrømt. Carl traf derpaa Anstalter til sin videre Hjemreise, og befalede sin Frænde, Kæmpen Roland, at han med 20,000 Krigere skulde marschere gjennem Dalene ved Roncesvalles, medens han selv med Resten af Hæren trængte gjennem de cisenske Pasfer. Og det skete saa. Men Marsirius og Beligandus havde i de nærliggende Skove

skjult en Hær paa 50,000 Mand. En Afdeling deraf, 20,000 Mand stærk, faldt pludseligt Rolando's Hær i Ryggen; strax vendte han sig mod Fjenden, og holdt et Slag, der varede fra Morgen til Aften, og hvori de 20,000 saalunde bleve hugne sønder og sammen, at ikke en Eneste undkom. Men just som Frankerne vare heel mødige af dette Blodarbeide, bleve de angrebne af den anden, 30,000 Mand stærke saracenisse Hærskare, og samtlig nedsablede, saa at blot Roland, Turpin, Diderik og Balduin bleve i Live. Derpaa trak Saracenerne sig en Dagsreise tilbage.

Men Roland, som efter Slaget gandske allene gik ud at recognoscere, fandt en sort Saracener, træt af Kampen, skjult i Skoven; Denne greb han, og bandt ham med fire Strikker til et Træ. Derpaa besteg han et Bjerg, og speidede efter Saracenernes Leir, og saae deres store Mængde, og vendte tilbage til den Vei, ad hvilken Carl havde ført sin Hær fra Roncesvalles. Her lod han sin Elfenbeens-Basune lyde, og paa dens Lyd samledes omtrent hundrede Christne om ham; med dem vendte han tilbage gjennem Skovene, og kom til den bundne Saracener, hvis Baand han løste. Derpaa svang han Sværdet over hans Hoved, sigende: „Vil Du gaae med mig, og vise mig Marsirius, saa vil jeg skjenke Dig Livet; hvis ikke, saa gjennemborer jeg Dig i dette hellige Øieblik." — Strax førte Saraceneren ham til sine Landsmænds Hær, og viste ham langt borte Marsirius, der holdt paa en rød Ganger, bedækket med et rundt Skjold, midt i Hoben. Nu lod Roland ham

gaae, og styrket paany ved Herrens Kraft til gjentagen Kamp, styrtede han pludseligt med sine Vaabenfæller mod Saracenerne, og da han saae En iblandt dem, som ragede høit op over de Øvrige, klovede han ham fra øverst til nederst med sit Sværd, saa den ene Halvpart af Saraceneren og hans Hest faldt til venstre, den anden til høire. Da Fjenderne saae dette, flyede de til alle Kanter, men Rolandus forfulgte dem og nedlagde Mange. Dog bleve ogsaa hans hundrede Kampbrødre nedsablede Alle tilhobe; selv undkom han vel, men haardtsaaret ved fire Landsestod, samt et Kastespyd og Stene desforuden. Mødig og forrigfuld over saamange christne Stridsmænds Fald, desuden gandske nedbøiet af sine Vunders hede Pine, kom han gandske allene gjennem Skovene til Foden af de ciseniske Pasfer, og paa en smuk Eng, under et Træ, ved hvilket en Marmorsteen var opreist, sprang han af Hesten. Men ved sin Hofte bar han et Sværd af mesterligt Arbeid, uforlignelig Skarphed, ubøielig Haardhed og speilklar Glands. Dette blottede han, betragtede det og sagde med klagende Røst: „O mit Sværd, hvor herligt og straalende er Du, hvor betydelig Din Længde, hvor tilforladelig Din Styrke! Hvo fører Dig nu efter mig? Hvor ofte har jeg ikke med Din Od hævnet den Herres Jesu Christi dyre Blod; hvormange Jøder og Maurer har jeg ikke fældet med Dig! O tregange salige Sværd, hvis Lige aldrig har været, ei heller vil findes herefter!" — Saa talte han og hug med det i Marmorblokken, og deelte Stenen fra øverst til nederst, uden at det skadede Sværdet. Derpaa blæste

han i sin klarttonende Tuba, for at give de Christne, som kunde findes hist og her, et Tegn, at de skulde komme til ham, jorde hans Lig og modtage hans Sværd og Ganger. Og med saadan Kraft stødte han i Elfenbeensbasunen, at den brast sønder og Blodet piblede frem af hans Halsaarer. Carl, som just havde opslaget sin Leir nogle Mil derfra ad Gascogne til, hørte Lyden, vidste strax, hvoden den kom, og rustede sig til Tilbagereisen.

Roland, denne gjæve Kæmpe og Christenmartyr, laae imidlertid paa Jorden, vansmægtende i usigelig Pine, løftede Øinene mod Himlen og bad: Herre Jesu Christe, for hvis Skyld jeg forlod mit Fædreland, at forherlige Dit Navn i disse fremmede Lande; Dig til Ære, og styrket ved Din Kraft, har jeg ført Klingen i mangen Kamp: Dig befaler jeg min Aand. Frels den fra den evige Død! — Saalunde bad han, knugede Hænderne mod sit Bryst, og strakte Armene mod Himlen. Da Carolus kom til Stedet, var han død.

Saa stor var Heltens Smerte ved dette Syn, at han hulkede høit, vred Hænderne, samt afrev sit Haar og Skjæg. Da Sorgen langt om længe lod ham komme til Orde, udraabte han klagende: „O Du min høire Arm, elskelige Frænde, Frankernes Stolthed, Retfærds Sværd, stærke Spyd, faste Harnisk, frelsende Skjold! O Du ypperlige Kæmpe, Du kyndige Kriger, Du Heltenes Helt, Du kongelige Blod, Du Saracenernes Overvinder, Du Troens Muur, Du Christenhærens Hertug: ak, hvi har jeg ført Dig

hid til dette Land? Hvi maa jeg overleve Dig? Evigen vil jeg sørge for Dig, som David for Jonathan!"

Disse og lignende Klager udstødte den kongelige Helt, lod sine Telte opslaae paa samme Sted, hvor Roland laae, og Dennes Liig indbalsamere med Aloe, Myrrha og kostelige Specier.

(Fortalt af Erkebiskop Turpinus i Rheims.)

Ukrudet.

Den rige Kjøbmand Böllmann i Bremen havde besluttet en lille Haandvexling med sin Handelsassocié, den ikke mindre rige Kjøb- og Handelsmand Lotters i Lübeck. Dennes een og tyveaarige Søn Edvard skulde nemlig ægte Mathilde, Böllmanns sextenaarige Datter. Brudens Medgift blev bestemt uden at man indhentede hendes Samtykke, og det blev betydet Brudgommen, med Trudsel af at gjøres arveløs, paa staaende Fod at indtræde i den hellige Ægtestand.

Saa nær endog Bremen og Lübeck ligge hverandre, saa havde dog de unge Folk, som herefter maaskee i et halvt Aarhundrede skulde sees hver Dag, aldrig seet hverandre. Begge bleve derfor heel utrøstelige over denne deres pludselige og tvungne Forbindelse, men fornemmelig Mathilde, som uheldig-

viis et Halvaarstid iforveien havde bortgivet sit lille Hjerte til den unge, just ikke gandske ubemidlede Doctor Janser.

Begge Fædrenes kathegoriske Imperativ taalte ingen Modsigelse, det vidste Mathilde vel, og derfor var der hende intet Andet tilovers, end at bade sine smukke Øine i Taarer og at vride Huden af de blode Hænder i de søvnløse Nætter. Desuagtet blev Alting ved det Gamle. Böllmann havde ikke Øie for Andet end rede Penge, og om end hele Bremen var bruset i Graad, havde han dog ikke seet en eneste Taare. Ægteskabstractaten var ratificeret paa begge Sider, Brudestadsen anskaffet, Brudekjolen færdig, og man ventede nu kun paa Brudgommen fra Lübeck, for at feire Bryllupsfesten med alle Formaliteter paa det meest glimrende. En Skrivelse fra den gamle Lotters, udfærdiget i korrect Kjøbmandsstiil, meldte endelig den Persons Komme, som paa den ene Side ventedes med Utaalmodighed, paa den anden med Fortvivlelse; og med den næste Lübeckerpost indtraf endelig den Forventede gandske rigtig.

Men hans personlige Nærværelse overraskede ikke lidet begge de paagjeldende Partier. Havde Mathilde tænkt sig ham som en halv udtæret Bjørn og hendes Fader forestilt sig ham som en solid, arithmetisk beregnet Kjøb- og Handelsmand, da saae nu Denne med Forbauselse en Bonvivants for sig af det Slags, som pleie at gjøre størst Lykke i London og Paris; og Hiin en Nar, der bragte hende til at rødme ved hvert tiende Ord han talte. Iøvrigt havde Personen Intet uden Navnet af en Mand;

selv det, som ellers en sextenaarig Pige saa gjerne pleier at tilgive sin Brudgom: Skjægget, manglede ham, og for hans fireogtyvende Aars Alder borgede intet Andet, end hans Døbeseddel og en utallig Mængde forlibte Eventyr, som han ikke i mindste Maade dulgte, hverken for sin Brud, eller for sin tilkommende Svigerfader. Paa Contoiret var han ikke at holde et Minut, og naar han ikke bragte sin yndige Brud i Forlegenhed ved sine Galanterier, saa var han at finde paa Promenaderne eller ved de offentlige Forlystelser.

Besynderligt var det, at Alle i Huset vare ligesom blevne enige om at kalde ham: „Ukrud!" — „Ukrud," sukkede den Gamle, naar han forlod Contoiret efter at have kastet Alt imellem hinanden; „Ukrud," sukkede Mathilde med Taarer, naar han forlod Værelset, efter at han ved sin Kaadhed næsten havde bragt den stakkels Pige til Fortvivlelse; „Ukrud," lød det fra alle Kroge i Huset, hvorsomhelst noget menneskeligt Væsen aandede.

Var han hjemme, saa lignede det ellers saa stille og næsten herrnhutermæssigt indrettede Huus et offentligt Marked. Hestehandlere og Juvelerer, Skrædere, Friseurer og Parfumeurer, og hvad alle disse Menneskeslægtens elegante og uelegante Omskabere hedde, traadte hinanden, saa at sige, i Hælene. Ved alt dette lod Hr. Edvard som om han eiede Fortunatus's Guldbors, og lod de skjønne Dukater springe uden mindste Barmhjertighed.

En Dag sad Hr. Böllmann, som just havde faaet en ubehagelig Handelsefterretning fra Vestin-

dien, ved sin Skriverpult, da hans tilkommende Svigerson, den ham modbydelige Vindbeutel, stormede ind, kastede sig paa Sophaen og sagde: „Hjertenskjære Papa, dersom det ikke snart bliver lystigere her i Huset, saa dør jeg af Kedsomhed. De sidder muret fast paa Contoiret, Mathilde hænger altid i Kjøkkenet eller paa sit Værelse, retsom hendes hele Lykksalighed bestod i at tælle det smudsige Vaskelinned. Det maa blive anderledes; thi for i egentligste Forstand at blive til Stok og Steen, er jeg ikke kommen til Bremen. Intet Bal, ingen thé dansant, ingen Concert, intet Spil; det er jo til at fortvivle over. Troer De da maaskee, jeg vil lade mig behandle som et Udgangsag og taalig lade mig spænde i det frygtelig ennuyante Ægteskabsaag, saa har De gjort Regning uden Vært. Vi have Begge Penge nok til at gjøre Opsigt for i Verden!" I samme Øieblik hørtes lydelige Pidskesmæld i Gaarden. „Ah, mine nye Vognheste!" raabte Edvard, og var i en Fart ude af Døren.

Af lutter Ærgrelse var Böllmann, imod Sædvane, gaaet i Klubben, og kom først silde hjem om Aftenen, endnu meer forstemt end forhen. Da han nu listede sig op ad Trappen, opdagede han sin haabefulde Hr. Svigerson i en ret fortrolig tête à tête med en af Husets Tjenestepiger. Da hans sædvanlige Hoste røbede hans Komme, løb Pigen bort med et ængsteligt Skrig; men Edvard gik leende forbi den forbausede gamle Herre med et skjødesløst: „God Aften, Papa!" — „Ukrud!" stamme Denne, ude af sig selv over den præsumtive Svigersøns Uforskammenhed:

djævelske Ukrud! Dig skulde jeg saae blandt min skjønne Hvede? Nei! Hr. Lotters i Lübeck maa søge Svogerskab hos hvem han vil, kun ikke hos mig!"

Hr. Böllmann fandt sin Datter svømmende i Taarer. „Min elskede Fader! raabte hun ham grædende imøde: De vil dog ikke gjøre mig ulykkelig; denne afskyelige Edvard vil jeg ikke kunne elske!" —„Ikke af den Grund, svarte Faderen ærgerlig: vil jeg gjøre Sagen om og heller unde Dig Din kjære Receptmager, thi Kjærlighed kommer hos alle fornuftige Folk først ret adskilligt efter Brylluppet, men skulde jeg hensænge mine Penge, mine moisomt sammensparede Penge, til slig en Vindbeutel? Det forbyde Gud! Hr. Edvard Lotters, det sataniske Ukrud, kan reise tilbage igjen til Lübeck, naar han lyster, men uden Dig, og gjør han mindste Indvending, da skal jeg —" I samme Øieblik traadte Edvard ind i Stuen, og med harmqvalt Stemme skreg den Gamle ham imøde: „Det er vel De kommer! Der bliver intet af Forbindelsen med min Datter. Jeg giver Dem og Deres Fader Deres Ord tilbage. Reis De med Gud, jo før jo heller!"

„Det vil jeg med den største Glæde, svarte høflgt den Tiltalte: thi jeg var ellers bleven nødt til, selv at frasige mig denne skjønne Lykke. Thi vid, høistærede Hr. Böllmann, jeg er ikke Edvard Lotters, men Amalie, hans Ægtehustru. Alt tidlig havde vi begaaet den behagelige dumme Streg at elske hinanden og den endnu langt behageligere at ægte hinanden i strengeste Incognito. Flere ugunstige Omstændigheder hindrede os fra at aabenbare det for Lotters, iøvrigt ret brave

Fader. Imidlertid blev deres Handelstractat om Edvard og Mathilde sluttet, Mulkten for Kontractens Ophævelse bestemt, og der var nu intet andet at gjøre, end selv at redde den Sum, som stod paa Spil. Staae nu ved Deres Ord, thi vid, at den Tid er forbi, da man kunde beregne Hjerterne efter Pengekoursen, og sæt i Fremtiden høiere Priis paa Deres Barns Lykke. Har jeg hidindtil kun syntes et goldt Ukrud paa Deres Jordbund, saa haaber jeg dog, at en skjønnere, frodigere Hvede vil fremspire i mit Fjed.

(S. W. Schießler.)

Den selvbudne Hævner.

General Buxhøvden, denne uforfærdede russiske Kriger, havde erobret Finland, og førte nu sin seierrige Hær tilbage. Hele Skarer forsultne Bjørne og Ulve fulgte efter de mod Syden dragende Tropper, for at mætte sig paa det Rov, som muligen kunde falde. Hele Provindsen Esthland, hvortil adskillige Regimenter marscherede, saae sig saaledes hjemsøgt af en Landeplage, der gjorde alle Veie usikkre. I een eneste Kreds af Gouvernementet bleve samme Vinter over hundrede ulykkelige Mennesker Offre for disse Rovdyrs Graadighed. Ikke destomindre vovede en

esthlandsk Bondekone at foretage sig en Reise til en Slægtning, som boede langt fra hendes Hjem, og det med tre Børn, af hvilke det Mindste laae ved Brystet. En let Slæde med en Hest for modtog den lille Karavane. Veien var smal, men banet, Sneen paa begge Sider dyb, og paa at vende om, var ikke at tænke.

Halvdelen af Reisen er lykkeligen tilbagelagt. Nu dreier Veien om langs ad en Granskov. Pludseligt hører Konen en mistænkelig Puslen bagved sig. Bange seer hun sig tilbage, og faaer Øie paa en Flok Ulve, som trave frem ad Veien. Redning ved Flugt er hendes første Tanke, og med ubarmhjertige Pidskeslag opmuntres Klepperten, der ogsaa synes at ane den nære Fare. Dog seer hun snart et Par af Rovdyrene ved sin Side; vel gjælder deres Besøg først og fremmest Hesten, men med denne vilde jo baade Moder og Børn være forlorne. Faren forhøier dens Værd; den synes at være berettiget til at fordre et usædvanligt Offer. Ligesom Skipperen kaster endog det Kostbareste overborde, for at formilde de rasende Bølger, saaledes har Noden ogsaa her naaet en Høide, der bringer Hjertets Følelser til at vige for den bydende Instinkt. Hun griber Et af Børnene, hvis legemlige Svaghed havde voldt hende megen Bekymring, hvis Skrig just nu støder hendes Øre og rimeligviis vil forøge Uhyrernes Blodtørst; hun griber det uvilkaarligt, og inden hun ret veed, hvad hun gjør, er det udkastet. Offerets sidste Hvin gjenlød endnu i hendes Øre, da hun gjorde den Opdagelse, at hele Ulveskaren var tæt bagved Slæden. Hendes Sjeleangst

voxer; de mordlystne Skikkelser komme hvert Øieblik nærmere. Trykkende det mindste Barn mod sit ængstede Bryst, fæster hun et stumt Blik paa sin fireaarige Søn, der stedse klynger sig tættere op til hende; „Ikke sandt, lille Mo'er, spørger han: jeg er en god Dreng; mig kaster Du ikke ud i Sneen, som min Broder?" — „Og dog! og dog! skreg den Ulykkelige i vild Forfærdelse: Du er et fromt Barn, Gud er barmhjertig — afsted!" Den gyselige Handling var fuldbyrdet. Hun pidskede atter løs paa den trætte Hest. Foran hende laae Skoven; bag hende lød atter de blodtørstige Ulvyrers Trin; hun er nær ved at ligge under for sin Angst. Kun Tanken om Gluten, som hviler i hendes Favn, kun det Ønske, at redde det sidste Barn, sysselsætter endnu hendes Hjerte. Hun vovede ikke, at see sig tilbage; da lægge to laadne Poter sig pludseligt paa hendes Skuldre, og et vidtspærret blodigt Ulvegab snapper efter Barnet. Ulvyrets Tyngde bøier hende tilbage; hendes Arme hæve sig med den Spæde og Denne forsvinder i næste Øieblik tilligemed Ulven. Den ulykkelige Moder segner bedøvet om; Tømmen falder af hendes Haand. Hesten fortsætter imidlertid Reisen, og dreier om ad en Sidevei, der fører til en eensomtliggende Bondegaard. Den iler ind ad den aabne Port, og staaer stille, dryppende af Sved. Beboerne ile hid; den Afmægtige kommer til sig selv, udstøder et høit Skrig, og kaster sig i Armene paa det menneskelige Væsen, som staaer hende nærmest. Alle Folkene forlade deres Arbeid. — Husmoderen forlader Arnen,

Tærskeren Laden, Sønnen i Huset, som just stod og huggede Brænde, ilet hid med Øxen i Haanden. De gjøre den Fremmede hundrede Spørgsmaal; hun bliver vederqvæget med Spise og Drikke, kommer lidt efter lidt til Fatning igjen, og fortæller omsider det Gruelige, der var hændet hende. Medynk og Fortvivlelse griber Tilhørernes Sjele. Alle tie. Kun Een af dem er ikke istand til at bekæmpe sin Sjels voldsomme Følelser. Han træder frem af Hoben — det er det unge Menneske med Øxen. Hans Kinder ere dødningblege af Afsky og Rædsel. I hans rullende Øie truer mørk Alvorlighed. „Hvorledes? raabte han: Det gjorde Du? tre Børn — Dine Børn! det syge, grædende Barn, den bedende Dreng, den diende Glut, kastede Du for Ulvene, Du Ravnemoder? Qvinde, Du er ikke værd, at Du skal leve et Øieblik længere!" — Og med disse Ord løftede han Øxen og slog Qvinden for Panden dermed, saa hun segnede for hans Fødder med sønderknust Hjerne. Rolig gik han derpaa til sit Arbeid. Øvrigheden fik imidlertid snart Underretning om den gruelige Begivenhed; den selvbudne Hævner blev greben, en Kriminalproces blev anlagt imod ham. Retten kunde ikke andet, end dømme ham som Mørder; men her meente den menneskekjærlige Alexander at burde gjøre Brug af Monarkens skjønneste Ret — at benaade. Forbryderen blev dømt til let Straffearbeide i Dünaminde-Skandsen (ved Düna's Udløb i den rigaiske Havbugt), hvor han endnu sidder paa Keiserens Naade.

(Af Dr. Pappes Lesefrüchte.)

Honoria.

„Jeg gad dog vidst, hvor jeg egentlig døer!" sagde Styrmand Knudsen til sin Capitain, den vakkre danske Sømand Munk, som sørgmodig sad ved hans Dødsleie. Men Denne svarte noget heftigt: „Knudsen, naar Du ikke var Døden saa nær, og jeg formodentligen ligesaa, saa vilde jeg sige Dig, at Du er og bliver en gammel egensindig Krabat. Har jeg da ikke den hele Vinter, vi have maattet ligge her, prædiket saalænge for Dig, at Du maa vide, vi ere paa Grønland?" — Men vantro rystede Styrmanden paa Hovedet. Da blev Capitainen hidsig og vilde stampe med Foden, men han tvang sig og sagde med pludseligt frembrydende Veemod: „Ak Knudsen, jeg er saa miserabelt tilmode, som en Skibsdreng paa den første Søreise. Jeg siger Dig, jeg gjør det ikke meget længere, end Du." — „Ei, lad ikke Modet falde, Capitain! Gjennemfarten mellem Grønland og Amerika maa dog absolut findes, og om end ikke Fremtidskroniken fortæller: Capitain Munk fandt Veien til Ostindien Anno 1619, saa vil den dog maaskee komme til at datere denne Begivenhed fra 1620, altsaa fra samme Aar som hans Styrmand Knudsen døde." — „Du mener det ærligt med mig, tog Munk Ordet: Men Din Regning er ikke rigtig. Vel har jeg to Skibe liggende ved Stranden, men kun to Matroser til dem. Har Du da i Din Feber glemt, at de Andre ere døde for mig som Fluer? Nei, ærlige

Knudsen, Selvtredie finder man ikke Gjennemfarten til Ostindien." — „Jh, det mener jeg ikke heller, svarte den Syge utaalmodig: Men naar Solen har smeltet Vinterisen heromkring, kan J vel Selvtredie arbeide Eder tilbage til Kjøbenhavn paa det Mindste af Skibene. Saa bliver der vel udrustet en ny Expedition, og J finder Gjennemfarten endnu i Aar." — „Mener Du da, spurgte Capitainen sorgmodig: at Konge og Kjøbmænd ville betroe mig forulykkede Mand saameget som en Baad til videre Opdagelsesreiser?" — „O, det ville de, det ville de! raabte Knudsen heftigt: at sige, hvis de forstaae sig det Mindste paa deres egen Fordeel. Hvad? Der kan vel Ingen troe, at en Sømand som Capitain Munk, er Skyld i den forulykkede Expediton?" — „Og dog, svarte Munk med nedslaget Blik: dog bæres det mig fore, Knudsen, som om jeg ved den har tabt min Sømandsære." — „For evigt sikkert ikke, sagde den Syge: thi Gud ender og vender dog omsider Alt til det Bedste." — „Det haaber jeg, sukkede Munk: Men seer Du, just fordi min Sømandsære altid har været mig det herligste Klenodie paa Jorden, saa jeg aldrig har agtet Noget saa høit, end sige høiere end den, derfor vil nu Gud maaskee ydmyge mig og gjøre den til Intet." — Den Syge stirrede paa ham med sindsende Øine. „J har der talt et skrækkeligt Ord, Capitain, sagde han: Kan man da agte Æren for høit? Saa vilde det jo ogsaa see betænkeligt ud med mig." — „Vær rolig, gamle Ven, sagde Munk, voldsomt fattende sig: Jeg veed ikke, hvorledes hine besynderlige Ord kom mig paa Tungen." — „Desto betænkeligere synes

de mig. Man skal ikke dyrke meer end een Gud, Capitain!" — „Er da Æren en Afgud, Knudsen?" — „Nei, ingenlunde. En reen og yndig Qvinde er heller ingen Afgud. Og dog kan man gjøre hende dertil, naar man i sit Hjerte sætter hende ved Siden af Gud, eller høiere end Gud." — „Knudsen, det er den nære Død, som gjør Dig saa ængstelig." — „Nei, Capitain, Døden gjør mig just ret freidig. De male den med en Lee i Haanden. Mig tykkes, de skulde male den med en klar, klar Skibslaterne i Haanden. Thi den viser os ikke allene gandske tydeligt alle skjulte Skjær og Klipper, men ogsaa den sikkre Anker- og Lodseplads. O, hvor Evighedens Strand er blomstrende og grøn! Det er i Sandhed Capo della buona speranza. Lader os holde en Takkebøn, saa vil jeg ufortøvet svømme op til Paradiset og siden lade Eder vide, hvorledes I bedst skal komme efter, Capitain. Brændingen seer værre ud, end den er. Men lader os bede først." — Og neppe havde Begge foldet deres Hænder, før Knudsens ærlige Sjel foer heden.

„Saa! Her i Isen skal I udhugge en Grav til min ærlige Knudsen, sagde Capitain Munk Dagen efter til sine to Matroser, han endnu havde tilbage: Det varer vel ikke længe, inden I kunne lægge Eders Capitain ved Siden af, thi jeg bliver hver Time sygere og sygere." — „Det forbyde Gud, Capitain!" sagde Matroserne som med een Mund. — „Det vilde

rigtignok være slemt for Jer, sorte Munk: thi neppe troer jeg, at I uden mig fandt hjem igjen til Kjøbenhavn." — „Det lade vi nok være, sagde En af Matroserne: Vi havde da intet andet Valg, end at sulte ihjel paa denne Kyst, eller ogsaa sætte Livet til paa aaben Sø. I kan ikke være bekjendt at dø her, Capitain! Eders Sømandsære tillader det ikke. Hvad? Capitain Munk skulde omkomme paa en forulykket Expedition? Det var mig et herligt Endeligt for saa stolt en Sømand, som I altid har viist Jer at være!" — „Du har Ret, min Gut! Du har Ret! sagde Munk, feberrystende: Jeg maa vise de andre Sømænd, hvad Karl jeg er! Og Landkrabberne maa jeg ogsaa vise det, vor allernaadigste Kong Christian den Fjerde iberegnet. See engang, Børn, hvor smukt jeg har indskaaret hans Vaaben i Træstammen her! Og om end alle Magter i Europa, Asia, Afrika og Amerika satte sig derimod, saa tilhører dog denne Kyst min allernaadigste Landsherre, thi jeg har opdaget den. Rask, I Gutter! hugger og graver flittigt, at Sengen kan blive færdig til min ærlige Knudsen! Thi snart maa vi nu videre, ad Ostindien til, gjennem Munkstrædet! See I, hvor de fjerne Kyster funkle i Morgenroden? Hurra, nu er den stolte Sømand ved sit Maal! Hurra!" — Og idet den vildtphantaserende Syge vilde svinge sin Kappe, tumlede han af Svaghed ned i den næsten nu udhugne Grav. De forfærdede Matroser anfaae ham for død, thi han laae bleg og uden at røre sig. Dog løftede de ham op, og bare ham til Blokhuset, hvor han, vel levende, men sig selv ubevidst, blev lagt paa

samme Leie, hvorpaa hans Ven Knudsen forrige Dag var død.

Efter en kort, men heftig Kamp, havde den vakkre Munks Natur seiret over den frygtelige Sygdom, og efter faa Dages Forløb formaaede han, at gaae ned til Stranden, for at sætte det Mindste af sine Skibe i bedstmulig Stand til den besværlige Hjemfart. Alting var næsten færdigt, da begav det sig en Aften, just som man spiste Nadvere ombord, at En af Matroserne sagde: „Hvad nu, Capitain? bliver Djævle-Øren tilbage her paa Kysten, eller Engle-Øren, som ogsaa kaldes Honoria? Eller tager I dem Begge med paa Reisen?" — En mørk Sky trak op paa Munks kraftige Pande og bittersmilende sagde han: „Har jeg da i min Sygdom talt om de to besynderlige Skikkelser, jeg stedse saae sidde ved mit Leie? Det var tosset af mig. Men siden I har hørt Saameget af mine gale Drømme, skal I ogsaa vide mere. Saa giv da Agt, I Gutter! I mine Feberdrømme hørte jeg ideligen de Ord, En af Jer havde sagt: Hvad? Capitain Munk skulde omkomme paa en forulykket Expedition? Jeg tog mig dem ret nær, og det bares mig fore, som om den lumpne Død, der truede mig, gandske vilde forduukle og udslette al min Sømandsære. Da var det, som om en Stemme lød i mit Øre: Frisk op, tappre Munk! Dine ladte Pistoler hænge over Dit Leie, og Dit korte, skarpe Sømandssværd ilige-

maade. En af Delene: Tryk eller Stød! Saa kan man see, at Du har agtet mig høiere, end det jammerlige Liv. — Dig? spurgte jeg: hvem er Du da? — Og idet jeg vendte mig om til Siden, sad der en afskyelig Skabning med Horn og Kloer. Jeg vilde bortjage den, men da sagde den: Tag Dig i Agt, jeg er jo Æren, som Du har higet efter Dit hele Liv. Der, der! Stød eller Tryk! Jh saa tag dog! — Virkelig greb jeg allerede efter Vaabnene — der var just Ingen af Jer i Hytten — men, milde Himmel! hvad havde jeg da for et Syn!

I maa vide, at blandt alle de Qvinder, jeg paa Jorden har seet, har kun een Eneste behaget mig. Hun var langt over min Stand; og har aldrig vexlet et eneste Ord med mig; men den Sostad, hvori jeg dengang laae for Anker, var fuld af hendes Roes. Hun heed Honoria. Seer I, nu kom det mig fore, som om hun sad ved Fodderne af min Seng. Djævleskikkelsen veeg strax tilbage, og hun sagde: Jeg er Din sande Ære; hisstra kommer jeg, histop-hjelper jeg Dig. Ved disse Ord saae hun op mod Himlen. O, min kjære, skjønne Ære! udraabte jeg, og udstrakte Armene efter hende. Men hun lagde Fingeren paa Munden, viste opad med sin anden Liliehaand, og forsvandt. Da traadte I ind, og min Drøm var tilende.

Der har i hele Historien, Børn, og nu veed I, hvad den Snak vilde sige, om Djævle-Æren og Engle-Æren. Imorgen stikke vi i Søen, og styre

tilbage til Kjøbenhavn. Naar da Vind og Strøm gjøre os det for kruset, ville vi raabe: Honoria! Pas paa, det hjelper til Maalet!"

„Honoria!" jublede begge Matroserne og svang Hattene over Hovedet.

Skibet seilede paa aaben Sø, styret af Munk Selvtredie. Det var en monsommelig Fart. Dog holdt Besætningen sig kjæk og munter. Ikke langt fra Kap Farvel trak en frygtelig Storm op over Sømændenes Hoveder. „Frisk op, I Gutter, til hæderlig Kamp mod Elementerne! raabte Munk: Nu gjælder det!" — Stormen brød løs. Solen sank og steg, og sank og steg paany adskillige Dage, og endnu vedvarede Vindens og Bovernes rædsomme Kamp. Men de tre Helte tabte ikke Modet, og var det stundom nær ved at dale, da raabte Capitain Munk: „Honoria!" og „Victoria!" svarte Matroserne, begeistrede og styrkede ved deres Mesters urokkelige Mod.

Da begav det sig en Aften, medens den blege Maane glimtede gjennem de flyvende Skyer, at En af Matroserne forfærdet raabte ned fra Masten: Land! Land! omgivet af truende Klipper paa venstre Side af Skibet! Styr tilhøire, Capitain, ellers strande vi!" — „Paa det Lag! tilraabte ham den kjække Munk: Det maa være Norges Kyst, og den vil, tænker jeg, have Respekt for vakkre Sømænd. I mange hundred Aar har den født og udsendt

Folk af vor Kaliber. Saa kan den vel ogsaa engang hjerge tre flinke danske Brødre. Honoria!"

„Victoria!" svarte Matroserne, og mod Land seilede Skibet med udspændte Seil gjennem den skummende Brænding. Faa Øieblikke — og det laae trygt i stillen Klippebugt.

Med høi Beundring hilstes de trende Sømænd, hvor de viste sig, og Munks Reise, som han fortsatte tillands til Kjøbenhavn, lignede et Triumphtog. Alle vilde see den kjække Søhelt, der havde foretaget saadan hartad utrolig Skibsfart. Mange betragtede ham som et fabelagtigt Væsen, og med største Iver og Kraft drev Kjøbmændene paa Udrustningen af en anden Expedition.

Men Kong Christian den Fjerde var gandske kold for denne Sag. Vel havde han ikke ligefrem nægtet, at understøttte den forestaaende Reise, men ikke havde han ladet Munk kalde til sig een eneste Gang, skjøndt han allerede i adskillige Maaneder havde været en Gjenstand for hele Hovedstadens Beundring. Men en Dag, da han, med allehaande Tegninger, Beregninger og Søkort i Lommen og under Armen, havde forladt Entrepreneurernes Forsamling, mødte ham paa Gaden en kongelig Lakey, som bad ham strax komme til Monarken. „Vel! sagde han, idet han vendte sine Skridt mod Slottet: Nu kan jeg forestille Hans Majestæt Alting gandske tydeligt, da jeg til Lykke har alle Dokumenterne hos mig. Maaskee

lykkes det mig, at aabne hans høie og kjække Aand en herligere Bane, end alle hans Ministre og Generaler tilsammen."

Han studsede dog, da han i Slotsgaarden fandt Kongens Livganger sadlet, og alle Herrer og Pager og Rideknegte ventende ved deres Heste. Hovedrystende mumlede han i Skjægget: „Nu, de faae Tid at bie! Men, hvad kan jeg for det? Og om jeg end vilde fatte mig gandske kort, vil der dog immer gaae et Par Timer med." — Han ilede rask afsted, og en Lakey aabnede ham Døren til Kongens Gemak. Indtrædende fandt han Monarken gandske belavet paa at ride ud. Ydmyg bukkede Capitainen og vilde vende om. „Hvad er det? spurgte Kongen vredt: Vil Du gaae igjen?" — „Jeg vil give Eders Majestæt Rum, sagde Munk: Jeg seer, at min Konge skal ud. Naar befaler I, at jeg skal komme igjen?" — „I skal ikke komme igjen. Jeg har nok af at see saadan Charlatan eengang." — Munk skjalv af rasende Vrede. „Ryster Du, mægtige Søhelt?" spurgte Kongen leende. — „Ryster jeg, Herre, saa er det, ved min Sømandsære, ikke af Frygt. Hvilken forbandet Landkrabbe har forledt Eder til, at tale saaledes med Capitain Munk?" — „Hovmodige Daare, lad mig spørge først! Hvormange Penge vil Du da kaste i Havet ved Din næste eventyrlige Fart?" — „Ostindiens Guldstrømme vil jeg lede i Eders Lomme, og bitterlig vil I komme til at fortryde ethvert uværdigt Ord, jeg har maattet høre af Eders Mund."

„Hvad? Hvad var det? Lad Dig aldrig mere see for mine Øine, saasandt Dit Liv er Dig kjært!" raabte Kongen yderst opbragt.

„Det skal jeg ikke heller, Herre, saasandt min Ære er mig kjærere, end mit Liv. Men nu, da I engang har ladet mig kalde, er det ogsaa Eders Pligt, at høre mig. Ikke vil jeg besvære Eder med mine Planer for Fremtiden; heller ikke er Eders Deeltagelse i den næste Expedition aldeles nødvendig. Fordelen deraf nyder I jo ligefuldt. Men min Retfærdiggjørelse med Hensyn paa den forulykkede Reise, den maa I høre."

„Du vil vel blandt Andet bilde mig ind, at Du har overvintret paa Kysten af Grønland? Det var en smuk Regning. Jeg har hørt meget derom."

„Eders Majestæt, og om min salig Styrmand Knudsen stod her imellem os, han, som altid vilde have Ret, saa vilde jeg dog paastaae lige i hans aabne Øine: det var dog Kysten af Grønland! Eders Majestæt kaste blot et eneste Blik paa dette Kort —"

„Jeg vil ikke!" sagde Kongen, og nærmede sig Døren. — „Kun et eneste Blik! raabte Munk, og traadte ham i Veien: See her —.

„Bort, Tølper! raabte Kongen, og stødte ham med Guldknappen af sin Stok for Brystet, saa han tumlede tilbage." „Min Ære!" sukkede Munk, bleg som et Liig, med vildtflammende Øine. Kongen iilte ud af Døren, ned ad Slotstrappen. Da han endnu engang uvilkaarligt vendte sig om, saae han, hvorledes Capitain Munk langsomt vaklede efter ham, og med bævende Hænder sønderrev alle de Papirer.

han bar, hvorhos han ideligt stønnede: Min Ære! min Ære! Kongen kastede sig paa Hesten og stormede i frygtelig Hast gjennem Slot og Stad og Port ud i de eensomste Egne.

Der fortælles, at Kongen Dagen efter har ladet spørge efter Capitain Munk. Men den ulykkelige Sømand havde indelukket sig i sit Værelse, uden at besvare noget af de Spørgsmaal, hans studsende Husfæller gjorde ham, da de saae ham bære Levnetsmidler og Vaaben og Ammunition ind i sit Værelse, som om han vilde udruste det mod en Beleiring, og derpaa tillaase Døren efter sig. Hverken Dag eller Nat kom han ud af sin frygtelige Eensomhed. Hans to Matroser holdt bestandig Vagt udenfor deres elskede Anførers Dør, men paa deres Tilraab fik de ikke det mindste Svar. Undertiden havde man næsten skullet troe, Capitain Munk var allerede død, saa stille var han derinde. Derpaa hørte man ham igjen tale gandske høit med sig selv, eller rettere med to indbildte Personer. Matroserne mærkede vel, det var Engleæren og Djævleæren han nu igjen havde med at gjøre.

Engang — det var ved Midnatstid, og hans Røst var bleven mærkelig svagere — hørte de ham tale saaledes: „O Du kjære Engleære, Honoria, o see paa mig med Dine straalende Himmeløine, at det andet Spøgelse kan vige fra mig. Hvad Du for-

resynger mig, det qvæder jeg gladelig efter." — Og med svag, men skjön Stemme sang han:

„Om end Honoria forlader,
Dig i den skumle Jordenat,
I Lysets Straaler hun sig bader
Og vinker Sjelen syg og mat.
Snart Farten ender sig herneden,
Hold blot den indre Ære fast,
Thi Hjertet, som med Hæder brast,
Skal slaae med Fryd i Evigheden!"

„Nu blegner Alt, nu svinder Kraften —
Farvel, Du stormoprørte Sø!
Den skjælver ei for Livets Aften,
Som kan med Gud og Æren dø!"

Han taug. — Man bovede langt om længe, at banke paa Døren; — han taug.

Man brød Døren op. Død sad han ved Bordet. Hans blege Ansigt var himmelvendt sunken tilbage i Lænestolen, og paa de sødtsmilende Læber syntes endnu de Ord at svæve:

„Den skjælver ei for Livets Aften,
Som kan med Gud og Æren dø!"

(La Motte Fouqué.

Julen nu og Julen før.

Den største Glædesfest i Christenheden er Julen, hvor død og sørgelig end den Aarstid er, hvori vi feire den. Gamle og Unge glæde sig længe forud til dens Komme. Den bringer Trøst og Fryd, den binder alle Sorger. Den bringer Tanken gjennem Aarhundreder tilbage til den Nat, da Verdens Frelser fødtes. Familierne samles, og Glæden har opslaget sit Paulun i alle Huse, ogsaa i Armods Hytte. De ærværdige, gjennem alle Sekler nedarvede Skikke fornyes; om nogle af dem kunne vi antage, at de, med liden Forandring, hidrøre fra selve Apostlernes Old, da alle Christne ansaae hverandre for Brødre, og nøde Alting fælles.

Rigere, og afvigende fra den oprindelige Enfoldighed, feirer det sydlige og katholske Europa denne Fest. Christusbørn i gyldne og sølverne, med Ædelstene besatte Vugger, og en pragtfuld Maria udstilles i Kirkerne, der ere rigtoplyste med mange store, paa Krystallamper brændende Kjerter. Kommunionbrødet uddeles, og medens den skjønneste Vellugt damper fra Røgelsepanderne, gjennemtrænges Hjertet af en høitidelig Musik, som fremkalder en sød Melankolie. Alle Klostre og biskoppelige Boliger, saavelsom ogsaa andre Geistliges Huse, ere prydede med vævede Tepper, der fremstille Christi Fødsel, og lige til den tolvte Nat efter Julen uddeles Almisser til alle de Fattige, som indfinde sig.

Jesu Krybbe har altid i visse Lande været en Gjenstand for religiøs Tilbedelse. I Italien feires om Julen den saakaldte Krybbefest paa en meget høitidelig Maade. Foran et Sidealter, paa en med mange Kjerter oplyst Tribune, staaer Frelserens Vugge. I Forgrunden seer man Moder Maria med Barnet paa Skjødet, begge af Træ, i Legemsstørrelse, omgiven af Menneske- og Dyrfigurer. Den overraskede Joseph stirrer, støttende sig ved sin Stav, paa Gruppen. De hellige tre Konger have nedlagt deres Krone for Barnet. I sin naturlige Dumhed seer en Ko over Moderens Hoved paa Jesusbarnet. I Baggrunden sees Hyrder, vogtende deres Qvæg. Denne Krybbefest varer lige til Helligtrekongersdag.

Saaledes i Rom. Langt pragtfuldere gaaer det til i Neapel. Herom fortæller Digterinden Frederike Brun følgende: Alting er plastisk fremstilt i tre Hovedmomenter — den stille Moderglæde ved Barnets Fødsel, den klartstraalende Stjerne og de jublende Engle — Hyrdernes Ankomst med deres landlige Gaver — og endelig de hellige tre Kongers glimrende Optog. Jeg saae alt dette i det pragtfuldeste af de herværende Juletheatre. Den natlige Scene med Hyrderne var ubeskrivelig deilig. De fare op af Søvne, vakte af det herlige „Ære være Gud i det Høie" og begive sig paa Veien med deres landlige Gaver. Deres søvndrukne Tilstand er udtrykt meget naivt. Maanen opklarer Egnen. Hyrderne standse ved det hellige Huus, hvorover Stjernen funkler i herlig Klarhed. De træde ind, og tilbede Barnet. Naar de komme tilbage, er Dagen frembrudt, og i Landsbyerne finde

de Alt i livlig Virksomhed. De fortæller, hvad de have seet, og Tilhørerne ile bort i skjønne Grupper, at bringe deres Gaver. — Ad andre Veie, gjennem skovklædte Klippeegne, gaaer de hellige tre Kongers Pragttog i fuld østerlandsk Pomp. Med dem komme sorte Slaver, Qvinder, Børn, Papagøier og Aber. Disse vise deres Konster! Smaae Uheld møde paa Reisen, Heste vorde skye, Ryttere kastes af, o. s. fr. Man leirer sig ved rislende Bække. De skjønne Slavinder lystvandre trindtomkring, rigtsmykkede med Juveler. Stjernen blinker; Toget nærmer sig omsider Hytten; Kongerne hylde Barnet, og offre deres kostbare Gaver. — Saavidt Frue Brun.

De gamle mod Nord boende Folkefærd regnede deres Maaneder fra Natten af. De holdt Nattetiden i megen Agt og Ære, og talte ikke efter Dage, men efter Nætter. Aarets længste Nat kaldte de Modernatten; denne hilste de med stor Høitid, og saaledes feirede de deres Julefest. Paa denne Tid reiste Gudinden Hertha omkring, aflagde Besøg, og uddeelte Gaver. Man offrede hende et Svin, der kaldtes Julegalt. Derpaa begyndte Julegilderne, som varede uafbrudt i fire Uger. Festligtsmykkede Sangere traadte frem og lovpriste Guder og Helte; erfarne Kæmpere prøvede Styrke med hinanden; Springere og Dandsere morede Forsamlingen med deres Løier. Man gav hverandre Foræringer, og derfra have vore Nytaarsgaver deres Oprindelse. En stor Deel af disse Skikke overførtes siden paa Christendommen. I samme

Tider feiredes Juleaften paa følgende Viis. Forklædte Personer traadte ind, forestillende Jesus, Engelen Gabriel, St. Peder, St. Nicolaus og Knegt Rupert. Jesus var smykket med en Krone, havde et langt Skjæg og bar et forgyldt Riis i den høire Haand. Engelen Gabriel var ifort et langt hvidt Klædebon, bar en høi Stav, prydet med et Kors, hvorpaa tre Voxlys brændte, og sang gandske fiint det frydelige: „Et Barn er født i Bethlehem" ꝛc. Ham fulgte St. Peder med to store Nøgler i Haanden; St. Nicolaus bar en Palmegreen; Knegt Rupert bar en høi laaden Hue paa Hovedet, en Pose i den ene Haand, og en Pidsk i den anden. Idet de traadte ind, begyndte de foran deres siddende Forældre staaende Børn at bede. Herpaa blev der examineret af Engelen og de kjære Helgene, og de Børn, som svarte godt, fik Foræringer. De derimod, som havde været dovne og uartige, stak Rupert i sin Pose, under følgende Sang:

„Jeg er den gamle, stemme Mand,
Som alle Børn opæde kan;
Med Christusbarnet kommer jeg her,
Som fødtes i Nat af en Jomfrue skjær.
De gode Børn vil jeg klappe og rose,
De onde stikker jeg i min Pose."

Det forgyldte Riis, som Christus viste og gav Børnene, havde naturligviis ogsaa sin Betydning. Man havde lagt ham følgende Riim i Munden:

„Jesubarnet" er mit Navn,
De fromme Børn jeg tager i Favn,

Som gjøre, hvad deres Forældre befale,
Samt hvilke ere i Gjerning og Tale,
Og tidligt op om Morgenen staae,
For flittigt at kunne i Skole gaae;
Dem stedse venligt i Favn jeg slutter,
De Andre Rupert i Posen putter."

Bragte Christus Børnene en Christuskrybbe, hvilket voldte usigelig Glæde, da sang de i katholske Lande:

Til Mutter Maria jeg vil mig fæste,
At tjene det lille Barn til Bedste;
Hun byder mig i sit Kammer at gaae,
Der stande de kjære Engle smaae,
Og synge Alle: Gloria!
Levet være Maria!

Julefestens Skikke ere i mange protestantiske Lande omtrent de samme som i de katholske, men i Danmark, Sverrig og Norge ere de gandske anderledes.

(E. M. Weber.)

Waldemar von Qualen *).

Hvo standser hist med Sværd ved Lænde
I Spidsen af sin djerve Flok?
Saa skarp i Blik, saa fast i Hænde,
Med hvælvet Barm, med fulden Lok?
See! seer I ham i Røg og Dampen,
At træde stærk i Tyrkekampen? —
Det er en Helt fra taaget Nord,
Saa bold, som nogen Helt paa Jord!

*) Denne kjække unge Mand stod som Lieutenant ved Hs. Høihed Prinds Ferdinands Dragoner, men forlod sit Fædreland af hellig Iver for den græske Sag. Hans sidste Heltefærd var denne: Som han befandt sig i Athenen fik han Ordre, at begive sig til et Korps, som stod ved Zeittun i Thessalien. Han indtraf just dertil, som Tyrkerne vare ifærd med at demontere et græsk Batterie, hvis Besætning nylig var forjaget. Qualen standsede de flygtende Grækere, indgod dem Mod og oplivede de Forsagte ved sit Exempel. Han satte sig i Spidsen for dem, overrumplede Tyrkerne og gjenvandt Batteriet. Nu stillede han selv Kanonerne saa rigtigt, at Død og Skræk huserede blandt de muselmanske Tropper, men neppe er dette skeet, før en fjendtlig 24pundings Kugle træffer Qualen i Hovedet og strækker den kjække unge Mand ned i Midten af sit Mandskab, der beundrede hans Mod og begræbte hans Tab. Hans Liig begraves i et Tempel, nær ved det Sted, hvor han saa ærefuld endte sit Liv. Udgiveren.

I Østen hørtes Kjeder klirre,
Helleneren i Lænken flee d
Han Aaget splintred — Luften dirred
Af Stød paa Stød — hvast Sværdet beed;
Men haard er Kamp for Faa mod Mange,
Om Hjelp de Græker skued' bange,
Og Frihedskæmpens bittre Harm
Sig præged dybt i Danens Barm,

Thi kold er fuldviss Danavangen,
Tidt Jis bedækker Kodans Bryst,
Man hør kun sjint af Fuglesangen,
Tidt Uveir dræber Vaarens Lyst;
Men i de Cimbrers Ætmænds Barme
Er altid Vaar og altid Varme!
Lad Frosten binde Sund og Søe, —
Frit aander Danen paa sin Ø e!

Og Frihed gløded i Dit Hjerte,
Du Yngling fra vor Danavang!
Det voldte Dig saa svar en Smerte,
At høre Tyrkens Seiersang.
Thi grebst Du Sværd og stegst paa Jølge;
„Til Grækland gyng mig fage, Bølge!
„Maa jeg end strækkes død paa Val,
„Jeg skal dog fælde før mit Fald!"

Og hist han staaer i Røg og Dampen
I Mandslæt paa Thessalens Land!
— Hellenen veeg for Tyrk i Kampen,
Og skimted Dødens bratte Rand.

I Horizontens dunkle Blaane
Stod blodigrød den halve Maane,
Og stirred sco paa Grækens Liig
Og blussed stærkt ved Tyrkens Skrig.

Men, som en Dæmning Floden dæmper,
Saa dæmpede han Grækens Flugt:
„Stands Ilen! — Flyer I, Frihedskæmper?
„Sligt egner sig ei Græker smukt! —
„Mon Fædrene saaledes vege,
„Da Perser ind i Hellas stege? —
„Vend om! gjør Feilen atter god!
„Og bøvner Eders Brødres Blod!"

Saalunde talte han — med Vælde
Imødè han hver Flygtning stod:
Selv de, hvis Blod af Vunden qvælded,
Da finge atter Magt og Mod;
De standsed, stimled, Sværde svunge,
Og foer paany, saa Jorden runged,
Mod Fjenderne med Hurrasang, —
I Spidsen Danen Værget svang.

Snart kløved Sværd ei Luft allene,
Det kløved Tyrkens Pandeskald,
Da gabed Vunder, brødes Bene,
Da larmed Hyl og Vraal og Knald;
Hellenen slog saa lidet bange,
Af Muselmænd der faldt saa Mange,
Her laae en Død, hist laae en Qvæst',
— Den Dauk' var dem saa gram en Gjæst!

Opløft dit Aasyn, Moder Dane,
Og see din Qualens Laurbærkrands!
Paa Val han grunded Christi Fane,
Hver Fjende veeg i blodig Dands.
I Horizontens lyse Blaane,
Blev bleg den blodigrøde Maane,
Den skotted ræd til Tyrkens Liig,
Og skjulte sig bag Skyens Flig.

Nedsvæv, du stolte Seirgudinde,
Omslyng hans Tinding med din Krands!
Far, Rygte, frem paa Østens Vinde!
Udbred hans Daad tillands — tilvands! —
— Ja, vel ham krandsed Seirgudinden,
Ja, vel hans Ry foer frem som Vinden,
Men — Blod i Laurens Blade flød,
Og med hans Daad hør og hans Død!

Tilbyd dit Aasyn, Moder Dane,
At ikke see din Ædlings Blod!
Paa Val han grunded Christi Fane,
Men nedsank livløs ved dens Fod!
Saalunde, Ebbesøn, du segned,
Da du i Kamp for Frihed blegned,
Nedplanted Palmen dybt med Rod,
Sank blodig selv ved Palmens Fod! —

Hvor hvile Dannerkæmpens Bene?
I Storm og Sol paa viden Vang?
Nei, inden Templets Marmorstene,
Hvor fromme Munke holde Sang,

Langt borte, langt fra Danmarks Rige,
Der, hvor de Tyrker maatte vige,
Der, hvor han Seierspalmen vandt,
Der, hvor hans Helteblod udrandt!

(M. N. Schmidth.)

Livet og Døden.

(En Samtale.)

L.

Skaberen vilde sin Godhed udvise,
Og jeg fremkom af den Eviges Haand;
Mennesket skulde Alfaderen prise;
Derfor det fik mig, som levende Aand.

D.

Skaberen ynkedes over de Skabte,
Deres Elendighed kunde han see;
Derfor, saasnart de Ufyldighed tabte,
Frembragtes jeg, med min dræbende Lee.

L.

Mennesket fik mig, blev Skabningens Herre,
Priste sin Skaber og følte sit Værd;
Intet paa Jorden dets Magt kunde sperre,
Førend, Du Grumme! Du kom med Dit Sværd.

D.

Mennesket trænger til mig og mit Komme,
Kedes omsider alt mere og meer;
Og, naar dets Tid her i Verden er omme,
Mig da med Længsel imøde det seer.

L.

Jeg er dog Menneskets høieste Glæde,
Mig have Alle saa inderlig kjær';
Men, mig bersves, saa Mange begræde,
Hvor jeg fremkommer, der frydes Enhver.

D.

Glæden med Sorgen saa ofte Du blander,
Mange Du tildeler Smerte for Fryd;
Mig man velsigner, naar Dig man forbander,
Over Dig høres tit klagende Lyd.

L.

Mange Slags Nydelser jeg dog kan skjenke,
O! hvad var Kjærlighed vel uden mig?
Den binder Mange i skjønneste Lænke,
Der sønderbrydes allene af Dig.

D.

Kjærlighed Mennesket ofte forblinder,
Tit efter Nydelsen kommer der Veer;
Lænke er Lænke, hvor skjøn man den finder,
Frihed jeg skjenker hver Slave mig seer.

L.

Ved mig kan Mennesket udøve Dyder,
Som kunne fremme Medmenneskers Held;
Renere Glæder end den, man ei nyder,
Naar den kun flyder af Kjærligheds Væld.

D.

Ved Dig kan Mennesket udøve Laster,
Saa man maa gyse ved Tanken derom;
Helst naar man seer, hvor det iler og haster,
Med at fremkalde sin straffende Dom.

L.

Jeg til det Evige Alle bereder,
Her jeg især fremmer Menneskets Gavn,
Giver en Forsmag paa Himmelens Glæde,
Som uden mig, det ei kjendte af Navn.

D.

Jeg ind i Evighed Mennesket fører,
Ender Elendighed, Jammer og Nød,
Aldrig dets Klager da mere man hører;
Derfor jeg er den velsignede Død.

(J. Lyngbye.)

Herrens Bon.

Stærk er Du, naadig og rig,
Du hvælvet har Dine Tempelbuer:
Hvorhen mit troende Øie skuer,
O Herre, det skuer kun Dig;
Din evigherlige Guddomsmagt
Forkynder Morgenrødens Pragt,
Og Spiren, Du har i vort Hjerte lagt;
Og hver en Skabning, liden og stor,
I Verdensrimlen
Sig bøjer for Dig,

„Fader vor,
Du, som est udi Himlen!"

Med kjærligt Blik Du fra Himmelen skuer
Til Jorden ned:
Velsignelse spirer i hvert et Fjed,
Og Solene vandre i uhyre Buer.

Ak, milde Fader, den Fromme, som
Tilbeder Dit Navn i Din Helligdom,
Ham har Du kjær,
Ham komme ej Sorgerne nær,
Thi jubler han gladelig i Dit Favn:

„Helliget vorde Dit Navn!"

Den evige Kjærlighed er Du,
Og maalt er Din Miskundhed ej endnu.
Hvor salig er ej Din Throne!
See Freden svinger de grønne Palmer,
Og Glæden synger de skjønne Psalmer.
Og Friheden jubler i høien Tone,
Og Alle for Dig ere Lige —

„Tilkomme Dit Rige!"

Jorden er fattig, vi vandre paa,
Kommer, I Engle, fra Himmelens Blaa,
Kommer, paa Jorden Blomster at saae,
At den kan vorde en Herrens Have,
Fri for kalkede Grave!
Bøj Du det haarde Hjertes Staal,
Før Du os selv til det vinkende Maal!
Synderen vække Din Torden,
Den Fromme Dit Ansigt lad see!

„Din Villie skee,
Som i Himlen, saa ogsaa paa Jorden!"

Gyldne Ax paa Marken lad staae,
I Haverne Træer med Frugter paa!
Alle Du mætte, som hungrige ere,
Som Suk for Brød imod Himmelen bære!
Frels Du os Alle fra timelig Nød,

„Giv os idag vort daglige Brød!"

Du, som, af rene Kjærlighed omgivet,
Ned maa skue paa Syndelivet,
Forbarmes over os Alle!
Saa let, ak saa let kan et Menneske falde.
Derfor vi nære mod Ingen Had,
Men bede: Naadige Fader!

„Vor Skyld os forlad,
Som ogsaa vi Andre forlader!"

Herre, vor Frelser paa Kampens Vej,
Forlad, forlad dog os ej!
Hæv vore Blikke og vore Tanker
Over de jordiske Skranker!
Over Graven og Døden —
Vi vente, vi haabe paa Morgenrøden
Efter den taagede Nat.
Herre, vor Sjel er saa mat!
Selv Du den lede til Himlene,
Ej Du udslukke den rygende Taande!

„Leed os ikke i Fristelse,
Men frels os fra det Onde!"

Du, som boer over Stjernehæren,
Dit er Riget, og Magten og Æren
I Evighed. Amen.

(**.)